

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MOUNTAIN DADDY

S.J. TILLY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Dağ BABASI

Dağ Adamları Kitabı İki

S.J. TILLY

Dağ Babası

Telif **Hakkı** © S.J. Tilly LLC

Tüm hakları saklıdır.

İlk basım 2025

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcılara bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilemez. Bu yayında açıkça kamu malı olanlar dışında tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölen gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Design

Model Görüntüsü: Wander Aguiar Photography

Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with Jeanine
& Beth Lawton, VB Edits

Bu kitap, kitap babasını seven tüm kızlarıma ithaf edilmiştir.

Rica ederim.

İçinde

[İçerik Uyarısı Önsöz](#)
[Önsöz – Kendra](#)

1. [Kendra](#)
2. [Luther](#)
3. [Kendra](#)
4. [Luther](#)
5. [Kendra](#)
6. [Luther](#)
7. [Kendra](#)
8. [Luther](#)
9. [Kendra](#)
10. [Luther](#)
11. [Kendra](#)
12. [Luther](#)
13. [Kendra](#)
14. [Luther](#)
15. [Kendra](#)
16. [Luther](#)
17. [Kendra](#)
18. [Luther](#)
19. [Kendra](#)
20. [Luther](#)
21. [Kendra](#)
22. [Luther](#)
23. [Kendra](#)
24. [Luther](#)
25. [Kendra](#)
26. [Luther](#)
27. [Kendra](#)
28. [Luther](#)

29. [Kendra](#)
30. [Luther](#)
31. [Kendra](#)
32. [Luther](#)
33. [Kendra](#)
34. [Luther](#)
35. [Kendra](#)
36. [Luther](#)
37. [Kendra](#)
38. [Luther](#)
39. [Kendra](#)
40. [Luther](#)
41. [Kendra](#)
42. [Luther](#)
43. [Kendra](#)
44. [Luther](#)
45. [Kendra](#)
46. [Luther](#)
47. [Kendra](#)
48. [Kendra](#)
49. [Luther](#)
50. [Kendra](#)
51. [Kendra](#)
52. [Luther](#)
53. [Kendra](#)
54. [Luther](#)
55. [Kendra](#)
56. [Luther](#)
57. [Kendra](#)
58. [Luther](#)
59. [Kendra](#)
60. [Kendra](#)
61. [Luther](#)
62. [Kendra](#)
63. [Luther](#)
64. [Kendra](#)

65. [Luther](#)
66. [Kendra](#)
67. [Luther](#)
68. [Kendra](#)
69. [Luther](#)
70. [Kendra](#)
71. [Luther](#)
72. [Kendra](#)
73. [Luther](#)
74. [Kendra](#)
75. [Luther](#)
76. [Kendra](#)
77. [Luther](#)
78. [Kendra](#)
79. [Luther](#)
80. [Kendra](#)
81. [Luther](#)
82. [Kendra](#)
83. [Luther](#)
84. [Kendra](#)
85. [Luther](#)
86. [Kendra](#)
87. [Luther](#)
88. [Kendra](#)
89. [Luther](#)
90. [Kendra](#)
91. [Kendra](#)
92. [Luther](#)
93. [Kendra](#)
94. [Kendra – 10 yıl önce](#)
95. [Kendra](#)
96. [Luther](#)
97. [Kendra](#)
98. [Luther](#)
99. [Kendra](#)
100. [Luther](#)

101. [Kendra](#)
102. [Luther](#)
103. [Kendra](#)
104. [Luther](#)
105. [Kendra](#)
106. [Jessie](#)
107. [Luther](#)
108. [Kendra](#)
109. [Luther](#)
110. [Kendra](#)
111. [Luther](#)
112. [Kendra](#)
113. [Luther](#)
114. [Kendra](#)
115. [Luther](#)
116. [Kendra](#)
117. [Luther](#)
118. [Kendra](#)
119. [Luther](#)
120. [Kendra](#)
121. [Luther](#)
122. [Kendra](#)
123. [Luther](#)
124. [Kendra](#)
125. [Luther](#)
126. [Kendra](#)
127. [Luther](#)
128. [Kendra](#)
129. [Luther](#)
130. [Kendra](#)
131. [Luther](#)
132. [Kendra](#)
133. [Luther](#)
134. [Luther](#)
135. [Kendra](#)
136. [Luther](#)

137. [Kendra](#)
138. [Kendra](#)
139. [Luther](#)
140. [Kendra](#)
141. [Kendra](#)
142. [Luther](#)
143. [Kendra](#)
144. [Luther](#)
145. [Kendra](#)
146. [Luther](#)
147. [Kendra](#)
148. [Luther](#)
149. [Luther](#)
150. [Kendra](#)
151. [Luther](#)
152. [Kendra](#)
153. [Luther](#)
154. [Kendra](#)
155. [Luther](#)
156. [Kendra](#)
157. [Luther](#)
158. [Kendra](#)
159. [Luther](#)

[Epilog 1](#)

[Luther](#)

[Epilog 2](#)

[Buddy ve Arkadaşlarını Koruyun](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında S. J .](#)

[Tilly'nin Diğer Eserleri](#)

İçerik Uyarısı

Önemli Spoiler İçerir

Bu kitapta herhangi bir istismar veya saldırı örneği YOKTUR. Tek endişeniz bu ise, uyarıların geri kalanını okumadan devam edebilirsiniz.

Bu kitap yetişkinlere yönelik temalar, çocuk sahibi olamama konusundaki tartışmalar, kanser ve ardından yapılan ameliyat hakkında kısa bahisler içerir. Bu kitap ayrıca biraz Daddy Kink içerir. Bu açıkça anlaşılmalıdır.

Sağlığınız önemlidir. Siz önemlisiniz. Yıllık sağlık kontrolünüzü yaptırın.

ÖNSÖZ – KENDRA

"Sanırım findığı fazla kaçırdım."

Çiğnemeyi bırakıp, hala kaseye eğilmiş halde, gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranına kaldırıyorum. "Seninle yapamıyorum," diyorum, ağzım makarna dolu.

"Ne?" Babam duraksar, sonra gözlerini devirir. "Aklını pislikten çıkar, Kenny."

Çiğnemeyi bitirirken başımı sallıyorum.

Babam ve ben yaklaşık iki yıldır bu geleneği sürdürüyoruz: Ayda bir kez video görüşmesi yapıp aynı yemeği pişirip birlikte yiyoruz. Babam Colorado'dan Delaware'e gelemmediği otuzuncu doğum günümde bunu yaptık ve sonra bu şekilde haberleşmenin eğlenceli bir yolu olduğuna karar verdik.

"Ama güzel olmuş. Bir dahaki sefere fıstığı daha az doğrayayım." Babam tabağına doğru başını salladı.

"Evet." Erişteleri sosun içinde karıştırıyorum. "Kendi pad thai'mi yapabilmek biraz tehlikeli geliyor. Bundan sonra hep bunu yiyeceğim."

Babam mırıldanıyor. "Belki bu yeni yemek pişirme becerilerinle birini kendine çekebilirsin."

"Çekmek mi?" diye gülerek soruyorum. "Bir erkeği benimle çıkmaya ikna etmeye çalışmıyorum."

"Geçen ay yaptığımız ravioli'leri kaldırımda iz bırakacak şekilde bırakabilirsin." Tamamen ciddi bir şekilde eliyle işaret ediyor. "Sonra oturma odanın ortasına bir kase sos koy."

Ekranımdaki adama gözlerimi kırkıyorum. "Kasenın üzerine dev bir kutu koyup bir sopayla desteklemem gerekir. Böylece hayalimdeki adam ceplerinden ravioli dökölerek yerlerde sürünürken, sopayı tekmeleyip onu tuzağa düşürebilirim."

Babam bana boş boş bakıyor. "Şimdi saçmalıyorsun."

Gölmekten kırılıyorum. "Evet, sorun bende." O başını sallar.

Çatalım ağzıma yarım yolda iken biri kapıyı çaldı.

"Bekle." Eriştemi masaya bırakıp küçük yemek masasından geri çekildim.

"Sen bekliyor mi bekliyorsun?" Babamın ses değışir bir bir ebeveyn ses tonuna

"Hayır," omzumun üzerinden endişesizce cevap veriyorum.

Apartmanım her zaman çok güvenli gelmiştir — kilitli ön kapılar ve görevli bir güvenlik görevlisi vardır — bu yüzden kapıda kim olursa olsun endişelenmiyorum.

Bildiğim kadarıyla, kapıda Lizzy, ev arkadaşımıdır. Elleri dolu olduğunda anahtarlarını çıkarmak yerine genellikle kapıyı çalar.

Eskiden birlikte çalışıyorduk ve geçen yıl bana boş odasını teklif ettiğinde hemen kabul ettim. Ofise daha yakındı ve tek başına yaşamaktan daha ucuzdu.

Birkaç ay önce, başka bir işe girmek için şirketimizden ayrıldı, bu yüzden artık onu daha da az görüyorum. Mahremiyetini seven biri olarak, bu durum benim için oldukça ideal.

Sürgüyü çevirip kapıyı açtım. "Hey..."

Gölümsemem kayboldu.

Lizzy değil.

Aşağıdaki kiralık daire ofisinden adam.

"Şey, merhaba." Elimi garip bir şekilde sallayarak selam veriyorum ve o da katlanmış bir kağıt parçasını avucuma sıkıştırıyor.

Parmaklarım otomatik olarak kağıdı kapattı.

"Üzgünüm." Boğazını temizledi. "Sana daha fazla uyarı veremeyiz. Ay sonuna kadar çıkman gerekiyor."

"Ne?" Elimde tuttuğum kağıda bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Ne uyarısı? Neden bahsediyorsunuz?"

"Dört ayın vardı. Kirayı ödesen bile gitmen gerek." Omuzlarını silktiler. Lanet olası omuz silkmesi. Sonra arkasını dönüp koridordan uzaklaştı.

Daireme geri girip kapıyı kapatıyorum.

Anlamıyorum.

Neden bahsediyor bu adam?

Kağıdı açarken ellerim titremeye başladı.

Kelimeleri okudukça titremeleri daha da şiddetlendi. O söylemişti.

Onun söylediğini

duydum. Ama

bunu görmek...

Tahliye Bildirimi

Kafamı sallıyorum.

Bu mantıklı değil. Kirayı

ödüyorum.

Ben...

Utanç ve mahcubiyet boğazımı sıkıyor. Ev arkadaşşıma kirayı ödüyordum.

Kira bedelinin yarısını doğrudan Lizzy'ye veriyordum. O zaten burada yaşıyordu.

Kirayı otomatik ödemeye ayarladığını söyledi. Paranın hesabından çekildiğini söyledi.

Ben de ona para verdim.

Nakit.

Kağıt titrek parmaklarımın arasında titriyor.

Paramı aldı ama kiraya harcamadı.

Gözlerimi mektuptan kaldırıp kısa koridordan yatak odasına doğru baktım.

Ofisteki işinden ayrıldığını söylemişti. Daha iyisini bulunduğunu söylemişti. Ama bu beş ay önceydi.

Dört ay oldu.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

İşyerinde kimse onu sormuyor.

Kimse bana onun işten ayrıldığından bahsetmedi.

Çünkü belki de gerçekten istifa etmemiştir.

Belki kovulmuştur.

Ve belki, muhtemelen, o lanet olası bir yalancı.

"Kenny?" Babamın sesi kafamdaki uğultuyu kesiyor.

Bacaklarım ağırlaşırken kendimi zorlayarak masaya geri dönüyorum.

Sandalyede çöküyorum.

"İyi misin?" Babamın yüzü şefkatle doludur ve bu, boğazımı daha da sıkar.

"O... Kirayı ödemiyordu." İtirafın tadı kül gibi.

"Üzgünüm, Kenny. Bu... çok kötü."

Ellerimi avuç içleri aşağı bakacak şekilde akşam yemeğimin yanındaki masanın üzerine koydum. "Mektupta, ay sonuna kadar çıkmamız gerektiği yazıyor." Yutkundum ve ağlamamak için kendimi zorladım. "Sadece on gün kaldı. Ve... bu, parayı almaya gelecekleri anlamına geliyor, değil mi? Benim zaten ödediğim kira bedeli için mi?"

"Kira kontratında adın yazıyor mu?"

Başımı salladım. "Ve ona nakit ödedim. En kolayı öyle olurmuş."

Öfke, göğsümü dolduran duyguların karışımına dökülüyor.

Eğer ona çekle, havaleyle ya da... nakit dışında herhangi bir şekilde ödeme yapsaydım, bunun kaydı olurdu.

Ama elimde hiçbir şey yok.

"Kahretsin," diye iç çekiyor babam. "Eğer ikiniz de kira sözleşmesinde isimsiniz, eminim senin payını geri ödemenin bir yolu vardır."

Bu durumda olduğum için utanarak dudaklarımı sıkıştırıyorum. Ama en iyi tavsiyeyi almak istiyorsam dürüst olmam gerektiğini biliyorum.

"Bunu karşılayamam," diyorum sessizce. Otuz iki yaşındayım ve bu tahliye beni tamamen mahvedecek. "Belki parayı bir şekilde toplayabilirim, ama bu tüm varlığım olur. Ve on gün içinde çıkmam gerekirse, yeni bir yer için depozito ve ilk ayın kirası için o paraya ihtiyacım olacak." Her geçen an korku daha da artıyor. "Ve taşınmama yardım edecek insanlar tutmam gerekecek."

Tabii ki, sicilimdeki bu kayıt yüzünden kimse bana ev kiralamaz.

Nefesim hızlanmaya başladı.

Bu hiperventilasyon mu?

"Kenny, her şey yoluna girecek." Babam ekrana yaklaşır. "Sana para verebilirim."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Teşekkürler, ama hayır. Bunu yapamam."

Babamın maddi durumunu bilmediğim için bu kadar çok parayı kabul edemem.

Dudaklarını sıkıştırır. "Parayı kabul etmeyeceksen, tek bir seçenek kalıyor."

"Nedir o?"

"Buraya taşın. Benimle yaşa." Son cümleyi bekliyorum.

Ama yok. Ciddi.

Yine başımı sallamaya başlıyorum.

Babamla aramız iyidir, ama hiç birlikte yaşamadık. Hiçbir zaman.

O hep ülkenin diğer ucunda yaşadı.

Tabii, ben büyürken her yaz bir aylığına ziyarete gelirdi. Telefonda konuşurduk. Ve şimdi de bu akşam yemeklerini yapıyoruz. Ama birlikte yaşamak...

Colorado'da.

Ve sadece Colorado'da değil.

Dağlarda.

Uzun zamandır ziyaret etmedim ama hatırladığım kadarıyla o hep aynı evde yaşıyor. Ve orası *kırsal bir yer*.

"Colorado'ya öylece taşınamam."

"Neden?" diye soruyor, sanki sorunu gerçekten anlamamış gibi.

"Burada bir işim var." "İstifa et."

Kaşlarım kalktı. "Öylece bırak? Sonra ne olacak?"

Ben daha lafımı bitirmeden babam başını sallamaya başladı.

"Benim için çalış."

"Senin için çalışmak mı?" Kafamı salladım. "Yardım etmeye çalıştığın için minnettarım, ama ben el becerisi yok. Mobilya yapamam."

O gülererek homurdandı. "Seni seviyorum Kenny. Ama bir daha asla sana elektrikli alet vermeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. *Bir elektrik kablosunu gördün ve dünya bunu sana asla unutturmayacak.*

" 'un yardımı gerekiyor admin işlerinde. Siparişleri takip ,

nakliye ve faturalarla ilgilenmek. Dürüst olmak gerekirse, işler son birkaç yıldır çok yoğun ve yardıma ihtiyacım var. Yabancı birini işe almak yerine senin yapmanı tercih ederim."

"Ciddi misin?"

"Evet. Ve düşündükçe daha da ciddiye alıyorum."

"Peki ya benim eşyalarım?" Bunu söylerken, Lizzy'nin yanına taşındığımda ne kadar çok eşya attığımı düşünüyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten, sadece yatak odamdaki eşyalar ve kıyafetlerim var. Birkaç ıvır zıvır, başka bir şey yok."

"Depoya koyabilirsin, sonra hallederiz," diyor babam başını eğerek. "Ya da satabilirsin. Misafir odasında iyi bir yatak var, dolabı da boşaltabilirim. Zaten yıllardır bunu yapmak istiyordum."

Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

Gerçekten bunu düşünüyorum.

Ama gerçekçi olarak başka ne seçeneğim var ki?

Yedek yatak odası olan arkadaşım yok. Sırf yaşamak için kredi almak istemiyorum. Annem altı yıl önce Fransa'ya taşındı, istesem bile onunla yaşamak da bir seçenek değil.

Babamın yüzünde umut belirirken omuzlarım çöküyor.

Bana ne kadar ödeyeceğini sormak istiyorum, ama bu, *dilencilerin seçici olamayacağı* durumlardan biri olduğunu düşünüyorum.

On yıldır Amerikan şirketlerinde çalışıyorum.

Erken gitmek ve geç çıkmak için uyku düzenimi de o kadar zamandır bozuyorum.

Yıllardır birinin kişisel asistanı olarak çalışıyorum, işlerinin çoğunu yapıyorum ve onların kazandığının beş katını kazanıyorum.

Başladığımdan beri aynı maaşı alıyorum. Ve

bunun karşılığında elimde *hiçbir* şey yok.

Ekranımdaki adama bakıyorum.

Ve içimden biraz ağlıyorum.

Sonra hiç söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey söylüyorum.

"Sanırım Colorado'ya taşınıyorum."

Bölüm 1

KENDRA

"EVET, ÜZGÜNÜM. KARANLIKTA ARABA KULLANMAK İSTEMİYORUM."
parmaklarımla direksiyona vuruyorum. "Yarın erken çıkarım,
öğleye kadar orada olurum."

Babam, beni biraz kötü hissettiren bir nefes verir. "Anlıyorum.
Güvenlik önce gelir."

"Yirmi dakika kadar kala haber veririm, sen de flamaları ve
balonları hazırlayabilirsin."

Babam umduğum gibi gülümsedi. "Tamam, tamam. O zamana
kadar flaş ışıklarını kaldırayım."

"İyi plan. İyi geceler, baba."

"İyi geceler, Kenny."

Telefon kapanır ve ben koltuğuma çöküveririm.

Yarın yirmi dakika kala ona mesaj atmak kolay olacak, çünkü
şu anda yirmi dakika uzaktayım.

Ama karanlık konusunda yalan söylememiştim. Zaten zifiri
karanlık. Dağlarda sokak lambaları da yok. Bu yüzden, bir mil önce
ileride bir motel olduğunu gösteren tabelayı gördüğümde, bir gece
daha özgürlük yaşayayım diye karar verdim.

Bir gece daha yalnız kalmak için.

Yetişkin bir insan olarak babamın evine taşınmadan önce son
bir gece daha bağımsızlık tadını çıkaracağım.

Yolcu koltuğundan sırt çantamı ve cüzdanımı alıp arabadan indim. Her ihtimale karşı çantama temiz kıyafetler koyduğuma sevindim.

Kapıyı kalçamla kapatıp sırt çantamın askılarını omuzlarıma geçiriyorum ve inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum.

Hayatımın bu yeni aşamasından ne kadar korkuyor olsam da, araba kullanmaya son vermeye hazırım.

Boynumu esnetiyorum.

Önümde iki katlı, güzel aydınlatılmış, koyu kırmızı boyalı ve parlak beyaz korkuluklu bir motel var.

Oldukça klasik bir yer. Hatta ön tarafında ve ortasında bir bar bile var.

Binanın arkasında bir uçurum yükseliyor ve motele inanılmaz derecede karanlık bir fon oluşturuyor.

Başparmaklarımı sırt çantamın askılarına takarak yavaşça dönüyorum.

Park yerimde birkaç araba var, ama iki şeritli otoyol boş.

Temiz havayı derin bir nefesle ciğerlerime çekiyorum.

Güneş batmış olsa da, otoyolun karşı tarafında Rocky Dağları'nın muhteşem manzarası olduğunu görebiliyorum.

Babam haklıymış, burası gerçekten çok güzel bir eyalet. En azından bu var.

Yeni evim hakkındaki düşünceleri kafamdan atarak, sırtımı dikleştirip Rocky Ridge Inn tabelasına doğru ilerliyorum.

Bölüm 2

Luther

"HAYIR." KIZ KARDEŞİM ELLERİNİ KALDIRIYOR VE BENİ DURDURUYOR

barın arkasına geçmemi engelliyor. "Bu gece burada olmaman gerekiyordu."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kim diyor?"

"İnsan Kaynakları diyor." Başparmağını omzunun üzerinden Steve'i işaret ederek, duvara asılı doldurulmuş muskie balığını gösterir.

"Steve, bu barın sahibi olan bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye cesaret edemez."

"Peki." Jessie homurdanarak başını salladı. "Ama burada kalmakta ısrar ediyorsan, ben de senin tezgahın müşteri tarafında oturmanı ısrar edeceğim. Ama, bu sadece bir öneri, belki biraz rahatlayabilirsin. Söylediğin gibi gerçekten izin almış gibi davran."

Sanki çok zormuş gibi derin bir nefes alıp Jessie'nin kendine ait saydığı alandan uzaklaşıyorum.

Tabii ki haklı. Bu gece gelmeyeceğimi söylemiştim.

Ama sonra televizyonda ne izleyeceğime karar veremedim ve... ne yapacağımı bilemedim.

Ve *rahatlayamama* nedenimin altında yatan sorunu çözmek yerine, birkaç dakikalık yolu arabayla geldim.

Barın diğer ucunda iki çift oturuyor, ben de boş bir tabureye kaydıldım ve aramızda bolca yer bıraktım.

arasında bolca yer bırakıyorum.

Tartışmıyorlar ya da heyecan verici bir şey yapmıyorlar, bu yüzden kulak misafiri olmama gerek yok.

Jessie, önüme koyu renkli bir sıvıyla dolu bir bardak koydu. "İç şunu."

"Ne kadar otoriter," diye mırıldanıyorum. İçkiyi kokluyorum.

Viski kolaya benziyor.

Her zaman içtiğim bir içecek yok. Dünyada çok fazla iyi seçenek var, her zaman aynı şeyi içmek imkansız. Ama bu benim en sevdiklerimden biri. Özellikle de üstün kaliteli kokteyller yapan yerel bir Colorado soda şirketinin ürünlerini kullandığımız için.

Uzun bir yudum alıyorum.

Sonra bardağın yarısını içerim.

İçeceği indirirken, barda etrafıma bakıyorum.

Jessie bu gece klasik rock müzik çalmış, oturup dinlemek isteyenler için yeterince yüksek ama sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmayacağınız kadar da yüksek değil.

Hafta içi olduğu için masaların yaklaşık üçte biri dolu, ayrıca barda da başka insanlar var, ama çok gürültülü değil.

Bazı hafta sonları, tüm koltuklar dolup taşar, ama Jessie yardım etmeme izin vermezse, ben de burada oturup serin akşamın tadını çıkarırım.

Bir yudum daha alırken, Diego mutfak kapısından çıkar — barın arkasındaki duvarda, oturduğum yerden bir düzine adım ötede — kolunda üç tabak dengeliyor.

Bana başıyla selam verir, ben de bardağımı ona doğru eğiyorum.

Diego mutfağı yönetiyor ve menüden sorumlu. Menü küçük, üç seçenek var: hamburger, tavuklu sandviç ve sebzeli dürüm. Ama her hafta lezzetleri değiştiriyor, böylece düzenli müşterilerimiz yeni lezzetleri denemek için geliyor.

Yoğun gecelerde, ikimiz barda, ikimiz de ızgarada çalışırdık, ama hava soğuk olduğu için sadece o ve

Jessie alışıyor.

Arka kapı açıldığında, dikkatimi likör şişelerinin üzerindeki televizyonda oynayan beyzbol maçına çevirmek üzereydim.

Kapı, barın diğer ucunda, mutfak kapısının tam karşısında ve buradan motel binasına kadar uzanan asfalt alana açılıyor.

Bu kapı neredeyse sadece motel misafirleri tarafından kullanılıyor.

Alışkanlıktan, geç akşam yemeği için gelen misafire bakıyorum. Ya da içki içmek için.

Heyecan verici bir şey yok.

Ama sonra loş tavan ışıkları yeni gelen kişinin koyu saçlarına yansıyor.

Ve dikkatim çekildi. Bir kadın.

Daha dik oturuyorum.

Kadın çok güzel.

Saçları omuzlarına kadar uzanacak kadar uzun ve m kemmekel bir şekilde düz.

Çıplak omuzları.

O giyiyor bir beyaz tank tank ve kumaş kumaş tam boy göğüslerin üzerine sıkıca gerilmiş.

Yutkunuyorum.

Yüzümü göğüsüne gömmek istiyorum.

Bar görüşümü engelliyor, bu yüzden belinden aşağısını göremiyorum. Ama vücudu yumuşak.

Kıvrımlı.

Yenilebilir.

Ve benim için çok genç.

Bardağı dudaklarıma götürüp ikimin kalanını yudumluyorum.

Kadının bakışları etrafını incelemekle meşgul, bu yüzden beni dik dik baktığımı fark etmiyor.

Ve o benim bakışlarımı fark etmeden önce, yüzümü  ne çeviriyorum.

Gözlerinin rengini göremedim, ama yanaklarının yuvarlak hatları zihnime kazındı.

Toplum, erkeklerin kalın ve kıvrımlı kadınları sevmediğini göstermeye çalışır, ama bu doğru değil.

Benim için değil.

Hiç de bile.

Kadınlarımın zıplamasını izlemeyi seviyorum. Parmaklarımın yumuşak ete batmasını izlemeyi seviyorum.

Beni boğabilecek göğüsleri seviyorum.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Ve iş yerinde profesyonel davranmayı da sevdiğimi kendime hatırlatıyorum.

Kadına tekrar bakıyorum.

Gözlerimiz bir anlığına buluştu, sonra o bakışlarını kaçırdı.

Bana mı bakıyordu?

Açık masalara tekrar bakarken dudaklarını birbirine bastırdığını görüyorum ve ikilemini anlıyorum. Ya tek başına bir masaya oturacak ya da benimle barın kenarındaki grubun arasına oturacak.

Elimi boş bardağımın arkasına saklayarak parmaklarımı çaprazladım.

Lütfen yanıma otur.

Bölüm 3

KENDRA

YARALI VİNİL ZEMİNDE SANDALETİMİN PARMAĞINI DÖNDÜRÜYORUM

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Bana baktığını fark ettim.

Topuklarımı dönüp odama geri dönme isteği çok cazip.

Çok cazip.

Ama uyumak için çok erken. Ve motel odamda ayık bir şekilde oturup yarını düşünmek, beni olduğum yerde tutuyor.

Sarhoş olmak istiyorum.

Ve sarhoş olmak, ateş gibi bir oduncu tarafından yatmak anlamına da geliyorsa... o da kabul edilebilir.

Başımı kaldırıp, bir ayağımı, sonra diğerini kaldırarak bara oturmaya kararlıyım.

Bana en yakın çift ile uzak köşedeki seksi yaşlı adam arasında dört boş tabure var. Boş koltuklara yaklaşırken bir karar vermem gerekiyor: seksi adamla aramda bir koltuk mu bırakayım, yoksa çiftlerle aramda mı?

Bakışlarımı barda tutuyorum, adamın beni izleyip izlemediğine bakmıyorum.

Süper havalı davranarak, dört boş taburenin arasında duruyorum.

Sağımdaki sandalyeyi alabilirdim. Bu durumda çiftlere daha yakın olurdum.

Ya da...

Bir elimi çubuğa, diğer elimi tahta koltuğa dayadım — seksi adama daha yakın — ve kendimi yukarı çektim.

Ayaklarım sallanırken öne eğiliyorum ve dirseklerimi bara dayıyorum.

Hemen bunun pek de hoş bir pozisyon olmadığını fark ediyorum. Ama aynı hızla kendimi küçümseyen düşünceleri kafamdan atıyorum.

Yakışıklı olsun ya da olmasın, bütün gece iyi bir duruşla oturup karnımı içeri çekerek geçireceğim yok.

Siktir et.

Çenemi avucuma dayayıp barın arkasında sergilenen içkileri inceledim.

Bir kadın önümde duruyor. Koyu kahverengi saçları kıvrılmış ve başının arkasında bir toka ile tutturulmuş, kot pantolonu, tişörtü ve siyah önlüğüyle uyumlu bir şekilde rahat bir tarzda.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne alırsın, tatlım?"

Onun enerjisi beni de gülümsetir ve gözüm kısa, kare şeklinde, şeffaf bir şişeye takılır. "Tekila shot nasıl?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kutlama mı, yoksa başka bir şey mi?"

Boğazımda kahkaha gibi bir ses çıkıyor. "Başka bir şey."

Buraya gelme sebepimi hatırlayarak, dik oturuyorum. Bu gece her şeyi unutmak için.

Cesaretimi toplayarak başımı gümüş tilkiye çeviriyorum. "Bir shot içmek ister misin?"

Sözleri ağzımdan çıkana kadar gözlerine bakmıyorum ve buna memnunum. Çünkü yakından... *Tanrım.*

Yakından bakınca, bu adam bana *bir şeyler yapıyor.*

Keskin çenesi, düzgün kesilmiş gri sakalla kaplı ve saçları da aynı şekilde, sanki elleriyle saçlarını karıştırmış gibi dağınık.

Ama asıl önemli olan gözleri.

O zengin kahverengi gözler benimkilere bakıyor. "Seninle tekila içmek ister misin, Doll?" *Doll.*

Dengemi sağlamak için avuçlarımı bara dayadım.

Evet, baba. Benimle bir shot içmeni istiyorum. Ofi me.

Her neyse.

Başımı sallıyorum. "Tek başıma yapmamam gereken bir şey gibi geliyor."

Dikkatini barmene çeviriyor. "Hanımefendiyi duydun. İki tekila."

Barmen, bakışlarını benimle adam arasında gidip gelir. "Başka bir şey?"

Adam bana bakar. "İki Corona?" "Tamam, Papi," derim.

Dur.

Hayır

.

Bunu söylemedim.

Ağzım, onun ağzı açılırken kapanıyor.

Daha önce kızardığımı sanıyordum.

Özür dilemek için nefes alıyorum, ama o dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve beynim kısa devre yapıyor.

"Tamam..." Barmen, sözcüğü uzatarak söyler ve sonra parmak eklemleriyle aramızdaki tahtaya vurur. "İki bira ve iki shot."

"Teşekkürler." Cebime uzanıp oda anahtarımı ve kredi kartımı çıkardım.

Ama adam elini kaldırarak beni durdurur. "Benim hesabıma yaz Jessie."

"Ne? Hayır." Barmen Jessie'ye bakıyorum.

Ama o geri çekiliyor, elleri havada. "Siz ikiniz halledin, ben içkileri getireyim."

Yavaşça, adam ve ben birbirimize döndük.

Tanrım, ne

yakışıklı. Ve ne

kaslı.

Boğazım yutkunuyor.

Fırsatını bulsam, hayatım buna bağlıymış gibi o omuzlara yapışmıştım.

Vay canına. Kendime gelmeliyim.

Sol elimi önümde avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyorum ve yumruk yaptığım sağ elimi açık avucumun bir santim üzerinde tutuyorum. "Faturayı ödeyeceksin."

Bölüm 4

Luther

AĞZIMIN KENARI GÜLÜMSEMEYE ÇALIŞIRKEN SEĞİRİYOR, AMA ciddi bir ifade takınıyorum.

Daha dik oturuyorum. Omuzlarımı geriye atarsam, bu duruşum için. Göğsümü daha etkileyici göstermek için değil.

"Bir tur mu, üç tur mu?" Güzel yeşil gözlü kadına, onun el pozisyonunu taklit ederek soruyorum ve taş, kağıt, makas oyununa hazırlanıyorum.

Başını yana eğdi, saçları bu hareketle dalgalandı.

Ona dokunmak istiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

Ama kendimi tutuyorum ve cevabını bekliyorum.

Gözleri ağızma düşüyor, sonra tekrar benim gözlerime bakıyor. "Bir tur yeter."

Onun yaptığını yapmaktan kendimi alamıyorum, bir anlığına bakışlarımı onun dolgun dudaklarına indiriyorum. "Anlaştık."

Bunun oyun hakkında konuştuğumuzu biliyorum. Ama aynı zamanda bu gece hakkında da konuştuğumuzu umuyorum.

Çünkü ben Inn'in misafirleriyle yatmam, ama... Belki de onun vücüdündendir.

Belki de ağzıdır.

Belki de bana *Papı* diye seslendiği içindir. Bu anı hatırladıkça kanım kaynıyor.

Evet, Bebek, senin babacığın olacağım.

Belki de hepsi bu. Belki
de sadece o.

Ama her halükarda, bu gece bazı kuralları çiğnemek
niyetindeyim.

O yumruklarını kaldırıyor.

Ben de aynısını
yapıyorum.

Birlikte, yumruklarımızı avuç içlerimize
vuruyoruz. Bir kez.

İki kez.

Üçüncü seferde, o elini düzleştirirken ben işaret parmağımı ve
orta parmağımı aynı anda uzatıyorum.

Gülümsememin kazanmasına izin verdim.

Bu gereksiz, ama ben uzattım uzatıyorum
kolumu uzatıyorum parmak parmak
makasımız aramızdaki boş koltuğun üzerine gelsin.

Benim güzel küçük ezik kızım, düz elini uzatmadan önce
sadece bir an tereddüt ediyor.

Ben kesme kesiyormuş onun kâğıt
bırakıyorum parmaklarımın parmaklarımın
onunkilere değdiriyorum.

Dudakları sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş
gibi büzülüyor. "Kaybın için üzgünüm,"
diyorum ona ciddiyetle.

O, "Sen ödüyorsun, kaybeden ben değilim" diye
homurdanıyor. Elinin ne kadar soğuk olduğunu fark edince
kaşlarını çatılıyor.

Bileğimi çevirip parmaklarını nazikçe avuçlarım.
"Donuyorsun."

Derin bir nefes alarak göğsü yükselir, ama vücudunun her
yerinin soğuk olup olmadığını görmek için bakmak yerine
gözlerimi yüzünde tutmaya çalışırım. Çünkü eğer meme uçlarını
görürsem...

Boğazımı temizlerim ve dirseğimi bara dayarken, onun eline
dokunan elimi uyluklarımın üzerine bırakırım.

Ellerini birbirine sıkıca kenetleyip kucağına koydu ve
omzunu kaldırdı. "Ben üşürüm. Ama tekila beni ısıtacaktır."

Ona yavaşça başımı salladım.

Seni ısıtabilirim demek dilimin ucunda. Ama bu işlerden
bir süredir uzak kalsam da, klişe tavırların şimdi de yirmi yıl önce
olduğu gibi işe yaramayacağından eminim.

yirmi yıl önce işe yaradığından daha etkili olmayacağından eminim. Bu yüzden başka bir şey öneriyorum. "Akşam yemeği seni daha da ısıtır. Yemek yedin mi?"

Şüpheyle baktı. "Burada yemek var mı?"

Onlar.

Bir yanımda, onun bahsettiği kişinin *ben* olduğumu itiraf etmemekten biraz rahatsızlık duyuyor. Ama bana burayı benim olup olmadığını sormadı, yani aslında yalan söylemiş sayılmam.

"Onlar işletiyor. Menü küçük ama yemekler lezzetli." Ona gerçeği söylüyorum. "Hamburger sever misin?"

Bir kez başını salladı.

Jessie bir elinde iki bira, diğer elinde iki shot ile ortaya çıkıyor. "Hesabı kime açayım, sen karar ver."

Jessie içeceklerimizi hazırlamak için normalden on kat daha uzun sürdü ve küçük kız kardeşimin bana kanca atmasından nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Ama... Alabileceğim her türlü yardımı kabul ederim.

"Ben öderim. Hesaba iki hamburger de ekle lütfen." Kaba görünmek istemediğim için son kelimeyi ekledim.

Kadın yemek yedi mi yemedi mi demedi, ama beni geri çevirmedi de.

Jessie başını sallar, sonra mutfağa açılan kapıdan kaybolur.

Kadın tırnaklarını bar tezgahına vurur, güzel mavimsi boya dikkatimi çeker. "Demek barmenin adını biliyorsun ve menüyü ezbere biliyorsun... Buraya sık geldiğini varsayabilir miyim?"

Sırtırım. "Jessie'nin kendisi bile sık sık buraya çok geldiğimi söylüyor."

"Doğru," der Jessie mutfaktan çıkıp iki tabakla yanımdan geçerken.

Kadın tabaklara dikkatini vererek mırıldanıyor.

Onu suçlayamıyorum.

Burası tam bir batakhane sayılmaz, ama yeni gelen birinin burada sadece dondurulmuş pizza servis edildiğini düşünmesi gayet normal.

"Buraya düzenli gelen biri olarak, daha önce buraya gelmediğinize eminim." Kadının gözlerinin bana dönmesini bekliyorum. "Peki, buraya yeni mi taşındınız yoksa geçici olarak mı buradasınız?"

Bölüm 5

KENDRA

BU LANET OLASI SORU DEĞİL Mİ?

"Geçerken." Buraya taşınıyorum, o yüzden bu kısmen yalan. Ama *burası* hala yirmi dakika uzaklıkta.

Ve ben kaçın bu belirli flanel temalı ıslak rüyayı gelecekte görmemek, eğer bu onu bu gece elde edebileceğim anlamına geliyorsa.

Adam elini uzattı. "Luther."

İlk dokunduğumuzda ellerinin ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

Pürüzlülüğünü fark ettim.

Sıcaklığını fark ettim.

Avuç içimi onun avuçlarına sürdü. "Kendra."

Parmakları bu sefer daha sıkı bir şekilde benimkilerin etrafını sardı. "Merhaba, Kendra."

Tanrım.

Derin sesiyle adımlı söylemesi... İçimi eritiyor. "Merhaba, Luther." Adı nefes nefese çıkıyor.

Elimi daha sıkı tutuyor. "Daha önce hiç Kendra adında biriyle tanışmadım." Gözlerini benden ayırmıyor.

Neden kalbim bu kadar hızlı atıyor?

"Daha önce hiç Luther adında biriyle tanışmadım," diye itiraf ediyorum.

Bu ismi bir filmde kötü adamın ismi olarak duymuşum gibi geliyor, ama kötü adamlar böyle görünüyorsa süper kahramanlara ne gerek var ki?

Bana bakmaya devam ediyor. Gözleri benimkilerle kilitlenmiş.

Ve bunu göğsümde
hissediyorum. Yoğunluğu
hissediyorum.

Arzu.

Kemiklerimde titriyor.

Parmakları benimkileri hafifçe sıkıyor, sonra gevşetiyor.

Elini elimden çekerek, deri deriye, yavaşça kayıyor.

Titremeye karşı koymaya çalışıyorum ama imkansız.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Parmak
uçları avucumun içini okşuyor.

Meme uçlarım sertleşiyor.

Sonra temas kesiliyor.

Dudaklarım açılır ve ciğerlerimi hava doldurur.

Bu adam, Luther, nefesimi kesmişti.

"Şotunu al, Doll," diyor Luther kendi şotunu alırken.

Zaten sarhoş gibi hissediyorum, ama söyleneni yapıyorum ve
shot bardağını alıyorum.

Bardağın kenarları tuzla kaplı ve bira şişesinden bir limon
dilimi çıkıyor.

Limonu şişeden çıkarıyorum ve Luther de aynısını yapıyor.

Bardağını kaldırır. "Salud."

Gülümsayarak kadehimi kaldırıyorum. "Şerefe."

Sonra kadehin kenarını yalıyorum.

Bundan kaçınmanın bir yolu

yok. Bu içkinin bir parçası.

Ama bu hareket müstehcen geliyor. Pornografik. Ve bu gece
yüzümün kızaracağının farkındayım.

Buna dayanamıyorum.

Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama aramızdaki
gerginlik o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum.

Kadehi dudaklarıma bastırıp geriye doğru eğiyorum.

Tekila yumuşak ama yine de boğazımda yanıyor.

Yutarken bardağı ağızımdan çekip yerine limonu koyuyorum.
Luther öne doğru eğilir. Bana doğru. Kendini tutamıyormuş gibi.

Chariea h

Luihea

PEMBE DUDAKLARI MEYVE PARÇASINI KAPATIR VE SIKIM
lanet olasıca seğirir.

Kendra, limonun suyunu emerken gözlerini kapatır.
Neredeyse inliyorum.

Ama istediğim gibi saçlarını tutup kendime çekmek yerine,
hızlıca tuzu yalayıp shot'ımı bir dikişte içiyorum.

Gözleri yeniden açıldığında, limonu ısııyorum.

Bakışları boş bardağıma kayıyor ve yüzünde hayal kırıklığı
gördüğüme yemin edebilirim.

Ben de bardağıma bakıyorum, acaba o da beni izlemek istedi mi
diye merak ediyorum.

Sanırım bir tur daha sipariş etmemiz gerekecek.

Bardaklarımızı aynı anda masaya koyuyoruz.

"Kutlamak için mi içiyoruz, unutmak için mi?" Sorumu yarıda
keserken müzik sesi yükselir.

Kendra sevimli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Pardon, ne dedin?"

Burada müziğin sesini hiç değiştirmiyoruz.

Jessie zam alacak.

Kendra dudaklarını ısırarak tavandaki hoparlörlere bakıyor.

Sonra birayı bana doğru kaydırır. Barın kenarını sıkıca tutar,
barın uzunluğu boyunca uzanan pirinç ayak dayama yerine basar

ve aramızdaki boş koltuğa kaydı.

Jessie hemen zam alacak.

Zaten ona dönük olan ben, eğilip taburesinin koltuğunu kavradım.

Başparmağım kot pantolonuyla kaplı kalçası ile tahta koltuk arasında kayıyor.

Onu ellemeye

çalışmıyorum. Onu

kendime çekiyorum.

O itiraz etmiyor. Dizlerim onun uyluğunun dışına değene kadar durmuyorum.

Buna gerek yok.

Orada dururken beni duyabilirdi. Ama ben yaşıyım.

Ve benim işitme duyumun iyi olduğunu bilmesine gerek yok.

Elimi çekiyorum ama kolumu koltuğun arkasına dayıyorum.

"Kutlama için mi içiyoruz yoksa... kutlamanın tam tersi için mi içiyoruz diye soruyordum."

Kendra bana doğru dönmeye çalışıyor. Ama bacaklarım engel oluyor.

Geri çekilmek üzereyim, ama o anda bir eli dizime konuyor — bara en yakın dizime, onun dönmesini engelleyen dizime.

Dokunuşu elektrik akımı gibi.

Dizime baskı uygulayarak dizimi bara doğru itti. "Sadece bir saniye çekil."

Onun talimatını izleyip bacaklarımı açtım.

O kadar sert değilim, kot pantolonum şişmiyor ama *o kadar da yumuşak* değilim.

sert değilim.

Yeterince yer açtığımda, Kendra bana dönerek dizlerini benimkilerin arasına koydu.

Bu kız cesur.

Ve ben bunu çok

seviyorum. O yüzden

ben de cesur olacağım.

Dizlerimi onun dizlerinin etrafına kapatıyorum ve temas anında onun hızlıca nefes aldığını neredeyse duyabiliyorum.

Ona bundan daha fazla dokunmayacağım.
Henüz değil. Ama ilk hamle o yaptı.
Birasını alıyor. "Soruna gelince." *Soru mu? Ben soru mu sordum?* "Arada bir şey için içiyorum."
Oh, tabii. Kutlama ile kutlamama arasında.
Cevabı birçok anlama gelebilir, ama aklıma hemen boşanma geliyor.
Muhtemelen otuzlu yaşlarında, ama bu bir evliliğin başlaması ve bitmesi için yeterli bir süre.
Birayı kaldırıyorum. "İyi ve kötü günlere."
Sırıttıyor. "İyi ve kötü günlere."
İçerken, dizlerinin üzerinde duran sol eline bakıyorum, yakın zamanda çıkarılmış bir alyans izi var mı diye. Ama bronzluk izi ya da çukur yok.
Hmm.
Kendra bir yudum daha alır, sonra şişenin etiketine bakar. "Her zamanki siparişin bu mu?"
Kafamı sallıyorum. "Son içtiğimi hatırlamıyorum. Ama tekila shot için en uygunu gibi geldi." Boş shot bardaklarına başımı eğiyorum. "Senin her zamanki siparişin bu mu?"
Kıkırdayarak güldü. "Yıllardır tekila shot içmedim galiba. Muhtemelen yirmi birinci doğum günümünden beri."
Yanağımı ısırırım. Sonra sorarım. Çünkü bunu daha ileri götürmeden önce bilmem gerektiğini hissediyorum. "Ve bu ne kadar uzun zaman önceydi?"
Kendra'nın gülümsemesi geniş. Ve mükemmel. "Bir kadına yaşını sormamalısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"
"Biliyorum." Gülümseme dürtüsüne yenik düşüyorum. "Ama en azından otuz yaşında olduğunu bilmem gerekiyor."
Kafasını hafifçe sallar. Ama itiraz ettiği için değil, bana gülmemeye çalışıyor gibi. "Rahat ol, ihtiyar. Ben otuz iki yaşındayım."

"Oh, rahatladım." Sırıttım. "Bana istediğin isimle hitap edebilirsin, Bebek. Ama bana baba demen hoşuma gidiyor."

Ağız açılır. Kapanır.

Barda bardaklar tıkırdar ve dikkatimizi çeker. "İkinci tur mu, yoksa bekleyecek misiniz?"

Başlarımızı Jessie'nin sesine çeviriyoruz. "Hemen, lütfen," Kendra benden önce cevap veriyor. "Ve iki su," diye ekliyorum.

Kendra bana bakar ve "*Tamam, babacığım*" der.

Gözlerimi ona dikiyorum.

Gözleri ağızıma kayıyor.

Ve kendimi durduramadığım için, elimi onun dizine indiriyorum. Çıplak dizine.

Bu kız, tatlı bir kız görünüşünün arkasına saklanmış bir velet.

Ve lanet olsun, hiçbir şey giymediğimiz halde bu takma isimleri kullanma fikri, uzun zamandır hissetmediğim kadar heyecanlandırıyor beni.

Bölüm 7

KENDRA

SICAK BİR AVUÇ İÇİ DIZIME KONUYOR.

Ve o sıcaklık bacağımdan yukarı doğru bir elektrik akımı gönderir.

Doğruca kalbimin ortasına.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Onun dokunuşu beni öldürmezse, utançtan öleceğim. Bu gece olmazsa, yarın söylediğim ve yaptığım her şeyi hatırladığımda.

Ona Papi demek. Cesurca bacağına dokunmak. O bana *Daddy'yi* tercih ettiğini söylemesi ve sonra benim de öyle demem. Sessizce yapmış olmamın önemi yok.

Hiç bu kadar kendime güvenmemiştim.

Bir yabancıyla böyle davranmaya hiç cesaret edememişim. Bir yudum daha biramdan içiyorum.

Bu kadar mükemmel bir fırsatla kendimin bu yönünü keşfetmemiştim.

Cehennem kadar seksi bir adam.

Hiçbir yerin ortasında bir bar.

İstersem sonsuza kadar uzak durabileceğim bir yer.

Eğer gerçek bir tek gecelik ilişki için ideal bir ortam varsa... işte burası.

Onun gelecekte ne istediğini sormama gerek yok.

Kalbimin kırılacağından endişelenmeme gerek yok.

Heyecan içimi kaplarken dudaklarımı ısıyorum.

Luther'ın parmakları kıpırdanıyor ve başparmağı dizimin iç kısmında bir daire çiziyor.

Önemli bir şey değil.

Ama içim titriyor.

Jessie bara yeni bir çift shot bardağı koyar. Onları alırsız, eli dizimden ayrılmaz.

Luther, küçük bardağı ağzına götürürken gözlerime bakıyor.

Benimkini kaldırıyorum, ama o kenarından yavaşça yalarken duraksıyorum.

Beyaz tuz kristalleri, dilinin pembeliğine karşı sert görünüyor.

Tanrım, ne çekiyorsun sen?

Amım zonkluyor.

Sıvıyı yutuyor. Ben hiçbir şey yutmuyorum.

Sonra boş bardağı yere koyar, kokteyl peçetesine uzanır ve ilk shot'tan sonra emdiğim limon dilimini alır.

Ağzım kuruyarak, limonu ağzına götürüp ısırmasını izliyorum.

Gözlerim bara, iki limon dilimi olan üçüncü shot bardağına kayıyor.

Benimkini almasına gerek yoktu.

Yeni dilimler olmasa bile, bira içip limonun tadını alabilirdi.

Ama o benim limonumu seçti.

Kabuğunu peçeteye geri atar, sonra taze dilimlerden birini alır ve bana uzatır. Bunun bir seçenek olduğunu bildiğini kanıtlar.

Alırken parmak uçlarımız birbirine değiyor. Mutfaktan biri bağırıyor.

"Yemeğimiz hazır," diyor Luther, sonra içkime başını sallıyor.

Bölüm 8

Luther

KENDRA'NIN SHOT BARDAĞINDAN TUZU YALAMASINI IZLEMEK

kalp krizi geçirebilirdim. Ama hepimiz bir şekilde öleceğiz. Ve Brat tarafından öldürülmek benim için sorun değil.

Gözlerini kapatıp likörü ağzına döküyor.

Bakışlarım, yutkunurken boğazının hareketini izlemek için aşağıya kayıyor.

Bu gece ona dokunursam, kendimi utandırmadan dudaklarını benim uzunluğuma yaklaştırmam mümkün olmayacak.

Ama belki bir geceden fazla kalır. Umarım.

Çünkü bu kızın benim aletimi emmesi yarın için harika bir plan gibi geliyor.

Ama kendimi fazla kaptırmayacağım.

Kendra Doll'umla her anın tadını çıkaracağım.

O shot bardağını indirdiğinde, elinden alıp parmaklarımla tekrar parmaklarına dokunuyorum.

O çekilmez ve limonu kaldırıp dudaklarının arasına bastırırken gözlerime bakar.

Ben 56 yaşındayım. Hayatı gördüm. Ben... deneyimliyim.

Ama tüm tüm yıllarımda yıllarımda hiç hiç
hiç bir çekicilik çekicilik hissetmedim.

Yoğun.

Ağır. Elektrik
gibi.

Ve bunu hisseden tek kişi olmadığımı biliyorum.

Kendra limon dilimini indirir.

Elimi uzattım.

Gözlerini indirir ve bir an tereddüt eder, sonra meyveyi
avucuma bırakır.

Kendimi tutamıyorum. Meyveyi dişlerimin arasına alıyorum.

Onun lanet olasıca çekici ağzında bulunan her şeyi tüketme
ihtiyacı çok fazla.

Ve bu kız beni kendimi bırakmaya teşvik ediyor.

Bir hareketle başımı çeviriyorum ve Diego'nun elinde iki
tabakla mutfaktan çıktığını görüyorum. "Jessie, hamburgerler hangi
masaya?"

Onun baktığı yere bakıyorum ve Jessie'yi barın diğer ucunda
karışık içecekler hazırlarken görüyorum.

Kafasını bana doğru eğerek kaşlarını kaldırıyor. "Onlar *Luther*
için."

Adımı vurgulu bir şekilde söylüyor.

Kimse bana öyle seslenmez.

Diego'nun bunun benim gerçek adım olduğunu
bildiğinden bile emin değilim. Bu şüphe bir an sonra
doğrulanır.

Bana doğru dönüp etrafa bakınıyor. Tek gördüğü erkek ben
olduğumda, yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

"*Luther kim lan?*" diye sormadan, limonu diğerlerinin yanına
peçeteye bırakıp elimi uzatıyorum. "Teşekkürler, Diego."

Sormak için can attığı soruyu hissedebiliyorum. Ama sadece
bana bir tabak uzatıyor.

Sonra kadın arkadaşına bakıyor ve ağzı geniş bir gülümsemeye
dönüşüyor.

Tabağı Kendra'nın önüne koyup elimi geri çekiyorum.

"Sana veya arkadaşına başka bir şey getireyim mi, *Luther?*" Sesi
eğlenceyle doludur.

Ben uzanıyorum uzan ve parmağım
parmaklarımla parmaklarımla ve
Kendra'nın dirseğine sürterek dikkatini çeker. "Bir şey
lazım mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladıktan sonra
Diego'ya döndü. "Mükemmel görünüyor."

Onun daha fazla gülümsemesi mümkün değil sanıyordum, ama
Diego bunu yapıyor. "Duymak istediğim de buydu. İkiniz de iyi
eğlenin."

Sonra o piç kurusu bana göz kırptı.

Kendra yanımda kıkırdayarak gözlerimi
deviriyorum. "O tam bir baş belası," diye iç
çekiyorum.

Kendra gülümsedi. "Bilmem, bence sevimli."

Gözlerimi kısarak "Yemeğini ye" dedim.

Kız kardeşim de Diego için aynı şeyi söylüyor, *sevimli
olduğunu*. Ama aynı zamanda onun çapkın olduğunu ve flört
etmekten çok aileye uygun olduğunu da söylüyor. Bu iyi bir şey.
Çünkü çalışanlarımdan biri kız kardeşimle ilişkiye girirse, ellerini
kesmek zorunda kalırım.

Kendra'nın mizahı, elini tekrar dizime koyarken de
azalmıyor.

Bacaklarımı ayırmasına izin veriyorum, onun bacaklarını da
serbest bırakıyorum.

Kollarımız birbirinden ayrıldı, ikimiz de öne dönüyoruz. Ama
taburelerimiz hala o kadar yakın ki, yemeğimize uzanırken
dirseklerimiz çarpışıyor.

"Vay canına," Kendra tabağına bakarak fısıldadı.

Ben mırıldanıyorum. "Gochujang havuçlu Kore barbekü
burger."

"İtiraf etmeliyim ki, bunu burada bulmayı beklemiyordum... bu
ıssız yerde." Başını eğerek beni bir kez daha süzer. "Sen de öyle."

Charlea 

KEFDAA

LUTHER'IN GÖZLERİNİN DAHA DA KIZARMASININ MÜMKÜN OLDUĞUNU
SANMIYORDUM.

daha da kızarabileceğinden emin değildim. Ama kızardı. Ve ben
başka yere bakmak zorunda kaldım.

Hamburgerimi alıyorum.

Luther da kendininkini
alıyor.

V e birlikte, yan yana oturup akşam yemeğimizi yiyoruz. Barın
arkasındaki televizyonda beyzbol maçı var. West
Coast maçının uzatmaları var. Ve bu mükemmel bir dikkat
dağıtıcı.

Luther'ın omuzu omzuma çarpıyor.

Dirseklerim onunkine değiyor.

Luther benim biramdan bir yudum alıyor.

Elinden alıp şişenin ağzını dudaklarıma bastırıyorum.

O içişimi izliyor.

Luther bize iki su daha sipariş ediyor.

Ben iki shot daha sipariş ediyorum.

Dilimi camdan tuzu yalarken dilim camda kalıyor. Luther
beni izlerken çenesini sıkıyor.

Ve tabağımı itiyorum.

Mutfaktan bir adam gelir ve boş tabaklarımızı almadan önce
iki nane şekerı koyar.

Luther başını sallar.

Küçük ambalajlardan birini yırtıp naneyi ağzıma atıyorum.

Luther da aynısını yapar.

Yanımdaki adama dönüyorum. Müzik hala yüksek sesle çalıyor, bu yüzden eğilip elimi onun uyluğuna koyuyorum. "Hemen dönerim."

Elimi onun üzerinde tutarken, tabureden kayarken ne kadar sağlam olduğunu fark ettim.

Gözlerimi yere dikip, nereye bastığıma dikkat ederek barın etrafında dolaşıp geldiğim kapıdan çıkıyorum.

Hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım, ama gerçekte ortalığı birbirine katmış değildik. Evet, limonları paylaşmak ve birbirimize yakın olmak flörtçü bir hareketti, ama öpüşmüyorduk. O yüzden neden bu kadar izlendiğimi hissettiğimi bilmiyorum.

Dışarı çıktığımda temiz hava yüzüme çarptı ve ciğerlerimi doldurdu.

Çişim var ve odam yaklaşık altı metre uzakta olduğu için oraya gitmenin daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdim.

Sessizce, bar ile motel arasındaki kaldırım şeridini geçiyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Odaya girerken bu cümleyi kendime defalarca tekrarlıyorum.

Bar ve yemekler gibi, odam da beklediğimden daha güzel.

Tek kişilik bir oda. Ama nevresimler beyaz ve yumuşacık, yatak da çok rahat.

Odaya ilk girdiğimde yatağa uzandım ve orada kalmak istedim.

İyi ki yapmadım.

Deodorantımı yeniledikten, parfüm sıktıktan ve kıyafetlerimi düzelttikten sonra, bir anahtar kartını cebime koyup yedeğini avucuma alıyorum.

Küçük sokağı geçip bara doğru yürürken kalbim göğsümün içinde titriyor. Ama durmuyorum.

Kapıda durmuyorum.

Oturduğum taburenin arkasına geçene kadar durmuyorum.

Luther beni başından beri izliyor ve artık yaklaştığım için koltuğunda dönüyor.

Yutkunuyorum.

Cesaretimi topluyorum.
Ve yedek oda anahtarını onun uyluğuna
koyuyorum. Luther'ın gözleri anahtara düşüyor.
Sonra yavaşça, çok yavaşça, gözlerini kaldırıp benimkilere
bakar.
"İki numaralı oda." Sesim alçak. Sessiz. Biraz titriyor. Ama
vücudum yanıyor.
Bu adamı çok istiyorum.
Hiç böyle olmamıştım. Hiç bu kadar pervasız olmamıştım.
Hiç, hiç bu kadar cesur olmamıştım.
Bir adım geri
çekiliyorum. Sonra bir
adım daha.
Artık karar ona
kalmış. Dönüyorum.
Biraz dengesizim.
Biraz sarhoşum.
Ama ne yaptığımı biliyorum.
Neye ihtiyacım olduğunu
biliyorum.
Ve ihtiyacım olan şey, hayatımın bir sonraki aşamasına
geçmeden önce kaçmak için bir gece.
Luther'la bir geceye ihtiyacım var.

Bölüm 10

Luther

GÖZLERİMİ KENDRA'NIN KIÇINA DIKMIŞ, AVUCUMU anahtar kartın üzerine koydum.

Bu kadın yeterince genç... yani, yeterince genç.

Ama o da bundan hoşlanıyor.

Bana bir fotoğraf çekilelim mi diye sordu.

Bana Papi dedi.

Yanımdaki tabureye oturdu. Önce elini bacağıma koydu.

Ekstra içki sipariş etmiş olabilir, ama arzusunu en başından beri bakışlarında görebiliyordum.

Ve o gelmeden önce bir içki içmiş olabilirim, ama ben daha büyüğüm. Dayanabilirim.

Ve...

Elimi kaldırıp aşağıya baktım.

İkinci oda.

Az önce beni geceyi onunla geçirmem için davet etti.

Ya da en azından benimle seks yapmaya davet etti. Ama bu gece eve araba kullanmayacağım, bu yüzden küçük Kendra Doll'umu sikip, gecenin geri kalanını onun yatağında, vücudu bana yapışmış halde geçireceğim.

Kendra kapıdan çıkıp kaybolduğunda, suyumun kalanını içip ayağa kalkıyorum.

Ama onu takip etmek yerine erkekler tuvaletine gittim.

İşimi hallettikten sonra ellerimi iki kez yıkadım, hamburger kokusu değil, sandal ağacı sabunumuzun kokusu sinmiş olsun diye, sonra bara geri döndüm.

Benim barıma.

Arka kapıya doğru ilerlerken Jessie'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Tam vazgeçtiğini düşünürken, "Nereye gidiyorsun, *Luther*?" diye seslendi.

Ona bakmıyorum. "İyi geceler, Jessie."

Onun kahkahasını duyuyorum, ama sonra kapıdan çıkıyorum ve aklım tamamen ikinci odada.

Bölüm 11

KENDRA

I MAKE IT ALL WAY TO MY DOOR BEFORE I LOOK OVER MY
omzuma.

Sokak boş. Luther yok.

Henüz değil.

Anahtar kartını cebimden çıkarıp odamın kapısını açtım.

İçeri girip sandaletlerimi çıkararak halının üzerinde
yürüyorum.

Odanın uzak köşesine gelip kapıya dönünce adımlarımı
yavaşlatıyorum.

Yatağın yanındaki küçük lamba yanıyor, ama hepsi bu
kadar. Oda boyunca gölgeler oluşturan loş bir ışık.

Yatağın ayak ucunda durup elimi göğsüme bastırıyorum.

Sakin ol, Kendra.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Sakin. Ol.

Nefes veriyorum.

Ya o kapıdan girecek ya da girmeyecek.

Tekrar nefes alıyorum.

Sakin ol.

Nefes veriyorum.

Sonra kilidin tıklamasını duyarım. Ve kapı açılır.

Bölüm 12

Luther

KAPI ARKAMDAN KAPANIRKEN GÖZLERİ AÇILIR.

Sürgüyü çeviriyorum.

Elini göğsünden indirip yanına indirir.

Ayakkabılarımı çıkarır ve kemerime uzanırım.

O beni izliyor.

Ve kemerimi bir çırpıda çekip çıkarırım. "Soyun."

Ondan hiçbir şey talep etmeyecektim.

Giysilerimi yırtarak içeri girmeyecektim. Ama orada duruşu.

Gözlerinin benimkilere

kilitlenmesi. Kendimi

tutamıyorum.

Kendra'ya doğru yavaşça bir adım atarken kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını aşağı çekiyorum.

Kendra'nın bakışları pantolonumun önüne düşer.

Kot pantolonumu açık bırakıp flanel gömleğimi

açmaya çalışıyorum.

Gömleğimin son düğmesini açtığımda, bakışları belimden kalkıyor.

Ve ağzı açılır.

Sesi bir fısıltı gibidir. "Sik beni."

"Öyle yapacağım." Gömleğimi omuzlarımdan sıyrıp yere düşmesine izin veriyorum. "Giysilerini çıkar, bebeğim. Hemen."

Gözleri göğsümde, benimkiler ise onun göğüslerinde kalır. O, tişörtünün altını tutup başının üzerinden çıkarır.

İnlerim.

Tanrı izin verirse, bu gece, yirmi yıl sonra, o göğüslerle kendimi boğacağım.

Mutlu ve azgın bir adam olarak öleceğim.

Kendra'nın parmakları şortunu karıştırıyor.

"Sakin ol, bebeğim." Sus işareti yapıyorum. "Sadece dediklerimi yap ve rahatla."

Göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor, omuzları hafifçe gevşiyor.

O şortunu aşağı indirirken ben de kot pantolonumu kalçalarımından aşağı indiriyorum.

Beyaz külotu, beyaz sütyeniyle uyumlu. Ama o kadar ince ki, boncuklu meme uçlarının izlerini görebildiğim kadar kolayca am dudaklarının izlerini de görebiliyorum.

Boxer şortumun üzerinden kendimi okşadım. "Yeni biri olduğum için mi gerginsin, yoksa durmak mı istiyorsun?"

Gözleri birden açılır ve benimkilerle buluşur. "Durmak istemiyorum. Sadece, sen..." Bana doğru bir adım atar, şortunu yerde bırakır. "Çok seksisin. Ve uzun zamandır..."

Ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Daha önce kimse bana seksi dediğini hatırlamıyorum."

Derin bir nefes alır. "Yüzüne söylememişlerdir. Ama içlerinden düşünmüşlerdir."

Mırıldanıyorum. "Uzun zamandır" kısmına gelince. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Yani nazik olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Kendra başını sallar. "Hayır, istediğim bu değil."

Gülümserim. "Aferin kızıma."

İki adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. O bana uzanırken ben de ona uzanıyorum.

Avuçlarım onun yüzünü çevreliyor. Elleri çıplak yanlarımı kavırıyor.

Elleri hala soğuktu ve bu, omurgamda bir titreme yarattı.

Bunu seviyorum. Çünkü amacımın ne olduğunu biliyorum. Onu ısıtmak.

Yüzünü tutarak başını geriye eğiyorum. Ve dudaklarımı onun dudaklarına indiriyorum.

Dudaklarımız birleşirken gözlerimiz kapanıyor. Ve inliyoruz.

Kendra bana yaslanıyor. Dokunuşuma. Vücudunun tümü benimkine yapışana kadar.

O kadar

yumuşak ki. O

kadar

mükemmel ki.

Ve tam da olması gereken yerlerde sıcak.

Ellerimden birini yanağından başının arkasına kaydırıyorum.

O naziklik istemiyor.

Saçlarını tutuyorum. Ve başını daha da geriye

çekiyorum. Kendra'nın parmakları yanlarıma

kıvrılıyor.

Yanağımı onun yanağına sürterek, sakalımın cildini kaşındırarak, ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Ben de nazik olmayı sevmiyorum."

Bölüm 13

KENDRA

KAHRETSİN.

Vücudum ateşle doluyor. Dudaklarım nefes almak için açılıyor. Ama daha fazlasını isteyemeden, Luther'in ağzı tekrar benim ağzıma yapışıyor.

Nazik olmasını da sevmiyorum.

Hiç böyle bir erkekle birlikte olmamıştım.

Hiç kimse benimle onun gibi konuşmadı. Ama şimdi...

Şimdi, geri dönebileceğimden emin değilim.

Luther'ın kollarının arasına kıvrılıp dilimi dudaklarında gezdiriyorum.

Luther, dili benimkiyle dolanırken göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarır.

Hafif bir nane tadı var, ama çoğunlukla seks tadı var.

İyi bir sevişme gibi.

Uzun zamandır verdiğim en iyi karar gibi. Eli saçlarımı sıkıca kavrar.

Ve tırnaklarımı onun yanlarına doğru sürüklerken dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Aramızda hiç boşluk yok.

Ama onun her santimini hissetmek istiyorum.

Avuç içlerimi karın kaslarına bastırmak istiyorum. Çünkü bu adamın *karın kasları* var.

Ellerimi aramıza kaydırmaya çalışıyorum.
Luther saçımı bırakıyor ve sanırım geri çekilip bana dokunmam için izin verecek.
Ama ellerini popoma vuruyor.
Ses yüksek olsa da acısı çok az. "Luther!" diye nefes nefese kalıyorum.
Cevap vermek yerine, ağzını boynumun omuzla birleştiği yere kapatıyor.
Dişleri cildimi okşarken, iki eliyle kıçımı avuçlar.
Kıçım büyük.
Onun elleri de öyle.
İnliyorum.
"Bana Luther diyebilirsin." Dili cildimde geziniyor, ısırığını yatıştırıyor. "Ya da başka bir isim verebilirsin. Her halükarda, bu gece sen benimsin, Kendra Doll."
Sonra elini aşağı kaydırıp ve bacaklarımın arasına sıkıştırdı.
Kanım kaynıyor.
Kollarımı uzattım.
Ve o beni kaldırdı.
Uyluklarım ayrıldı.
Bacaklarım beline dolanır. Onu boynundan tutarım.
Ve onun gücünün tadını çıkarıyorum.
Yetişkin olarak beni kimse kaldırmamıştı sanırım. Sonra, bacaklarımı kalçalarının etrafında bükerek hissediyorum.
Onun uyarılmasını.
Sertliğini.
Bana bastırıyor. Tam orada.
Tam ihtiyacım olan yerde.
Beni daha sıkı çekiyor, aletini benim merkezime sürüyor.
"Tanrım." Kalçalarımı sallıyorum. Çok iyi.

O çok iyi hissettiriyor.

Ve ben çok tahrik
oldum.

Beni daha hızlı sallamak için tutuşunu
kullanıyor. Daha sert.

Ve sürtünme.

Aramızdaki iki kat iç çamaşırı. Bu sadece
hissi daha da artırıyor.

Ve... *Oh,*

lanet

olsun.

Ben...

Tırnaklarımı sırtına geçirip yüzümü omzuna gömdüm.

"Siktir," Luther saçlarıma doğru homurdanıyor. "Beni bu kadar
çok mu istiyorsun, bebeğim? Benim için gelecek misin? Aynen
böyle mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o durmadı ve ben hızla
uçuruma yaklaşıyordum.

Çok erken.

Çok hızlı.

Ama çok uzun zaman

oldu. Ve o çok iyi

hissettiriyor.

Dudaklarım çıplak tenine bastırıyor ve nefes alıyorum.

Ben sadece nefes nefes bu bu sıçrarken

içime onun onun kucağında zıplattıyor, sikini

klitorisime sürtüyor.

Ben ona doğru eğiliyorum.

Beni düşürmeyeceğine

güveniyorum. Ben...

Ellerinden biri bacaklarımın arasına daha da kayıyor.

Parmaklarından biri külotumun üzerinden girişime sürtünüyor.

Baskı uyguluyor.

Kumaşı ıslatıyorum.

Külotumu yana çekiyor.

"Bırak." Bir parmağı içime giriyor. "Babacık için gel." Ben

uçuyorum.

Parmağı daha derine giriyor.

Titriyorum.

Küfür ediyor.

İkinci parmak da ilkin katılır.

Ağlarım. Ya da ılık atarım.

Ve sonra düşünüyorum.

Kelimenin tam anlamıyla

düşünüyorum.

Ve hiç gerilmiyorum.

Sırtım yatağı çarpar ve Luther üstüme düşer.

Kolu hala altımda. Parmakları hala amımın içinde. Ve sikini hala bana bastırıyor, bu baskı beni tekrar zevkten sarsacak kadar güçlü.

"Lanet olsun," diye dişlerini sıkarak söylüyor, sonra ağızı yine benim ağızımın üstüne geliyor.

Parmaklarını içimden çekip kalçama doğru kaydırıyor, cildimde nemli bir iz bırakıyor.

Kaybın acısıyla inlerim. O

sesi yutar. Sonra gider.

Ağırlığı tamamen benden ayrılır.

Gözlerim birden açılır ve onu bacaklarımın arasında diz çökmüş halde görürüm.

"Kalçalarını kaldır." İç amaşırimın bel kısmını tutar.

Onun emrini yerine getirmek, hala titriyor olduğum için olması gerekenden daha zor ama başarırım.

Kumaşı bacaklarımdan aşağı doğru çeker ve burun delikleri genişler.

Luther geriye doğru kayıyor ve yataktan iniyor.

Külotumu yere atıyor ve *yavaşça* boxer şortunu aşağı indiriyor. "Göğüslerini çıkar. Seni sikerken emmek istiyorum."

Onun striptizine bu kadar odaklanmasaydım, sözlerine gözlerimi devirecektim.

Sutyenim yumuşak. Kızları yerinde tutmaya yetecek kadar kumaş var. Ve yatakta uzanırken

Yani, ellerimi uzatıp askıları omuzlarımdan indiriyorum, sonra kollarımı serbest bırakıyorum.

Kumaş hala göğüslerimi örtüyor.

Ve onun boxer şortu hala penisini örtüyor. "Sen gösterirsen ben de gösteririm," diyorum nefes nefese.

Dilinin yanağının içini itişini izliyorum. Sonra elini aşağı kaydırıp penisini kavırıyor.

Onu okşuyor.

Kumaş onu sığdırmıyor. Gerginleşiyor.

Sonunda. Lanet olsun, sonunda. Bel kısmını gerip penisini serbest bırakıyor.

Vücudum kasılır.

Mükemmel.

Kalın ve düz, ve onu içimde istiyorum.

Sutyenimin önünü aşağı çekip göğüslerimi serbest bırakıyorum.

"Onlarla oyna." Boxer şortunu yere atıp yatağa geri tırmanıyor.

Göğüslerimi birbirine bastırıyorum.

Başparmaklarım ve işaret parmaklarımla meme uçlarımı sıkıştırıyorum. Sıkı meme uçlarını yuvarlıyorum.

"O memeleri sikeceğim." Yine sertçe kendini okşadı. "Önce bu sıkı amcığı sikeceğim. Sikimin üzerinde boşalmanı sağlayacağım. Sonra sikimi o memelerin arasına koyacağım ve boynuna boşalacağım."

Meme uçlarımı daha sert sıkıyorum. "Evet, lütfen." "Üç dakika sonra."

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne-ne?"

Luther sikini bırakıp öne eğildi. "Saate bak, Kendra. Zaman dolduğunda söyle."

"Ben..." Luther ağzını açık bir öpücükle amıma indirir.

The duygusu beni beni arkamda

kamburlaştırıyor, kaldırıyor yatağın yataktan.

Kaslı bir kol karnımın alt kısmına düşer ve beni aşağıda tutar.

Ağızı durmuyor. Durmuyor.
Dili içime giriyor. Sonra yarıklarımın yukarı doğru sürüyor.
Ne zaman oraya ulaştığında kedi klitorisime
dudakları dudakları kapanır sinir sinir
demetini. Ve emiyor.

Vücudum sabit duramıyor. Ama Luther hareket etmeme izin vermiyor.
Kolunu daha sert bastırıyor. Ben kıvrılırken beni yerinde tutuyor.

Ve...
Diğer kolu uyluklarımın etrafına dolanıyor ve başının yanından çekerek beni açıyor.

"Saat kaç?" diye soruyor, yüzünü tenime dayayarak.

Böyle bir anda kim saat okuyabilir ki?

O sürükler dilin dilini sertçe benim klitoris klitorisimin "Zaman doldu, Kendra."

"Ben... Bilmiyorum." Göğüs uçlarımı çekiştiriyorum.

"Bakmadım."

Onu tekrar yalar.

Ve tekrar.

Daha

aşağıya.

Dilinin ucu *o noktaya* dokunur. Kıcımlı okşayarak, sonra da karnımın ortasından yukarı doğru sürükler.

Yine klitorisime ulaştığında, boşalacağım sanırım.

Göğüslerimi bırakıp aşağı uzanarak saçlarını tutuyorum.

Başımı yataktan kaldırıp aşağıya baktığımda, onun da bana baktığını görüyorum.

Ellerim saçlarında, dili uzamış, sinir uçlarımı okşarken, bakışları benimkilere kilitlenmişken, ne söyleyeceğimi unutuyorum.

Nefesim hızlanıyor.

Bacaklarım titremeye

başlıyor.

Sonra Luther başını kaldırarak aramızdaki teması keser.

"Hayır, durma. Uslu duracağım." Başını tekrar aşağıya doğru itmeye çalışıyorum. "Dakikaları sayacağım. Söz veriyorum."

Bana sırtarak dudakları parıldıyor, başını ne kadar itmeye çalışırsam çalışayım kıpırdamıyor. "Bence yapamazsın." Kendini yukarı iterek saçlarını bırakmamı sağlıyor ve dizlerinin üzerine oturuyor. "Ayrıca, ikinci orgazmını benim sikim içinde yaşayacağını söylemiştim."

Aramızdaki boşluğa bakıyorum ve evet, bununla bir sorunum yok.

Luther bir yastık uzanıyor, bir elini kığımın altına koyup beni kaldırıyor ve yastığı kalçalarımın altına sıkıştırıyor.

Beni tam doğru yüksekliğe kaldırdı.

Dizlerimi açtım.

"Sırılsıklamsın. Ama yine de rahatlamam lazım." Luther elini karnımın alt kısmında gezdirir.

Dokunuşu sıcak ve nazik. Ve tekrar patlamaya hazır olsam da, dediğini yapıyorum. Kaslarım gevşiyor.

Başımı kaldırıp, penisinin ucunu girişime hizalarken izliyorum.

Kalın.

Geniş.

Luther, başını içime ittiğinde düşük bir inilti çıkarır.

Ve gerilme anında hissedilir.

Sonra öne doğru eğiliyor, bir eliyle ağırlığını desteklerken diğer eli aramızda kalıyor. Ama artık yumuşakça sürtünmüyor.

Avuç içi amımın hemen üzerinde. Ve bastırıyor.

Basınç, gözlerimi onun gözlerine çeviriyor.

Bir anlığına bakışlarımızı birbirinden ayırmıyor. "Nazik değil."

Sonra birden öne doğru hamle yapıyor. Tek bir hamlede tüm uzunluğuyla içimi dolduruyor.

Boynumu geriye doğru eğip omuzlarına

tırmanıyorum. Ama bana hiç zaman tanımıyor.

Luther sikini çekip tekrar içeri sokuyor. Tekrar tekrar.

Ve eli karnıma bastırmaya devam ediyor.

Ve... Tanrım... Onu her yerde
hissediyorum. Kendimi çok dolu
hissediyorum.
Sanki tüm içim onunla dolu.
İlk seferinden daha hızlı boşalacakmışım gibi hissediyorum.
"Orada mısın, bebeğim?" Luther üstümde
homurdanıyor. Başımı sallıyorum.
Çok yaklaştım.
Hiç böyle hissetmemiştim.
Hiç bu kadar emir almamıştım.
Hiç bu kadar çabuk
boşalmamıştım.
"Beni besle bana birini Onun ses çok çok kaba ben
onu zar zor anlıyorum.
Luther'ın kapüşonlu gözlerine bakarak
gözlerimi kırıyorum. O da göğsüme
doğru başını sallıyor.
Sonra onun daha önce söylediği sözleri hatırladım.
Seni sikerken onları emmek istiyorum.
Elimi omzundan indirip göğsümü kavradım.
O başını eğiyor. Ve dudakları meme ucumu kapattığında, tüm
vücudum kasılır.
O, bedenime karşı inleyerek daha sert emmeye
başlar. Bu manzara çok müstehcen.
Bu, hayatımda yaşadığım en ateşli şey. Ve sadece bu gece
için.
Serbest elimle saçlarını tutuyorum ve onun sikinin içime girip
çıkmaya devam ederken nefes almaya çalışıyorum.
O mırıldanıyor.
Ve ben nefes almaya çalışıyorum. "Tadım güzel mi,
baba?" Göğüs ucumu ısıırıyor.
Kalçaları içime vuruyor. Daha sert.
Her itişinde sikiyle beni daha da genişletiyor. Sonra
karnımdaki eli kayıyor.
Ve parmakları tekrar klitorisime geri
dönüyor. Dudakları meme ucumu
emiıyor.
Sikini içime itiyor. Ve ben
yanıyorum.

Öncekinden daha güçlü bir orgazm beni sarar.
Kollarımı Luther'ın boynuna dolamaya çalışıyorum ama o geriye yaslanıyor. Ulaşamıyorum.
Vücudum titriyor.
Yine klitorisimi okşuyor.
Ve tam da çok hassaslaşmak üzereyken, elleri vücudumdan ayrılıyor.
Luther tamamen çekilir ve bacaklarımı aşağıya doğru iter.
Gücüm tükenir ve bacaklarım düşer.
"Bacaklarını birleştir." Luther vücudumun üzerine çıkıyor ve ben dediğini yapıyorum.
Göğüslerimi birbirine bastırıyorum.
İçimde olduğu için kaygan olan penisi, göğüslerimin arasında kolayca kayıyor.
Luther inliyor. Ve ben onun üzerimde hareket etmesini hayranlıkla izliyorum.
Vücudu belirgin hatlarıyla ortaya çıkıyor.
Her itişinde kasları geriliyor ve kaslanıyor.
Tırnaklarımı göğüs kıllarının arasında gezdirmek istiyorum. Bu adamla çok şey yapmak istiyorum.
Bir gece yetmeyebilir. Gözlerimi kaldırıyorum. Ve onunla karşılaşıyorum.
Beni izliyor.
O lanet benim , beni beni beni ben
benim ben onun
O da benim bakışlarımı karşılıyor ve kalçalarını olabildiğince öne doğru itiyor.
Ve ben başımı öne eğiyorum, çenemi göğsüme indirip ağzımı açıyorum.
"Siktir," diye homurdanarak kalçalarını biraz daha ileri itiyor ve ben dudaklarımı onun penisinin başının etrafına kapatıyorum.
Eğilip parmaklarını saçlarıma, kafa derisine yakın bir yere doladı.
Basınç mükemmeldir.

"Yutmak mı istiyorsun, Kendra Doll? İstedğin bu mu?"

Bunu yapmayalı uzun zaman oldu. Ama denemek istiyorum.

Bu yüzden ağzımı açıp onun penisini ağzımdan çıkmasına izin veriyorum. "Evet, baba."

"Tanrım," diye homurdanıyor ve kalçalarını sallayarak ucunu dudaklarımın arasına geri sokuyor. "Sen nereden çıktın lan?" Her itişinde penisi neredeyse ağzımdan çıkıyor.

Mırıldanıyorum.

Saçımı tutan elini, avucunun içi başımın arkasına gelecek şekilde kaydırıyor. Beni yerinde tutuyor. "Mükemmel. Lanet olsun, mükemmel." Hareketleri hızlanıyor. Yaklaştığını biliyorum. Onun yaklaşmasına hazırım. "Şimdi uslu bir kız ol ve yutmaya başla."

Vücudum hala titriyor ve onun derin sesi çıplak tenimde dans ediyor.

Ve yutuyorum.

Karın kasları kasılır ve omuzları öne doğru eğilir.

Ve onun penisi dilimde nabız gibi atarken yutmaya devam ediyorum.

Ne yaptığımı düşünmüyorum. Tereddüt etmiyorum.

Sadece emiyorum ve onun kontrolünü kaybetmesini izliyorum. Ve çıkardığı sesler...

Onları da yanımda götürüyorum.

Onları sonsuza kadar hatırlayacağım.

Başımın arkasındaki el gerilir, saçımı çeker, sonra kaybolur ve ben kemiksiz bir şekilde yatağa yığılım.

Vay canına.

"Lanet olsun, kadın," Luther yarı nefes nefese, yarı inleyerek söylüyor. Luther yanıma düşerken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Ve biz orada yatarken, oksijen için mücadele ederken, tavana gülümsüyorum.

Çünkü ne lanet bir geceydi.

Bölüm 14

Luther

BAŞIMI YANA ÇEVİRİP ONA BAKTIM.

Göğüsleri çıplak. Yumuşak teni ortada. Dudaklarında bir gülümseme.

Ben de gülümsüyorum. "Bu gece gelmeye karar verdiğim için çok mutluyum."

Kendra başını bana doğru çevirir. "Bu gece uğramaya karar verdiğim için mutluyum."

Bir tutam saç yanağına düşer.

Elimi uzatıp parmak ucuyla onun cildini okşayarak saçını yüzünden çekiyorum.

Gözlerime bakıyor ve ben de artık söylemenin bir sakıncası olmadığını düşünüyorum. "Bu gece burada kalacağım."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılır. "Senin de odan var mı?"
"Yaramaz."

"Sanırım izin vereceğim." Kendra dramatik bir nefes alır. "Ama uyarmış olayım, uykuya dalmam yaklaşık yedi dakika sürer."

Gülümsedim. "Sekize kadar dayanabilirim."

Kıkırdar, sonra benden uzaklaşır ve yataktan iner.

Yatak başı lambası çok fazla ışık vermiyor, ama görmem için *yeterli*.

Ama yine de yetmiyor.

Kendra'dan ayrılmak istemiyorum. Onun yanında uyumak yetmiyor.

Bir kez sevişmek yetmez.

Ama elimde sadece bu var.
O sadece geçici. Benim için çok
genç.
Benim için mükemmel.
Tavana bakıyorum.
Kendra'yı bana veren evren ne kadar adaletsiz. Ama onu bana
sadece bir geceliğine verdi.

O ADIM DIŞARI DIŞARI BANYODAN BANYODAN GIYINIK
BANYODAN PIJAMA
şort ve ince bir tişört giymişti.
İç çamaşırı değil. Pamuklu. Ama çıplak dolaşması kadar seksi.
Bir kolumu başımın arkasına dayayarak, onun odayı
geçmesini izliyorum.
Onu incelediğimi saklamıyorum. O da beni aynı şekilde
inceliyor, bu yüzden bu adil.
Boxer şortumu giydim ama hala belden yukarısı çıplağım. Ve
yorganı kalçalarımın üzerine çekmişim, böylece o da yatağa
girebilecek, ama yine de çok şeyim ortada.
Yatağın kendi tarafında durduğunda hala bana bakıyor.
Gözlerimi kısıyorum. "Ne var?"
Kafasını salladı. "Normalde bu kadar sığ biri değilim, ama
cidden, sen..."
"Model mi?" diye şaka yaparak önerdim, o ise "Porno çek"
dedi.
Cevabı hiç beklemediğim bir şey ve göğsümden yüksek bir
kahkaha patlıyor. "Saçmalıyorsun. Yatağa gir."
Tereddüt ediyor ve birden gülmek istemiyorum. "Ne oldu?"
diye soruyorum.

Omuzlarını kaldırdı, bir saniye öyle tuttu, sonra indirdi. "Bunun *öncesinde* konuşulması *gereken* bir konu olduğunu biliyorum, ama sadece hamile kalmam konusunda endişelenmene gerek olmadığını söylemek istedim. Son doktor ziyaretimden beri kimseyle birlikte olmadım, o yüzden... o *konuda* da endişelenmene gerek yok."

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kolumu indirip ona doğru dönmek için eğiliyorum. "Özür dilerim. Yaşım bunu bilmeme yeter. Sana o kadar kapılmıştım ki... Düşünemedim. Ama bu gece, muhtemelen yirmi yıldır ilk kez prezervatif kullanmadım. Sen de benim için endişelenmene gerek yok."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Evet, gerçekten yaşın var."

Kafamı sallıyorum. "Sen gerçekten yaramaz bir çocuksun." Sırtımı yaslayıp, ona en yakın kolumu uzatıyorum. "Buraya gel."

Sonunda yatağa tırmanıyor.

Bana yaklaşırken, diğer elimle lambayı kapatıyorum.

Kendra yanağını omzuma yaslarken etrafımızı karanlık kaplar.

Battaniyeyi çenesine kadar

çekiyorum. Eli göğsüme yerleşiyor.

"Luther?" diye fısıldar odaya. "Evet, bebeğim?"

"Bu gece için teşekkür ederim."

Kolumu onun sırtına dolayarak onu bana daha sıkı sararım. "En güzel gece için teşekkür etmene gerek yok..."

Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gece.

Hayatımın en güzel gecesi mi? Bütün

hayatım boyunca? Kendra'nın omuzları kolumun

altında gevşiyor. Ve... uykuya dalıyor.

Aynen öyle.

Uyumak üzere olduğunu söylemişti. Ve haklıydı.

Hemen arkanda diye söyledim ama gerçekte çok kötü uyurum.

Ve yeni bir yerde, kendi yatağımdan başka bir yerde, uykuya dalmam daha da zor oluyor.

Başımı öne eğip başının üstüne öpücük konduruyorum. Sonra burnumu saçlarına bastırıyorum. Kokusu hafızama kazınsın istiyorum.

En azından bu gece, uyku gelmezse, zamanımı Kendra'nın varlığını içime çekerek geçirebilirim.

DERİN BİR NEFESLE UYANIYORUM.

Nerede olduğumu hatırlamak için iki kez göz kırptıyorum. Ve kiminle olduğumu.

Kendra.

Uykusunda biraz dönmüş, bana doğru kıvrılmış. Kafamı kaldırıp saate bakıyorum.

Yedi.

Bir kez bile uyanmadım galiba.

Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyorum.

Gözlerim tekrar Kendra'ya dönüyor.

Kalmak istiyorum.

Tuvalete gitmem lazım.

Sonra yatağa geri dönmek istiyorum.

Tekrar uyuyup birlikte uyanmak istiyorum. Ona kahvaltı yapalım mı diye soracağım.

Ama bu sadece sadecesüresini bu rahatsız edici depresif duyguyu uzatır.

Kendra gece kalmama izin verdi ve ben de öyle yaptım.

Daha fazlasını istemeyeceğim.

Alnına nazikçe bir öpücük kondurup yataktan kayarak çıktım.

Kıpırdanarak etrafındaki battaniyeleri
düzeltiyor. Kendimi zorla uzaklaştırıyorum.

"Hoşça kal, baba."

Kendra'nın fısıldadığı sözler beni durdurur.

Ama geri baktığımda, gözleri çoktan kapanmış ve benim
kullandığım yastığı kucaklamış.

"Hoşça kal, Kendra Doll."

Bölüm 15

KENDRA

GPS'E GÖRE SADECE BEŞ DAKIKA UZAKLIKTAYIM.

Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, son on yıldır babam beni görmeye geliyordu, ama yine de burayı tanıyorum. Ve beklediğim kadar üzgün hissetmiyorum.

On sekiz yaşından beri tek başıma yaşadıktan sonra ailemin yanına taşınmak hala beni heyecanlandırmıyor.

Ve daha önce babamla hiç yaşamadığım için biraz daha gerginim. Ama o sakın biridir. Bu yüzden onunla yaşamak zor olmayacağına inanmak zorundayım.

Açık pencereden hava içeri giriyor ve ormanın kokusunun beni sarmasına izin veriyorum.

Güzel bir gün. Güneş
çıkırmış.

Yüksek rakım sayesinde hava çok sıcak değil.

Manzara muhteşem.

Yani hayır, buraya taşındığım için üzgün
değilim. Üzgün değilim.

Sadece biraz üzgünüm. Beklemediğim bir nedenden dolayı.

Luther.

Yolda bir dönüş için yavaşlarken iç çekiyorum.

Luther'ı barda otururken ilk gördüğümde, zihnimde anında onun üzerimde nasıl görüneceğine dair görüntüler canlandı.

Çıplakken nasıl görünebileceğini.

Ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim.

Ve tanrım, oldu.

Tek bir gecede yaşadığımız tüm pozisyonları düşününce kendimi gülümserken buluyorum.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Onun gibi.

Hiç öyle bir şekilde elle taciz edilmemişim. Böyle bir şey isteyeceğimi hiç bilmiyordum.

Bir yanım onun numarasını almadığım için kendime kızıyor. Bir yanım ise ona sadece geçici olarak orada olduğumu söyleyerek yalan söylediğim için biraz suçluluk duyuyor.

Ama diğer bir yanım, hayatımı daha da karmaşık hale getirmeye gerek olmadığını biliyor. Ve şehre geldiğim ilk gecede bir seks arkadaşı, erkek arkadaş ya da her neyse onu bulmak, yeni başlangıcım için kesinlikle bir karmaşa yaratacaktır.

Ama ne harika bir seks arkadaşı olurdu.

Bu sabah Luther yatağımdan kalktığında, kaybımı hemen hissettim.

Ama sonra kendime, neye bulaştığımı çok iyi bildiğimi ve onun gitmesinin de bunun bir parçası olduğunu hatırlattım. Bu yüzden onun kokusunu taşıyan yastığı kucakladım ve bu deneyimi olduğu gibi kabul ederek tekrar uykuya daldım.

Ama kim bilir. Belki yerleştikten sonra Rocky Ridge Inn'e geri dönüp orada olup olmadığını bakarım.

Babamın evinin garaj yoluna yaklaşınca ayağımı gazdan çektim.

Dağların içindeyiz. Büyük bir şehirden bir saat uzaklıkta. Lonely adında küçük bir kasabadan yirmi dakika kadar uzaklıkta. Kırsal bir bölge. Ama bir şekilde, bu sevimli küçük mahalle ağaçların arasında gizlenmiş.

Arsalar kasabadakilerden daha büyük ve her ev olgun ağaçlarla çevrili, bu sayede bahçenizdeyken kimseyi göremezsiniz.

Burada bu kadar boş arazi varken tüm evlerin birbirine bu kadar yakın olması biraz tuhaf görünüyor, ama bu, kendinizi çok izole hissetmemenize yardımcı oluyor.

Arkamda kimse olmamasına rağmen, sinyal lambasını yakıp, sessiz asfalt yoldan çakıllı araba yoluna döndüm.

Yolun dönüşüne yaklaşıncı arabamı yavaşlatıyorum.

Bir hareket dikkatimi yana çeker ve kırmızı bir kürkün ağaçların arasında kaybolduğunu görürüm.

"Selam, dostum." Gülümsüyorum. Tilkiler çok sevimli. Dönüşü yapınca evi görüyorum.

Tek katlı, üç yatak odalı, iki banyolu bir yapıdır. Ön tarafında kapalı bir sundurma, arka tarafında daha geniş bir teras ve iki araçlık bir garaj bulunmaktadır.

Ama beni gülümseten bunların hiçbiri değil.

Beni gülümseten, ön verandada duran, bir dizi yazıcı kağıdını bantla birleştirmiş, sanki ben seyahate çıkmışım gibi "*Hoş geldin Kenny*" yazan bir afiş tutan aptal adam.

Evin önünde durduğumda açık pencereden elimi sallıyorum.

Aracımı park yerine koyup motoru kapatıyorum, derin bir nefes alıp arabadan iniyorum.

"Hoş geldin!" Babam bunu söylerken afişi sallıyor. "Gerek yoktu."

Kağıdın bir ucunu bırakıp afişin sarkmasına izin verirken gülüyor. "Evdeki yeni şirket yazıcı/tarayıcı/başka bir şeyi denemek zorundaydım."

Babamın web sitesini modernize ettikten sonra ne kadar baskı veya tarama yapmam gerekeceğini bilmiyorum, ama onun keyfini kaçırmak istemiyorum.

Ve onun, benim onun çalıştığı depoda değil de evde çalışmamı istemesi çok hoşuma gidiyor. Bu yüzden gerekirse bütün gün bir şeyler tarıyormuş gibi yaparım.

Merdivenlerden aşağı inerken kollarını açıyor.

Babamın saçları benimki gibi koyu renk, ama onunki grileşmiş ve kısa kesmiş. Ama benzerliklerimiz burada bitiyor.

Boy 1,80 metre. Benim

boyum 1,65 metre.

O ince yapılı. Ben...

değilim.

Göğüslerimden daha büyük olan tek şey kığım. O

yazın bütünü çadırda geçirebilir. Ben

geçiremem.

Ama bana sarılırken, önemli olan konularda birbirimize

benzediğimizi biliyorum. "Burada kalmama izin verdiğin için

teşekkürler," diyorum ona sarılırken

"Sana zaten söyledim. Buraya her zaman hoş geldin. İstedğin kadar kalabilirsin." Sırtımı okşadıktan sonra beni bıraktı. "Ayrıca, bu işi o kadar seveceksin ki, taşınmak için yeterli parayı biriktirdiğinde bile benim için çalışmaya devam edeceksin."

"Baba..." Ben de bunu istemediğimden değil, ama gerçekçi beklentilerimiz olması gerektiğini düşünüyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Duruma göre hareket ederiz. Ve bunu hiç konuşmadığımız için, başlangıç maaşının yıllık seksen bin olduğunu şimdi söyleyeyim." O kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, beynim bu bilgiyi algılaması bir saniye sürüyor.

Seksen bin mi?

"Amerikan doları mı?" diye soruyorum.

Babam sanki şaka yapmışım gibi burnundan soluyor.

Ama şaka yapmıyordum. Bu, şirketimdeki maaşımdan daha fazlaydı.

"Şimdi." Babam alkışladı ellerini bir birbirine kağıdı hala elinde tuttuğu kağıdı buruşturur. "Birkaç şey getirmişsin."

İkimiz de dönüp bagaj kapısını açtık ve her pencerenin kutularla dolu olduğunu gördük.

Dürüst olmak gerekirse, arabama düşündüğümünden çok daha fazlasını sığdırmıştım.

Tüm giysilerim, en sevdiğim mutfak eşyaları, tüm yatak takımlarım ve yastıklarım ve yıllar boyunca biriktirdiğim diğer eşyalar.

Ayrıldığım sabah sahip olduğum tüm mobilyaları sattım, sadece bir sehpa sahipsiz kaldı ve kaldırımında kaldı.

"Eşyaları boşaltalım, sonra öğle yemeği yiyelim." "Öğle yemeğinde ne var?" Pazarlık yapar gibi kollarımı kavuşturdum.

Baba taklit benim pozisyonumu "Sıcak sosis ve makarna ve peynir."

"Toz mu, sos mu?"

Alaycı bir şekilde sorar. "Tabii ki soslu sos." Kollarımı indiririm. "Anlaştık."

Sonra kıkırdamaya başladım. Çünkü gerçekten mi? Sosisli sandviç ve makarna peynir?

"Ne komik? En sevdiğin yemek bu."

"*Evet, beş yaşındayken öyle sevdim*, ama aslında kulağa harika geliyor." diye tartışmak üzereydim.

"Komik bir şey yok." İleri adım atıp arka kapıyı açarken kutuların düşmemesi için hazırlandım.

Charlea 1h

Luihea

JESSIE'N 'UN DIRSEĞİ BENİMKİNE ÇARPAR O YAPAR BİR İÇECEĞİ bana gereksiz yere yaklaşıyor. Bu gece üçüncü kez.

Sonunda ona dönüyorum. "Ne?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey. Değil mi, Diego?"

Omzumun üzerinden bakınca, aşçımızın mutfak kapısının yanındaki duvara yaslanmış olduğunu görüyorum.

Ellerini kaldırır. "Hiç sorumuz yok patron. Senin yanına yapıştığın o güzel kız hakkında da yok."

Jessie başını sallar. "İkinizin aynı anda ortadan kaybolmanızla ilgili de kesinlikle soru yok."

"Ya da biz kapattığımızda kamyonetin hala burada olduğu hakkında..." Diego başını sallar. "Hiçbir soru yok."

Uzun bir nefes veriyorum. "Aptalca davranmadığınız zamanlar, ikiniz de akıllısınız. Eminim bir yolunu bulursunuz."

Jessie içkiyi barın karşısındaki adama uzatır, sonra kollarını kavuşturur. "Temel bilgileri anladık. Ama ayrıntıları bilmek istiyoruz."

Ona yüzümü
buruşturuyorum. "İğrenç."

Diego kıkırdıyor.

"Öyle değil. Hadi ama, bu iğrenç." Jessie önlüğünden havluyu çıkarır ve bana vurmaya çalışır, ama ben atlayarak kaçarım.

"Sen başlattın," diyorum, çok olgun bir şekilde.

Orada bir bir sonra Jessie on ellerini
ellerini "Ee?"

"Ne var?" Ben de onun gibi ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Ee, numarasını aldın mı? Hala burada mı? Onu tekrar
görecek misin?" Kız kardeşim beni sıkıştırıyor.

"Gerçekten çok güzeldi." Diego yardımsever bir şekilde
hatırlatıyor. Ona ters ters bakıyorum.

Dudaklarını kapatır.

Vazgeçiyorum, çünkü durmayacaklarını biliyorum. "O çok
güzel. Onu gerçekten çok beğendim. Ama gitti. Numarası yok.
Soyadı yok. Sadece geçiciymiş."

"Çok yazık," diyor arkamdan biri.

Hepimiz dönüp, barın müdavimlerinden biri olan Doug'ı
görüyoruz.

"Bu ikisi sana benim işlerim hakkında konuşup durdular mı?"
Jessie ve Diego'yu işaret ediyorum.

Doug başını salladı. "Gerek yoktu. Ben buradaydım."

"Dün gece mi?" diye sordum.

Doug her zaman barda oturur. Fark ederdim.

Sanırım.

"Bir masa buldum. Sen ve bayan arkadaşın patlamak
üzereydiniz, ortamı bozmak istemedim."

"Oh. Teşekkürler." Burada yaşarken, misafirlerimizin çoğu
müdavimdir. Aklıma gelmemişti.

Aslında, Kendra bara girdikten sonra, ondan başka bir şey
düşünmedim.

Bu pek profesyonelce değildi.

Sonra bu lanet yerin sahibi olduğumu hatırladım. Müşterilerden
alacağım şikayetler ne olursa olsun, buna değer.

Sadece herhangi şey değeri değeri gece gece
ben Kendra Kendra ile geçirdiğim.

Ve bir tane daha olması için her şeyi verirdim.

Bölüm 17

KENDRA

“UNUTMA UNUTMA UNUTMA ŞUNU SABAH SABAH
BABAM

açık ofis kapımdan geçerken bana hatırlatıyor. "Evet, evet." Elimi sallıyorum. "Alarmımı kurdum." "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," diye sesleniyorum, o kaybolurken.

Babam benim için evi hazırlamak için elinden geleni yaptı.

Bu odayı eskiden ne için kullandığını hatırlamıyorum, ama şimdi mükemmel bir ev ofisi oldu.

Duvarlar zengin bir orman yeşili; ahşap zeminler, evin geri kalanı gibi yıpranmış ama pürüzsüz ve pencerenin altında, evin arkasındaki ormana bakan, babamın el yapımı güzel bir masa var. Ayrıca uyumlu bir kitaplık, pembe bir ofis koltuğu - yedi yaşımdan beri en sevdiğim renk olmasa da, önemli olan düşüncesi - ve masanın köşesinde sevimli bir Tiffany tarzı lamba var.

Oh, köşeye sıkıştırılmış küçük bir sehpa da duran yazıcı-tarayıcıyı da unutmamak lazım.

Sonuç olarak, sevimli ve işlevsel bir ofis.

Kulaklıklarımı tekrar taktım ve YouTube'daki bu eğitimin son beş dakikasını bitirmeye hazır olarak oynat düğmesine bastım.

İşletme diplomam biraz yardımcı oluyor, ama burada bu işi yapacağımı bilseydim, web geliştiricisi olmak için okula giderdim.

Şu anda, tamamen yeni bir web sitesi tasarlaması için birini işe almam gerekecek. Ama şimdiden bazı iyileştirmeler yapmayı başardım.

Markalaşma konusunda da bir revizyon gerekebilir.

Joe's Custom Furniture ismi biraz sıradan ama doğru. Babam bitmiş ürünlerin harika fotoğraflarını çekmeyi başardı, bu yüzden çalışmak için şaşırtıcı derecede çok malzeme var.

Cuma gecesi olduğunu ve sadece bir haftadır bu işle uğraştığımı düşünürsek, oldukça iyi iş çıkardığımı söyleyebilirim.

Video devam ediyor ve siparişlerin gönderilmesi için otomatik takip yazılımının nasıl kullanıldığını gösteriyor. Eğitim bittiğinde, pazartesi günü tekrar izlemem gerektiğini kabul ediyorum. Çünkü dikkatim dağıldı.

Dikkatimi çeken tek konuya dalmışım.

Luther.

Onu düşünmeden duramıyorum.

Ve bu hafta sonu gizlice Inn'e gitmenin iyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp masadan kalkıyorum.

Odayı çıkarken ışıkları kapatıp koridordan geçerek yatak odama gittim.

Babamın yatak odası, banyosu ile birlikte evin karşı tarafında. Aramızda mutfak, oturma odası ve yemek odası var.

Evimin benim tarafında kısa bir koridor var, önce çalışma odası, sonra misafir banyosu, yani benim banyom, sonra da yatak odam var. Yani kısacası, evin bir kanadını kendime ayırdım.

Bu, isteyebileceğim en ideal düzen.

Yalan söylemedim. Yarın sabah için alarmı kurdum, ama pek heyecanlı değilim.

Bu da beni pislik gibi hissettiriyor, çünkü babam bana karşı çok anlayışlı davrandı.

Ama ben ilgilenmiyorum ilgilen ilgilen ile erken
erken onun onunla ve onun yaşlı dostuyla
kahvaltı yapmak için

balığa çıkmadan önce onunla ve onun yaşlı dostuyla kahvaltı etmek için.

Cumartesi günümü yatakta çürümek istiyorum.

Cumartesi günümü yatakta tembellik ederek geçirmek istiyorum.

Ama k a l k acağım ve krep yapacağım, çünkü bunun babam için önemli olduğunu biliyorum.

Ve her şey yolunda gidecek. İlk izlenimlerde çok iyiyimdir ve en iyileriyle bile küçük sohbetler yapabilirim.

Umarım bu Rocky denen adam sıkıcı biri değildir.

Bölüm 18

Luther

KAMYONETİN KAPISINI KAPATTIM, SONRA ELLERİMİ BELİME KOYDUM belime koydum ve esnedim.

Her zamanki gibi, iyi bir gece uykusu çekemedim. Ama bu sefer, bunun sebebi muhtemelen doğa ana değil, benim kendi hatamdı. *O geceyi* bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

O kızı düşünmeden duramıyorum.

Onun göğüslerinin benim aletimin etrafında sıkışmış, dudaklarının benim ucumda olduğu görüntüsünü düşünmeden duramıyorum.

Onun anısına mastürbasyon yapmaktan kendimi alamıyorum.

Dün gece yatakta uzanırken, bir saat daha uykum gelmeyince, yine mastürbasyon yaptım.

Altı da kalkmam da hiç yardımcı olmadı. Bu sabah yine mastürbasyon yapmaya niyetlendim ama benim şansına, bayılıp Joe ile kahvaltıyı kaçırabilirdim.

Ve onun çocuğu.

İç çekip, en iyi arkadaşımın evinin kapısına doğru garaj yolundan yürümeye başladım.

Kenny'nin kızına karşı bir şeyim yok, ama yorgun, azgın ve huysuzum, ve bu iyi bir ilk izlenim bırakmak için ideal bir ruh hali değil.

Ama Joe'nun onun burada yaşamasına çok sevindiğini biliyorum, bu yüzden derin bir nefes alıp tavrımı düzeltmeye çalışıyorum.

Oda arkadaşları ve kızının parasını çalması hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bu kadar uzun süredir arkadaş olduğumuz halde, onu hiç tanımadığımı düşünmek zor, ama işte buradayız.

Arkadaşımın çocuğu hakkında daha fazla şey bilmediğim için duyduğum suçluluk duygusunu omuzlarımdan silip attım ve ön verandaya doğru birkaç adım attım.

Chariea 1ç

KEFDAA

'IN SESİ DUYUYORUM GÜRÜLTÜ 'IN ARAÇ DIŞINDA BEN SALONUN
salondan banyoya doğru.

Kahretsin.

Aceleyle banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Yaşlı adamların erken gelme takıntısı da ne?

Günün için mümkün olduğunca çabuk hazırlanmaya çalışıyorum. Renkli güneş kremi, kokulu vücut losyonu ve deodorant sürdükten sonra saçlarımı kısa, kabarık bir at kuyruğu yapıyorum.

Dişlerimi fırçalarken aynadaki yansımama bakıyorum.

Boynumu yukarı kaldırdığımda yeterince iyi görünüyorum. Boynumu aşağı indirdiğimde ise Luther'la yattığım gece giydiğim aynı dar pijamalarımı görüyorum. Pijamalar, göğüsleri hiç desteklemeyen askılı bir tişört ve ona uyan şorttan oluşuyor.

Elektrikli diş fırçamı kapattığımda, sesler duyduğuma yemin edebilirim.

Kahretsin.

Kimse görmeden yatak odama dönmem lazım.

Eğer ben düşünüyorsam düşünseydim
düşünseydim getirirdim getirirdim bir giysi
getirirdim. Ama düşünemedim.

Çünkü Cumartesi sabahı. Ve hala yatakta olmam gerekirdi.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Bölüm 20

Luther

"KENNY SHOULD BE OUT OF HER ROOM SOON," JOE SAYS AS HE dolu kahve sürahisini alıp tezgahın üzerine dizilmiş üç fincana doldurmaya başlar.

"Tamam. Ben tuvalete gidiyorum."

Joe, beni duyduğunu göstererek mırıldanır ve ben oturma odasına doğru ilerlerim.

Koridora dönüp banyoya iki adım kala kapı açıldı.

Bölüm 21

KENDRA

KORIDORA ADIMIMI ATTIĞIMDA, BİR GÖLGE ÜZERİME DÜŞÜYOR VE Neredeyse birine çarpıyorum.

Uzun boylu, geniş omuzlu, flanel giysili bir vücut.

Dengesini kaybedip durduğumda, büyük eller omuzlarımı kavrar ve beni sabitler.

Sıcak eller. Çıplak omuzlarıma değiyor.

Yavaşça, kalbim boğazıma kadar çıkmış halde, bakışlarımı kaldırıyorum.

Tanıdık kahverengi gözler benimkilere bakıyor.

"Aman Tanrım," diyorum, gördüklerime inanamadan.

Luther alıyor birbir daha kayarak bir kadem
kollarından ellerinden birini omzumdan
boğazıma doğru kaydırıyor.

Parmakları hafifçe sıkışırken, beni tutarak başımı geriye doğru eğdi ve gözlerimi onunkilere dikmemi sağladı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Luther'ın sesi benimki kadar sessiz. Ama onun sesi... öfkeyle dolu?

"Ne?" Anlayamıyorum.

Ellerimi uzatıp iki elimle onun kolunu tutuyorum. Ama onu itmek için değil. Uzaklaşmasını istemiyorum. Sadece tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Luther bana doğru eğildi. "Benim yatağımdan kalkıp Joe'nun yatağına atlayabileceğini mi sanıyorsun?" diye suçlayarak fısıldadı.

"Atlayıp...?" Sonunda ne dediğini anlıyorum ve neredeyse kusuyorum.

Bu sefer kolunu itiyorum.

Ama o kıpırdamıyor. Ve boğazımı böyle sıkarken içimde yükselen ateşi görmezden geliyorum.

"Ben yatmıyorum..." Söyleyemiyorum. Babamın adını söyleyemiyorum.

"Ama buradasın..." Gözlerini vücudumda gezdirir. "Aynı sürtük pijamalarıyla."

"Sürtük mü?" Gülmek istiyorum ama sessiz kalmaya çalışmakla meşgulüm.

Ve neden "sürtük" kelimesi bacaklarımı kasılmaya neden oldu?

Luther'ın dudakları çenesi sıkılırken inceldi. "Ne yaptığın umurumda değil. Onunla işin bitti. Ben..."

"Kenny, sen misin?" Babamın sesi Luther'ın söyleyeceği şeyi keser. Ve anlarım.

Onun benim kim olduğumu anladığı anı görüyorum.

Joe için kim olduğumu.

Ama Luther geri adım atmaz. Beni bırakmaz.

Parmakları boynumun etrafında bir kez kasılır. "Kenny?"

Anladığım şey, onun da kafasına dank ediyor. Ve ben onu gerçekten alt etmek *zorundayım*.

"Evet, baba." Onun tutuşuna yaslanarak boğazıma bastırıyorum. "Ama bana Baby demeni tercih ederim."

Düşük bir gürültü göğsünden yayılıyor. "Lanet olsun, kadın."

Beni bırakıyor, ama elini çekmek yerine göğsümden aşağı doğru sürüyor. Parmak uçları köprücük kemiğimden göğüs dekolteme kadar yakıcı bir iz bırakıyor.

Zaten sertleşmiş meme uçlarım bu dokunuşla zonkluyor. Sonra ayak sesleri duyuyorum.

Bir adım geri çekildim.

"Bir dakika, geliyorum," diye sesleniyorum, babamın koridorun sonuna gelmesini engellemek için.

Luther, ya da adı her neyse, olduğu yerde kalır, iri vücudu koridoru ve babamın bizim müstehcen tanışmamızı görebileceği her yeri kapatır.

Bölüm 22

Luther

AS K JOE'NİN
LANET KIZI İÇİNE

JOE'NİN
YATAK

yatak odasına, banyoya girip kapıyı kapatıyorum.

Sonra kapıya yaslanıyorum.

Kendra, Kenny'dir.

Kenny, en iyi arkadaşımın kızı.

İnlerim ve başımı kapıya vururum. Joe'nun kızıyla
yattığıma inanamıyorum.

Ben inanamıyorum inanamıyorum
siktim onun kızıyla bilmeden bilmeden

Ben dünyanın en kötü arkadaşıyım.

Nasıl fark etmedim?

*Ona gerçekten sadece Kenny mi diyordu? Gerçek adını
gerçekten bilmiyor muydum?*

Oturma odasında onun fotoğrafı var mı diye düşünmeye
çalışıyorum.

Ama Joe basit bir adam. Evinde hiçbir şeyin fotoğrafı olduğunu
sanmıyorum.

Kendimi azarlarken bile, vücudum onun tekrar bu kadar
yakınımda olmasına tepki gösteriyor.

Onu tekrar ellerime almak için.

Elimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim. Sonra vücudumun
aşağısına doğru inip sikimi avuçladım.

Kızımı buldum.

*Ve artık onu nerede bulacağımı çok iyi biliyorum. Her gece.
Sikimi daha sıkı sıkıyorum.*

Kendra'yı salona adım atarken ilk gördüğümde, içgüdüsel tepkim dünyayı sarsan bir rahatlama oldu.

Birlikte geçirdiğimiz tek gecede, o benim varlığıma kazındı. Ve onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni çok rahatsız ediyordu.

Sonra, mantık ya da akıl kullanmak yerine - örneğin, buraya arkadaşımın kızı Kenny'yi görmeye geldiğim gerçeği gibi - beynim, onun Joe'nun metresi olduğu sonucuna hemen atladı.

Aptallığıma başımı sallıyorum.

Kendra. Kenny. Çok basit. Bu bağlantıyı kurmak çok kolay olmalıydı.

Ama ben yapmadım.

O bağlantıyı hiç kurmadım. Hiç ama hiç kurmadım.

Bu bölgede yeni misin yoksa geçici olarak mı buradasın? Geçici olarak buradayım.

Ellerimi yanlarıma indirdim.

Kendra ile tanıştığım gece, o da sadece geçici olarak burada olduğunu söylemişti.

Küçük yalancı.

Bunu ona sonra ödeteceğim.

İnleyerek kapıdan uzaklaşıp pantolonumu açmaya başladım.

İşemek bu kadar kaba bir şey olmamalı. Ama duvarın diğer tarafında mükemmel hayallerimin kızı varken parmaklarımı sikime dolamak...

Hayır.

Oraya gitmeyeceğim.

Düşünmüyorum bile.

Buraya arkadaşım ve kızıyla kahvaltı yapmaya geldim.

Tuvalette mastürbasyon yapmayacağım.

Tereddüt ediyorum, sonra başımı

sallıyorum. Yapmayacağım.

Bölüm 23

KENDRA

AMAN TANRIM. TANRIM. TANRIM.

AMAN

Ben önünde önünde ayna kapılar ve
Ayağa dolabımın ının
önünde dolabımın

kıyafetimi fazla düşünüyorum.

Yatağım, sahip olduğum neredeyse tüm kıyafetlerle doludur, çünkü makul olan tüm seçenekleri çoktan denedim.

Kahvaltı vakti. Evde.

Dişlerimi sıkıp stresli bir çılgılık attım.

Daha fazla gecikirsek, babam beni aramaya gelir, tekrar uykuya dalmadığımı kontrol eder.

Keşke öyle olsaydı.

Keşke bu sabah en büyük sorunum tekrar uykuya dalmak olsaydı.

Ama değil.

En büyük sorunum, babamın en yakın arkadaşıyla yatmış olmam.

Ve sadece *birlikte* yatmadık. Seviştik.

Bir akşamda, iki insanın yapabileceği neredeyse her şeyi yaptık.

Ve, tanrım yardım et, hepsini tekrar yapmak istiyorum.

Bölüm 24

Luther

SOĞUKKANLI DAVRAN.

Doğal davran.

Arkadaşının kızının içinde sikini sokmamış gibi davran.

Mutfağa girerken boğazımı temizledim.

Joe telefonuyla bir şeyle meşgul, ben de bu fırsatı değerlendirip kalan iki kahve fincanından birini alıyorum.

İkisi de sade siyah kahveyle dolu, ben de öyle içerim, ama Kendra'nın kahvesine bir şey ekleyip eklemediğini merak ediyorum.

Kenny, diye kendime hatırlatıyorum.

O buraya geldiğinde onu Kendra diye çağırıp her şeyi mahvedemem. Kendini öyle tanıtanaya kadar.

Kendini Kendra olarak tanıtacak mı?

Neden kendimi Luther olarak tanıttığımı soracak mı?

Bunun için iyi bir cevabım var mı ki?

Bunu yapmaya beni neyin ilham verdiğini bile bilmiyorum. Herkes bana Rocky der. Ama onunla tanıştığımda... Onunla tanıştığımda, farklı hissettim.

Onun da bana diğerleri gibi davranmasını istemedim.

Onun için de farklı olmasını istedim.

Kahvemi yudumlarken koridora doğru bakıyorum.

Joe'ya bundan asla bahsetmeyeceğimiz aşikar.

Asla.

Joe, yüzümde suçlu bir ifade görmesinden endişelenerek telefonundan kafasını kaldırmadan önce, onun yaptığını kesip bugün balık tutacağımız yeri soruyorum.

"Uh-huh. Dün gece Fisher'ı aradım," diyor ve telefonunu cebine koyarken. "Hala *balık dolu*muş."

Kendinden daha genç insanları taklit ederken kullandığı ses tonuyla konuşuyor

, ben de kendim kadar yaşlı mı sesim çıkıyor diye merak ediyorum.

Joe benden birkaç yaş büyük. Ama çok değil.

Sonra kapının açılmasının kesin sesini duyuyorum ve Joe'yu dinlemeyi bırakıyorum.

Hiç ayak sesi duymuyorum, ama Kendra'nın koridorda çıplak ayakla yürüdüğünü hayal ediyorum. Birkaç dakika önce olduğu gibi. Elimi boynuna doladığımda.

Boğazımı temizliyorum.

Ve sonra o belirir.

Onu bir anlığına izlemek için zamanım var.

Joe onun burada olduğunu fark etmeden bir saniye önce.

Ve Tanrım. Yeni kıyafeti pijamalarından neredeyse hiç farklı değil.

Kesik kot şort ve tişört giymiş. Ama şortu poposunu zar zor örtüyor ve tişörtü o kadar ince ve yumuşak ki vücudunun her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Beyaz kumaşın neredeyse tamamen şeffaf olduğunu ve altında giydiği kırmızı spor sütyenini gösterdiğini söylemeye gerek yok.

Ve onun gibi göğüslerle, sütyenin dar kumaşı, göğüslerinin dolgunluğunu hiç azaltmıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Böyle dışarı çıkarak resmen şaplak atılmak istiyor.

"Kenny! İşte buradasın!" Joe onu görünce, sanki aynı çatı altında yaşamıyorlarmış gibi neredeyse bağırır.

"Günaydın." Kendra'nın gülümsemesi dişlerini gösterir ve onun da benim kadar garip hissettiğini bilmek kendimi biraz daha iyi hissettirir.

Sonra bana "baba" dediğini hatırladım. Yine. Ve boğazımı temizledim. Yine.

Joe Kendra'nın yanına gider ve sırtına elini koyar, sonra bana döner. "Rocky, sana küçük kızım Kenny'yi tanıtayım. Ya da Kendra, eğer başı dertteyse."

Tanrım, her saniye durumu daha da kötüleştiriyor.

Babasının dikkatini bana verdiği için Kendra gözlerini bana dikip yanakları pembeye dönüyor.

Başımı ona doğru eğdim. "Tanıştığımıza memnun oldum, *Kenny*." Adını vurgulamak için biraz durakladım. "Hakkında çok şey duydum."

Çenesini eğdi. "Ben de. O kadar çok duydum ki sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum." *Bu küçük yaramaz.* "Her zaman merak etmişimdir, Rocky bir takma ad mı, yoksa ailesi mi bu ismi vermiş?"

Joe gülmekten boğulur ve ben de sırtıma engelleyemem. "Takma ad." Bir adım öne çıkıp elimi uzatırım. O da elimi tutar. "Adım Luther Rockford. Ama çoğu kişi bana Rocky der."

Bana sanki bilerek yanlış isim vermişim gibi bakıyor. Ama ben karşılık olarak kaşlarımı kaldırıyorum. Luther benim gerçek adım. Ve kimliğimi ondan bilerek saklamadım. En azından onun düşündüğü sebepten dolayı değil. Belki bir parçam, barda otururken Rocky Ridge Inn'in sahibi olduğumu bilmesini istememişti. Ama onun Joe'nun kızı olduğunu bilmiyordum. Ve bu sabahki tepkimin sahte olduğunu düşünmesi imkansız.

Parmaklarını benimkilerin etrafında kıvırdı. "Kendra Abbott. Babamdan başka kimse bana Kenny demez."

Ona yaklaşıyorum.

"Evet, evet, ben Joe'yum ve kimse bana hiç havalı bir lakap takmadı." Joe alaycı bir şekilde şikayet eder ve Kendra gözlerini devirir.

En iyi arkadaşımın sesi, yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. Ve Kendra'nın vücuduna bastırarak bir şey anlatmaya çalışamayacağımı.

Parmaklarımla hafifçe kasılma yapıp elini bırakıyorum.

Sol elimde hala kahve olduğunu hatırlayarak tezgaha geri dönüp son bardağı alıyorum ve Kendra'ya uzatıyorum. "Sade mi içersin?"

Kendra alır ama başını sallar. "Mecbur kalırsam öyle içerim ama sevmiyorum."

Buzdolabına doğru ilerlerken kışını izliyorum. Sonra, aromalı krema kartonunu çıkarırken bakışlarımı yukarı çeviriyorum.

Kahvesine bolca krema dökerken, etiketindeki aromayı okudum.

Fındık. İyi bilmek.

Kendra ve Joe kahvaltı hakkında konuşurken ben kalçamı duvara yasladım. Joe yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sordu. Kendra, masada oturmasının en büyük yardım olacağını söyledi.

Masum bir sohbet ediyorlar. Ben Kendra'nın bacaklarına bakıyorum. Başımı sardıkları hissi aklıma geliyor.

Ben geçiyorum.

Lanet olsun. Joe'nun buradan gitmesi lazım, Kendra ile konuşmamız lazım.

Joe kavgayı bırakıp yemek masasına doğru ilerlediğinde, duvardan itip kahve sürahisini aldım.

Onu arkadaşıma doğru uzattım. "Dolduralım mı?"

Joe fincanını bana doğru kaydırды ve ben de doldurdum.

Ne kadar çok içerse, o kadar çabuk gitmesi gerekecek.

Demliğı yerine koyup, Kendra'nın şu anda kahvesini yudumladığı mutfağı bakacak şekilde yemek sandalyesini seçiyorum. Ve beni izliyor.

Bölüm 25

KENDRA

TEZGAHIN ÜZERINE UN DÖKÜYORUM.

Hamurumdan yumurta kabuğu çıkarmak zorundayım. İlk krep yanıyor.

Bir sonrakini de çok erken çeviriyorum.

Gözlerimi kapatıp avuçlarımı tezgaha koyuyorum ve sakinleşmek için kendime bir saniye veriyorum.

Sakinleşince arkamı döndüğümde *Luther*, benimle mücadele ederken gülümsemeye çalışıyor.

Aptal.

Hamur kasesini alıp yavaşça tavaya bir kepçe döküyorum.

Aynı işlemi tekrarlıyorum, tavayı dolduruyorum, arkamdaki adamı düşünmemeye çalışıyorum.

Sıradan bir adam değil. *Rocky.*

Hamur kabarmaya başlayınca aşağıya bakıyorum. Bu eski bir sitcom gibi.

Yanlış kimlik. Yasak aşk.

Beyaz çikolata parçacıkları için uzanırken omzumun üzerinden bakıyorum.

Luther koltuğuna yaslanmış, bir kolunu koltuğun arkasına atmış, diğerini kucağına koymuş.

Rahat. Sakin. Çok seksi.

Flanel bu kadar sıcak olmamalı.

Ama dürüst olmak gerekirse, o adam çuval bezi giyse bile, halıda yanıklar oluşsa bile ona tırmanmak için riski göze alırdım. Çünkü altında ne olduğunu biliyorum. Ve o kaslarını nasıl kullanacağını çok iyi bildiğini de biliyorum.

Yemeğimize geri dönüyorum ve bu kreplerin üzerine çikolata parçaları ve ezilmiş ahududu serpiştiriyorum. Sonra onları çeviriyorum.

Kahvaltı sırasında babamın en iyi arkadaşının göğüs kıllarını düşünmeyeceğim.

Dikkatimi dağıtırken kendimi görevle I make iki daha

parti—biri bitter çikolata ve yaban mersini, diğeri sütlü çikolata ve muz dilimleri ile—hepsi fırında kahvaltılık sosisler pişerken.

Luther, bir fincan kahve daha yapmak için mutfağa giriyor ve bu evde her şeyi bildiğini kanıtlıyor, ama ben fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Güzel kokuyor," der babam ayağa kalkarken. "Yemeden önce tuvalete gidiyorum."

Son krepı çeviriyorum. "İki dakikan var."

Babam bana selam verip, odasına giden kısa koridordan kaybolur.

Luther ayağa kalkar.

Ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Dönüp ona tamamen yüzümü çeviriyorum, arkamda duran dolaba kadar geri çekiliyorum.

Çenemi kaldırıyorum. "Rocky."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken parmaklarıyla uyluklarına vuruyor.

Ve yeterince yaklaşır yaklaşmaz, uzanıp çenemi kavrar.

Göğsü benim göğsüme bastırıyor ve başını sallıyor. "Bana öyle deme."

Parmakları cildimde sıcak hissediliyor. "Neden? Çoğu insan sana öyle diyor demiştin."

Onu neden zorladığımı bilmiyorum. Aslında ona Rocky demek istemiyorum.

O bana daha yakın yaklaşır, ağırlığını daha fazla bana verir, serbest elini uzattı ve sırtımı okşayarak düzleştirir. "Sen çoğu insan değilsin, Kendra Doll."

Sözleri bu kadar sert gelmemeliydi.

Bu kadar anlamlı olmamalıydı.

Sadece bir gece birlikte geçirdik. Gerçek hayatta kim olduğumuzu bile bilmiyorduk. Ama yine de bu, uzun zamandır bana söylenen en güzel sözlerdi.

Vücudum ona doğru eğiliyor ve bunu daha ileri götürmenin kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen, onun beline sarılıyorum. "Babam her an gelebilir."

Elini çenemden boğazıma kaydırıyor. "Ona bundan bahsedemeyiz."

"Tabii ya." Diye homurdanmaya çalışıyorum ama onun *bu* kelimeyi kullanışını düşününce sesim sadece bir nefes gibi çıkıyor.

Şu anki gibi. *Devam eden.*

Luther da benimle aynı şeyi düşünüyor.

Bunu tekrar yapacağız.

"Ne kadar..." Luther'ın söyleyeceği şeyi, döşeme tahtalarının gıcirtısı keser ve ben onu itmek için ellerimi kaldırdığım anda geri çekilir.

"Sosisleri masaya götürür müsün?" diye gereğinden fazla yüksek sesle soruyorum ve hızla dönüp son krepleri tavadan almaya başlıyorum.

Normalde pişirdiğimden biraz daha fazla pişmişler ama açıklamam gerekecek kadar da fazla değil.

Luther ocağın diğer tarafındaki çekmeceyi açıp bir çift fırın eldiveni çıkarır, ben de kenara çekilip sosislerin olduğu tavayı fırından çıkarmasına izin veririm.

Babam iki tabak krep alıyor, ben de üçüncüyü alıyorum.

Masa zaten tabaklar, tereyağı ve akçaağaç şurubu ile donatılmış, şimdi de geri kalan yemeklerle yuvarlak masanın yüzeyi neredeyse tamamen kaplanmış durumda.

Masayı dört sandalye çevreliyordu ve babam ile en yakın arkadaşı yan yana oturduğu için, babamın yanına mı yoksa Luther'in karşısına mı oturacağıma karar vermem gerekiyordu. Ya da Luther'in yanına ve babamın karşısına mı oturacağım.

Luther'ın yanına oturmak çok cazip geldi, ama babamın yanına oturmak sosyal açıdan daha uygun bir seçim gibi göründü. Luther'la *daha yeni tanıştığımızı* düşünürsek.

Ayrıca, Luther'ın tam karşısında oturmanın kendi avantajları vardı. Göz ziyafeti gibi.

Yemek yerken ilk birkaç dakika sessizlik hakim.

Luther, ahududulu kreplerin bir çatal dolusunu daha ağzına tıktırarak, dört ısırıkta kısa yığını bitirir. Sonra çatalını bırakır ve başını kaldırarak bana keskin bir bakış atar. "Bunun içine ne koydun sen?"

Aptal gibi sırtıtmamaya çalışıyorum. *Zaten benim kuku'mu seviyor.*

Yemeklerimi de sevmesi o kadar önemli olmamalı.

Babam uzanıp Luther'ın omzuna bir şaplak atar. "Sana kızımın yetenekli olduğunu söylemiştim."

Luther'ın çenesinin hareketlerini izliyorum ve zihninin pisliklerle dolu olduğunu biliyorum. Çünkü *benimki de öyle.*

"Teşekkürler, Baba." I fork up some of my own food,

bu en tuhaf kahvaltı değilmiş gibi davranarak. Tek gecelik ilişkim ve babamla birlikte yemek yiyorum.

Luther kendine bir yığın daha krep koyuyor, bu sefer yaban mersinli olanlardan. Babamın dün aldığı bir telefon hakkında konuşmasını dinlerken Luther'ı izliyorum.

Bu sefer biraz daha yavaş ama yine de ikinci porsiyon kreplerini bir dakikadan kısa sürede bitiriyor.

Bitirince, bir kez daha gözlerini bana çeviriyor.

Babam hala konuşuyor, gözleri fincanında, kendine kahve dolduruyor, ben de son tabağı işaret edip, babam bakmadan önce *"En sevdiğim"* diyorum.

Luther spatulayla üç muzlu krepini tabağına kaydırıyor.

O kesmeden önce, elimle tereyağını, sonra da akçaagaç şurubunu ona doğru itiyorum.

İpucunu anlayan babam, çubuktan bir parça tereyağı kesip kendi tabağına koyar.

Babam masaya bakarak sessiz etkileşimi izliyor, ama konuşmaya devam ediyor ve davranışlarımızdan şüphelenmiyor gibi görünüyor.

Babamın hikayesine uygun sesler çıkarıyorum, ama dikkatim Luther'ın çatalları kaldırmasına odaklanmış durumda.

Dudakları aralanıyor.

Bir damla şurup tabağına düşüyor.

Keşke o tabak olsaydım.

Sonra o yumuşacık lezzeti ağzına atıyor.

Dudaklarının arasından temiz çatalı çıkarır ve çiğnemeye başlarken gözlerini kapatır.

Aniden kuruyan boğazımı nemlendirmek için kahvemi yudumlarım.

Sonra Luther, yüksek sesle inleyerek herkesi irkiltir. Babam

başını Luther'ın yönüne çevirir. "Lanet olsun, Rocky.

Kendi pantolonunda tut, olur mu? Kızım burada." Kahvemi boğazıma kaçırıyorum.

Luther kreplerini boğazına kaçırır.

Ve babam, ona şaşkın şaşkın baktığımda omuz silkiyor. "Üzgünüm, ama o R-rated sesleri çıkararak başlattı."

Babam haklı olduğu için yanaklarım kızarır. Luther'ın inlemelerini duymuştum ve motel odasında da aynı sesi çıkarmıştı.

Ama yine de babamı taciz etme fırsatını kaçıramam. "Ee... Luther'ın R-rated seslerinin nasıl olduğunu biliyor musun? Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var? Bu kahvaltının sebebi bu mu?"

Babam bir an duraksadıktan sonra başını geriye atarak güldü.

Luther, babamın omzuna elini koyup bana şeytani bir gülümsemeyle bakıyor. "Aynen öyle, Kendra. Artık ben de senin babanım."

Ağzım açık kalır.

0. Yapmadı.

Babam ellerini sallayarak benim ifademi yanlış anlıyor. "Hayır. Biz öyle değiliz..." O kadar çok gülüyor ki cümlesini bitiremiyor. "Rocky ve ben öyle değiliz. Tabii bunda yanlış bir şey yok." Bana anlamlı bir bakış atıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler baba, ama ben eşcinsel değilim. Erkeklerden hoşlanıyorum."

Son kelimeyi söylerken Luther'a bakmamak çok zor. Çünkü çıkmıştım. Erkeklerle birlikte oldum. Ama geçen hafta sonu Luther'a da söylediğim gibi, uzun zaman oldu. Ve hiçbir gerçek **erkek** sayılmaz. Luther'la kıyaslanamazlar.

"Sadece söylüyorum." Babam omuzlarını kaldırdı, sonra Luther'a sert bir bakış attı. "Ve Rocky'nin söylediği her şeyi görmezden gelmek en güvenli yol. O sorun çıkarmayı sever."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," diyor flanel giysili yakışıklı adam, kendine bir muzlu krep daha alıp sonuncuyu benim tabağıma koyarken.

Başımı eğip karamelize muzlara bakıyorum.

Basit bir şey. Centilmenlik. Ama bundan daha fazlası.

Inn'de bize hamburger sipariş ettiğinde yaptığı şeyin aynısı.

Beni kısıtlamaya çalışmıyor. Kendisinin yediğinden farklı bir şey vermiyor.

Daha az yememi söylemiyor. Daha az almamı

söylemiyor. Daha az olmamı söylemiyor. Ve onu daha

da seksi yapan şey işte bu tür şeyler.

Babam yumruğunu göğsüne vurur. "İkinizin birlikte olmasının nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, ama sıkıcı olmayacağını düşünmeye başlıyorum."

Son yaban mersinli krep dilimini tabağına koyar. "Ama asıl konumuza dönelim."

"Ne demek istiyorsun?"

diye soruyorum. Luther burnunu çekiyor.

"Asıl konumuza dönelim," der babam yüksek sesle. "Bence Rocky, senin yemeklerini beğendiğini söylemek için inliyordu."

Luther başını bana doğru eğiyor. "Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum. Yaptığın her şey çok lezzetli."

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Teşekkür ederim." Luther'ın gözlerine bakarak söylüyorum. İçtenlikle. "Ve bu boşuna değil," diye ekliyor babam ve Luther'ın yüzünde hafif bir

Luther'ın yüzünde hafif bir acı ifadesi belirir. "Fark ettin mi bilmiyorum, ama buraya gelirken Rocky'nin restoranının önünden geçtin."

Yavaşça başımı babama çeviriyorum. "Restoran mı?"

"The Rocky Ridge Inn adlı bir yerin yanında. Ona ait." Babam başını eğdi. "Düşündüm de, restoranın bir adı var mı bilmiyorum. Biz oraya hep *Inn* diyoruz." Babam konuşmaya devam etti. Ben de yavaşça başımı Luther'a çevirdim.

"Ne ilginç." Yüzümde hiçbir ifade yok.

Aslında kızgın değilim. Bir gece birlikteydik ve birbirimizi tekrar görmeyi planlamıyorduk.

Buluştuğumuz motelin sahibi olduğunu bana söylemesine gerek yoktu. Ben de ona aslında sadece yirmi dakika uzaklığa gittiğimi, *oradan geçmeyeceğimi* söylememe gerek yoktu.

Ama onu bu kadar kolay kurtarmam da gerekmiyordu. kolayca bırakmam gerekmiyor.

Babam farkında olmadan onaylayarak mırıldanıyor. "Yemekleri de çok güzelmiş. Bir gece gitmeliyiz."

"Eğlenceli olur." Ses tonum Luther'ın tepki vermesini engelleyecek kadar alaycı ama babam fark etmiyor.

"Düşündüm de." Babam parmaklarını şıklatıyor. "Ashley ne zaman dönecek, birkaç hafta mı?"

Luther yavaşça başını sallayarak
cevap veriyor. Gözlerim kısılıyor.

"Ashley kim?"

Eğer bu orospu çocuğu sadece
yaptı beni suç ortağı zina zina suçuna ortak
yaptın, onu mahvedeceğim.

Luther nefes alır, omuzlarından omuzları
dikleşir ve cevap vermeye hazırlanırken.

"Kızım."

Oh.

Ani öfkem bir anda dağıldı.

Aldatan biri değil. Sadece bekar bir baba... Anlıyorum.

"Onu seveceksin," diyor babam kendinden emin bir şekilde.

"Senin yaşlarında."

Yine boğazım düğümlenir.

Charlea zh

Luihea

JOE'YU ÖLDÜRECEĞİM.

O bunun farkında değil, ama ağzından çıkan her cümle mezarımı biraz daha derinleştiriyor.

"Ashley, Kendra'dan altı yaş küçük," bunu sanki önceden biliyormuşum gibi söylüyorum. Ama bunun tek nedeni, geçen hafta sonu Kendra bana yaşını söylediğinde hesaplamış olmam.

"Gerçekten mi?" Joe düşünürken başını yana eğiyor.

"Neredeyse on yıl." Şaka yapıyormuş gibi davranıyorum, ama yuvarlama yapmaya inanıyorum.

Keşke Ashley'den Kendra'ya kendim bahsetseydim. Özel olarak.

Önemli bir şey değil. En azından Kendra için önemli değildir umarım.

Yirmi altı yıl önce, otuz yaşına basmadan bir çocuğum oldu. O çocuk artık yetişkin ve birkaç saat uzaklıkta yaşıyor. Annesi ve ben o daha bir yaşına bile girmeden ayrıldık ve Ashley benim biriyle çıktığımı biliyor.

Kendra'ya baktığımda, dudaklarını ısıırıyor... gülmemeye çalışıyor.

Rahatlama, endişemi yok ediyor.

Bu lanet olası velet.

Bölüm 27

KENDRA

"BİR ÇOCUK. BİR RESTORAN. BİR MOTEL." KUPA FİNCANIMI KALDIRIP ELLERİMLE ellerimle kavrarım.

Babam parmağını kaldırarak sözümü kesmek ister ve Luther'ın yüzündeki öfkeye gülmekten kendimi zor tutuyorum. "Sanırım altı otel var."

Etkilenmiş bir ifade takındım. "Vay canına. Gerçek bir otelci."

Luther sandalyesine yaslanır. "O kadar da değil. İnşaat şirketimi sattıktan sonra yapacak bir şey arıyordum."

Babam karnını ovuşturarak iç geçirir. "Bir gün onu Vail'deki evine götürüp romantik bir hafta sonu geçiririm."

"Bir sonraki yıldönümümüzde," diye cevapladı Luther. "Yıldönümümüz mü var?"

Luther başını sallar. "İşte bu yüzden seni almıyorum."

Bu ikisi çok fazla olduğu için dilimin ucunu ısırıyorum.

Babam sandalyesini geri çekiyor. "Bugün planın var mı Kenny? Bizimle balık tutmaya gelmek ister misin?"

"Oh, hayır, tabii ki hayır," diye patladım. Çünkü hayır. Bu ikisiyle bir teknede sıkışıp kalmak, nehirde ayakta durmak ya da her ne haltsa onların balık tutma şekli, günümü geçirmek için en kötü yol gibi geliyordu. "Üzgünüm, yani, hayır, teşekkürler."

Babam ayağa kalkarken gülüyor. "Tamam, tamam."

O tabağını almadan önce elimi uzattım. "Ben temizlerim. Siz gidin oltalarınızla oynayın."

Bölüm 28

Luther

'I BURAYA GETIRIYOR. 'I TEKNESINE INDIRIYOR. 'I SUYA INDIRIYOR.

Öğle yemeğinde soğuk salamlı sandviç yiyorum.

Hiçbirini hatırlamıyorum.

Bana kaç balık yakaladığımı ve kaçını geri attığımı sorsaydın, cevap veremezdim.

Joe'nun hikayelerindeki detaylar benim hapse girmemle serbest kalmam arasındaki farkı belirliyorsa... beni hapse atın, çünkü tek bir kelime bile tekrar edemem.

Ama biri bana Kendra'nın bu sabah giydiği kıyafetlerin her bir dikişini tarif etmemi istese, bu dünyadaki en kolay şey olurdu.

Babası birkaç metre ötede tekneyi römorka bağlarken, gözlerimi kapatıp koridordan çıkarkenki halini hayal ediyorum.

Çıplak ayak parmakları, tırnakları ile aynı açık mavi-mor renkteydi.

Bacaklarını bana doladığı gece ayak parmaklarına baktığımı hatırlamıyorum.

Belki de o zamanlar zaten o renkteydiler. Belki de kendisi boyamıştı.

Belki de iç çamaşırlarıyla yatağına oturmuş, bir topuğu yatağı bastırarak konsantre olmak için dudağını ısıırıyordu...

"Hazır mısın?" Joe'nun sesi fantezimi böldü.

*Dur, fantezi
mi? Ayaklara mı
ilgi
duyuyorum?*

"Hazır," diye tamamen normal bir sesle cevap verdim.

Joe'nun kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanırken, zihnim Kendra'nın kıyafetine ve gömleğinden sütyenini görebildiğime geri dönüyor. Onun giydiği her giysiyi gerçekten hatırlayabildiğimi kanıtliyorum... külotunu hariç.

Ve işte böyle, en iyi arkadaşımın arabada geçirdiğim tüm yolculuk boyunca, onun kızının şu anda hangi renk külot giydiğini merak ederek geçirdim.

İğrenç biriyim.

Ve bu iğrenç, suçlu hissin en kötü yanı... Onu takip edeceğimi biliyorum.

Belki bir *ilişki* olarak değil, çünkü bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyorum. Yaş farkı var. O benim yetişkin çocuğum. Kendra'nın önünde koca bir hayat var...

Ama onunla tekrar yatacağımı biliyorum. Bundan hiç şüphem yok.

Sadece... ne
zaman? Ve
nasıl?

Joe, evinin garajına girerken hızını keser. "Çişimi yapmam lazım," derim, sanki lanet olası bir çocukmuşum gibi.

Joe bana yan gözle bakar. "Park edene kadar tutabilir misin? Yoksa seni indirip çimlere işemeni mi sağlayayım?"

Ön camdan dışarıyı işaret ediyorum. "Devam et."

"Teşekkürler." Garajının önüne park ederken başını sallar.

O römorku çeki demirinden çıkarırken, ben de oltamı kamyonetime taşıyorum. Joe meşgulken, sürücü kapısını açıyorum.

Vücudumla hareketlerimi gizleyerek orta konsola uzanıp ihtiyacım olan şeyi buluyorum.

Joe tekneyi yerleştirdikten sonra, kibrit kutusunu cebime koyup onu takip ederek eve giriyorum.

Chariea zç

KEFDAA

LUTHER'IN DA EVE GELDİĞİNİ GÖRÜNCE

pencereden uzaklaşıp kanepeye atlarım.

Televizyonda hala en sevdiğim ev yenileme programı yayınlanıyor ve daha önce izlediğim bir bölüm olduğu için izliyormuş gibi yapmak kolay.

Gözlerimi öne doğru, sırtımı ön kapıya dönük tutuyorum, kapının açıldığını duyuyorum. "Selam, baba."

"Selam, ufaklık."

"Balık tutmak eğlenceli miydi?" Sorarken kanepede yana dönerek arkama bakabiliyorum. Sonra şaşırmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Oh, merhaba Luther."

Dudaklarını büzüyor, sanki numara yaptığımı anlıyor gibi, ama yine de başını eğiyor. "Kendra." Sonra koridora doğru yürüyor. Benim odama giden koridora.

"Tuvalete gitmesi lazım." Babam yardımsever bir şekilde araya girer.

"İyi bilmek." Şaka yapıyorum. Sonra merak ediyorum... "Ne kadar uzakta oturuyor?"

"Rocky?" Babam başını iki yana sallar. "Yirmi, aşağı yukarı. Hanın yanında."

"Han'ın yanında, Han'da değil."

Babam başını sallar. "Doğru. Ama motelde yaşamak eğlenceli olabilir. En azından restoranı olan bir motelde."

"Acilen bir aşçı olması iyi olurdu," diyorum, ama aslında motelde yaşamak istemem.

Gıcırdayan ev Luther'in geldiğini haber veriyor ve ikimiz de o tarafa bakıyoruz.

Luther oturma odasının kenarında durur ve bize gözlerini kısarak bakar. "Benden mi bahsediyordunuz?"

Babam hayır derken ben evet diyorum.

"Tamam." Luther sözünü uzatarak bana dönüyor. "Kendra, tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Kahvaltı için teşekkürler. Çok lezzetliydi."

"Ne zaman istersen." diyorum söylemeden diyorum
yemeği düşünebilirim düşünebilirim
düşünebilirim düşünebilirim Ne

Bana en ufak bir sırtış attıktan sonra babama başını salladı.

"Joe." Sonra... gitti.

Onu durdurmak istiyorum.

Ona benimle kanepede oturmak ister mi diye sormak istiyorum.

Biraz kalmasını.

Ama tabii ki bunu yapamam. O

yüzden onun uzaklaşmasını

izliyorum.

Ve durduğunu izliyorum. Kapıdan çıkmadan önce son bir kez omzunun üzerinden bana baktığını izliyorum.

Luther gider gitmez koridora koşmak istemediğim için oturmaya devam ediyorum. Ama bana attığı o bakış... Bir his var içimde...

Ve babam erimiş buz torbalarını buzdolabına koyup dış alacağını söylemesi için yeterince beklemem gerekiyor.

O ortadan kaybolur kaybolmaz, kanepeden kalkıyorum.

Bütün öğleden sonra burada oturup babamın en yakın arkadaşını düşündüm. Bundan sonra ne olacağını merak ettim. Onu tekrar görmek için ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Yani, geri geleceğini biliyorum.

Luther ile yattığımda onun Rocky olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum, Rocky'nin babamın sürekli bahsettiği adam olduğunu biliyorum.

Her ay balık tutmaya gittiklerine eminim.

Hafta sonları da çoğunlukla bir şeyler yemek için bir araya geldiklerine eminim.

Bu yüzden Luther'ı tekrar göreceğimi biliyorum, muhtemelen yakında. Sadece onu yalnız yakalayamayacağım.

Ayaklarım beni koridora doğru götürürken, yüzüncü kez, korkunç bir kız evlat olup olmadığımı merak ediyorum.

Çünkü iyi bir kızın suçluluk duygusuna yenik düşeceğini düşünüyorum.

İyi bir kız çocuğu, tek gecelik ilişkisini derinlere gömer, hiç olmamış gibi davranır ve bir daha asla tekrarlanmamasını sağlar.

Ama banyoya girip tezgahın üzerinde duran kibrit kutusunu gördüğümde, iyi bir kız olmadığımı kabul ediyorum.

Kibrit kutusunu alıp, basit Rocky Ridge Inn logosunu başparmağımla okşadıktan sonra ters çeviriyorum.

Hayır, ben hiç de iyi bir kız değilim. Çünkü Luther kibritlerin arkasına numarasını yazmış ve ben kibritleri yakmak yerine telefonumu çıkarıp numarayı kaydettim.

"SABAH GÖRÜŞÜRÜZ," DER BABAM, KOLTUKTAN KALKARKEN ESNEYEREK.
Kanepeden kalkarken.

"Çok erken gelme."

"Ah, genç olmak."

Onun izinden giderek televizyonu kapatıp yatak odama gittim.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapatıp yatağıma tırmanıyorum ve telefonuma bakıyorum.

Onu arayayım

mı? Mesaj

atayım mı?

Dudaklarımı ısıırıyorum.

Aramak bu kadar korkutucu olmamalı. Ama öyle. Mesaj atmak...

Aman Tanrım, Kendra. 0 yaşlı değil, çok yaşlı değil. Bu bir çevirmeli telefon numarası değil ki.

Bölüm 30

Luther

TELEFONUM ÇALDI BİR MESAJLA VE ZATEN SIRITIYORDUM
komodinden aldığımda.

Normalde, şimdiye kadar uyuyor olurdum, ama küçük Kendra Doll'umun ona verdiğim numarayı arayacağını umuyordum. İşte buradayım, kitap kucağımda, yatma saatimi geçirdim, bir kızı düşünüyorum.

Bilinmeyen: Mesaj atmayı biliyor musun, ihtiyar?

Sırıtişım büyüyor.

Ben: Birçok şey yapmayı bilirim, bebeğim.

O cevap vermeden önce, numarasını telefonuma kaydettim.

Ona hangi ismi vereceğimi bir an düşünürüm. Joe'nun Kendra'dan mesaj geldiği anda telefonuma bakması pek olası değil, ama olası bir ihtimal için, kızının ismini görmesini istemem.

Bebek Bebek: Elleri ve teknolojiyle yetenekli. Çok etkilendim.

Ben: Sadece ellerimle değil, başka şeylerde de yetenekliyim. Yoksa hatırlatmam mı lazım?

I ulaşamıyorum eğ ve dizlerimin sertleşmiş dick
penisimi uyku uyku pantolonumdan.
Bu kadar azgın hissetmeyeli tam on yıllar oldu.

Bebek Bebek: Hafızam biraz bulanık... Sanırım bir hatırlatma gerekli olacak.

Ben: Sanırım bu ayarlanabilir.

Bebek Bebek: Söz ver. Söz ver.

Ben: Ben sözlerimi her zaman tutarım.

Bebek Bebek: Sözünü tutmanı bekliyorum.

Bir dahaki sefere ona dokunduğumda ona yapacağım şeyleri düşünerek inlerim.

Ben: Beni rüyana almadan önce, bir soruya cevap vermek gerekiyor.

Bebek Bebek: Cesur bir varsayım.

Telefonuma aptal gibi gülümsüyorum, ama umurumda değil.

Ben: Yanlış mı yapıyorum?

Bebek Bebek: Umarım değildir. Dün gece rüyamda başladığın şeyi bitirmeni çok isterim.

"Tanrım." Eğilip tekrar sikimi kavradım.

Ben: Detaylar, bebeğim. Detayları anlat.

Bebek Bebek: Sanırım senin hayal gücünün çılgınca çalışmasını tercih ederim.

Ben:
Yaramaz.

Bebek Bebek: Sen öyle diyorsun. Şimdi sorunuz nedir?

Gönder düğmesine basmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

Ben: Bugün külotun ne renk?

Bölüm 31

KENDRA

TELEFONUMA UZUN BİR SANİYE BAKIYORUM.

Sonra odamın köşesindeki çamaşır sepetine bakıyorum.

Neden sorduğunu anlamıyorum.

Ve neden bu kadar cevap vermek istediğimi
bilmiyorum. Ama...

Yataktan kalkıp çamaşır sepetine doğru yürüdüm ve kapağını
açtım.

Fazla düşünmeden, giysilerimin üstünde duran kırmızı tangayı
fotoğraflıyorum ve gönder düğmesine basıyorum.

Bölüm 32

Luther

BİR HAFTA OLDU.

Takıntımın peşinde koştuğum bir hafta. Onun külotunun fotoğrafına bakarak mastürbasyon yaptığım bir hafta. Ama bugün sona eriyor.

Sadece bir dokunuş olsa bile. Kolunun arkasından parmak ucuyla dokunmak. Kendra'nın bir yerine dokunmadan buradan ayrılmayacağım.

Ve bir öpücük çalabilirsem... Evet, bir öpücük ideal olurdu. Joe'nun garaj yolu zaten araçlarla dolu.

Çoğunlukla kamyonetler. Çoğunu tanıyorum çünkü hepimiz aynı insanları tanıyoruz.

Joe, çalışanları ve arkadaşlarının Kendra ile bir kerede tanışması için bir barbekü partisi düzenlemenin eğlenceli olacağını düşündü. En iyi arkadaş olmanın avantajları sayesinde, Kendra ile tanışmış olmama rağmen ben de davetiye aldım.

Çimlerde bir yer bulup kamyonetimi park ettim ve motoru kapattım.

Sessiz kamyonetin içinde otururken kalbim hızla atıyor. Ve bu anın tadını çıkarıyorum.

Uzun zamandır kimseye karşı bu kadar *heyecanlanmamıştım*, suçluluk duygusu bile bunu bozmadı.

Belki bu beni kötü bir arkadaş yapar. *Aslında bunun beni berbat bir arkadaş yaptığından eminim.* Ama onu daha fazla tanımam gerekiyor.

Kendra'yı daha fazla tanımam lazım.

Yolcu koltuğundaki küçük bitkiyi alıp kamyonetimden indim.

Arka bahçeden sesler geldiği yere doğru ilerledim, ama yine de kestirme yoldan ön kapıya doğru gittim.

İçeri giriyorum ve masadaki yemeklerden tabaklarına dolduran birkaç kişi görüyorum.

Birbirimizi tanıyarak nazik selamlaşıyoruz, ama adımlarımı yavaşlatmadan evin arkasındaki sürgülü cam kapılara doğru ilerliyorum.

Joe terasta, ızgaranın önünde durmuş, bir hikaye anlatırken bir çift maşa sallıyor.

Kapıyı açmadan önce bahçede dağılmış insanları gözden geçiriyorum.

Sadece görmek
istiyorum... Onu bir
anda gördüm.

Lanet olası seksi bir sundress
giymiş. Kafamı salladım.

Zaten yeterince baştan çıkarıcı. Ama bu kıyafetle...

Kendra bahçenin karşısında, dizlerinin birkaç santim üzerinde dalgalanan çiçek desenli eteğiyle duruyor.

Ve eteği çok kısa olduğu için değil. Sadece o kadar çıplak tenini görünce kanımın kaynamasını engelleyemiyorum.

Elbisesinin üst kısmından bahsetmeye bile
başlayamıyorum... Yutkunup kapı koluna uzanıyorum.

Elbisesini tutan askılar o kadar ince ki, sütyen giymediğini biliyorum. Yani o dar çiçekli kumaşın altında göğüsleri çıplak.

Onun büyük, yumuşak göğüsleri.

Malzemeyi ağzıma almak istiyorum. Islatmak istiyorum. *Onu ıslatmak istiyorum.* Nemli pamuğun meme uçlarına yapışmasını izlemek istiyorum.

Arkamda bir mutfak aleti yere düşüyor. Ve kapıyı açıyorum.

"Rocky!" Joe kapının açılma sesine doğru döner, sonra sarhoş bir coşkuyla beni selamlar.

O kadar hafif içki için biri ki, muhtemelen sadece iki bira içmiştir, ama araba kullanması gerekmiyor, onun için iyi.

Ayrıca... Sarhoş Joe detaylara dikkat etmez. *Arkadaşının kızına ne kadar yaklaşacağı gibi.* Yani... benim için iyi.

"Selam dostum." Sırtına hafifçe vuruyorum.

"Selam." Joe sallanıyor. "Kız kardeşin de seninle mi geldi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bugün barda çalışıyor."

Bu benim için tam bir mucize. Çünkü Jessie'ye *tek gecelik ilişkimin* olduğunu henüz söylemedim.

Ve ona, *tek gecelik ilişkim olan kızın* Joe'nun yeni ev arkadaşı olduğunu söylemedim.

Joe sırtarak elime doğru başını sallar. "Bana çiçek getirdin mi?"

Joe'nun konuştuğu adam güldü.

"İşte bu tür söylentiler böyle başlar." Başımı sallıyorum. "Bu bir çiçek değil, bir sukulent." Küçük bitkiyi kaldırıyorum. "Ve bu senin için değil, Kendra için."

Kız kardeşim bitki meraklısıdır, bu yüzden biraz bilgim var, ama bu *inci dizisini* daha önce hiç duymamıştım. Aslında bitkinin içindeki küçük saksı Kendra'nın ojesini hatırlattığı için aldım. Tam olarak aynı renk değil, Kendra'nın kullandığı deniz salyangozu renginden daha mavi. *Adını araştırdım.* Ama renk yeterince yakındı, bu yüzden tereddüt ettim.

Ayrıca, bu bir hoş geldin partisi, hediye çok uygunsuz görünmemeli.

Artık burada yaşadığı için bir hoş geldin partisi.

Bakışlarım Joe'nun üzerinden geçip *ona* takılıyor.

Kızım.

"Geri döneceğim," diyerek Joe'nun sırtına tekrar vuruyorum. Sonra uzaklaşıyorum, ona itiraz etme ya da benimle gelme şansı vermeden.

gelmesine izin vermeden uzaklaşıyorum.

Teras alçaktır ve kısa merdivenleri iki adımda inip çimlere çıkıyorum.

Kendra önce başka yere bakıyor, dikkatini önündeki iki adama, Joe'nun dükkanından gelen iki marangoz adama çeviriyor, ama bu bana onu daha iyi süzerken zaman kazandırıyor.

O yazın mükemmelliği.

Benim canavarımın güzelliği.

Yıpranmış kot pantolonum ve gri tişörtüm, onun kızsılığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Elimdeki bitkiyi yerinden oynatıyorum.

Normal davran. Vücudunu kontrol edebilen bir yetişkin gibi davran.

Kendra'nın yanında duruyorum.

"Rocky." Marangozlar bana hep bir ağızdan selam veriyor.

Onlara selam verip başımı eğmeden önce, omzunun koluma birkaç santim uzaklıkta olan kadına bakıyorum. "Kendra."

Ağzının kenarı çok az yukarı kalkıyor. "Luther."

Adamlardan biri şaşkınlık sesleri çıkarır. "Bekle, ne?"

Kendra'ya bitkiyi uzatmadan önce ona bir göz attım. "Beni öyle ifşa ettikten sonra bunu hak ettiğinden emin değilim."

"Hadi fazla ileri gitmeyelim." Kendra saksıyı elimden alır. "Bu sadece bir hataydı."

Onun parmağının süs eşyası gibi görünen dallardan birini okşamasını izledim.

Tırnaklarının hala o güzel mor mavisi renginde olduğunu görünce, renk seçimimden saçma sapan bir gurur duyuyorum.

"Dur biraz." Adam elini kaldırıyor. "Adın gerçekten Luther mi?"

Ona dönerek vücudumu Kendra'ya biraz daha yaklaştırıyorum. "Evet, ama sadece o bana öyle seslenebilir."

Adam hala şaşkın görünüyor, ama arkadaşı gözlerini kısıyor. Belki de kendimi fazla ele verdim, ama umurumda değil. Bu adamlar ne yapabilir ki? Patronlarına, arkadaşlarının kızlarına *fazla samimi* davrandığını mı söyleyecekler? Hayır. Ağzı laf açmazlar.

"Yemeğinizi yediniz mi?" diye soruyorum, hala yeni bitkisine nazikçe dokunan kadına.

Kadın başını kaldırıyor. "Bir şeyler atabilirim."

Elimi nazikçe sırtının ortasına bastırıyorum. "Ben de seninle gelirim."

Avuç içim, elbisesinin arkasındaki fermuarın üstünde, çıplak tenine değiyor ve aramızda adeta bir elektrik akımı geçiyor.

Başparmağımı omurgası üzerinde ileri geri sürtükten sonra elimi indiriyorum.

Bahçeden eve doğru yürürken gülümsemeler ve selamlaşmalar paylaşıyoruz.

Parti yaklaşık bir saat önce başladı, ama ben tam planladığım gibi geldim.

Şimdiye kadar Kendra neredeyse herkesle tanışmış olmalı. Yani bir *arkadaşıyla* sohbet etmek için vakti olmalı.

Bölüm 33

KENDRA

KÜÇÜK BITKIYİ GÖĞSÜME SIKICA BASTIRARAK, LUTHER'IN ÖNÜNDEKİ GÜVERTE MERDİVENLERİNİ ÇIKTIM.

Luther'ın önünden geçerek terasın merdivenlerini çıktım.

Bana bir bitki getirdi.

Çiçek değil. Saksı çiçeği bile değil. Ama güzel mavi bir saksıda, küçük yeşil baloncuk gibi bir bitki.

Biraz tuhaf. Ve garip bir şekilde mükemmel.

"İşte orada!" Babam geçerken bağılıyor. "Succubus'unun tadını çıkar!"

Duruyorum. Ve gözlerimi kırıyorum.

Luther'ın sıcak eli yine sırtıma bastırır. "O bir succulent, aptal."

Babam başını sallar. "Ben de öyle dedim."

Luther'a bakıp "**Vay** canına" derim. O da iç geçirir. "Erkekler."

Kahkaha patlar ve Luther'ın parmaklarının sırtıma bastırdığını hissederim, bakışları ağızıma düşer.

Dudaklarımı sıkıştırıp, geniş gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

Babam Luther'ın bugün geleceğini özellikle söylememiştii, ama ben geleceğini varsaymışım.

Ve bununbu varsayımla ben giydim
Luther Luther giyindim.

Sonra bekledim.

Ve bekledim.

Ve yaklaşık on dakika önce, belki de gelmeyeceğini kabul ettim.

Onun da bir hayatı var. *İşleri var. Kendi çocuğu var.* Belki meşguldü.

Bu sorun değildi.

Neredeyse kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna etmiştim.

Luther yanımda olmadan, kendimi bu kadar... sinirli

hissetmeyecektim. Cinsel gerilimle boğulmayacaktım.

Olmay dikkatim dikkatim korkutucu
düşüncelerle düşünceler kıyafetlerini
kıyafetlerini yırtmak.

Ama sonra başımı çevirdim. Ve o oradaydı. Luther,
gözlerini benimkilere dikmiş, oradaydı. Ve vücudum
alev aldı.

Nefes alıp, başparmağının sırtımın çıplak derisine dokunduğu noktaya odaklanıyorum. Ve tökezlememeye odaklanıyorum.

Kapı koluna uzandım ama Luther yanımdan eğilip serbest eliyle kolu kavradı.

Sürgülü kapıyı açarken ön kolunun kasılmasını izledim ve eve girerken gözlerimi o manzaradan ayırdım.

Mutfak boştu ve Luther kapıyı arkamızdan kapattığında odayı sessizlik kapladı.

Ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

"Lezzetli yemek için teşekkürler." Küçük tencereyi kaldırıyorum. "Gerçekten gerek yoktu."

"Rica Rica ederim." O yiyor bir adım
bana bana "Bana seni hatırlattı."

Kaşlarımı kaldırıp ilginç bitkiye baktım. "Öyle mi?"

Çenesini eğdi. "Tırnaklarına benziyor. Biraz."

Ben bak baktım soluk soluk mavi seramik ve
sonra parmak tırnaklarımdaki deniz salyangozu rengi boyaya.

Gülümsüyorum. "Biraz öyle."

Renk tonu yeterince yakın. En azından aynı renk ailesinden. Ve dürüst olmak gerekirse, bu iki kez

tanıştım — bana, tüm eski erkek arkadaşlarımın toplamından daha fazla ilgi gösterdi.

*O benim erkek arkadaşım değil.
Ve onun erkek arkadaşım olmasını
istediğimden de değil. Hayır.
Sadece onunla tekrar sevişmek
istiyorum.*

İçimdeki ses bana gözlerini deviriyor. Ama onu görmezden geliyorum.

O ne bilir ki?

Luther bir adım daha yaklaşıyor, bizi uygunsuz bir mesafeye getiriyor. Ama boyu, dışarıdan bakanların beni görmesini engelliyor.

"Luther," diyorum sessizce.

Elini yanağıma doğru kaldırıyor. "Bebeğim..."

Koridorun sonunda banyo kapısı açılıyor.

Geri çekiliyorum.

Luther elini indirir.

"Bitki için teşekkürler." Gereğinden fazla yüksek sesle konuşuyorum. "Masama koyacağım."

"Ah, evet, yeni ev ofisin."

"Yavaş yavaş şekilleniyor." Hareketimin doğal görünmesini umarak başımı çeviriyorum, böylece koridordan kimlerin geldiğini görebilirim.

Kadın oturma odasına girerken beni fark eder ve gülümser. "Oh, düzenini görmek isterdim. İçeri girip etrafa bakmak istedim ama kabalık olur diye düşündüm." Gülüyor, adını hatırlayamıyorum ama sanırım babamın mobilyalarını satan mağazalardan birkaçının sahibi.

"Merhaba, Susan." Luther kadına gülümser ve dikkatini çeker.

Kadının gülümsemesi daha da genişliyor.

Tamam, Susan. Sakin ol.

Biraz gerginleşerek, ikisinin sohbet etmesine izin verirken hep birlikte ofisime giriyoruz.

Susan, babamın bu oda için yaptığı mobilyaları yorumluyor.

Luther, babamın eskiden burayı dağınık tutmasından daha iyi bir şekilde kullanıldığını söyler.

Susan gülerek başını geriye atıyor ve elini Luther'ın koluna koyduğunda, yeni bitkimi masamın köşesine koymak için

masamın köşesine yeni bitkimi koymak için.

Luther boğazını temizliyor. Ve gözlerimi ona çevirdiğimde, gözlerinde mizahı görebiliyorum.

Oh, bunu komik mi buluyor?

Burada kadınlardan çok daha fazla erkek var ve ben sahip olduğum en seksi kıyafeti giyiyorum.

Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum.

Susan hala konuşuyor, gözleri Luther'da, bu yüzden fark etmiyor.

Ama o fark ediyor.

Gözleri benim dekolteme dikilmişken, derin bir nefes alıp kumaşı sonuna kadar gererim.

Göz kapakları kapanıyor.

Elbisemin kupaları dolgulu, göğüslerimi daha da yukarı itiyor. Dolgu sayesinde kimse meme uçlarımı göremez. Bu iyi bir şey. Çünkü Susan sinir bozucu olsa da, vücudum Luther'ın yakınlığına tepki veriyor.

İçimdeki cadalozluğu sakinleştirmek için bir nefes daha alıyorum. Susan benim kötü düşüncelerimi hak etmiyor. Luther'ın yanında herhangi bir heteroseksüel kadın gibi tepki veriyor.

Bu, Luther'a bunun bedelini ödemeyeceğim anlamına gelmez.

Bölüm 34

Luther

'DA

heyecanlanmalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim?

"Üzgünüm, seni sıkıntıdan patlattım." Susan ellerini kaldırır.

Bana tekrar dokunmaya çalışacak gibi görününce, bir adım yana çekilip kolumu kapıya doğru uzatıyorum. "Özür dilemene gerek yok. Maalesef, küçük hediyemle günün kahramanını oyalamış olan benim. Kendra da benimle birlikte yemek almaya gidiyordu."

Susan bitkiye gülümser. "Ah evet, inci kolye."

Kendra, şüpheli bir şekilde kakhaha gibi gelen bir öksürük çıkarır.

"Aslında inci kolye." Onu düzeltirken Kendra'ya dar bir bakış attım.

Dudaklarını sıkıştırarak gülmemeye çalıştığını anlıyorum.

Susan, Kendra'nın ofisinden çıkarken bitkiler hakkında başka bir şey söylüyor, ama ben dinlemiyorum.

Kendra yanımdan geçiyor ama eşiği geçmeden uzanıp kolumu göğsüne doluyorum, avucum çıplak göğüs dekoltesine yapışıyor.

Sırtına dönük dururken eğilip kulağına fısıldıyorum. "*İnci kolyeler* hakkında ne biliyorsun, Kendra Doll?"

Ben kay ta parmağım parmağım
parmağım basana parmağım ve sıcaklığı
neredeysen inlememe neden oluyor.

Cildi dokunuşumda çok yumuşak ve mükemmel.

Serbest elim belini sararak onu sabit tutuyor.

Başını geriye eğip bana bakıyor. "Bana bir tane versen sorun olmaz."

"Tanrım." Ona yaslanarak göğsüne bastırıyorum, vücutlarımızı birbirine sıkıştırıyorum.

"Asıl soru, bunları nereden biliyorsun, ihtiyar?" *Masum*
görünmeye çalışıyor, ama işe yaramıyor.

Hiç işe yaramıyor.

Elimi göğsünden yukarı doğru sürükleyerek avucum boğazının önünü kaplayana kadar ilerletiyorum. "Senden bir nesil büyük olabilirim, velet, ama uzun zamandır bekâırım."

Elimin altında nabzının hızlandığını hissediyorum, ama o hala etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Ve?"

"Ve porno izliyorum, Kendra," diye fısıldıyorum, mutfaktan yeni sesler geliyor. "Ya da, *izliyordum* demeliyim." Elim karnından yukarı kaydırıp göğsünü avuçlarım. "Artık geceleri sikimi okşarken hayal kurmak için kirli bir sırrım var."

Kendra inliyor.

Ve geri çekilip onu bırakıyorum.

Bölüm 35

KENDRA

KENDİMİ SAKINLEŞTİRMEYE ÇALIŞIRKEN ŞEHVET VÜCUDUMU SARAR.

Karın bölgem zonkluyor ve odama gidip mastürbasyon yapmak için can atıyorum.

Çok cazip.

Ama şu anda kendi kendime orgazm olmak ne kadar iyi hissettirse de, intikam daha iyi hissettirecek.

Charlea 7

saat

Luihea

'N 'A BAKMADAN, KENDRA OMUZLARINI
ve ofisinden çıkıyor.

Eğilip sikimi düzeltiyorum. Ve onu kızdırmanın harika mı
yoksa berbat bir fikir mi olacağını merak ediyorum.

Bölüm 37

KENDRA

ETEĞİM ETRAFIMDA UYLUKLARIMIN ETRAFINDA AŞAĞI
koridorda, ve bu beni *biraz* serinletmeye yetiyor.

"Ah, bu o." Susan mutfığa girdiğimde beni masaya doğru çağırıyor.

Sesinde şüphe yoktu ve Luther ile benim hemen arkasında olmamız için geçerli bir neden olmadığına göre, bu yeni gelenlerin dikkatini dağıttığını düşünmek zorundaydım.

"Merhaba." Susan'ın yanındaki çifte elimi kaldırıyorum.

Adam muhtemelen benim ve Luther'ın yaşları arasında ve çok yakışıklı. Uzun boylu, esmer ve düşünceli bir tip.

Yanındaki kadın benim yaşlarımda, güzel, saçları örgülü ve yeşil bir taşıyıcıda bebeği göğsüne bağlanmış.

"Merhaba." Kadın elini uzattı, ben de tuttum. "Ben Courtney. Bu Sterling." Yakışıklı adama doğru başını salladı. "Ve bu da Ursa, bizim küçük ayıcığımız." Bebeğin şaşırtıcı derecede kalın, koyu renk saçlarını okşadı.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Ben Kendra, Joe'nun kızı, tabii ki." Bebeğe gülümserim. "Çok tatlı."

Courtney iyi niyetle homurdanır. "Bu evin reisi olacak."

Sterling adlı adam, Courtney'nin omzuna kolunu atar ve bir an kalbim sıkışır.

Sonra görevimi hatırlayıp diğerk iki kişiye döndüm. İki si de erkekti.

"Kendra." İki kişiden genç olana elimi uzattım.

Benim yaşlarımda olan adam, avucunu benimkine değıdirirken geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Fisher. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ben de gülümserim. Enerjisi parlak ve rahat.

Az önce yanımda duran adamın yaydığı ciddi ve ezici enerjiden çok farklı.

"Fisher." Luther'ın sesi o kadar ciddi ve yüksek ki, genç adam neredeyse zıplıyor.

"Selam, Rocky."

İkinci adam kendini Simpson olarak tanıttı. Hepimiz yemek tabaklarımızı alırken, hepsinin buradaki bir pansiyonda birlikte çalıştığını öğrendim.

Benim zevkime değıl, ama hepsinin sevmiş gibi görünmesine sevindim.

Grubumuz arka terasa çıktığında, babam herkese merhaba demek için büyük bir gürültü çıkarır. Babam ızgaradan bize sosisleri servis etmeden on dakika daha geçer ve arka bahçedeki sönmüş ateşin etrafında yerlerimizi alırız.

Babam, ateş çukurunun etrafında daire şeklinde dizilmiş ahşap sandalyelere ek olarak katlanır sandalyeler de getirir.

Herkes yerini değıştirir. Fisher'ın yanındaki sandalyeye otururken Luther'ın gözüne bakmayı unutmam.

Bölüm 38

Luther

KENDRA, FISHER'IN YANINA OTURDUĞUNDA

lanet olası Fisher'ın yanına oturduğunda gülmekle homurdanmak arasında kalıyorum

Susan, Kendra'nın diğer yanındaki sandalyeye oturduğunda mizah anlayışım yok oluyor.

Hiç hoş değil, Susan.

Kendra'nın tam karşısındaki sandalyeye mi, yoksa Fisher'ın diğer tarafındaki sandalyeye mi oturacağıma karar veremiyorum, böylece onların konuşmalarını duyabilirim.

Sonra Kendra bacak bacak üstüne atıyor ve ben onun karşısındaki koltuğa doğru yöneliyorum.

O kısa eteğiyle birine göstermeye niyetliyse, o kişi ben olacağım.

İŞKENCE.

Son bir saat gerçek bir işkenceydi.

Simpson'ın hikayelerine saygısızlık etmek istemem, ama Kendra koltuğuna yaslanıp, yaşına daha uygun bir adamla konuşurken, onun çıplak bacaklarına hayatım boyunca bakmışımdır.

Yemeğimi bitirdim.
Sterling'in verdiği birayı bitirdim.
Peçeteyi tanınmayacak hale getirdim.
Courtney tuvalete gittiğinde Kendra'nın kucağında bir bebeği salladığını izledim.
Kendra'nın Fisher'ın söylediği bir şeye gülmesini izledim.
Ve onu yalnız kalmak için bomba ihbarı yapmaya hazırım.
Telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildirdi.
Dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak, onu cebimden çıkarırım.

Bebek Bebek: Sana gönderdiğim son resmi hatırlıyor musun?

Hatırladın mı?

O fotoğrafa her gece bakıyorum. O tangayı dişlerimle çekip çıkarırken çıkardığı sesleri hayal ediyorum.
Gözlerimi telefondan kaldırıyorum. Onun gözleri çoktan benimkilere dikilmiş.
Başka bir mesaj geliyor.

Bebek Bebek: Bu elbisenin altında giydiğim tek şey bu.

Gözlerim onun kucağına düşüyor, sanki elbisesinin içini görebiliyormuşum gibi. Sanki onun yarıktaki sıkışmış kırmızı kumaş parçasını görebiliyormuşum gibi.

Bakışlarımı Fisher'a çeviriyorum.

Kendra, vücudunu saran bir elbise ve tangadan başka bir şey giymiyor ve o an birdenbire ona çok yakın olduğunu hissediyor.

Başka bir mesaj.

Baby Doll: Fisher bekar mı biliyor musun?

Charlea 7ç

KEFDAA

CİDDİ BİR İFADE TAKINMAK ÇOK ZOR.

Fisher ile ilgilenmiyorum. Belki Luther ile tanışmamış olsaydım ilgilenirdim. Ama o zaman bile...

Luther'ın çenesinin sıkıldığını görüyorum.

Tişörtünün altındaki kaslarının nasıl gerildiğini izliyorum.

O kalın bacaklarının o kot pantolonun içinde nasıl görüldüğünü hayal et...

Hayır. Luther'ı bugüne kadar tanımıyorsam bile, yine de tüm dikkatimi çekerdi.

Telefonum dizimde titriyor.

Papi: Eve gitmek için bir bahane uydur. Papi:

Yalnız.

Papi: Hemen.

Kalbim kemiklerime çarpıyor. Burada çok fazla insan var.

Babam da burada. Bu parti benim için.

Kaybolamam.

Uzun süre değil.

Bacaklarımı açıp öne kayarak sandalyenin kenarına oturuyorum. "Telefonumu şarj etmeye ve bir içki daha almaya gidiyorum. Bir şey ister misin?" diye Fisher'a soruyorum.

Gruba bir bütün olarak sormalıyım, ama kimsenin bana katılmaya çalışması riskini almak istemiyorum.

Fisher iyi olduğunu söylüyor ve yardım teklif etmeden önce ayağa kalkıp sandalyelerimizin arasından geçerek eve doğru yöneliyorum.

Bacaklarım titriyor ve nefesimi kontrol altında tutmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Kimse beni durdurmuyor. Babam oturmuŗ, sırtı bana dönük konuŗuyor, ben de kesintisiz bir Şekilde eve varıyorum.

Luther'ın ne kadar hızlı takip edebileceğinden emin olamadığım için terası geçerken yavaŗlıyorum.

Ama elimi kapı koluna koyarken, camda yansımamı görüyorum. Ve yaklaŗan adamı görüyorum.

Bölüm 40

Luther

GÖĞSÜM ONUN SIRTINA BİRKAÇ SANTİM UZAKLIKTA DURUYORUM. "KAPIYI AÇ,

Kendra."

Kapıyı açmadan önce nefesini duyuyorum. Mutfak boş.

Ve o içeri girdiğinde, ben de onu takip

ediyorum. Arkamdan kapıyı

kapatıyorum.

Ama arkama bakmıyorum.

Kötü bir şey yapacağım gibi görünmemek için hiçbir şey yapmıyorum.

Çok kötü bir şey. Ama çok iyi bir şey. "Luther?"

diyor sessizce.

Ne istediğimi biliyor.

Biliyor.

Ama soru nerede olduğu.

Elimi omurgasının ortasına koyuyorum. Banyo yasak

bölge.

Birlikte dışarı çıkma riskini alamayız. Ve bu gerçek hayat, o yüzden o önce çıkarken ben duş perdesi arkasına saklanamam.

Onun yatak odası...

Kapısının kapalı olduğunu kimse fark etmeyebilir. Kimse içeri girmez.

Kendra'nın sırtına baskı uyguluyorum ve o koridora doğru ilerliyor. Ama sonra kapalı banyo

kapısını fark ettim.

Muhtemelen onun odasına kadar koşarak geçebiliriz. Kendra'yı bir adım daha atması için yönlendiriyorum. Ama sonra tuvaletin sifonunun çekildiğini duyuyorum.

Çok az kalmıştı.

Elimi Kendra'nın ensesine kaydırıp sıkıca tutuyorum.

Beni yönlendirmeme izin veriyor.

Oturma odasından geçiyoruz. Kendra adımlarını uzatıyor.

O da yakalanmak istemiyor. Benimle kaçmak istiyor.

Beni istiyor.

Banyo kapısının açıldığını duyuyorum. Koridorda ayak sesleri geliyor. "Çabuk," diye fısıldıyorum.

Kendra nereye gittiğimizi görüyor. Elini uzatıyor.

Kalbim deli gibi atıyor.

Koridordan gelen kişi bizi görmek üzere.

Kendra kapıyı açıyor. Ben de onu takip ederek garaja giriyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ama kilitlenmesine izin vermiyorum. Sessizce mandala yaslanmış halde bırakıyorum. Garaja bira almaya gelen dikkatsiz birinin hatası.

Işık loş. Garaj kapısının üst panelindeki pencereler, birkaç metre ötedeki buzdolabını aydınlatacak kadar öğleden sonra güneşinin içeri girmesine izin veriyor.

Kendra omzunun üzerinden bana bakıyor.

Bir yorum bekliyorum. Belki kaşlarını kaldırır. Ama bakışları ihtiyaçla dolu.

Ona dokunmamı istiyor.

Ona ne yapması gerektiğini söylemem için.

Ne istediğimi.

Boynunu daha sıkı kavrar ve arka duvara dönene kadar onu tekrar çeviririm.

Nereye gittiğimi anladı.

Üç adım sonra, yine uzanıyor, bu sefer dar çamaşır odasının kapısını açıyor.

Oda çok küçük. İkimize zar zor sığıyoruz.

Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yan yana, oturma odasını garajdan ayıran duvara yaslanmış durumda.

Bunlar çalışırken evde bulunduğum için bu duvarın ses geçirmediğini biliyorum.

"Sessiz olmalısın." Kapıyı kapatırken, bizi karanlıkta hapsederken, talebimi fısıldıyorum.

Karanlıkta sadece dokunma hissi var.

Kendra bana dönüyor, avucum boynuna kayıyor ve sonunda onu boğazından tutuyorum.

Eller göğsüme bastırıyor.

Parmakları, gömleğimin ince pamuğundan soğuk geliyor.

Serbest elimle belini kavradım. "Sessiz olabileceğini söyle."

"Sessiz olabilirim, baba," diye fısıldadı.

Penisim zonkluyordu.

Bir hafta oldu.

Onun bana öyle seslendiğini duymayalı bir hafta

oldu. Onun içine girmeyeli bir hafta oldu.

Boynunu tutarak başını geriye doğru eğiyorum. "Öpüşmek yok."

"Ne? Neden?" Hayal kırıklığı egomu okşadı. "Çünkü," diye homurdandım.

Onu tutup sırtını bana, önünü kurutucuya çeviriyorum.

Elimi belinden karnına kaydırıyorum. "Çünkü bir dahaki sefere dudaklarını bana değdirdiğinde, onları benim sikimin etrafına dolayacaksın." Elim daha aşağı kaydırıyorum,

elbisesinin üzerinden cinsel organını avuçlarım. "Ve o sıcak küçük ağzını sikime koyduğunda, onu sikeceğim."

O inleyerek bana doğru eğildi.

"Seni küçük yaramaz." Elimi çenesinin altına bastırıp başını omzuma yaslayana kadar yukarı doğru itiyorum. Sonra kulağına fısıldıyorum. "Bunu istiyor musun? Şişmiş kırmızı dudakların ve yanaklarında gözyaşı izleriyle dışarı çıkmak mı istiyorsun? Herkesin ne kadar küçük bir baba kızı olduğunu bilmesini mi istiyorsun?"

Dişlerimi kulak memesine sıkıştırıyorum. Onu sabit tutacak kadar sert ısıyorum, boğazını bırakıp elimi göğüs dekoltesine indiriyorum.

Elbisesinin kumaşı dar.

Ama parmaklarımı kumaşla göğüsleri arasına sokamayacak kadar dar değil.

Nefesi hızlanıyor.

Onu bırakmadan önce, ısırduğım yeri yalıyorum. "Mükemmel bir avuç dolusu."

Göğsünü avuçlarım ve parmaklarımı açarım, sonra parmaklarımın ikisi arasında meme ucunu sıkıştırıncaya kadar birleştiririm, diğer avucumla da göğsüne daha fazla baskı uygularım.

Kendra kışını bana doğru kaldırıyor ve sertleştiğimi saklayamıyorum.

Çok sert.

"Luther."

Cildine nefesimi üfledim. "Bu evde sevişirken bana baba de. Şimdi arkaya uzan ve sikimi çıkar."

O da dediğimi yapar.

Ellerinin kotumun düğmesiyle uğraşması, sikimi sıırılsıklam ediyor.

O uğraşırken, parmaklarımla elbisesinin ön kenarını kıvırıyorum. Ve parmaklarım külotuna ulaştığı anda fermuarımı indiriyor.

Kırmızı tangası.

Göremiyorum. Ama görmeme gerek yok.

Eteği bileğime kadar inmiş, ama şimdi elimle onun sıcak amcığı arasında sadece ince bir dantel parçası var.

Sürtüyorum.

Kumaş çoktan ıslanmış. Sırılıklam olmuş.

"Acele et, bebeğim." Parmaklarımı klitorisine bastırıyorum.
"Çabuk olmalıyız. Ve sen boşalmadan önce sikimi içine almalısın."

Göğsü inip kalkıyor.

Meme ucunu çimdikledim. Ve amının kasıldığını hissettim.

Sonunda, parmaklarını boxer şortumun üst bandına geçirip aşağı çekerek sikimi serbest bırakıyor.

Külotunu yana çekiyorum. O da elbisesinin arkasını yukarı çekiyor. Karanlık, çıplak sikimin onun açıkta kalan girişine çarpma hissini daha da güçlendiriyor.

Orta parmağımı onun yarıktaki yukarı doğru sürüklerim. Çok ıslak.

Parmak ucum klitorisini daireler çizdiğinde, ellerini kurutucunun üstüne vuruyor.

Dizlerimi bükerek klitorisini ovuşturuyorum. "Bacaklarının arasına uzan ve beni içine al."

"Siktir," diye inliyor.

Parmağımı kanalına soktum. "Aynen öyle."

Kendra öne eğilir ve ben elimi elbisesinin üstünden çıkarırım.

Bunu yapmak istemiyorum. Ellerimi her zaman göğüslerinde tutmak istiyorum. Ama bu eli onu sabit tutmak için ihtiyacım olacak. Vücudunu benimkine bastırmak için.

Bacaklarının arasına uzanıp parmakları benim sikimi kavrar. Yerimi değiştirip onun deliğiyle hizalanmasına yardım ederim.

Ve sonra garajı bizim olmayan sesler doldurur.

Kendra donar.

Babası değil. Çamaşır yıkamaya gelen biri de değil. Sadece fazladan içki arayan birkaç kişi.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum.

Kendra'nın amcığı sikimin ucunu yutuyor. Nefes aldığını duyuyorum.

Kendra beni sıkıca kavrar.
Yarısına kadar girerim.
Kendra'nın amcığı o kadar sıcak ki beni yakıyor.
Serbest kolumu beline doluyorum.
Kendra bana doğru bastırıyor ve avuçlarının kurutucuya düz
bir şekilde bastırıldığını hayal ediyorum.
Klitorisini tekrar ovmaya
başlıyorum. Kendra nefesini
tutuyor.
Ona yaslanıp dudaklarımı kulağına
yaklaştırıyorum. Sesler hala garajdan geliyor.
İnsanlar hala birkaç metre uzakta.
"Nefes al ve rahatla." Neredeyse tamamen çıkıyorum. "Beni
alabilirsin. Daha önce de yaptın."
Amcığı titriyor.
Klitorisini daireler çizerek
okşuyorum. Vücudu geriliyor.
Parmaklarımı sabitliyorum.
Karanlık odada nefesleri sessiz ama ağır.
Elimi düzleştiriyorum, avucum klitorisine değiyor,
parmaklarım penisimin girişine girmiş olduğu noktaya yayılıyor.
Kasları etrafımda gevşiyor.
Sonuna kadar içeri sokuyorum.
Sıcaklık.
Lanet olası sıcaklık ve sıkılık.
Beynim çöküyor.
Hiçbir şey duyamıyorum.
Hiçbir şey göremiyorum.
Sadece hissedebiliyorum.
Sadece *onu* hissediyorum.
Her yerinde.
Çekiliyorum.
İleri doğru ittim.
Vücudumuz çarpışmadan hemen önce durdum. Sessiz
kalacak kadar kendimdeydim.

Açık ağzımdan nefes alıyorum. Kolumu beline sıkıca doluyorum. Kendra titriyor.

Bacakları titriyor. Bir kapı çarpıyor.

Durdum. Karanlıkta gözlerimi kırıştırdım. Kulaklarımı temizlemek için yutkundum.

Sessizlik.

Yine yalnızız.

"Acele et." Parmaklarım onun sinirleri üzerinde çılgınca hareket ediyor. "Yakalanmadan önce acele et ve boşal." Kalçalarımı sallıyorum. "Tabii benim sikim bu açgözlü küçük amcığın içindeyken yakalanmak istemiyorsan." Daha derine giriyorum. "O zaman herkes artık senin babacığın olduğumu öğrenecek."

O inliyor.

Geri çekilip sonra ileri doğru sertçe vuruyorum. Gerginleşiyor.

Kalçalarımı onun kıkına doğru sallıyorum. Boğuk bir ses çıkarıyor. Vücudunu kendime sıkıştırıyorum.

Ve parmaklarım klitorisine tekrar dokunduğunda, Kendra boşalır.

Uyluklarını birbirine sıkıştırır. Öne doğru eğilir.

Beni sarmalarken yumuşak bir inilti çıkarır. Benim sikimde boşalırken.

Gözlerimi kapatıyorum.

Başımı geriye atıyorum. Ve patlıyorum.

Sikim tekrar tekrar atıyor ve en iyi arkadaşımın kızının içine boşalıyorum.

Bölüm 41

KENDRA

LUTHER BENİ BOŞALMASIYLA DOLDURURKEN VÜCUDUM TITRIYOR.

İlk seferimizin üstüne bir şeyin olabileceğinden emin değildim.
Ama tanrım. Siktir. Lanet olsun. Bu adam her saniye daha da
azıyor.

İçimde her şey onun etrafında titriyor.

Eğer bir baba fetişi yanlıysa, ben asla doğru olamayacağım.

Luther'ın parmakları klitorisimin üzerinde bir kez daha geziyor
ve amım kasılıyor.

O homurdanarak kalçalarını öne doğru itip bana doğru
sallanıyor. Sonra elini benim sıcaklığımdan çekip kollarını bana
dolayarak, vücudumu kendine doğru çekip ayı gibi sarıyor,
penisi hala içimde.

Karanlıkta gözlerimi
kırpıyorum. Ve
gülümsüyorum.

Nefesimden bir şey duymuş olmalı ki beni daha sıkı sarıyor,
çenesini omzuma bırakıyor. "İyi misin?"

"İyi misin?" Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "Sanırım
ruhumu başka bir boyuta siktin. Bir garajın çamaşırhanesinde."

Başını salladığını hissediyorum. "Muhtemelen en romantik yer
değil."

"Romantizm abartılıyor."

Luther, tartışacakmış gibi nefes alır, ama ben onu tekrar içime çekerek sustururum.

Nefesi tıslama haline geldi. "Sıkı tutsan iyi olur, velet. Yoksa bacaklarından spermim damlayarak evin içinde yürümek zorunda kalacaksın."

"Ne—"

Luther beni bırakıp geri çekilir, penisi kayarak dışarı çıkar.

O zaman mantıklı geliyor. Ve onun dediğı gibi sıkı sıkı tutunmam gerekiyor, çünkü kaçmaya çalışan ikimizin dağınlıklığını şimdiden hissedebiliyorum.

"Luther." Onu azarlamaya çalışırken sesimden mizahı çıkarmaya çalışıyorum.

Dudakları çıplak omzuma bastırıyor.

Bu adamla başa çıkamıyorum.

O bayılmak bayılmak üzereyken vücudum vücudum gevşiyor. Hangisi bu bir bir hatadır, çünkü o zaman daha da sertçe sıkmak zorunda kalırım.

"Elini uzat." Luther'ın sessiz sesi cildimi okşuyor ve lanet olası kaslarımı gergin tutmak için uğraşıyorum.

"Neden?"

"Bebegim, sana söyleneni yap."

Işık olmadan, onun bana emir vermesini istemiyormuş gibi davranmam gerekmiyor.

Işık olmadan, dudaklarımı ısırp göz kapaklarımı kimse görmeden kapatabilirim.

Işık olmadan, avucumu kurutucudan çekip havaya kaldırıyorum.

Luther'ın vücudu sırtıma bastırıyor.

Elini omzuma koyar, sonra kolumun boyunca aşağı kaydırır, arkasında karıncalanma hissi bırakarak, elini bileğime sıkıca tutana kadar.

Elimi sabit tutarak, diğeri eliyle arkamdan uzanır ve avucuma bir şey koyar.

Parmaklarımla yumuşak kumaşı kavrarım.

"Temiz bir mendil." Bileğimi bırakır.

Vakit kaybetmeden eteğimi yukarı çekiyorum ve bir hanımefendi gibi tangamı yana çekip Luther'ın *temiz mendilini* kullanarak randevumuzun kanıtını temizliyorum.

İşimi bitirip düzeldiğimde, Luther'ın kolunu koluma değdiğini hissettim. "Onu alacağım."

Kumaşı yumruğumda sıkıştırıyorum. "Hayır, almayacaksın. Artık bu benim."

O mırıldanır. "Sen bilirsin."

Kirli bezi elbisenin cebine sokuyorum. "Peki, şimdi plan ne?" Sesimi fısıltıya indiriyorum.

"Ben kapıyı açacağım, sonra buzdolabına koşup bir sürü içecek alacağız. Biri içeri girerse, şüphelenmez."

Daha iyi bir planım olmadığı için kapıya dönüyorum.

Yanımda, bizi arayan kimseyle karşılaşmamayı umarak parmaklarımı çaprazladım. Çünkü az önce nispeten hızlı davrandık, ama yine de şüphe çekecek kadar uzun bir süre ortadan kaybolduk.

"Hazır mısın?" diye

sorar Luther. Başımı

sallarım. "Hazırım."

Bir an sessizlik geçer, sonra Luther kapıyı açar ve ben onun yanından geçerek artık aydınlık olan garağa girerim.

Garaj boş ve biz babamın kamyonetinin önünden geçip buzdolabına doğru ilerlerken de öyle kalıyor.

Arkada bira ve gazozların olduğu bir soğutucu var, ama her bir elimize birer şişe alıyoruz.

Luther buzdolabının kapısını kapatırken, ben soğuk şişeleri alıp yanaklarıma bastırıyorum.

"Sıcak mı?" Luther bana sırtarak soruyor.

"Biraz." Şişeleri boynuma değecek şekilde indiriyorum.

"Sadece biraz mı?" Bana doğru bir adım atıyor. "Belki daha çok denemeliyim."

Geriye ve yana doğru çekiliyorum. "Ellerini kendine al, ihtiyar."

O üzerime atılır ve ben ondan uzaklaşırken çığlık atarım.

Arkamdan gelen kahkaha o kadar zengin ve şakacı ki, hızla atan kalbimi sıkıştırıyor.

Bu adama aşık olamam.

Sadece eğleniyoruz.

Kapıya ulaştığımda Luther'ın hemen arkamda olduğunu hissediyorum

ve onun peşinden koşmasıyla nabzım hızla yükseliyor.

Önümdeki kapı açıldığında, ateşkes için nefes alıp nefes veriyorum.

Hareket o kadar ani olur ki, bir adım geriye sendeleyerek bir çığlık atarım.

Luther'ın göğsüne çarparak geriye savruluyorum, ama o yerinden kıpırdamayan bir kaya gibi, çarpışma düşmemi engelliyor.

"Üzgünüm," komşularımızdan biri olan adam ellerini kaldırarak gülümser. "Sadece bira arıyordum."

Luther, şişelerle dolu ellerini benim iki yanımda kaldırır. "Kaç tane istersin?"

Komşunun gülümsemesi geniş, birkaç tane içtiğini ima ediyor. "İki tane lütfen."

Luther kolunu omzumun üzerinden uzatır ve komşumuz uzattığı şişeleri alır.

"Çok teşekkürler." Başını salladıktan sonra eve geri döndü, Luther'ın göğsüne yaslanmış olduğumdan hiç şüphelenmemiş gibi.

Omzumun üzerinden Luther'a bakıyorum, kaşlarım havada.

Boş kalan eliyle benim elimden iki şişe aldı. "İyi şanssı asla sorgulama, Bebek Doll."

Başımı salladım. "Tartışmayacağım." Sonra öne uzandım ve kapı kapanmadan onu yakaladım.

İçeri girince, hala tuttuğum biraları tezgaha bırakıp banyoya koşarım.

İşimi bitirip koridorda kimseyi görmeyince odama koşar ve tangamı kışımı örten yeni bir iç çamaşırıyla değiştiririm.

Hissettiğim biraz biraz daha bir toparlanmış
ben yuvarlan omuzlarımı omuzlarımı ve
başımı geriye doğru mutfığa doğru.

Odaya girdiğimde Luther'in gözleri benimkilere takılır ve bana
bir kağıt tabak uzatır. "Tatlı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum.

Tabağı üzerinde bir dilim bir kek bir
çikolatalı kek, ve iki çikolatalı kurabiye.

Çok fazla.

Fazla.

Ve onun yanındaki tezgahda da aynı şeylerin olduğu ikinci bir
tabak var.

"Yeterli olduğundan emin misin?" Sesim istediğimden daha
alçak çıkıyor, şaka yapmaya çalışıyorum ama utangaç bir şekilde
çıkıyor.

"Son zamanlarda iştahım açıldı." Bana göz kırpmıyor.

Göz kırpmıyor.

Ve obur amım zonkluyor.

Eğer beni sikeceksen, o zaman besle de, karım olayım bari.

Luther'ın elinden tabağı alıyorum.

O da iki bira alır. "Bundan ister misin, yoksa başka bir şey mi?"

Onun sorusuyla, havada kahve kokusu aldığımı fark
ediyorum. Bakınca, birinin kahve demlemeye başladığını
görüyorum. "Sanırım

Aslında ben kahve yapayım. Bir elimde tatlı tabağımı dengeleyerek
dolabı açıp bir fincan alıyorum. "Sen de ister misin?"

Luther kahvemi dökerken başını salladı. "Bu saatte kafein
alırsam bütün gece uyanık kalırım."

Az önceki utangaçlığımı silkelerek, burnumdan hava çıkardım.
"Bazen kaç yaşında olduğunu unutuyorum, sonra böyle bir şey
söylüyorsun."

Luther gözlerini kısarak, ben de fincanımı alaycı bir şekilde
kaldırdım.

Arka kapı açıldığında hâlâ birbirimize bakıyoruz.

"En sevdiklerim!" Babamın sesi mutfaktan yankılanır.

O kadar irkilirim ki kahve parmaklarıma dökülür.

"Siktir," diye tıslarım.

Küfür etmekten öteye geçemedim Luther, bir şekilde kendi eşyalarını bırakmış, fincanı ve tabağı elimden alıyor.

"Kahretsin, özür dilerim Kenny." Babam aceleyle yanımıza gelir.

"Ben iyiyim. Sadece biraz sıcaktı." Biraz sıcak olmaktan öteydi, ama en azından kahvenin taze olduğunu biliyorum.

"Al." Luther lavaboya yaklaşır musluğu açar. "Ben iyiyim."

"Kendra, buraya gel." Sesi sert ve elimi yakmanın ötesinde içimi ısıtan bir etki yaratıyor.

Babam, Luther'ın bana emir vermesine aldırış etmeden, rulodan absürt miktarda kağıt havlu çekiyor.

Onu takip edip elimi soğuk akan suyun altına tutuyorum. "Mutlu oldun mu?"

Luther tavrımı görmezden gelir, bileğimi tutar ve elimi musluğun altına çevirir.

"Nasıl görünüyor?" Babam bir dakika öncesine göre biraz daha az sarhoş gibi ama en iyi arkadaşının bana dokunması hakkında hala hiçbir şey söylemiyor.

"Biraz pembe, ama fena değil," Luther benim için cevap veriyor. İç çekiyorum. "Ben iyiyim."

Luther, çok sevdiğim o mırıldanma sesini çıkarır, sonra suyun akışını kapatmadan önce bileğimi birkaç saniye daha tutar.

"Teşekkür ederim." Bunu söylerken gözlerine bakıyorum.

Babam sekiz bin kağıt havluyu elime tutuşturur. "Rica ederim."

Luther, kahkaha gibi gelen sesi bastırmak için boğazını temizledi.

Kağıt havluları alıp bir tanesini koparıyorum, sonra geri kalanını katlayıp tezgahın üzerine koyuyorum.

"Siz iki anaç tavuk işiniz bitti mi?" diye soruyorum, aynı kağıt havluyla kahve fincanımın kenarlarını ve altını silerek.

İkisi de homurdanarak cevap veriyor. Gözlerimi deviriyorum.

Babam Luther'ın yanından uzanıp tabağından brownie'yi alır. Luther, babam ağzına koyamadan elinden kapar. "Kendine al."

Babam homurdanır. "Paylaşmak güzeldir."

"Seni seviyorum, ama brownie kadar değil."

Babam elini göğsüne vurarak nefesini tuttu.

Luther, teselli ödülü olarak babama sahipsiz bira şişelerinden birini uzattı. "Bu gece kanepede yatabilir miyim?"

Brownie'yi biraz unutmuş olan babam, birayı açar ve kapağını omuz silkerek cebine atar. "Senin sırtın."

Ne?

Luther kalacak mı?

Adama bakıyorum. Sarhoş değil. Hiç de bile. Kendini eve götüremeyecek hiçbir neden yok.

Luther bakışlarımı fark eder ve birayı dudaklarına götürerek bir yudum alır.

Bu adam kalmak için bahane olarak içiyor.

Bakışlarımı kanepeye kaydırıyorum ve zihnimde Luther'in orada uzanmış halini canlandırıyorum. Sırtüstü. Bir kolu başının arkasında. Bir ayağı kol dayama yerine uzatılmış, diğer bacağı kanepeden sarkmış, ayağı yerde, çünkü sığmıyor.

Eminim ki üstü çıplak, kot pantolonu açık ama çıkarmamıştır. Bakışlarımı başka yere çeviriyorum.

"İzninizle, ben dışarıda tatlımı yiyeceğim." Luther'ın benim için hazırladığı tabağı alıyorum.

"Ben de geliyorum," diyor Luther, sanki başından beri planı buymuş gibi.

Babam tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor ve biz de onu içeride bırakıp dışarı çıkıyoruz.

Ayaklarım çimlere değmeden, oturduğumuz sandalyelerin yeni kişiler tarafından işgal edildiğini fark ettim.

"Ne yazık," diyor Luther alaycı bir üzüntüyle. "Artık yeni erkek arkadaşının yanına oturamayacaksın galiba."

Düşünceli bir ses çıkarırım. "Sence kucağına oturmamıza izin verir mi?"

"Asla öğrenemeyeceksin." Luther'ın ağzından bu sözler çıkıyor.

Kendi kendime gülümserim.

Öğleden sonra güneşi, bahçeyi çevreleyen uzun çam ağaçlarının arkasına batıyor. Bazıları gitmiş, bazıları ise yerleşmiş görünüyor.

Luther yanıma yaklaşır. "Kimin yanına oturmak istersin?" Gruplara göz gezdirdikten sonra, az önce beni kurutma makinesinin üzerinde beceren adama bakarım. Az önce yanmış parmaklarımı inanılmaz bir hassasiyetle tutarken bana şefkatle bakan adam. Ve ona dürüstçe cevap veririm. "Sadece

senin

Bölüm 42

Luther

İKİ KELİME.

Yedi harf.

Ve yıldırım çarpmış gibi beni vurdu.

Elektrik ve biraz korku vücudumu sarar.

Nefes alıyorum, göğsüm yüklü hava ile genişliyor.

"Tamam, bebeğim." Sesim sessiz. Sert. "Sadece biz."

Yutkunuyorum. "Burada bekle."

Arkamı dönüp tatlımı ve biramı terasın korkuluğuna bırakıyorum, sonra evin içinden geçip garaja giriyorum.

Bir dakika sonra dışarı çıkıyorum.

Kendra orada orada bulunduğum bıraktığım onu
içiyordu onun ve ve tatlı tabağını önünde tutarak.

Ben yemeğimi alırken kolumun altına sıkıştırdığım şeyi aldı.

"Tek sandalyeyi paylaşacak mıyız?"

"Birinin kucağına oturmak istediğini söylemiştin." Yürümeye başlıyorum.

Bahçenin kenarında büyük bir meşe ağacı duruyor, geniş yeşil yaprakları mükemmel bir gölge oluşturuyor. Bizi ayrı tutmaya çalışıyormuşuz gibi görünmeyecek kadar yakın, ama konuşmalarımızın duyulmayacağı kadar uzak.

Kız arkadaşım çimlerin üzerinden peşimden geliyor ve ben herkese sırtımı dönerek gülümsüyorum.

*Az önce seks yaptığımıza
inanamıyorum. Burada.
Kilitli olmayan bir kapının arkasında.
Etrafımızda onca insan varken.*

Midem sıkışıyor. Vicdanım bunun yanlış olduğunu hatırlatıyor.
Benden yirmi dört yaş küçük arkadaşımın kızıyla sevişmemem
gerektiğini söylüyor.

Yapmamalıyım.

Gece burada kalmamalıyım.

Şimdi gitmeliyim. Çok geç olmadan. Duygular
karışmadan.

Sadece sen.

Bu sıkışma boğazıma kadar yükseliyor. Ve içimdeki ses bana
çok geç olduğunu söylüyor.

Çünkü Kendra'ya karşı hislerim var.

Bölüm 43

KENDRA

LUTHER'A SADECE ONUNLA OTURMAK İSTEDİĞİMİ SÖYLEDİKTEN SONRA YANAKLARIM HALA SICAK.

Ama onun, aslında iki kişilik bir kamp sandalyesini açmasını izlerken, bu hafiflik hissini durduramıyorum.

Çerçeve iki bağlantılı sandalyeye açılıyor. Her iki tarafta yerleşik bardak tutuculu kolçaklar var, ama ortada kolçak yok.

Gerçekten tek bir sandalyeyi paylaşıyoruz.

Luther sandalyeyi sallayarak düz bir zeminde olduğundan emin oluyor, sonra bana önce oturmamı işaret ediyor.

Ben de oturuyorum, Luther oturduğunda sağımda olsun diye sol tarafı seçiyorum.

Tipik bir kamp kanvas sandalyesi. Harika değil ama yeterince rahat.

Kupam bardaklıkta sığmıyor, ama kulpunu tutarak altını kol dayama yerine dayayıp tabağımı kucağıma koyuyorum.

Luther da bana katılıyor ve çerçeve gıcırıyor.

Luther iri bir adam. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı. Ben de küçük bir kadın değilim.

Elbette Luther'ın yanında kendimi narin hissediyorum, ama hiç hafif olmadım. Ve sandalyenin çökmesine neden olmak istemiyorum.

Umursamıyor gibi görünen yanımdaki iri adam koltuğa rahatça yerleşir, bana en yakın bacağını kaldırır ve

ayak bileğini karşı dizinin üzerine attı.

Uyluk kısmı neredeyse benim uyluk kısmımın üstüne dayanmış durumda ve eşyalarımı ezmemesi için tabağını yerinden çekmek zorunda kalıyorum.

Luther'a baktım. "Bunun iki yetişkin için olduğuna emin misin?"

O başını sallar. "Joe ile birlikte bu koltukta oturduk. Sağlamdır." "Romantikmiş." Kaşlarımı hareket ettiririm.

Luther burun kıvrır. "Romantik değildi. Adam bunu alarak valizinde yer kazanacağını düşünmüş." Bira şişesini kol dayanağındaki bardaklığa koyar, tabağını sağ eline alır ve bana en yakın elini boş bırakır. "Sadece dört tekerlekli araçlarla ulaşılabilen yeni bir kamp alanı keşfediyorduk, bu yüzden en az eşya almamız gerekiyordu. Ama o aptal bana aşk koltuğu getireceğini söyleseydi, kendi sandalyemi getirirdim."

"Yani ormanda sadece ikiniz miydiniz, omuz omuza oturmuş?" Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Öyle sayılır." Luther başını salladıktan sonra bir kurabiyeyi ağzına götürdü ve yarısını ısırdı.

Kurabiyemden bir parça koparıp incelediğimde kahkahalarım kesildi. "Bunu yapmaya devam etmemeliyiz."

Luther'ın cevap vermeyeceğini düşündüğüm uzun bir sessizlik olur. Ama bir süre sonra, derin bir nefes alır. "Muhtemelen yapmamalıyız."

Sessiz kalarak, bir parça kurabiye daha koparıp ilk parçanın yanına koyuyorum.

"Ama bunun iki sorunu var." Luther'ın sesi nazik.

Başımı eğip gözlerine bakıyorum. "Evet?"

"Evet." Çenesini eğiyor. "Birincisi, her zaman yapmam gerekeni yapmıyorum."

Kelebekler göğsümün içinde kanat çırpıyor.

İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyoruz.

En kötüsü.

Ama ikimiz de durmak

istemiyoruz. Ve o bunu itiraf ediyor.

"İkincisi?" diye fısıldadım, ellerinin üzerimde olduğunu düşünerek. İçimde hissettiğim duyguyu hatırlayarak. Karanlıkta bana fısıldadığı sözleri tekrar tekrar zihnimde canlandırarak.

"İkincisi..." O, yer değiştirirken aşağı bakıyor.

Ben de aşağı bakıyorum.

Ve bir saniye sürüyor.

Sadece bir saniye, görmek için.

Luther brownie'sini tabağıma koydu.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum.

"İkinci sorun..." Omzunu kaldırıyor. "Seni brownie kadar seviyorum."

Bölüm 44

Luther

"JOE HALA BILMIYOR MU?"

Kendra başını sallayarak bana gülümsedi. "Hayır. Annem benim burada olduğumu sandı. O da benim orada olduğumu sandı. Hayatımın en iyi yalanıydı."

Yüzündeki ifade... sevinç. Ve lanet olsun, onu öpmek, gülümsemesini tatmak istiyorum.

Ona doğru eğildim.

Kendra dirseğiyle bana hafifçe vurur, gözlerini bana diker. "Uslu dur."

Hareketimi durduruyorum ama geri çekilmiyorum. "Bunu diyen, on sekizinci doğum gününü gizlice Meksika'da geçiren kız mı?"

Beni susturur. "Bunu herkese söylersen, seni asla affetmem."

Sesinde hiçbir tehdit yoktu, ama yine de elimi kalbimin üzerine koydum. "Joe bunu benden öğrenmeyecek."

"Söz mü?"

"Ben sözümü her zaman tutarım."

Kendra mırıldanıyor. "Sözünü tutmanı istiyorum." Başımı eğiyorum. "Benim de bir isteğim var." Gözlerini kısıyor. "Nedir?"

"Cabo'yu ona söylediğinde yanında olmak istiyorum."

Kendra kıkırdar.

Bu çok sevimli bir ses.

En sevimli ses mi?

Bu kız yüzünden ciddi ciddi kendimi kaybediyorum.
Ama aşık olduğumu bilmek, bu hissi azaltmıyor.
Mahvoldumun farkında olmak düşüşümü yavaşlatmıyor.

"SİZ İKİNİZ NEYE GÜLÜYORSUNUZ?" JOE ÖNÜMÜZDE DURUR
önümüzde durur, birkaç kez gözlerini kırparak elini kaldırır ve
parmağıyla işaret eder. "Hey! O sandalyenin aptalca olduğunu
söylemiştin."

Joe sarhoş değil. Gece yarısı olmasına rağmen, ben ona mutlu
bir sarhoş derim.

"Sandalye aptaldı." diye tartışıyorum. "Ama senin kıllı kıcınla
paylaşmak zorunda kalmazsam sorun yok."

"Biliyorsun ki benim yok..." Joe'nun gözleri Kendra'ya kayar ve
dudaklarını sıkıştırır. "Biliyor musun? Buna cevap vermeyeceğim."

"Evet. Teşekkürler." Kendra'nın yüzünde eğlenceli bir tiksinti
ifadesi var.

Tatlılarımız bitti. İçeceklerimiz bitti. Ve sanırım son
misafirler de gitti.

"Herkes gitti mi?" diye
soruyorum Joe'ya. "Evet,"
diye esniyor.

Kendra bacaklarını açar ve sandalyesinde öne doğru oturur.
"Her şeyi ayarladığın için teşekkürler."

"Eğlenceliydi, değil mi?" Joe tekrar esner.

Joe gözlerini ovuştururken, Kendra avucunu bacağıma koyar,
sonra ayağa kalkmak için bacağıma bastırarak bana doğru
yaklaşır.

Joe'nun eli benden ayrılırken, Kendra'nın eli de benden ayrılır.
Ama o bir saniyelik temas, kot pantolonuma kazınır.

"Yatın. Ben kalan yiyecekleri kaldırayım." Kendra elbisesinin
önünü düzeltir.

Lanet olası elbise.

Ayağa kalkıp sandalyeyi katlarım. Tek elimle tutarak onları eve kadar takip ederim.

Sandalyeyi garaja koyduğumda – çamaşır odasına binlerce kez bakarak – eve geri döndüğümde Kendra'nın Joe'yu yatmaya ikna ettiğini duydum.

"Tamam, tamam. İyi geceler." Joe bana dönüyor. "Kanepenin yerini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

Sonra Joe odasına gider ve evde sadece biz kalırız. Sadece ben ve Kendra.

Bölüm 45

KENDRA

WE WORK TOGETHER IN SILENCE. PUTTING THE LEFTOVERS INTO
kaplara koymak, yıkamak yıkamak kahve
dökerek, silmetezgahları tezgahları

Aramızda bir gerginlik var.

Ve bu sadece barda gözlerimiz ilk kez buluştuğundan beri var
olan cinsel gerginlik değil.

Şu anki his bundan daha fazlası. Farklı bir şey. Dokunma
ihtiyacı.

Luther'a dokunmam
gerekıyor. Ve ben
dokunmayı seven biri
değilim.

Sarılmak sorun değil. El sıkışmak da sorun değil. Ama hiç
sarılmayı seven biri olmadım.

Birine yaslanmak hiç hoşuma gitmez.

Ama Luther... Tek istediğim onunla kanepede kıvrılmak. Onunla
oturmak. Onunla olmak.

Tamam, evet, onunla çok ama çok kirli, pis seks yapmak da
istiyorum. Ama... o beni sakinleştiriyor.

Biraz tuhaf olabilir. Ama yine de onun yanında kendimi
sağlam hissediyorum.

Ayaklarım yere basıyor.

Onun beni başka bir şekilde cezalandırmasını düşününce
karnımda kıvılcımlar çıkıyor.

Yanaklarım kızarıyor.

Luther'ın vereceği her cezadan zevk alacağımı hissediyorum.
"Hepsi bu kadar." Luther bulaşık makinesini çalıştırdı, sonra bana döndü.

Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum, dişlerim derime batıyor.

şu anda yapmak istediğim o kadar çok şey var ki.

Ama hiçbirini yapmaktansa, Luther'a iyi geceler dileyip arkasını dönüp uzaklaşıyorum.

'I KAPAT 'I KAPAT 'IN IşIğINI KAPAT VE 'I A 'IN 'IN BANYO 'IN KAPISINI KAPAT İLE tıklayın.

Pijama şortu ve bol bir tişört giymiş olarak, ışıklar sönük salona adımıımı atıyorum.

Ev sessiz. Karanlık.

Ama yine de adamın duvardan ayrıldığını görüyorum.

Karanlıkta büyük silueti çok etkileyici.

Kalbim hızla atıyor.

Ama korkudan değil. Beklentiden.

Luther elini uzatıyor, elini boynumun yanına koyuyor. "*Bu* gece bu kadar, Kendra."

Beni sabit tutarak, başımı geriye eğmemem için başımın altından başparmağını kullanarak başımı geriye doğru eğerek Luther beni öpüyor.

Dudakları dudaklarıma bastırıyor.

Sıkıca.

Ona uzanırken vücudumda elektrik akımı geçer. Avuçlarım göğsüne değdiğinde ağzı açılır.

Luther dilini dudaklarımanın arasına kaydırır ve ben ellerimi onun yanlarına kaydırırım... Sırtına.

O inler ve ben dudaklarıımı onun için aralarım.

Parmakları boynuma bastırıyor ve diğer elini omzumdan sırtımın ortasına kaydırarak beni kendine çekiyor.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak öpücüğü derinleştirmek için onu takip ederken, bu kez inleyen benim. Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum.

Ellerim sırtında pençeye dönüşüyor.

Eli sırtımdan aşağı kayıyor, sanki popomu tutacakmış gibi.

Ellerimi gömleğinin kumaşına kıvrıp onu itiyorum.

Luther beni bırakır, aramızda birkaç santim boşluk bırakır ve alnını alnıma yaklaştırır.

"Durmak istemiyorum," diye fısıldadım karanlıkta.

Nefesi ağırlaşıyor, vücudu benimki kadar etkilenmiş.
"Biliyorum, bebeğim."

İkimiz de daha fazlasını istiyoruz.

"Yat." Luther'ın sözleri dudaklarıma değiyor, sonra geri çekiliyor.

Charliea 4h

Luihea

ONA YIRMI DAKIKA VERDİM.

Kendime sakinleşmek için yirmi dakika verdim. Vücudumu kontrol altına almak için.

Kanepede bir yastık ve buruşuk bir battaniyeyle, banyo ışığını açık bırakıp kapıyı kapatıyorum.

Joe gece yarısı mutfığa bir şey için çıkarsa ve kanepenin boş olduğunu görürse, tuvalete kalkmışım gibi görünecek, daha fazlası değil.

Yem hazır, Kendra'nın yatak odasının kapısını açıyorum.

Işıklar kapalı ama perdeleri açık bırakmış, ay ışığı odaya doluyor.

Battaniyeler hışırıyor.

"Luther?" "Evet, bebeğim."

Kapıyı kapatıp kot pantolonumu çıkarıp yere düşmesine izin veriyorum.

Ellerimi gömleğimin kenarına koyup, gömleği çıkarmam gerekip gerekmediğini düşünerek duraksamıştım. Ama Joe beni kızıyla yatakta, pantolonsuz uyurken yakalarsa, gömleğimin durumu pek bir fark yaratmayacağını düşünüyordum.

Gömleğimi çıkarırım.

"Ne yapıyorsun?" Kendra bana doğru döner. "Sadece uyuyorum."

Battaniyeyi çekip Kendra'nın yatağına tırmanıyorum. Sırt üstü yattığımda, ona en yakın kolumu uzatıyorum.

Kendra'nın sormama gerek yok. Yerine geçiyor
—başını omzuma, bacağını bacağıma atarak—ve onu yanıma çekip sarıyorum.

Soğuk bir el çıplak karnıma konar ve ben gerilirim.

Elini kaydırmaya başlar ama ben serbest elimi onun elinin üzerine koyup sabit tutarım. "Buz gibi parmaklarını bir yerde tut."

Kendra kıkırdar.

Onu daha sıkı tutarım.

"Bugün bana eşlik ettiğin için teşekkürler." Sözleri göğsümde yankılanırken sesi çok alçak. "Herkes çok nazikti ama biraz bunaltıcıydı."

Kafamı çevirip burnumu saçlarına dayamak için olabildiğince nazik davranmaya çalışıyorum.

Bu kız.

Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ihtiyaç duyulduğumu hissettiriyor.

Ama ihtiyaç duyulmaktan daha iyi olan şey, istenilmek. Ve o da bana bunu hissettiriyor.

Ona doğru nefes alıyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Isınmış parmakları karnımın üzerinde kayarak kolunu belime doladı. "Ben de. Bugün çok eğleneliydi."

"Öyleydi." Ben de aynı fikirdeyim.

Nefesi göğüs kıllarımı gıdıklıyor. "Gitmeyi planlıyordum, biliyor musun?"

Kendra'nın vücudu benimkine yaslanarak gevşiyor, sözleri duyulması zorlaşıyor.

Uykuya dalıyor.

"Nereye gitmeyi planlıyordun? Partiye mi?" Başparmağımı koluna sürüyorum.

"Hana geri dönmeyi."

Nefesim kesildi. *Hana geri dönmeyi.*

Bana geri dönecekti.

"Ne zaman?" diye fısıldıyorum.

"O sabah. Kreplerle birlikte." Esnemesini hissediyorum.

Bir parçam, onu bir daha göremeyeceğimi düşünerek hissettiğim stresi atamamıştı.

Bir parçam hala panik sarmalında sıkışmış gibi hissediyor. Sanki son birkaç hafta bir rüya gibi geçip gidecekmiş gibi. Uyanacağım ve barda tanıştığım Kendra Baby'yi asla bulamayacağım gibi.

Ama o burada. Bana

sarılıp yatıyor.

Bir kez daha kollarımda uykuya dalmaya hazır.

Bir kez daha dünyamı sallıyor.

Babası benim en iyi arkadaşım olmasaydı bile, o yine de bana geri dönerdi.

Endişemin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Başparmağım başka bir daire çiziyor.

"Özel dedektifleri araştırıyordum," itiraf ediyorum.

Birini tutmaya hazırdım. Sadece, onun tam adını bulmak için motel odasının kredi kartı kayıtlarını incelememin ürkütücü bir şey olmadığını kendime ikna etmem gerekiyordu.

Yapardım. Muhtemelen o hafta sonu yapardım.

"Birbirimizi bulurduk," diyorum ona. İçtenlikle. Nefesi yavaşlıyor. "Ya kötü biterse?" Yutkunurken boğazım sıkışıyor.

"Bitmez." "Söz mü?" Kendra'nın fısıltısı kalbime işliyor.

"Söz veriyorum, Bebek Doll." Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Uyu."

Kendra bana yaslanarak gevşiyor.

Ve onu rüya alemine takip ederken, ona gerçeği söylediğimi umuyorum.

Bölüm 47

KENDRA

YALNIZ UYANDIĞIMDA, KOMODININ ÜZERINE BAKARIM. VE masanın üzerinde duran brownie'ye bakıyorum.

Bölüm 48

KENDRA

Papi: Sanırım bir şeyleri yanlış yaptım.

CRINGE AT A PHOTO OF WHAT I THINK ARE SUPPOSED TO BE
pancakes.

Ben: Bu yemeğe karşı bir suç.

Papi: Sanırım tavam çok sıcaktı.

Ben: Siyah kısımlar ne?

Papi: Muz.

Ben: Oh hayır.

Papi: Sanırım bana öğretmen gerekecek. Yüz yüze.

Papi: Yakında.

Papi: Günün nasıl geçiyor, bebeğim?

SANDALYEYE GERİ ÇÖKÜYORUM, E-POSTAYI UNUTMUŞUM.

En basit metin. Ama samimi geliyor. İlişki

Ben: Oldukça iyi. Sakin. Sen?

Papi: İyi günler. Biraz daha iyi oldu.

Ben: Her gece Inn'e gidiyor musun?

Papi: Bu gece gitmesen iyi olur.

TELEFONUMA GÖZLERİMİ KISARAK BAKTIM.

Ben: Neden?

Yani, bunu aramızda sakladığımızı biliyorum. Ama yine de.

Papi: Çünkü ben orada değilim.

Papi: Ve seni görme fırsatını kaçırsam çok kızarım.

Papi: Ve biri sana asılırsa, bana söylemelisin. Onu yasaklarım.

Onun aptalca tavırları beni rahatsız etmeli, ama o kadar da baskıcı gelmiyor. Sevimli geliyor.

O Inn'de değilse nerede olduğunu bilmiyorum, ama onu daha fazla kızdırmak uygun görünüyor.

Ben: Merak etme baba. Sensiz gelmem.

Elimi ağzıma kapatıyorum.

Bunu gönderdiğime inanamıyorum.

Papi: Lanet olsun, Doll. Halka açık bir yerdeyim.

Gülüyorum.

Ben:
Üzgünüm.

Papi: Özür dilemiyorsun.

Ben: Üzgün değilim.

Papi: Yani... Inn'e gitmeyecek misin?

Ben: Sen orada olmayacaksan gitmiyorum. Babam bu akşam biriyle dışarıda, sen çalışıyor musun yoksa...

Papi: Kiminle çıktı?

Ben: Bilmiyorum. Bir arkadaşı.

Papi: Tabii ki o pislik ben şehir dışındayken evden çıkacaktı.

Dudaklarımı ısırıyorum.

Şehirden mi çıktık? Ne kadar süreliğine?

Ben: Oh? Eğlenceli bir yere mi gittin?

Papi: Denver'a. Ashley'nin üniversite mezuniyet töreni birkaç dakika sonra başlayacak, sonra da akşam yemeğine çıkacağız. Bu yüzden bir otelde yer ayırttım.

Cidden, bu adamla başa çıkamıyorum. O çok iyi bir baba ve bu onu daha da çekici yapıyor.

Geçen hafta sonu, o saçma iki kişilik sandalyede otururken, bana Ashley hakkında her şeyi anlattı.

Onu küçükken futbol maçlarına götürmekten bahsetti. Evde saç boyama kazalarından bahsetti. Baloya gittiği zaman, onun dışarıda, ön bahçede, baltayla odun keserek onu beklediğinden bahsetti.

Ve Ashley'nin yirmi iki yaşında üniversiteye başladığını, bilgisayar bilimleri okuduğunu anlattı. Liseden mezun olur olmaz onu hemen üniversiteye göndermemiş. Çünkü on sekiz yaşındaki çocuklardan ne kadar kariyer yapmak istediklerini bilmesini bekleyebiliriz ki? Kendilerini bile tanımayan çocuklar bunu nasıl bilebilirler ki?

Ben resmen bayıldım.

Sorumluluk seksi.

Ben: Eğlenceli bir zaman geçirmişsiniz.

Ben: O da senin orada olmana çok sevinecek.

Papi: Evde misin?

KALBİM HIZLA ATIYOR.

Ben: Evet.

Papi: On dakikaya orada olurum.

Kendime bakıyorum.

Evden çalışmak harika. Ama saat
—neredeyse öğlen oldu. Ve ben hala pijamalarım ile oturuyorum.

Genelde daha düzenliyimdir ama dün gece çok geç yattım,
yatakta Luther'ı düşünerek.

Onu hayal ettim.

Onu ne kadar sevdiğim konusunda
endişeleniyorum. Ve şimdi bunun bedelini
ödüyorum.

Masamdan kalkıp ayağa kalkıyorum ve odama koşuyorum.

Charlea 4ç

Luihea

BURAYA KAÇ KEZ GELİP

bu yolun kenarındaki bu yere kaç kez geldiğimi tahmin bile edemiyorum. Ama bugün farklı.

Çünkü Kendra burada. Ve Joe yok.

Kamyonetimi durdurduktan sonra, yolcu koltuğundan iki paket yemeği alıp kapıyı açtım.

Kendra'yı randevuya çıkaramayacağımı anlıyorum. En azından yakınlarda bir yere çıkamayız. O zaman burada öğle yemeği yeriz.

Ve şanslıysam, beni tatlı olarak yemeye izin verir.

Kamyonetin kapısını arkamdan çarparak kapatırken, ön kapı açıldı. Ve Kendra dışarı çıktı.

Yumuşak bacaklarının her santimini gösteren kot şort giymiş.

Yumuşak, lezzetli bacaklar.

Belki öğle yemeğinden sonra, Joe eve gelmeden önce televizyon izleyebiliriz. Kendra kanepenin bir ucuna oturabilir, ben de başımı onun kucağına koyup kanepenin üzerine uzanabilirim.

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, ipeksi mavi tişörtünü ve altından belli olan dantelli beyaz sütyenini izliyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum.

O da bana doğru bir adım atıyor.

Esinti, omuzlarında dalgalanan saçlarını uçuruyor.

Dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

Ve ikimiz de çakıl taşlarının üzerinde lastik sesini duyunca duruyoruz.

Kahretsin.

Güzellik kraliçemden uzaklaşarak Joe'nun kamyonetinin garaj yolunda belirlediğini izliyorum.

Kucak yastığına da bu kadar.

Lanet olsun.

Omuzlarımı gevşetmeye çalışırken kendime şunu hatırlatıyorum

Joe benim arkadaşım. Şu anda bir düşman gibi hissettirse bile.

Kendra ve ben olduğumuz yerde kalıp beklerken, Joe kamyonetini garaja çekiyor ve günün geri kalanında evde olacağını işaret ediyor. Bu saçmalık çünkü bana bütün gün tedarikçilerle toplantıları olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum. Atölyede toplantılar, evinde değil.

"Selam." Garaj yoluna adımını atarken elini kaldırıyor ve Kendra ile benim aramda duruyor. "Ne oluyor? Bir şey mi unuttum?"

Gülümsüyor. Kafası hiç de kötü durumda değil.

Yüzümde normal bir gülümseme tutmaya çalışıyorum. "Öğle yemeğini getirdim." Inn'den getirdiğim iki hamburgeri içeren kapları kaldırıyorum.

"Oh, güzel." Ellerime bakıyor. "Kendine almadın mı?" Joe şaşırması gibi soruyor.

Evet, ben de şaşırdım, piç kurusu. Bunlardan biri benim olmalıydı.

"Yok, daha önce içtim." Yalan söylüyorum, midem

"Geçen hafta sonu beni beslediğin için teşekkür etmek için."

Joe aramızdaki mesafeyi kapatıp elime aldığı yiyecekleri aldı.

Kutulara burnunu dayayıp kokladı. "Harika kokuyor. Diego'ya tebrikler." Joe omuzlarını silkti. "Şanslı günüm. Unutmuş olmalısın, bütün gün toplantılarda kalmam gerekiyordu."

Düşünüyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum. "Ah, doğru."

"Yarına ertelendi." Joe, hayatımı mahvetmemiş gibi omuz silkiyor.

Yan tarafa bakınca Kendra'nın gülümsememek için uğraştığını görüyorum. O da bunu komik buluyor.

Ona bir ceza bulmam gerek.

"İstersen benimkini paylaşabilirim," diyor Kendra, bugün ilk kez sesini duyuyorum.

"Senin yemeğini almayacağım. Seni beslemeye çalışıyorum. Çocuklar." Son kelimeyi garip bir şekilde ekliyorum.

"Hayır, o haklı." Joe evi işaret ediyor. "Bizimkilerin üçte birini alabilirsin. Böylece eşit olur."

"Hamburgeri üçe nasıl böleceksin?" diye sormak için can sıkmak için soruyorum. Çünkü az önce ne dedimse de, kalmak için her şeyi yapardım. Özellikle de herkes benim zaten yediğimi söylediğimi unutmuşken.

Joe ön kapıya doğru yürürken başını eğiyor. "Sadece ekmeğin ortasından 120 derecelik bir açı ölçmen lazım."

"Bunun için marangoz gönyesi mi çıkaracaksın?" diye şaka yapıyorum.

Joe duraksar. "Fena fikir değil. Garajda bir tane var." Arkasını dönmeye başlar.

"Tozlu bir aleti hamburgerimin üzerine koymayacaksın." Kendra onu durdurur. "Gözle bakacağız."

"Tamam, tamam," Joe ön merdivenleri çıkarken iç geçirir. "Ama en küçük üçte ikisini yiyince bana ağlamaya gelme."

Bölüm 50

KENDRA

YATAK ODAMIN IŞIĞINI KAPATIP YATAĞIMA GIRIYORUM.

Sırt üstü uzanıp, komodinin üzerindeki telefonumu aldım.

Ben: Bugün öğle yemeği için tekrar teşekkürler. Hoş bir sürpriz oldu.

Gerçekten öyleydi. Her ne kadar planladığı gibi gitmemiş olsa da.

Papi: Baban berbat.

Göğsümden yüksek bir kahkaha patlar.

Telefonum video görüşmesi geldiğini bildirirken hâlâ sırtıyorum.

Cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Işıklar kapalı olduğu için görüntüm siyah bir dikdörtgen.

Ama Luther...

Arkasında duvara asılı, üst kısmı ağaç kabuğuyla kaplı, canlı kenarlı güzel bir tahta parçası var. Muhteşem. Ve bir yatak başlığı gibi görünüyor.

Yani yatakta oturuyor. Gömleksiz.

Ve lanet olası gözlükleri takmış.

Bu adamla başa çıkamıyorum.

Telefonu kapatıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor.

Aramayı kabul ederken inlememi duymasına izin veriyorum.

"Yüzüme kapattın mı?"

"Evet," diyorum ona. "Çünkü seninle yapamıyorum."

Gözlerini kısıyor. *Gözlüklerinin* arkasından. "Ben burada oturuyorum sadece."

"Aynen öyle."

"Seni göremiyorum. Işığı aç."

"Hayır." Beni suçladığı gibi, şımarık bir çocuk gibi cevap veriyorum. "Bebğim, iç çamaşırlarımla kalmış olabilirim, ama bunu benden esirgersen, arabama binip oraya gelip içeri girerim."

"Girmeye mi?" Luther Rockford hakkında öğrenecek çok şeyim var, ama en yakın arkadaşının evinin camını kırdığını hayal edemiyorum.

Çenesini kaldırdı. "Peki, yedek anahtarımı kullanırım. Ama sonuç aynı."

Luther'ın yakınlığıyla ilişkilendirdiğim sıcaklık karnımda dönüyor.

Evin anahtarının onda olduğunu bilmek.

Her an içeri girebileceğini bilerek...

"Işığı aç, Kendra." Sesi daha sert. Daha ciddi.

Onun duyabileceği kadar yüksek sesle iç çekiyorum, sonra başımı yastığa yaslayana kadar yatağın etrafında dolanıyorum. Yatağım klasik bir sallanan yatak, şifonyerlerimle uyumlu ve babam tarafından yapılmış.

Telefonu, beni güzel gösterecek bir açıda tutmaya çalışarak uzattım ve başucumdaki lambayı yaktım.

Işık çok parlak değil ve hala çoğunlukla gölgedeyim, ama yeterli.

"İşte benim güzel kızım."

Sözleri bir mırıldanma gibidir ve tüylü bir battaniye gibi tenime yerleşir.

Bana güzel diyen ilk erkek o değil, ama onun iltifatları daha önce duyduğum her şeyden çok daha samimi geliyor. Beni yatırmak için söylediğini hissetmiyorum

Sanki kendini tutamadığı için söylüyor gibi hissediyorum.

"Akşamın nasıl geçti?" Sorusu yumuşak.

Gözlerimi kırıp kendime geliyorum. "Güzeldi. Terasta bir kadeh şarap eşliğinde kitap okudum."

"Rahatlatıcıymış."

Ona bakarken yanağımı ısıırıyorum.

Omuzları geniş ve kaslı. Çoğunlukla beyaz sakalı ve grileşmiş saçları çekiciliğini hiç azaltmıyor.

Ve göğüs kılları...

O da en güzel şekilde grileşiyor.

Onun bu halini ekran görüntüsü almak için ciddi ciddi canım çekiyor. Favorilerime kaydedip, ne zaman moralim bozuk ya da sıkılısam açıp bakmak istiyorum. Çünkü aramızdaki bu şey ne kadar sürerse sürsün, şu anda, bu anda, bu adam, bu erkeklik örneği benim.

Sadece

benim.

Yutkunuyor

um.

Ve kendime onun sadece seksi bir vücuttan ibaret olmadığını hatırlatıyorum. O bir şakacı.

"Gerçekten dar iç çamaşırı mı giyiyorsun?" diye soruyorum, ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

"Seninkini gösterirsen ben de benimkini

gösteririm." Dudaklarımı sıkıştırıyorum. *Şapşal*.

"Tamam." Kabul ediyorum. "Ama kalkıp daha fazla

"

Bu gece Luther'ı göreceğimi düşünerek yatmak için giyinmedim. Ama tesadüfen, sahip olduğum en kısa pijamaları giymişim.

Şortum *çok kısa*. Ve nervürlü kumaşı vücuduma yapışıyor, kalçalarımı ve popomu sarıyor. Teknik olarak her şeyi örtüyor ama ince kumaşı hiçbir şeyi gizlemiyor.

Ve üst kısmı... Üst kısmı gerçek bir tişörtten çok bralette'ye benziyor.

Mütevazı değil.

Ve dolgulu da değil. Yani meme uçlarım *ortada*, neşeli bir selamla merhaba diyorlar.

Üst kısmı aile dostu hale getiren uyumlu bir hırka var, ama yine de bunları giymeden önce bu şortların üzerine eşofman altı giymem gerekiyor.

Luther dışında herkes.

Serbest elimle battaniyeyi dizlerimden çekiyorum.

Normalde, kendimi bu kadar ortaya çıkarmaktan çekinirdim. Ama bu düşünce aklımdan geçerken, Luther telefonu yüzüne yaklaştırdı. Vücudumun her şeyini sevdiğini hatırlatmak için.

Yavaşça telefonumu eğiyorum.

Santim santim, ona daha fazlasını gösteriyorum. Dekoltem.

Göğüslerimi.

Ve onun *gömleğimin* içini görebildiğini bilerek, çıkardığı sesin tadını çıkarıyorum. Ve onun bundan hoşlandığını bilerek.

Ben devam bacaklarımı bacaklarımı
bacaklarımı bir ama kaldır bacaklarım
dizlerimi

Ayaklarımı yatağa bastırıyorum. Sonra telefonu daha da eğiyorum. Böylece Luther görebilir.

Nefesini içinden çekiyor.

Ve görebildiğini biliyorum. Benim...

Şortumun altında hiçbir şey giymediğimin kanıtı.

Görüntüyü biraz daha uzun süre öylece bırakıyorum.

Ve telefonun arkasından, hiçbir şey söylemese de, vücudum onun bakışlarına tepki veriyor.

Uyluklarımın arasında sıcaklık

birikiyor. Derin bir nefes

alıyorum.

Sonra telefonu tekrar yukarı kaldırıp kızarmış yüzümü gösteririm.

Luther gözlerini kapatıp başını geriye yaslar, kafatası güzel başlığa çarpar.

"İyi misin, ihtiyar?" Diye gülümserim. Fısıltı gibi. "Önce ben başlamalıydım," diye inler.

"Neden?" diye alay ediyorum, kendim görmek için can atıyorum.

Luther'ın gözleri açılır, ekranın arkasından benimkilerle buluşur.
"Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun, Bebek."

Dudaklarım cevap vermek için açılır, ama Luther telefonunu eğdiği için boğazım kurur.

Odasının ışıkları açık, her yerini aydınlatıyor.

Telefonu tutmayan eli göğsüne, pektoral kaslarının arasına yerleşiyor.

Ve ne harika göğüs kasları.

Oraya iki kez başımı koymuştum ve her iki seferinde de birkaç dakika içinde uykuya dalmıştım.

Eli ve bakışlarım aşağıya doğru kayıyor. Karın kaslarına.

Muhteşem *karın kaslarına*.

Daha da aşağı. O kıl izine.

Ve kim bu bu doğru haklıydı. *Bana mutluluk veriyor.*

Daha aşağı.

Nefesim kesiliyor.

Luther'ın söylediği gibi beyaz iç çamaşırları değil. Gri boxer sortlar.

Ve içlerinde dışarı çıkmaya çalışan bir şey var. Luther pamuklu kumaşın üzerinden sikini avuçlar. Sıkar.

Parmaklarının içimde esnemesini hissediyorum.

Ve onun sikinin ucunun olduğu yerde, karanlık bir leke, ıslak bir leke fark ettiğimde, sanırım inliyorum.

"O sesleri çıkaramazsın." Luther, avucunu penisinin üzerinde gezdirirken homurdanıyor.

"Beni böyle görürken sessiz kalmamı bekleyemezsin."

Soğukkanlı davranmanın bir anlamı yok.

"Kendra—"

"Göster bana." Elimini uzatıp göğsümü avuçlarım, telefonu Luther'ın görebileceği şekilde çeviriyorum.

Luther'ın karın kasları gerildi. "Kibarca sor."

"Lütfen," diye yalvarırım. "Lütfen, baba. Sikini göster bana."

Luther'ın homurtusuyla telefonum titrediğine yemin edebilirim. Eli penisini bırakıyor, sonra boxer şortunun lastiğinin altına kayıyor.

Onun penisini kavradığını izlerken nefesim hızlanıyor, bu sefer teni tenime değiyor.

Pamuk görüşümü engelliyor, ama bir sonraki vuruşla, penisinin başı belinin üstünden dışarı çıkıyor.

Dudaklarım aralanıyor.

Yumruğu kumaşın altında hareket ediyor. Göğüs ucumu çimdikliyorum.

Sonra Luther küfür ediyor. Ve seksi türden değil. Eli iç çamaşırından çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" Onun cüretkarlığına neredeyse nefesim kesiliyor. "Üzgünüm." Elini telefonuna kaldırıyor. "Bunu sesli mesaja göndereyim." sesli mesaja göndereyim."

"Kim arıyor?" Saate bakıyorum.

Saat on biraz geç. Çok geç değil. Ama kimsenin erkek arkadaşımı aramaması gereken bir saat.

"Annem." Luther'ın sesi o kadar tiksindi ki, gülmek zorunda kalıyorum.

Göğsümü de bırakmak zorunda kaldım. "Acil bir şey mi? Yoksa her zaman bu saatte mi arar?"

Kafasını sallar. "Acil değil. Şimdi, nerede kalmıştık..." Luther kafasını tekrar geriye atar. "Lanet olsun. Bekle, şimdi kız kardeşim arıyor."

O ikinci aramayı reddederken, ben eğilip komodinin üst çekmecesine uzanıyorum.

"Üzgünüm, bu sabırsız aptallar gelecek hafta sonu hakkında sorular soruyorlar," Luther mesaj yazarken homurdanıyor.

"Hafta sonu ne var?"

"Ashley'nin üniversite mezuniyet partisi. Cumartesiye kadar var ve tüm detaylar davetiyede yazıyor. Bakmak için çok tembeller. Üstelik bu saatte genelde uyuyorum, neden bu saatte arıyorlar anlamıyorum." Kafasını salladı ve yazmayı bitirince tekrar gözlerine baktı. "Geleceğini söyle."

Bunu bana, Kendra'sına sorduğunu biliyorum.

Joe'nun çocuğu olarak orada olacağımı da biliyorum. Ama önemli değil, orada olacağım.

"Geleceğim," diyorum. "Git ailene bak. Beni merak etme. Ben de bu gece geliyorum." Gülümsayarak, pembe vibratörümü göstererek kaldırıyorum. "İyi geceler, Luther."

Ağzı açılır.

Telefonu kapatırım.

Bölüm 51

KENDRA

ÖĞLEN BEŞ SÖNÜK, ÖN VERANDAYA ÇIKIYORUM.

Luther bu sabah bana mesaj attı ve öğlen hazır olmamı söyledi. Nereye ve ne için olduğunu söylemedi, ama bu eve adımını atarsa, hiçbir yere gitmeyeceğiz. Sadece benim odama gideceğiz. Ve Luther'ı yatağa yatırırsam, babam eve geldiğinde hala orada olma ihtimalimiz yüksek.

Bu çok kötü olur.

Bir dakika bile geçmeden, arabasının lastiklerinin sesini duydum.

Merdivenlerden inmeye başladım ve o evin önünde yavaşlayıp dururken yolcu kapısına doğru yürüdüm.

Pencereden, sanki benim için kapıyı açmak üzere dışarı çıkacakmış gibi emniyet kemerine uzandığını görebiliyorum, ama o bunu yapamadan kapı kolunu tutuyorum.

"Beni beklemeliydin," diyor kapı açılır açılmaz, gözleri üzerimde dolaşüyor, yırtık kot pantolonumu ve açık mavi tişörtümü süzüyor.

Kamyonete biniyorum. "Bekleyebilirdim." Koltuğa oturmam, dizlerimin üzerine çöküyorum. Konsola yaslanıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Ama o zaman bunu yapamazdım."

Luther, ona ulaşmamı beklemez. Belimi kavrar ve bana doğru eğilir, dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Dudakları sıcaktı.

Tanrım, onu özlemişim.

Kollarımı boynuna doluyorum.
Ellerini yanlarımdan yukarı kaldırıyor, başparmakları
göğüslerimin altına bastırıyor.
Birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz.
Ve her seferinde aynı hissediyorum.
Sanki ilk sefermiş gibi.
Sanki yıllardır bunu yapıyormuşuz gibi.
Hayatımın en güzel şeyi gibi.
Bittiğinde canım acıyacakmış gibi hissediyorum.
"Ya kötü biterse?"
"Bitmez."
"Söz mü?"
"Söz veriyorum, bebeğim."

Bölüm 52

Luther

KENDRA DUDAKLARIMDAN UZAKLAŞIRKEN DUDAKLARINA İÇ ÇEKEREK

"Merhaba, Bebek Doll."

"Merhaba, Bebek
Bebek." "Merhaba,
Luther."

Adımı söyleme şekline bayılıyorum.

"Güzel görünüyorsun." Elimini sırtında gezdiriyorum.

En sevdiğim rengin ne olduğunu düşünmeyeli uzun zaman oldu. Ama şimdi biri bana sorsa, cevabım mavi olurdu. Herhangi bir tonu. Ya da belki deniz salyangozu rengi, çünkü o hala tırnaklarında o rengi kullanıyor.

"Teşekkür ederim." Kendra geriye yaslanarak aramızda mesafe bırakır ve ellerini omuzlarımdan göğsüme doğru kaydırır. "Gömleğini beğendim."

Onun yanlarından ellerimi çekip ellerini ellerimin üzerine koyarak, ellerini vücuduma bastırıp parmaklarını ısıttım. "Beğeneceğini düşünmüştüm." Bu soluk mavi flaneli askından çıkarırken kesinlikle onu düşünüyordum.

Sırıtişında memnuniyet var ve bu, dün gece telefonu yüzüme kapattığında yüzündeki gülümsemeyi hatırlatıyor. Lanet olası vibratörü hatırlatıyor.

Kendra koltuğuna geri çökerek temasımızı keser, ama hala bana dönük duruyor.

Ona dönüp boynunun yanını tutuyorum, başparmağım çenesine denk geliyor. "Yaramaz bir kız oldun."

Nefesini içine çekiyor ve gözlerinin büyüdüğüne yemin edebilirim. "Ne yaptığını söyle," diye talep ediyorum.

Parmakları ön kolumu kavradı. "Sana izletmedim."

Gözlerimi kapatıyorum. "Lanet olsun, Kendra."

"Cevabın bu değil miydi?" Sesinden gülümsediğini duyabiliyorum.

Gözlerimi açtığımda haklı olduğumu anlıyorum. Ve o gülümseme, gerçekten mutlu olduğunda yaptığı gülümseme, iliklerime işliyor.

Kafamı sallıyorum. "Bu istediğim cevap değildi, ama doğru."

Kıkırdar. "Seni uyarıyorum. Dokunmaya ve müstehcen konuşmaya devam edersen, planını iptal edip içeri girmek zorunda kalacağız. Benim odama."

İnlerim ve serbest kalan elimi büyüyen ereksiyonumun üzerine indiririm.

Kucağıma bakıp kaşlarını kaldırır.

Boynunu daha sıkı tutuyorum ve başparmağımın ucuyla boğazının önünü okşuyorum, sonra onu bırakıp koltuğuma geri oturuyorum. "Eğer cinsel tatminsizlikten öleceksem... en azından daha kötü ölümler de var."

Kendra koltuğuna geri yerleşir. "Ne dramatik."

Ayaklarımı yere bastırıp kalçalarımı kaldırarak kot pantolonumu düzeltirim. "Evet, peki, sen de pantolonunun içinde sertleşmiş bir şey varken rahat olmayı dene."

Kendra yüksek sesle güler ve ben de gülümsememe engel olamam. "Bunu komik mi buluyorsun?"

O başını sallar ve emniyet kemerini takar. "Kimsenin tahrik olduğumu anlamadığına sevindim."

Bakışlarım onun kucağına düşer. "Külotun ıslak mı?"

Yukarı baktığımda, gözlerinde şeytani bir ışıltı var. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Emniyet kemerimi takıyorum. "Söylemene gerek yok. Bu gezi bitmeden elimi şortunun içine sokacağım."

"Söz mü?"

Kamyoneti sürmeye başladım.

Bölüm 53

KENDRA

YIRMI DAKIKA SONRA, LUTHER YOLDAN SAPARKEN TABELAYI OKUDUM

"Black Mountain Lodge. Eğer burada geceyi geçirmeyi planlıyorsan, bir çanta falan hazırlamalıydık."

Şık görünümlü bir kapıdan geçtik ve bu ne tür bir konaklama yeri ve günün ortasında burada ne işimiz olabileceğini merak ettim.

"Maalesef, geceyi burada geçirmeyi planlamamıştım." Luther başını salladı. "Liseye geri dönmüşüm gibi hissediyorum, kız arkadaşımın babasından kaçmak için gizlice dolaşıyorum."

Dikkatini virajlı araba yoluna vermiş, sanırım ne dediğinin farkında bile değil. Ya da daha doğrusu, nasıl geldiğinin.

Kız arkadaşımın babası. Kız arkadaş.

Ben o muyum? Onun kız arkadaşı mı? Gizli bir ilişki mi?

"Hiç yakalandın mı?" diye soruyorum, bir genç Luther'in nasıl tepki vereceğini merak ederek.

Luther'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Buraya gelirken, hiçbir şey konuşmadık. Bu sabah işte ne yaptığımı.

Şu anda Inn'de menüde ne var. Hiçbir şey. Ve bu yüzden her şey çok doğru geliyor. Luther'ın parmaklarını kavrayarak parmaklarımı esnetiyorum.

Luther, avucunu orta konsola koymadan önce mahalleden bile çıkmamıştık.

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir talepte bulunmadı. Sadece açık elini uzattı.

Ben de akli başında herhangi bir insanın yapacağı şeyi yaptım. Avucumu onun avucuna koydum.

O da o zamandan beri elimi tutuyor.

Parmaklarımı sıkıyor.

"Birkaç kez kıl payı kurtuldum ama hiç yakalanmadım. Ama arkadaşlarımdan biri yakalandı. Çıplak halde sokakta koşmak zorunda kaldı, kız arkadaşının babası peşinde, bağırarak onu kovalıyordu." Luther gülümsüyor ve ben bir şeyden şüpheleniyorum.

"Lütfen bana onun benim babam olduğunu söyleme." Luther sırttı. "Sana yalan söyleyemem, bebeğim."

"İğrenç." O görüntüyü gözlerimden silmek için elimi çekmeye çalışıyorum ama Luther elimi daha sıkı tutuyor.

"Sormamalıydın."

"Bir dahaki sefere yapmayacağım." Kusuyormuş gibi yapıyorum.

Önümüzdeki orman seyrekleşir ve binaların önünden geçmeye başlarız. Kulübeler, bir çift kamp tuvaleti. Yolun diğer tarafında daha fazla kulübe var.

Sonra başka bir tabela görüyorum. Bu geçici bir tabela, dükkanların önündeki kaldırımlarda gördüğünüz gibi.

Bir ok ormanın içini gösteriyor ve iki kelime Luther'in hikâyesini tamamen unutturuyor. "Kek satışı mı?"

Bölüm 54

Luther

, İLE KAMYONUN ÖNÜNDE—KENDRA
yüksek çam ağaçlarına bakarken, ben onun elini tutma isteğine direniyorum.

İstiyorum. Çok istiyorum.

Ama hala eve çok yakınız.

Ve düşündükçe, bunun aptalca bir fikir olabileceğini düşünüyorum.

Muhtemelen en aptalca fikir.

Sahipleri Joe'yu benden daha iyi tanıyorlar, bu yüzden Kendra'yı buraya getirdiğimi kimseye söylemeyeceklerini biliyorum. Ama burada sadece Sterling ve Courtney yok. Tüm çalışanlar da var. Ve alışveriş yapmak için uğrayan diğer insanlar da.

Adımlarım yavaşlamaya başladı.

"Black Mountain Lodge," diye mırıldanıyor Kendra, bilinçsizce benim yeni adımlarıma uyum sağlarken. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Barbekü partisinde sahipleriyle tanışmıştın."

Kafasını eğip, hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

Bu çok sevimli.

Elimi uzatıp avucumu onun boynunun arkasına koydum.

"Kendra?" Bir erkek sesi kızımı öpmek için kendime çekmemi engelledi.

İkimiz de başımızı kaldırıp, ormanın içinden geçerek bize katılmak için yola çıkan adamı gördük.

"Fisher?" Kendra'nın sesi şaşkın geliyor.

Ve önceki düşüncemi değiştiriyorum.

Fisher'ı hiç hatırlamaması daha da sevimli olurdu.

Sorun değil.

Kendra'nın hafızası iyidir.

Kıskanmıyorum.

Kısa bir süre önce neredeyse kucağımda oturmuş, hayatı buna bağılıymış gibi beni öpüyordu.

"Seni tekrar görmek güzel." Fisher'ın gülümsemesi geniş.

Hiç sorun değil.

Sonra kollarını açıyor, sanki ona sarılacakmış gibi. Boş ver.

Bu iyi değil.

Hiç de *iyi değil*.

Kendra, benden uzaklaşacakmış gibi ayağını kaldırıyor. Sanki önümdeki bu adamı kucaklayacakmış gibi.

Boynunun arkasını daha sıkı tutuyorum.

Boğazını temizliyor, sanki gülmeyi engellemeye çalışıyor gibi.

Ama ayağını tekrar yerine koyar. "Seni de görmek güzel." Elini uzatır.

Onlar el sıkışırken, adamın gözleri benim Kendra'yı tuttuğum yere kilitlenir.

"Kek satışı için mi geldiniz?" diye sorar, elini bırakırken.

"Elbette." Kendra'yı bırakıp öne çıkarak, onunla kızımın arasına girip, elini indirmeden önce yakaladım. "Seni görmek güzel, evlat."

Erkeklerin yaptığı gibi onu kendime çekip diğer elimi sırtına vuruyorum.

Gerekenden biraz daha sert olabilir... Ama öyle mi gerçekten?

"Sizi alıkoymayalım." Geri adım atarken çenemi eğiyorum.

Git hadi, Fisher Boy. Bu kız benim.

Gülümsemeyi zor tutar gibi dudaklarını sıkıştırarak geri çekilir.
"İkiniz iyi eğlenin."

Kendra el sallar. "Teşekkürler. Görüşürüz."

Fisher birkaç adım geri atıp dönerek ormana doğru yürüdü.

Buradaki erkekler farklı bir tür. Ben açık havayı ve tüm bunları severim. Ama hafta sonlarını kanepede geçirmeyi de severim.

"O çok iyi bir adam." Kendra'nın sesi hafif, ama başını eğik tutuyor, göz teması kurmuyor.

Yine ensesini tutup onu öne doğru çekiyorum. "Cezalarını biriktirmeye devam et, velet."

O kıkırdıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Uh-huh."

Kendra yanıma yaslanır. "Onu öyle hırpalamana gerek yoktu."

Alaycı bir şekilde
gülüyorum. "Evet,
zorladım." Başını
sallıyor.

Önümüzde, diğerlerinden biraz farklı başka bir kulübe görünüyor.

Binanın önünde piknik masalarıyla kaplı beton bir alan var. Birkaç kişi masalarda oturmuş yemek yiyip konuşuyor, ama onları tanıyorum.

Kendra'yı tuğla ile açık tutulmuş ön kapıya götürdüm ve o içeri girdi.

Hava, tereyağlı hamur işi ve şeker kokuyor ve Kendra'nın peşinden içeri girerken ağzım sulanmaya başlıyor.

Burası genellikle Lodge'un personeli ve misafirlerinin yemek yediği yer, bu yüzden içeride de dışarıda olduğu kadar piknik masası var, ama şu anda bunların yarısı pişmiş ürünlerle dolu.

Courtney ve Cook, odanın arka yarısındaki paslanmaz çelik adanın arkasında, bir müşteri için ürünleri poşetliyorlar. Ancak Sterling tezgahın bu tarafında.

Ve sırtıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Sterling sırtmaz.

Yüzündeki ürkütücü gülümsemeyle adam odayı geçip önümüzde durur.

"Rocky." Bana başını sallıyor. Sonra Kendra'ya elini uzatıyor. "Sterling Black. Geçen hafta sonu tanıştık, ama unutmuşsunuzdur diye."

Kendra gülümseyerek elini sıkıyor. "Teşekkürler, ama sizi hatırlıyorum."

O isimleri iyi hatırlar. Bu adamların çekici olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

"Courtney bunu duyunca çok sevinecek." Sterling, elini bıraktı. "Sana öğle yemeğine davet etmek için ne kadar beklemesi gerektiğini soruyordu."

"Sterling," Courtney, konuşmamızı duyarak sertçe seslendi.

Sterling sadece güldü. "Ne?"

Kendra, izin istemiş gibi yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakar.

Ben başımı salladım.

Ve onun cevaben gülümsemesi muhteşemdi.

Yüzünde mutlulukla, güzel kızım Kendra, Sterling'i görmek için bana yaslanır. "Öğle yemeği harika olur."

Courtney heyecanla bir ses çıkarır ve Kendra elini yanıma bastırır, sonra uzaklaşıp tezgaha doğru yürür.

"Ee..." Sterling ellerini ceplerine sokup topukları üzerinde sallanıyor.

"Yani ne?"

"Yani... arkadaşının kızıyla takılıyorsun." Sterling gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Sen de çalışanınla oynastın."

Sterling sırtarak, "Evet, ama ben onunla evlendim. Joe, kızıyla yattığını biliyor mu?"

"Dikkatli ol," diye terslerim, sonra sakinleşmek için nefes alırım. "Peki sen ne düşünüyorsun?" Bütün gün kanım sahiplenme duygusuyla kaynıyordu ve bu adamlar da hiç yardımcı olmuyor.

"Bence bu çok eğlenceli olacak."

"Sen bir pisliksin." Kafamı sallayarak Sterling'in yanından geçip Kendra'nın karısıyla konuştuğu yere gittim.

Courtney, Kendra'ya para topladıkları hayvan barınağından bahsediyor ve ben kendimi tutamıyorum. Avucumu onun beline koyuyorum.

Kendra'nın omuzları bu temasta gevşedi.

Bir saniye sonra Sterling, kıkırdayarak yanımda durdu. "Aptal," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar.

Omzunu omzuma değdirdi. "Tatlım." Karısının dikkatini çekti. "Bu güzel çiftte biraz turta ver."

Güzel çift.

Dirseklerimi onun kaburgalarına doğru uzatıyorum ama o uzanamayacağım bir yere atlıyor.

Courtney ne istediğimizi sorar ve ben öğle yemeği için tuzlu bir şeyler ve eve götürmek için tatlı bir şeyler istediğimizi söylerim.

Courtney başını sallar ve iki Havarti ve jambonlu el yapımı turta ile iki mini elmalı turta metal tabaklara koyar. Sonra yarım düzine kadar mini turta ve bir paket Funfetti kurabiyesini bir poşete koyar.

"Oh, şey, ben de bir brownie alabilir miyim?" diye soruyor Kendra sessizce.

Sesi biraz... utanmış gibi geliyor. Sonra hatırlıyorum.

Hatırladım ve göğsüm aniden sıkıştı.

Senden brownie kadar hoşlanıyorum.

Parmaklarımla gömleğinin kumaşını kavrayarak onu yanımda tutuyorum.

Bu kıızı brownie kadar sevmiyorum.

Bölüm 55

KENDRA

"BUNLAR HARİKA." KONUŞURKEN ÇİĞNERKEN ELİMİ AĞZIMIN ÖNÜNE TUTUYORUM.

ve konuşurken çiğniyorum.

Luther de aynı fikirde olduğunu belirtmek için homurdandı, onun da ağzı doluydu. Lezzetli turtadan bir ısırık daha aldım.

Zengin ve gevrek, yeni favori yemeğim olabilir. "Lütfen bu pasta satışı her gün yapılıyor mu?"

bunun her gün olmadığını biliyorum ama cidden, bunu sürekli

yiyebilirim. "Her ayda ayda ya da ya da ver

Luther kaldır omzunu

omzunu kaldırdı. "Ne zaman Courtney ve Cook

'ın zaman var."

Mırıldanarak bir ısırık daha alıyorum.

"Biz de size katılabilir miyiz?" Courtney masanın yanından soruyor ve ben irkiliyorum. "Üzgünüm." O yüzünü buruşturuyor.

"Hayır, üzgünüm, yemeğime çok odaklanmıştım." Kağıt peçeteyi kaldırıp ağzımı sildim, yüzümde kırıntılar olduğundan emindim. "Bu gerçekten çok lezzetli."

"Teşekkürler," diye gülerek yanımdaki bankta oturur.

Sterling, Courtney'in karşısında, Luther'ın yanında piknik masasının diğer tarafına oturur.

Erkeklerin omuzları birbirine değiyor ve Luther gözlerini devirip Sterling'den birkaç santim uzağa kayınca gülmemeye çalışıyorum.

"Şehirdeki restoranlara gittin mi?" Courtney bana sorar.

Luther'a bakıyorum, o da sırtıyor.

"Sadece, şey, Inn." Lonely'den mi yoksa buradaki diğer küçük kasabalardan birinden mi bahsettiğini anlamadım, ama ben henüz hiçbirine gitmedim.

Courtney dudağını ısıırıyor ve yüzündeki ifade, söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteriyor.

"Ne?" diye soruyorum, yanaklarım çoktan kızarmış.

Courtney suçlu bir gülümsemeyle bana bakar. "Bu sabah kız kardeşi buradaydı. Rocky'nin geçenlerde barda biriyle tanıştığını söyledi, ama onun sen olduğunu anlamadım."

"Bekle, kimin kız kardeşi buradaydı? Luther'ın mı?"

Bize olanları kız kardeşine mi anlattı?

"Luther mı?" Courtney yüzünü buruşturur.

"Rocky," diye Sterling, başını erkek arkadaşına doğru eğerek ekledi.

Courtney şaşkın görünüyor. "Ha?"

"Soyadı Rockford." Sterling, karısının şokundan etkilenmeden devam etti.

"Vay canına. Siktir." Courtney, kurabiyesini alırken homurdandı.

Luther'a kız kardeşi hakkında daha fazla soru sormadan, Sterling'in telefonuna bir mesaj geldi.

Charlea m

Luihea

"UH, LUTHER?" STERLING TELEFONUNA BİR ŞEY YAZIYOR.

"Ne?" Onun ses tonu beni tedirgin ettiğinden ona dikkatle bakıyorum. "Sana borçlu olduğum iyiliği hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Yavaşça başımı sallıyorum.

Bu iyiye işaret olamaz.

"Şimdi ödeyeceksin." Ayağa kalkmaya başlar.

"Neden?" Bacağımı bankın üzerinden atıp onun peşinden kalkıyorum.

"Fisher az önce mesaj attı. Joe burada."

Hepimiz Kendra'ya dönüp baktık.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu hiç iyi değil."

Aynı fikirdeyiz.

Ve lanet olsun, şimdi Fisher'a bir borcum var.

Kızlar aynı anda ayağa kalkar.

"Bu hikayenin detaylarını sonra anlat, ama sen benimle eve gelip saklanabilirsin. Zaten Simpson'ın bebek bakıcılığı görevini devralmam lazım," Courtney Kendra'ya teklif eder.

Kendra başını sallar. "Bu harika olur." Bana dönüp omuz silker, daha iyi bir seçenek bulamadığı için. "O gittiğinde bana mesaj atar mısın?"

Gözleri hâlâ fal taşı gibi açılmış, ama yüzündeki ifade çılgınlıktan çok inanamama hissi veriyor.

İçimizden birinin kaçıp saklanabileceğine sevindim.

"Yemeğini al," diye söylüyorum, masadan uzaklaşmadan önce.

Kendra tabağına uzanır ama durur ve çantasına uzanır.

Brownie'yi çıkarır ve tabağıma koyar.

Lanet olası brownie.

Gözleri benimkilere takılır. Ve fısıldar, "İyi şanslar."

Sonra Courtney ile birlikte aceleyle uzaklaşıyor. Kapıdan çıkıp ormana giriyorlar.

Bölüm 57

KENDRA

BEN TAKIP COURTNEY AŞAĞI FARKLI FARKLI YOL
BİR ORMAN

ormanın

Sesler duyuyoruz ama kimseyi göremiyorum, umarım bu beni göremedikleri anlamına gelir.

Havaneredeyse komik biz biz tamamen yetişkin yetişkin koşup duruyoruz, babamdan saklanıyoruz.

Neredeyse.

Açık bir alana çıkıyoruz ve yolun sonundaki A şeklinde kulübeyi tanıyorum.

Babamın boş kamyonetini görüyorum ama kimse yok.

Bunun neredeyse komik olmasının sebebi suçluluk duygusu.

Luther ve benim teknik olarak yanlış bir şey yapmadığımızı biliyorum, ama dürüst de değiliz.

Gerçi, söyleyecek bir şey yok ki.

Babam bizim birlikte yattığımızı bilmek istemiyor. Ve bu daha fazlası gibi hissettirse de... sonsuza kadar sürmeyecekse, babama söylemenin bir anlamı yok.

Bilmediği şey onu iğrendirmez.

Courtney'i takip etmeye devam ediyorum ve dikkatimi tekrar ona verdiğimde, evin arkasında dolaştığımızı fark ediyorum.

Tamam, arka kapı, mantıklı.

Ama Courtney arka terasın önünden geçiyor.

Ve burada gizlenmiş bir gölün ani görüntüsüyle o kadar dikkatim dağılıyor ki, Courtney yanındaki koltuğa dokunana kadar aracı fark etmiyorum. "Atla."

Steroidli golf arabasının yolcu tarafına tırmanıyorum. Yan yana oturuyoruz, bu yüzden dört tekerlekli değil, ama bu şey kesinlikle golf sahasından daha zorlu araziler için yapılmış.

Courtney arabayı çalıştırdı ve ben göl kıyısı boyunca ilerlerken manzarayı seyrettim. Sonra bir yola saptı ve bizi ormanın derinliklerine götürdü.

Motor çok gürültülü değil, ama konuşamayacak kadar gürültülü.

Oradaki evin gideceğimiz yer olduğunu varsaydığım için nereye gittiğimizi sormalıyım. Ama artık bu yolculuğa katıldım. Courtney seri katil tipinde birine benzemiyor. Ve eğer öyle çıkarsa... Luther intikamımı alacaktır.

Bir dakika sonra, ağaçlar açıldı ve başka bir evin arkasına geldik.

Bu ev çok büyük. Ve çok güzel.

"Geçen yaz inşaatını bitirdik," diyor Courtney, hızını keserek evin yan tarafında bizi çevreliyor. "Lodge ile aynı arazide ama ana yolun dönüşü nedeniyle garajlar birbirinden oldukça uzak. Bu yüzden bu yol gidip gelmek için en kolay yol."

"Çok kullanışlı."

Courtney garaj kapılarından birinin önünde durur ve motoru kapatır. "Geldik."

Onu takip ederek araçtan inip ön merdivenleri çıkıyorum.

Duruyor. "Köpeklere alerjin yok, değil mi?"

Gülümserim. "Hayır. Neden sordun?"

O da gülümsedi. "Birkaç tane var." Altı tane var.

Bölüm 58

Luther

"ROCKY?"

Joe'nun sesini duyunca başımı kaldırıp en şaşkın halimi takındım. "Selam."

"Seni burada görmek ne güzel." Karşımdaki bankta oturur.

Jambonlu peynirli böreğin son ısırığını kaldırıyorum. "Bu fırsatı kaçıramazdım." Joe'nun da buraya gelmeyi sevdiğini biliyorum. Ama bugün meşgul olacağı için güvenli bir gün olacaktı. "Bugün toplantın yok mu?" Başını sallıyor ve masanın üzerine kağıt torbamı çekerek içine bakıyor. "Sabah iki toplantım vardı, şimdi buradan sonra boya tedarikçime bir toplantıya gidiyorum."

"Eğlenceli." Bu rahat davranma numarası sandığımdan daha zor. Çünkü hayır, bunların hiçbirisi eğlenceli değil. Joe bütün gün toplantıları olduğunu söyledi ve ben ona inandım.

Eğer ona yalan söylüyorsam... şey, biz benim hakkımda konuşmuyoruz.

"Hayatın zorluklarıyla boğuşmak." Omuzlarını silkiyor. "Bunu tek başına mı yiyeceksin?"

Elini poşete sokmaya başlar, ben de uzanıp poşeti masanın benim tarafına çekiyorum. "Hana götürüyorum. Jessie benden bir şeyler almamı istedi."

Bana inanmamış gibi görünüyor, ama Jessie'nin burada olduğunu bilmiyor.

Jessie. Kız kardeşim.

Kendra'ya anlatmam gereken bir ayrıntı daha.

Joe cebinden telefonunu çıkarır ve bir şeyler yazar. Yalan söylediğime anında pişman olurum.

Ya bu sözüm, dükkana dönmeden önce Kendra'ya bir şeyler almayı düşünmesine neden olursa?

Bir ses çıkarır.

"Bir sorun mu var?" Ekranına bakmaya çalışıyorum. "Hayır.

Kenny bir şey istiyor mu diye bakıyordum. Ama Görünüşe göre kendini pek iyi hissetmiyor, öğle yemeği saatinde biraz uyuyacak.

Rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Kendra'nın yalan söylediği için kendini kötü hissettiğinden eminim, ama bu iyi bir cevap.

YENİ BLACK

evine yaklaşırken etrafı gözlemliyorum.

Güzel bir ev. Tam da onların inşa edeceğini düşündüğüm türden bir ev.

Omuzlarımdaki gerginliği atmak için sarsarak kamyonumu durdurup indim.

Joe ve ben birlikte araçlarımıza geri yürüdük, ama ben bir telefonla konuşuyormuş gibi yaptım, böylece onun önce gitmesini bekleyebilirdim. Sonra onun çoktan gittiğinden emin olmak için beş dakika daha bekledim ve bu süreyi Kendra'ya nihayet onu almaya geldiğimi bildirmek için mesaj atmak için kullandım.

Bana mesaj atıp içeri girmemi söyledi, bu garip geldi çünkü daha önce bu eve hiç gelmemiştim. Ama sonra bebeği hatırladım. Ve o hayatı yaşadığım için, talimatları uygulayıp sessizce yapacağım. Bebeği uyandıran aptal olmayacağım. Hiçbir şey, Ashley'i nihayet uyuttuktan sonra onu uyandırmak kadar öfkemi ateşleyemezdi.

Ashley'i nihayet uyuttuktan sonra u y andırmak kadar.

Kızımı seviyorum. Onu tek başına büyütmek benim seçimimdi ve pişmanlık duymuyorum. Ama o hayatın geride kaldığına da seviniyorum. Artık yaşlandım. Ev bana kaldı. Gecenin ortasında uyanmamın tek nedeni tuvalete gitmek.

Ön kapıya geldiğimde duruyorum. O günleri düşünüyorum...

Kendra ve ben gerçekten her şey hakkında konuşmamız gerekiyor.

Joe hakkında. Hayattan ne istediği hakkında. Geleceğinin nasıl olmasını istediği hakkında. Colorado'nun da buna dahil olup olmadığı hakkında. Benim de dahil olup olmadığım hakkında...

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum.

Tanıştığımız ilk gece yanlış bir şey yapmadık. Biz birbirimizi seven, rızası olan yetişkinlerdik. Eğer gerçek kimliklerimizi bilseydik... Her şey farklı olur muydu, bilmiyorum. Aramızdaki çekim gerçek. Ve onu ilk kez Joe'nun koridorunda, küçük pijamalarıyla banyodan çıkarken görseydim. Büyük, parlak gözleri bana bakarken... Yine de sertleştirdim.

Ve yine de ellerimi ona sürerdim. Yani, bu kaçınılmazdı.

Ama bundan sonra nereye gideceğiz...

Endişemi kafamdan silip, kapıyı olabildiğince sessizce açtım.

Sonra konuşuruz.

Evin açık planlı bir ana katı var, bu yüzden oturma odasına ulaşmak için sadece birkaç adım atmam yeterli. Kendra'yı görmek için sadece birkaç adım atmam yeterli. Kanepede oturmuş, göğsüne uyuyan bir bebek yatıyor.

Gözleri benimkilere takılıyor ve yüzü aydınlanıyor. Ve o kadar mükemmel görünüyor ki.

Çok mutlu.

Sanki onun geleceğine bir bakış atmış gibiyim.
Ama bu, ona verebileceğim bir gelecek değil.
Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Charlea uç

KEFDAA

LUTHER'I GÖRDÜĞÜME ÇOK SEVINDİM.

Bu minik insan şimdi tatlı ve uykulu görünebilir, ama son on beş dakikadır tam bir şeytan gibiydi. Üstelik bu, bana anne sütü kusmasından *sonraydı*.

Düşündüğümde bile hala kusmak istiyorum. Ama neyse ki Courtney, bana küçük ayı yavrusunu vermeden önce üzerime bir battaniye örtmüştü, böylece battaniye hasarın çoğunu üstlendi.

Ursa sonunda bayıldıığında, Courtney bu fırsatı değerlendirip yukarı koşarak üstünü değiştirdi, çünkü gömleği geri tepmeden etkilenmişti.

Titremekten kendimi alıkoyuyorum, olabildiğince hareketsiz duruyorum, çünkü bu gremlin uyanıp ağlamaya başlarsa, ben de ağlamaya başlayabilirim.

Çocuk sahibi olmayacağımı kabulleneli uzun zaman oldu, bu yüzden bu konuyu pek düşünmüyorum. Ondan önce de hiç düşünmemiştim. Asla bebek seven biri olmadım.

Bazı insanlar için harikadırlar.

Onları istemeyi anlayabiliyorum. Ama gerçekte...

Hayır, teşekkürler efendim. Bana göre değil.

Ve bugün gibi günler, hayatımı olduğu gibi sevdiğimi hatırlatmak için mükemmel birer fırsat.

Sevdiğim yeni bir işim var.

Babamla iyi bir ilişkim var. Burada,
dağlarda yaşamayı seviyorum. Ve... Luther.

Luther'ı seviyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum odaya giren adama.

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor, ama gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Dudaklarım aşağı doğru çekilir. "Babamla her şey yolunda mı?"

Ben burada kusmakla meşgulken, Luther babamın kulaklarını çınlatırken normal davranmaya çalışıyordu.

Luther odayı geçerken başını sallar ve kanepenin yanıma oturur.

"Her şey yolunda gittiğinden emin misin?" Hala fısıldıyorum, ama bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim için tekrar sormak zorundayım.

Yine başını sallar. "Evet, sadece sürekli rahatsız edildiğimiz için somurtuyorum."

Ben gülerek iç çekiyorum. "Belki bir dahaki sefere ormanın ortasında takılırız."

Dudaklarını büker. "Fena fikir değil."

Charlea ho

KEFDAA

"UH, BURASI GERÇEKTEN YOL MU?"

O mırıldanır. "Teknik olarak... evet."

Kamyonet, aslında sadece toprağa kazınmış iki lastik izinden ibaret olan *yolda* sarsılarak ilerlerken, Luther'a bakıyorum. "Burada beni öldüreceğini ve kimseye ne yaptığımızı söylemeyeceğini mi açıklayacaksın? Çünkü şimdiden söylüyorum, seni rahat bırakmayacağım. Hem de çok."

Umduğum gibi, Luther gülümsüyor. "Birini nasıl *sert bir şekilde* takip edersin?"

İç çekiyorum. "Sana öğretecek çok şey var." Koltuğumda dönüp ona bakacak şekilde döndüm. Hâlâ *yolda* zıplıyoruz, ama saatte yaklaşık 10 mil hızla gidiyoruz ve burada gerçekten kimse ve hiçbir şey yok, bu yüzden kaza yapmaktan endişelenmiyorum. "*Ghost Hunters* dizisindeki bölümler gibi..."

"Ne dizisi?"

Ona göz kırpmıyorum. "*Ghost Hunters*. Televizyon dizisi."

"O kadarını anladım." Bana bakarak kaşlarını kaldırır.

"Ne kadar kültürsüzsün."

Luther gülüyor. Gerçekten gülüyor. Ve kamyonetteki ağırlık kayboluyor.

Kek satışında ne oldu bilmiyorum, ama Luther beni almaya geldiğinde bir terslik vardı.

Üzerine gitmek istemedim. Ona iki kez her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştum. O da yolunda olduğunu söyledi, ben de konuyu kapattım.

Luther benimle konuşabileceğini biliyor. En azından bilmesi gerekir.

Sonra. Sonra ciddi bir konuşma yapabiliriz. Şimdilik hayaletler hakkında konuşalım.

"YANI, SENİ ÖLDÜRÜRSEM, MUTFAK ÇEKMECELERİNDEN BİÇAKLARI FIRLATACAĞINI MI SÖYLÜYORSUN?"

mutfak çekmecelerinden fırlatacağını mı söylüyorsun?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sanki bu korkunç bir şey değilmiş gibi davranıyorsun. Ayak parmağını kaybedebilirsin, Luther. Ayak parmaklarının dengeni sağlamak için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Fizik tedaviye gitmen gerekir."

Luther başını sallar. "Beynin nasıl çalışıyor..." "Oldukça şaşırtıcı, biliyorum."

O dönüyor başını başını döndürür baktı bana bana
"Sen çok bana

Ona bakıyorum.

Basit bir iltifattı. Sadece söylediklerimi tekrarlamıştım. Ama Luther'ın söylediği her şey gibi, içten geliyordu.

Sözlerinde boşluk yok. Hiç yok.

Gülümsememin yumuşadığını hissediyorum. "Sen de fena değilsin."

Luther sırtarak başını eğip ön cama doğru işaret eder.

Bakıyorum. Ve ağzım açık kalıyor.

Ormanın içinden ne kadar süreyle sürdüğümüzü bilmiyorum. Ama artık ormanın içinde değiliz.

"Hay sıçayım." Emniyet kemerim göğsüme sıkıca yapışana kadar öne eğildim. "Neredeyiz?"

Cevap vermek yerine Luther U dönüşü yapar, böylece manzara arkamızda kalır, sonra motoru kapatır. "Hadi."

Arabadan inip Luther'ın arkasına doğru yürüdüm, ama gözlerimi manzaradan ayırmadım.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Burada her yer dağlarla çevrili. Ben resmen dağların içinde yaşıyorum. Ama burası farklı.

Ayaklarımızın altında düz bir zemin var, ancak birkaç metre ileride arazi dik bir şekilde vadiye doğru alçalıyor. Ve alçalan arazi, mükemmel bir manzara oluşturuyor.

Parlak mavi gökyüzü.

Yükselen dağ zirveleri.

Rüzgarda süzülen kuşlar.

Göz alabildiğince uzanan çam ağaçları ve kavak ağaçları. Tek kelimeyle... vay canına.

Luther elimi tutarak dikkatimi manzaradan uzaklaştırıyor.

Onun rehberliğinde oraya doğru yürüdüm, sonra elimi bıraktı ve belimden tutup beni kaldırarak açık bagaj kapağının üzerine oturttu.

Dizlerimi açtım ve Luther aralarına girdi. "Bugün için

üzgünüm." Elini uzattı ve saçımı

"Ben..."

Başımı sallayıp ellerimi göğsüne koydum. "Özür dileme. Birlikte vakit geçirdik. Kamyonetinde bir torba mini turta var. Ve tahminim doğruysa... ilk açık hava seks deneyimimi yaşayacağım."

Yaklaşır, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaklıkta kalana kadar durmaz. "Tahminlerin doğru."

Bu sefer gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ve bu, arkasındaki dağlardan bile daha güzel bir manzara.

Ellerimi göğsünden omuzlarına kaydırdım. "Haklı olduğumda çok seviyorum."

O mırıldanır, sonra biraz daha eğilir, dudakları benimkilere değiyor. "Öp beni."

Vücudum cevap veriyor.

Boynumu geriye doğru eğip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

İlk öpücük yumuşak. Nazik.
Luther yüzümü avuçlar, avuç içleri yanaklarıma sıcaklık verir. geri geri yeterince yeterince konuşacak konuşmak. "Aç beni Kendra için," Kendra."
Sözleri dudaklarıma sıcak bir nefes gibi geliyor. Aynı dili konuşmasak bile, ne istediğini anlıyorum.
Açıyorum.
Ve bu sefer, daha az nazik.
Luther dilini ağzıma sokar. İnlerim.
O inliyor.
Bir elimle omzuna tutunurken, diğer elimi boynunun arkasına kaydırıp tırnaklarımı kafa derisine sürterek saçlarını kavriyorum.
O tekrar inliyor.
Kollarını bana doluyor, elleri sırtımda, beni sabit tutuyor.
Yerimi değiştirip bacaklarımı açarım.
Luther vücuduyla boşluğu doldurur. Bana bastırır. Dişleri alt dudağımı sıyrır.
Saçlarını çekiştiriyorum.
Dudaklarıma gülümser. "Yaramaz."
"Sen hep öyle diyorsun." Saçlarını bırakıp ellerimi göğsüne kaydırıyorum. "Ve sen de bu cezayı vereceğine söz veriyorsun." Gömleğinin üst düğmesini açıyorum. "Ama..." Bir sonraki düğmeyi de açıyorum. "Sen bunun yerine beni ödüllendiriyorsun."
"Seni nasıl ödüllendiriyorum, bebeğim?"
"Turta." Bir sonraki düğmeye basıyorum. "İltifatlar." Sonraki. "Öpücükler."
Parmakları kalçalarımı kavrarken bükülüyor. Beni kendine çekiyor, vücutlarımız birbirine değene kadar son birkaç santimi kapatıyor.
Aramızda iki kat kot var, ama bu, sertliği benim merkezime bastırdığı yerde ısının birikmesini engellemiyor.

Tüm düğmeler açılmış, gömleğini tutup iki yanını ayırıyorum, altındaki çıplak kasları ortaya çıkarıyorum.

Parmaklarım karnında aşağı kayıyor.

"Bir dahaki sefere seni cezalandıracağım." Sözleri ağzımın içine fısıldadı.

Onları yutuyorum.

Ona karşı inliyorum ve dokunuşumla karın kasları geriliyor. "Bir dahaki sefere," diyorum.

Ellerimi kemerine indiriyorum.

Onun elleri gömleğimin kenarına gider.

Deriyi çekerim.

O benim tişörtümü kaldırmaya başlar.

Sonra birisi boğazını temizledi. "Senin benim parkımda sikişmeyeceğini *biliyorum*. Hem de güpegündüz."

Donakaldım.

Gözlerim birden açılır.

Luther daha yavaş açar.

Sonra iç çekiyor, nefesi dudaklarımda ılık.

Luther gömleğimin kenarını aşağı çekip düzelir ve adama döner.

"Sen berbat birisin, biliyor musun?" Luther'ın sesi sinirli ama gerçek bir öfke yok.

"Teşekkür etsen nasıl olur?" diye cevaplar diğer adam. "Emekliye ayrılana kadar sabıkanında ahlaksızlık suçu olmasa daha iyi olmaz mı?"

Emeklilikle ilgili lafına gülmemek için dişlerimi sıkarken, bizi rahatsız eden adama yavaşça dönerim.

Sonra gözlerimi kısıyorum. Çünkü *lanet olsun*, buradaki erkeklere ne yediriyorlar? Neden hepsi bu kadar seksi?

Bu *park bekçisi*, koyu yeşil pantolon ve bej renkli düğmeli kısa kollu gömlektir oluşan tipik üniformasını giymiş. Ancak her iki kolunu kaplayan dövmeler, yıpranmış beyzbol şapkası altından çıkan dağınık koyu renk saçları ve... *Gözleri farklı renk mi?*

gözleri mi var? Park bekçisine benzemiyor. Park bekçisi gibi oynayan kötü bir çocuğa benziyor.

Sonra belindeki silahı fark ettim.

Tamam, oyun değil.

"Öylece geçip gidebilirdin." Luther bir elini dizime koyar ve diğer eliyle etrafımızdaki geniş araziye gösterir.

"Bunu yapmayacağım." Adam uyumsuz gözlerini bana çevirir. "Sen iyi misin?"

"Ben mi?" Adamlara bakıyorum. "Bu adamı tanıyor muyum?" Luther'ı işaret ediyorum.

Ranger başını sallar.

Ben de başımı sallayarak, Luther'ın dizimin üstündeki elinin üzerine elimi koydum. "Bu adamı tanıyorum."

"Dostum," der Luther düz bir sesle, boş elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatarak.

Adam omzunu kaldırır, hiç de özür diler gibi değildir. Sonra iki adam birbirlerine bakarlar.

Luther kolunu indirir. "Biz gidene kadar burada duracak mısınız?"

"Evet." Adam kollarını kavuşturur.

Bu huysuz adam biraz pislik gibi görünüyor, ama komik geliyor.

Ama adamların ciddi ifadelerine bakınca, belki de bu mizahı anlayan tek kişi benimdir diye düşünüyorum.

Luther bana öğle yemeği getirmeye çalıştı. Babam geldi ve onun için olduğunu sandı.

Luther beni kek satışına götürmeye çalıştı. Babam geldi ve ben birinin evine saklanmak zorunda kaldım.

Luther bana açık havada seksi anlar yaşatmaya çalıştı. Başlamadan önce huysuz bir park görevlisi bizi yakaladı.

Etrafa bakıyorum, hala ıssız bir yerde olduğumuzdan emin olmak için. Ne bir insan, ne bir yol, ne de insan yapımı bir yapı görünüyor. Yine de biri bizi rahatsız etti.

Kıkırdandım.

Luther başını çevirip bana bakar.

Elimi ağzıma götürüp parmaklarımı dudaklarıma dayarım.

Luther derin bir nefes alır, sonra belimden tutup beni bagaj kapağından indirir ve ayaklarım yere basar. "Kendra, bu Ethan. Ethan, Kendra."

Ethan'a el sallarım. "Özür dilerim, şey... izinsiz girdiğimiz için?" "Senin suçun değil, eminim." Çenesini eğiyor.

Luther gözlerini devirir ve elini sırtıma koyarak beni yolcu tarafına yönlendirir.

Ethan'a veda etmeli miyim diye tereddüt ettim, ama Luther sanki aklımı okuyabiliyor ve bundan hoşlanmıyor gibiydi, çünkü sırtıma bastırdı.

Luther beni geçerek kapıyı açar. "Arabaya bin, bebek."

Dediğini yapıyorum.

Koltuğuma yerleşince Luther kapımı kapatır.

Yan aynadan, onun kamyonetin arkasına doğru yürüdüğünü, arka kapıyı kapattığını ve Ethan'a duyamadığım bir şey söylediğini gördüm.

Birkaç saniye sonra Luther kapısını açar. "... senin için biraz genç, değil mi?"

"Siktir git." Luther kamyonete biner ve arka koltuğa uzanarak kağıt torbadan mini bir turta çıkarır.

Sonra onu Ethan'a fırlatır.

"Luther," diye tısladım, Ethan turtayı yakalarken bile.

Çarpmanın etkisiyle turta kırılır ve yapışkan vişne dolgusu dışarı sızar, ama Ethan kızgın görünmüyor.

Elini kaldırır, parmaklarındaki turta dolgusunu yalayacakmış gibi yapar ve ben dikkatimi öne vermeye karar veririm.

"Umarım bu bir ayıyı çeker," diye bağırır Luther, kapısını çarparak kapatmadan önce.

Ben burnumdan nefes vererek güldüm. "Arkadaşın mı?"

Luther kamyoneti çalıştırır. "Emniyet kemeri."

Charliea h1

Luihea

JESSIE BANA BAKAR. YİNE.

Yıkadığım bardağı bırakıp ona dönerim. "Ne var?"

Omuzlarını kaldırır. "Hiçbir şey demedin."

"*Bir şey söylemiyorsun*, sesin..." Yüksek sesle bir şey bulamadığım için sözümü bitiremiyorum.

Jessie bana gözlerini genişletir. "İyi espri."

"Kapa çeneni." Bardağı alıp tekrar yıkamaya başlıyorum. "İyi misin? Biraz gergin görünüyorsun," diyor alaycı bir Alkolün etkisiyle, "İyi misin?" diye sordu.

İyi değilim.

Kendra'yı görmeyeli günler oldu. Lonely Peak State Park'ta kesintiye uğrayan günümüzden beri.

Ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım, testislerim sürekli morarmış gibi hissediyorum.

Ve suçluluk duygusunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Ve bu suçluluk sadece Joe'dan seks yaptığımızı sakladığım için değil. Duygularımı da sakladığım için.

Başka birine karşı bu kadar güçlü duygular besliyor olsaydım, Joe ile konuşurdum. Burada, barımda oturur ve konuşurduk.

Bana onu görmeye devam etmemi söylerdi.

Eğlenmeye devam etmemi ve olanların olmasına izin vermemi söylerdi.

Ama konuştuğumuz kişinin kızı olduğunu bilseydi... Bana yumruk atardı.

Bundan eminim.

"Bando takımı," diye ağızımdan kaçırıyorum, istemeden biraz yüksek sesle.

Şimdi Jessie bana sanki kafayı yemişim gibi bakıyor.

Muhtemelen öyle olduğum için.

Elindeki paçavrayı yavaşça yere bırakıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Neyi konuşmak?"

Jessie iç çekiyor. "Joe'nun çocuğuyla geçirdiğin tek gecelik ilişkiden."

Omuzlarım düşüyor. "Kim söyledi?"

Bana gülmediğinde iyi bir kız kardeş olduğunu anlıyorum. Gülmek istediğini biliyorum. Eninde sonunda güleceğini de biliyorum. Ama durumunun iyi olmadığını görebildiğinden eminim.

"Lodge'dan bir adam." İsim vermiyor, ama şüphelilerin listesi kısa. "Onlara inanmadım, ama kızın tanımı ve az önceki tepkin..." Yanaklarını şişirerek, hala gülmemeye çalışıyor. "Rock, bu çok sarsıcı bir olay olmalı."

Kız kardeşimle seks hayatım hakkında konuşmak istemiyorum. Ama Joe bu konuda yardımcı olamayacağına göre, konuşacak birine ihtiyacım var.

"Hayal bile edemezsin." İki kez temizlediğim bardağı lavaboya geri koyup nemli elimi yüzüme sürdü. "Haftaya balık tutmaya gitmeden önce kahvaltı için oraya gittim ve... o oradaydı."

Jessie nefesini içe çekti. "Oh, lanet olsun." Sonra güldü. "Üzgünüm. Üzgünüm."

Onu eliyle uğurlarım. "Sadece içini dök."

Yüzünü düzeltmeye çalışıyor. "Ne yani? Sen içeri girdin ve o masada oturuyordu?"

"Tam olarak öyle değil." Bu senaryonun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağını bilmiyorum. "Tuvaletten çıkarken tam üstüne rastladım."

"Eminim bir adım geri atmışsındır."

O anı hatırlayıp çılgınca güldüm. "Onu Joe ile yatmakla suçladım."

Jessie'nin patlaması kıkırdama kahkahası da çok yüksek ki çekiyor barın yarısının dikkatini çekiyor.

Elini ağzına kapatıp yaklaşarak sesini alçaltıyor. "Yapmadın, değil mi?"

"Yaptım."

"Sana tokat attı mı?"

Ağzım yavaşça bir sırtışa dönüştü. O bana tokat atmamıştı.

Ben onu boğazından tutarak yerinde tutarken, o bana yapışmıştı.

Kafam boka sarmış olabilir, ama o anı canlandırmak istiyorum. Sadece tekrar izlerken, onu banyoya itip lavabonun üzerine yatırıp becerebilirim.

Kesinlikle kafam boku içinde.

"Bu ne?" Jessie yüzüme doğru işaret etti. "Hoşuma gitmedi."

Sırtışımı bıraktım. "Bana tokat atmadı."

Jessie hala bana dar bir bakış atıyor. "Tamam. Sonra ne oldu? Birbirinizi tanımıyor gibi davrandınız."

"Hemen hemen." Joe'yu odadan çıkarır çıkarmaz ellerimi de onun üzerine koydum, ama bunu bilmesine gerek yok.

O başını sallarken dudaklarını sıkıştırdı. "Ve seni bu kadar yıpratın bu mu? Onunla yattığın için kendini kötü mü hissediyorsun?"

Dudaklarımı ısırdım.

Jessie bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyor. Tek gecelik bir ilişki.

Derin bir nefes veriyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başını çok hevesli bir şekilde salladı. "Motel odasında ne olduğunu bilmeme gerek yok, ama sonrası? Tabii ki bilmek istiyorum. Bu *Dawns of Agony*'den daha iyi."

Hayatımı bir pembe diziye benzetmesi üzerine ona bir bakış attım. "Tamam. Bilmek mi istiyorsun? Söyleyeceğim." Jessie aniden kararsız göründü. Ama onun için çok yazık. "Birbirimizi tanımıyor gibi davrandık. Joe'nun hiçbir fikri yok. Ama ona numaramı verdim. Joe'nun düzenlediği hoş geldin barbeküsü sırasında gizlice kaçtık. O gece onun yatağında uyudum. O günden beri her gün mesajlaştık, konuştuk ya da görüntülü aradık. Ona öğle yemeği getirdim. Joe tarafından yakalandım ve ikinci yemeğin ona olduğunu söylemek zorunda kaldım. Birkaç gün önce onu pasta satışına götürdüm. Joe tarafından neredeyse yakalanıyorduk. Courtney'nin yanına saklanmak zorunda kaldı." Jessie'nin gözleri büyüdü. "Onu Lonely Peak'e götürdüm, lanet olası orman bekçisi tarafından yakalandık. Ve bugün ne, Perşembe mi? Cumartesi günü Ashley'nin mezuniyet partisini düzenliyorum, o yüzden bunu düşünmem gerek. Ama bunun yerine Kendra'yı düşünüyorum. Bu arada, onu partiye davet ettim bile. O yüzden onu orada gördüğünde, tanışmadığınızı iddia etmelisin."

Jessie ıslık çaldı. "Lanet olsun, kardeşim. Başın *belada*." Bara yaslandım. "Ne yapacağım?" "Ne yapmak istiyorsun?"

Ona dürüstçe cevap veriyorum. "Kendra'yı görmeye devam etmek istiyorum." Beni izliyor ama cevabım karşısında şaşırmış gibi davranmıyor.

"Joe'ya söyleyecek misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır. Henüz değil. Ben... Bunun nereye varacağını bilmem lazım. Eğer sonsuza kadar sürecektir bir şeyse, ona söylerim. Ama..."

"Ama?" Kaşlarını kaldırarak beni teşvik ediyor. "Onun için çok yaşıyım."

Jessie burnunu çekerek güldü.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne?"

"O bu bara ilk adımını attığında sen onun için çok yaşıydın, seni sapık herif. Ama o zaman durmadın, şimdi neden dursun?"

Haklıydı, ama... "O sadece tek seferlik bir şeydi." Bunu söylerken göğsüm acıyordu.

Kendra ile tek sefer asla yetmezdi. "Ortak yönleriniz var mı?"

Jessie'nin sorusu beni hazırlıksız yakaladı, ama başımı salladım. Şaşırtıcı bir şekilde, ortak yanlarımız vardı.

O balık tutmayı ve benim yaptığım açık hava etkinliklerini sevmeyebilir, ama o gün, iki kişilik sandalyede otururken, çok şey konuştuk. Filmler, müzik, politika, yemek, uzay yolculuğu, ev bitkileri. İşinden, fikirlerinden bahsettik ve ben ona daha da aşık oldum...

Boğazım kuruyor.

Omurgamın sertleştiğini hissediyorum.

Oh, lanet olsun.

"Ne oldu?" Jessie bana yaklaşıyor. "Ne oldu?"

Onu seviyorum.

Elimi kaldırıp göğsüme sürüyorum.

"Kalp krizi mi geçiriyorsun? Aman Tanrım!" Jessie, telefonunu almak istercesine önlüğünün içine uzanıyor.

"Kalp krizi geçirmiyorum." Sesim biraz kısık çıkıyor.

"Emin misin?"

Öyle hissediyorum. Ama kalp krizi değil. Lanet olası aşk.

Ön kapı açılır ve ikimiz de oraya bakarız.

Jessie'nin yerine gelen kişidir.

Jessie elini sallayarak selam verir ama bana konuşur. "Kalmamı istiyorsan..."

Kafamı sallıyorum.

Bu gece neden işten erken çıkması gerektiğini hatırlamıyorum, ama mutsuzluğuma eşlik edecek birine ihtiyacım yok.

"Emin misin?" Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Eminim."

Sonra telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor. Cebimden çıkarıyorum.

Baby Doll: Babam az önce gitti. Bu gece kalmayacak.

Ben: Gece boyunca mı?

Kanım kaynamaya başlıyor.

Ve ah, suçluluk duygum ne kadar çabuk şehvete dönüşüyor.

Bebek Bebek: Bir gecede.

Ben: Çantayı topla. Otelden çıkıyorum.

Bebek Bebek: Çanta mı?

Ben: Seni evime götürüyorum.

Telefonumu cebime geri koyup bir adım geri çekildim.
"Cumartesi görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" Jessie kaşlarını kaldırdı.

"Cumartesi," diye cevap verip arkasını dönerek bardan çıkıyorum.

Charliea hz

KEFDAA

ARKAMDAN KAPIYI KILITLIYORUM, SONRA SIRT ÇANTAMI
ön basamaklara.

Sadece bir gecemiz var. Güneş batmak üzere ve yarın sabah
babamdan önce eve dönmem gerekiyor.

Nereye gittiğini bile sormadım. Yani, bu
bir randevu. Öyle olmalı.

Merak ediyor muyum? Evet.

Ama ona sorular sorarak, onun da bana aşk hayatım hakkında
sorular sorma riskini göze almaya hazır mıydım? Hayır.

İkimizin de sırları olabilir. Gece
havası çıplak bacaklarımı
serinletiyor.

Kesilen video görüşmemizde giydiğim pijamaları giydim.

Şeffaf bralette üst ve neredeyse hiç olmayan şort, ikinci bir
deri gibi bana yapışıyor. Ama gri kumaşın üzerine lacivert bir
hırka giydim, neredeyse çıplak olduğumu gizleyerek ve geçen
seferki gibi altında hiçbir şey giymediğimi kısmen maskeleydim.

Kendimi seksi
hissediyorum.

Ve tahrik
olmuşum.

Parktaki fiyaskodan beri mesajlaşıyoruz. Ve her gece onu
düşünerek elim bacaklarımın arasında. Ama

orada çok çok çok ve ve çok çok
başarısız denemeler.

Gerçek olana

ihtiyacım var. Luther'a

ihtiyacım var.

Garaj yolunda farlar yanıp sönüyor. O
geldi.

Charıea h7

Luihea

KENDRA, SIRT ÇANTASINI ELİNDE, BACAĞLARI
ekranın sergilenir. Tüm tüm tüm parıldıyor göz
ışık ışık ışığında fenerlerimin
Tarafından zaman zaman farlarımı farlarımı
kamyoneti kamyonete kamyoneti park o yolcu
kapısını açmaya başladı bile.

Onun yerine yerine onu , ben ona karşıya
sırt sırt çantasını alıp arka koltuğa koyuyorum.
Sessizce koltuğa tırmanıyor. Ve ben bakıyorum.
Omuzlarına kadar uzanan parlak saçlarına bakıyorum.
Göğüs uçlarını gizleyemeyen hırkasına bakıyorum.
Kucağına bakıyorum.
O lanet şortun içindeki amının hatlarını izlerken.
Kapısını kapatıyor ve tavan lambası sönüyor.
Bizi karanlıkta bırakıyor.
Yutkunup kamyoneti tekrar sürmeye başlıyorum.

Charlea h4

KEFDAA

KOLTUĞUMDA KIPIRDANIYORUM.

Konuşmadık. Radyo
açık değil.

Sadece lastiklerin yolda yuvarlanma sesi var. Ve damarlarımdan
akan şehvetin sesi.

Şortumun ıslanacağını bilerek bacaklarımı birbirine
sıkıştırıyorum ve ön camdan dışarı bakarak etrafımızı saran
ışığın azalmasını izliyorum.

Cildim titriyor gibi hissediyorum.

Sanki ilk kez yapıyormuşum gibi
hissediyorum.

Charlea hı

Luihea

PARMAKLARIM DIREKSIYON SIMIDINI SIKICA KAVRADI.

Şu anda kalp krizi geçiriyor olabilirim. Ya da belki de sadece Kendra'nın yakınlığından dolaydır.

Belki de sadece kokusu yüzündendir. Yutkunuyorum. Ellerim ona dokunmak için can atıyor. Ama eve neredeyse geldik.

Ve o benim çatımın altına girene kadar ona dokunmayacağım.

Chariea hh

KEFDAA

BEN NEREDEYSE HAZIR HAZIR GERİ KOLTUĞUMU
KEMERİMİ KEMERİMİ VE EMEK LUTHER

Luther'ın kucağına sürün.

Biz araba araba on beş on beş dönüş
başka başka bir otoyolda, ama başka bir yola
sapmıyoruz.

Bir araba yoluna sapıyoruz. İçim
burkuluyor.

Buradayız.

Evi görmem bir dakika sürüyor. Ve lanet olsun.

Ağzım açık kalıyor. Bu bir
ev değil.

Bu lanet olası bir kütük ev.

Ev, batan güneşi engelleyen uzun çam ağaçlarıyla çevrili,
mülkü gölgelere bürümüyor.

Ancak, araba yolunun son kısmında ve ön merdivenlere çıkan
patikada ışıklar parıldıyor.

Ve ışıklar içeriden de parıldıyor, iki katlı pencereleri
aydınlatıyor.

Bu... muhteşem.

Sanki lanet bir dergiden çıkmış gibi.

Luther'a bakıyorum. O da bana bakıyor, hala konuşmuyor ve
omzunu kaldırıyor.

Sadece "*Evet, ben zenginim*" der gibi.

Babamın bir sürü oteli olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama ben Inn gibi ucuz barların olduğu motelleri hayal ediyordum.

Bu ev bambaşka bir vergi diliminde inşa edilmiş.

Luther kamyonetin güneşlikteki bir düğmeye basar ve üç garaj kapısından biri açılır.

Charlea hy

Luihea

MOTORU KAPATTIKTAN SONRA GARAJ KAPISINI KAPATILIYORUM.

Kendra'nın çantasını alıp kapımı açarım. Ve yolcu tarafına ulaştığımda, Kendra kamyonetten kayarak iniyor.

Tavan tavan tavan yani gece gece
modunda, garajı garajı loş bir ışıkla dolduruyor.

Elimi Kendra'ya uzattım. O da
avucunu benimkine srtt.

Parmakları soğuktu ve ben de parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım.

Seni yakında ısıtacağım, bebeğim.

Kendra benimle birlikte garajdan geçerek eski Bronco'mun önünden, Ashley'nin eve geldiğinde park ettiği boş yerin önünden geçiyor.

Çamur odasına açılan kapıyı açıyorum ve Kendra'nın önce içeri girmesi ve botlarımı çıkarmam için elini bırakıyorum, sonra tekrar elini tutuyorum.

Koridordan geçip ev ofisimin önünden geçiyoruz. Çamaşır odasının önünden geçiyoruz. Ve büyük salona giriyoruz.

Kendra'nın başı dönerek, büyük mobilyaları ve arka bahçedeki terasa bakan devasa pencereleri inceliyor.

 metrelik ada mutfağı geçiyoruz. Merdivenlere ulaştığımızda kalbim iki kat hızla atıyor. Yan yana, parmaklarımız hala birbirine dolanmış halde merdivenleri ıkıyoruz.

Sağda, merdivenlerin başında, bir çatı katı var, Ashley'nin odası ve banyosu.

Ama sol tarafta...

Kendra'nın parmaklarını kavrayarak onu sola çeviriyorum.

Çift kapıdan geçerek sahibinin süitine giriyoruz. Odama giriyoruz.

Yatak başındaki lambaları açık bıraktım, her zaman öyle yaparım, planladığım şey için mükemmel bir ortam aydınlatması.

Loft çatı tavanlar çapraz çaprazkırmızı
büyük ahşap kirişlerle

Taş şömine, yatağın karşısındaki duvardan yukarı doğru
uzanıyor. Ahşap zeminler kaplanmıştı kaplıdır
kürk halılarla *Suni kürk,*

çünkü ben canavar değilim.

Az önce geçtiğimiz kapının karşısında pencereler var. Çok sayıda pencere. Ve özel balkonuma açılan bir cam kapı.

Ana güvertede aşağıda bir jakuzi var. Ama buraya da bir tane daha koymam gerektiğini düşünüyorum.

Mayo giymek yasak.

Kendra'nın başını yatağa çevirdiğini izliyorum.

Alaska King boyunda bir yatak.

Tek bir adam için çok büyük.

Ama ateşli bir veleti sikmek için

mükemmel. Ama biz yatakta

başlamıyoruz.

Kendra'nın elini bırakıp sırt çantasını yatağın ayak ucuna bırakıyorum, sonra odanın diğer ucundaki deri koltuğuma geçiyorum.

Hâlâ ayaktayım, ama o bir adım öne çıkınca elimi kaldırıyorum. "Kalkma."

Duruyor.

Eğilip kot pantolonumun düğmesini açtım. O

izliyordu.

Ve onun ilgisiyle sikim şişiyor.

Fermuarımı indiriyorum.

Dudaklarını ıslatıyor.

"Dizlerinin üstüne çok." Emrim bir hırıltı gibi çıkar. Kendra bakışlarını kot pantolonumdan kaldırır.

Karşı çıkacağını düşünürüm. Bir şey söyleyeceğini.

Ama gözleri benimkilerdeyken, eğilir.

Sadece o manzarayı görmek bile beni orgazma ulaştırabilir.

Diz çökmüş halde, ellerini hırkasının önüne kaldırıyor.

Durduğunda başımı sallıyorum ve o da ilk düğmeyi açıyor.

Sonra diğerlerini.

Hırkayı omuzlarından atar ve yanına yere düşmesine izin verir.

Çenemi sıkıyorum çünkü o, video görüşmesi yaptığımız gece giydiği kıyafetin aynısını giymiş. Giysi sayılmayacak kadar ince bir kıyafet.

Birbirimizi izliyoruz. Gözlerimiz

dolaşiyor. Yüzü kızarmış.

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. Ve meme uçları ilgi bekliyor.

Kendimi sandalyeye bırakıyorum.

Kendra dudaklarını tekrar ıslatıyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

"Bu zaman cezan cezan Brat." Ben
avucum sertleşen sikimi avuçladım. "Hazır mısın?"

"Evet, baba."

İnliyorum.

"Güzel." Sonra eğildim eğildim

geriye koltuğun koltuğa ve ve bacaklarımı aç. "Eller

ve dizler, Bebek Doll."

Dizlerinin üzerine çöküp, avuç içlerini yere koyarak öne doğru eğildi. Onu içime aldım.

Başını yukarı kaldırarak gözlerime bakmaya çalışması.

Ağır göğüslerinin, onları tutmaya çalışan ince kumaşa baskı yapması.

Sırtının kavislenmesi, kıcının görünüşü. Ellerim onu kavradığında nasıl görüneceği.

Sikimi bir kez daha sıktım, sonra ellerimi kolçaklara koydum.

"Bana doğru emekle."

Charlea h8

KEFDAA

VÜCUDUMUN İÇİ BOŞLUKTA KASILIR.

Bana doğru sürün.

Bir elimi öne doğru

kaydırıyorum. Bir dizim.

Ve sonra sürünmeye başlıyorum.

Ben sürüne karşısına tüylü kürk yerde

doğru en seksi adama doğru.

Luther beni izliyor.

Gözleri benim

üzerimde. Ağzı açık.

Göğsü inip kalkıyor.

Ve kendimi hiç aşağılanmış hissetmiyorum.

Dizlerimin üzerinde, kendimi canlı hissediyorum.

Yenilmez. Güçlü hissediyorum.

Ve yüzündeki ifade, takdir dolu bakışları, beni lanet olası bir kraliçe gibi hissettiriyor.

Charlea hç

Luihea

AYAKLARIMIN ÖNÜNDE DURUYOR.

Ve bir sonraki emri beklemesi için onu bekletiyorum.

Onu bekletiyorum çünkü kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyorum.

Çünkü o yerde. Benim merhametime kalmış durumda. Ama yine de tüm güç onun elindeymiş gibi hissediyorum.

Çünkü öyle. Her zaman öyle olacak.

Ama... Kızımı tanıyorum. Ve onun da bunu benim kadar istediğini biliyorum.

"Otur ve üstünü çıkar."

Kendra titrek bir nefes alır, sonra topuklarının üzerine oturur.

O, daracık üstünü çıkarmak için uzanırken, ben de gömleğimin düğmelerini açtım.

Kumaştan kurtulan göğüsleri zıplar ve üstünü yere atar.

Elleri şortunun beline gider, ama ben başımı sallar.

O olduğu yerde donar.

"Göğüslerinle oyna."

Kendra ellerini yanlarına kaydırır ve göğüslerini avuçlar.

Onları avuçlar. Sıkar. Meme uçlarını çimdikler.

Sikim zonkluyor, ama gömleğimi açtıktan sonra sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutuyorum.

Ben buraya gösteri için geldim.

"Hoşuna gitti mi?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum. Kendra inleyerek başını sallıyor.

"Kendi kelimelerinle söyle."

"İyi geliyor." Göğüslerini birbirine bastırırken meme uçlarını parmakları arasında yuvarlıyor. "Ama ellerini istiyorum..."

"Ne istediğini sormadım." Kolçakları daha sıkı tutuyorum.

Dudaklarını ısıırıyor ve gözleri kapanmaya başlıyor. "Dur."

Hareket etmez.

"Ellerini indir."

Kendra ellerini yanlarına indirir, ama parmaklarının seğırdiğini görürüm, sanki kendini daha fazla dokunmak istiyormuş gibi.

"Islandın mı?"

O başını sallar. "Çok ıslak." "Bir daha dene."

Bana göz kırpar, o güzel yeşil gözleri loş ışıktaki parılıyor. "Çok ıslandım, babacığım."

Çenemi sıkıyorum.

Bana dokunduğu anda boşalacağım. "Dön." Sesim boğuk çıkıyor.

Kendra sırtını bana dönene kadar dönüyor. "Ellerini yere koy."

İyi bir kız gibi, dört ayak üstüne eğildi.

Bölüm 70

KENDRA

VÜCUDUM *THRUMMING*.

Çok heyecanlıyım.

Hiç meme ucu oyunuyla boşalmamıştım, ama çok yakındım.

Parmaklarım yumuşak kürk halıya batıyor.

Sandalye gıcırıyor, Luther'ın pozisyonunu ayarladığını gösteriyor. "Dizlerini aç."

Her her her onunemirleri gönderir bir bir bir
bacaklarımın arasına.

Dizlerimi daha da açıyorum.

Kumaş kayıyor.

Sonra bir avuç içi bacaklarımın arasına
bastırıyor. Temasla irkiliyorum.

Ama ikinci bir el sırtımın ortasına konarak beni yerinde tutar.

"Kıpırdama lan." Sesi gergin. Nefes almaya
odaklanıyorum.

Hareket etmemeye odaklanıyorum.

Luther koltuğunun kenarında, öne eğilmiş olmalı.

Bacaklarımın arasındaki avuç içi cinsel organımı kavrarken
sırtımdaki baskı artıyor.

O sürüyor.

O hareket ediyor elini elini ileri ve
geriye sertçe beni ince şortumun içinden.

Luther, parmağını daha sert bastırırken, işkence gören bir inilti gibi bir ses çıkarır ve ince kumaşı amımın dudaklarının arasına sıkıştırır.

Parmağını oynatır.

Onun tutuşuna doğru kıvrılmaya çalışıyorum.

Sırtımdaki el kaybolur, sonra kığımın yanına şaplak atar.

Çok sert değil. Tam kıvamında. İnliyorum.

"Sessiz ol." Beni tekrar tokatlar.

Dilimi ısırarak tekrar inlememek için kendimi zor tutuyorum, eli kığıma daireler çizerek yatıştırıyor.

Bacaklarımin arasındaki el geri çekilir. Nefes alırım.

Bir sonraki emrine hazırım.

Ama o hiçbir şey söylemez. Bunun yerine şortumu aşağı çeker.

Bölüm 71

Luther

KUMAŞI KALÇALARINDAN AŞAĞI ÇEKİYORUM.

Kendimi tutamıyorum.

Onu daha fazla görmek
istiyorum. Her şeyini.

Ellerimi onun mükemmel kalçalarının üzerinde
gezdiriyorum. Parmaklarımı yumuşak etine
gömüyorum.

Onu kavrarım. Ve onu açarım.

O başka bir ses çıkarır.

Bir yanak bırakıp şaplak atıyorum. Kıcı
sallanıyor.

Taşaklarım sıkışıyor.

Eğilip parmaklarımı ıslak yarıktaki gezdiriyorum. Boğazımdan
çıkma çalışması sesi yutuyorum.

O sırılsıklam.

Şortundan hissedebiliyorum.

Ama tenine değince, o kadar kaygan ki. İki
parmağımı içine soktum.

Boynu kavisleniyor.

Parmaklarımı daha derine sokuyorum, diğer elimle kıcını
yoğurup sıkıyorum.

Parmaklarımın içini kıvrırarak, kanalından çıkarırken ıslaklığını
topluyorum.

Kalçaları, klitorisine dokunmam için beni çekmeye çalışır gibi hareket ediyor.

Parmaklarım onun girişindeyken, diğer elimle ona şaplak atıyorum.

O ciyaklıyor ve parmak uçlarımda onun kasılmasını hissediyorum. "Bu senin cezan, bebeğim. Parmaklarımı klitorisine sokmayacağım. Ama başka bir yere sokabilirim." başka." Elimini yukarı ve kendime doğru çekiyorum.

Ama parmaklarımı onun cildinden kaldırmıyorum. Onları aramızda yukarı doğru sürüyorum.

Yanaklarının arasına.

Parlak parmaklarım onun güzel pembe kık deliğine ulaşana kadar.

Kendra nefesini tutar.

Serbest elimle kıkını kavrar, tek elimle olabildiğince açarım, sonra parmaklarımı arka deliğine bastırırım. Ve ovuştururum.

Bölüm 72

KENDRA

O...

Aman Tanrım.

Aman

Tanrım.

Hay siktir.

Vücudum gerildi.

Amım zonkluyor.

Ve Luther yine kıcıma şaplak atıyor.

Sıkılıyorum.

Beni tekrar şaplaklıyor.

"Rahatla." Parmakları beni orayı ovmaya devam ediyor...

"Buraya hiç sik girdin mi, bebek bebek? Kıcını hiç doldurdun mu?"

Başımı sallıyorum.

Yine başımı sallıyorum.

İşte bu yüzden deneyimli erkeklerle çıkmalısın.

Eski sevgililerimin hiçbiri bunu yapmak istediğini ima bile etmemişti...

Parmağının ucu içime bastırıyor. "Sözler."

Ağzımı açtım ama parmağını daha derine itti.

Diğer eli yine popomu tokatladı. Ve bu sefer, vücudum tepki verip etrafını kasarak sıkınca, daha şiddetli oldu.

Daha derine gitmiyor.

Ama parmağını salladı.

Ve bu sefer, vücudum farklı bir nedenden dolayı geriliyor.

Boşalacağım.

Bu mümkün mü?

"Hiç..." Nefes nefeseyim. "Geliyorum..." Eli durur.

"Henüz gelemezsin, velet." Parmak ucunu vücudumdan çekiyor.
"Dön."

Dört ayak üzerinde, şortum uyluklarımın etrafında, ona dönmek için sürünerek ilerledim.

O kadar azmışım ki, klitorisime esen bir rüzgar bile beni boşaltmaya yetebilir.

Ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Vücudum titriyor.

Vücudum alev alev yanıyor.

Ama sinirlerim gergin.

Sinirliyim.

Meme uçlarım

acıyor. Klitorisim

acıyor.

Ve şimdi kığım bile boş hissediyor.

Gözlerimi Luther'a kaldırıyorum.

Sonunda bu ceza olayını anlıyorum. Gözleri ateşli ama anlayışla dolu. "Çok iyi gidiyorsun."

Övgüsü beni okşuyor. Ve derin bir nefes alıyorum.

Artık gömleği yok. Flanel gömleği sandalyenin yanında yerde.

"Şortunu çıkar."

Gözlerimi ondan ayırmadan dizlerimin üzerine çöküyorum ve şortumu aşağı indiriyorum, bir dizimi diğerine kaldırarak şortumu kenara atabilene kadar devam ediyorum.

Beni izlerken parmağını kot pantolonunun bacağına silerek temizler.

Ben tamamen çıplak kalınca Luther sandalyesine yaslanıyor.
"Pantolonumu çıkar."

Yutkunuyorum. "Evet, baba."

Elimi uzatıp kot pantolonunun üst kısmını tuttuğumda kalbim hızla atmaya başlar.

Sonra gözlerine bakarak parmaklarımı boxer şortunun lastiğinin altına soktum, durakladım ve kot pantolonuyla birlikte çıkarmak için izin bekledim.

Luther çenesini eğip ellerini kolçaklara koyar.

Bana yardım etmek için kalçalarını kaldırır.

Penisi kot pantolonunun önünü şişiriyor ve kumaşı aşağı doğru çekince serbest kalıyor.

Ağzım sulanıyor.

Ama bana ne yapmam gerektiğini söylemedi. Bu yüzden pantolonunu tamamen çıkarıp arkama yaslandım.

Üzerinde hiçbir şey yok, dizlerini açıyor. "Daha yakın."

Yaklaşıyorum.

"Ellerini uyluklarımın üzerine koy."

Onun dediklerini yaparken titriyorum, avuç içlerim onun kaslı uyluklarına bastırıyor.

"Benim sikimi yalayacaksın."

Elektrik cildimde kıvılcımlar saçıyor ve ben öne eğiliyorum.

Eli kol dayanağından ayrılıyor ve boğazımı kavramak için hızla uzanıyor. "Başla demedim."

Yutkunuyorum, parmakları cildimde ateş gibi yanıyor.

O kadar azmışım ki, kendimi ona sürtmeye başlamak üzereyim.

Sürt benim meme uçlarımsı onun dizlerine

Sürt benim amımı onun lanet olası bacağına sür.

Onun hangi kısmının beni tatmin ettiği umurumda bile değil. Sadece buna ihtiyacım var.

Şimdi

İnliyorum.

O öne eğilir, eğilir. Sanırım beni

öpecek.

Gözlerim kapanmaya başlıyor.

Başparmağı boğazımın yan tarafına bastırıyor ve gözlerim tekrar açılıyor.

O birkaç santim uzakta.

"Benim sikimi yalayacaksın," diye tekrarlar. "Kendine dokunmayacaksın. Ben boşalana kadar ağzınla sikimi emip yalayacaksın. Sonra, ben sana söylediğimde, buraya tırmanıp kucağıma oturacaksın ve o tatlı deliğinle sikimi yutacaksın." Bana daha da yaklaşır. "Ve ben seni doldururken, o zaman boşalabilirsin. Ve o zaman beni öpebilirsin." Boynumu bırakıp geriye yaslanır. "Başla."

Bölüm 73

Luther

KENDRA E Ğ ILIRKEN PARMAKLARI UYLUKLARIMA GÖMÜLÜR.

Nefesimi tutuyorum.

Dudakları sikimin etrafını kapattı.

Başım geriye düştü ve inledim.

Daha derine indi.

Kol dayanağını daha sıkı tutuyorum.

Onun saçlarını tutmak istiyorum. Yüzünü aşağıya doğru itmek istiyorum.

Hızı kontrol etmek istiyorum.

Ama işi onun yapmasını istiyorum.

Bana sık emmede ne kadar iyi olduğunu göstermesini istiyorum.

Dilini başımın etrafında döndürüyor.

Başımı öne eğiyorum. İzlemem gerekiyor.

Bana bakıyor.

Gözleri sadece benim

için. Sadece beni

sikmek için.

Onun için işi ben yapmayacağım. Ama...

"Daha derine."

Kendra gözlerini kırpıyor. Sonra kırpıyor kaydırır
ağzını ağzını ağzını benim uzunluğumun.

Beni daha derine alıyor.

Boğazının arkasına çarpıyorum.

Kaslarının çalıştığını hissediyorum.

Biraz geri çekiliyor.

"Bu kadar mı?"

Kendra penisimin başını emiyor, bana bakıyor, gözlerinin köşelerinde yaşlar oluşuyor.

"Derin boğaz yapabilir misin, bebeğim?"

Kafasını hafifçe sallayarak sikimi ağzında tutuyor.

Heyecan göğsümü doldurur.

"Önemli değil," diyorum ona yatıştırıcı bir sesle. "Uslu durursan, sana nasıl yapacağını öğretirim. Sana benim sikimi boğazına nasıl alacağını öğretirken, sikimi kıkına nasıl alacağını da öğretirim." Bu düşünceyle karın kaslarım geriliyor. Küçük deliğinin parmak ucumu sıkıştırması, bu işin zor olacağını gösteriyor.

Kendra sikimin etrafında bir ses çıkarır. "Bu fikir hoşuna gitti mi?"

O da başını sallayarak beni tekrar olabildiğince derine alıyor.

Parmaklarım, altındaki deriyi yırtacakmış gibi hissediyorum.

"Uslu bir kız ol, sana öğretirim."

Nefesim hızlanıyor. Çok yaklaşıyorum.

Ve Kendra'nın da aynı şekilde hazır olmasına ihtiyacım var.

"İşte böyle. Alabildiğin kadar al." Başını sallıyor. "Sikimi güzelce ıslat."

O mırıldanıyor.

Taşaklarım gerildi.

"Bir kez daha, bebeğim. Beni bir kez daha olabildiğince derine al."

O da yapar.

Sikim sonuna kadar girer. Boğaz kasları kasılır.

"Aferin kızım. Orada kal." Bu haliyle o kadar güzel ki, nefes alamıyorum. "Bir saniye daha."

Boğaz kasları bir kez daha kasılır.

Gözlerini kırpar.

İki damla gözyaşı yanaklarından süzülür. Ve ben bitmişimdir.

Ellerimi uzattım ve kollarının altına soktum, sonra onu kaldırdım ve sikim ağzından çıktı.

Kendra titriyor. Kelimenin tam anlamıyla titriyor. Ve bir saniye boyunca bunu çok ileri götürdüğümünden endişeleniyorum. Ama sonra o bana yardım ediyor, dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak kucağıma tırmanıyor.

Aramızdan aşağı uzanır, sikimin tabanını kavrar ve ucunu girişine yöneltir.

Sonra düşüyor.

Bacakları pes ediyor.

Kendini şişiriyor.

Bölüm 74

KENDRA

LUTHER' 'UN INLEMESİ GÜRÜLTÜSÜ İÇİMDEN GEÇİYOR UZANIRKEN
ETRAFINDA

onun etrafında.

Çok hızlı ve çok fazlaydı. Ama o kadar ıslanmıştım ki, hemen içime girdi.

Kalan gücümle kalçalarımı kaldırdım, sonra geri indirdim.

Karın kaslarımı onun uzunluğu etrafında sıkıştırıyorum.

Luther küfür ediyor. Kalçalarımı kavırıyor. Ve beni kucağında sallarken parmakları etime batıyor.

Serbest elimi Luther'ın göğsüne dayayarak kendimi tutuyorum, sonra hala aramızda olan elimle klitorisime uzanıyorum.

İlk dokunuş vücudumu gerginleştirir. Luther beni daha sert sallarken homurdanır. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Hazırım, baba." Neredeyse ağlıyorum. Bir elini kıcıma kaydırıyor.

Ve sonra parmağı yine orada. Sürüyor. Döndürüyor.

Kalçalarımı sallıyorum.

"Beni bekle." Kalçalarını benim altımda yukarı doğru iterek daha derine giriyor. "Beni bekle."

Parmağının ucu içime giriyor.

Geriliyorum.

Ve o içimde nabız gibi atmaya başlar.

Zevk etrafımda patlar.

Ve ben öne eğilip, boşalırken ağzımı onun ağzına kapatıyorum.

Bölüm 75

Luther

DUDAKLARI DUDAKLARIMA ÇARPAR VE O ÖPÜCÜĞÜMÜZÜN İÇİNDE AĞLAR.

Dilimiz birbirine dolanır.

Parmağımı kışına daha derine sokuyorum. Parmaklarımı kalçasına gömüyorum.

Kendra titriyor, amcığı benim sikimin etrafında dans etmeye devam ediyor.

Ve tüm boşalmamla onu doldururken taşaklarım acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Charlea yh

KEFDAA

ÖPÜŞMEMİZ YAVAŞLARKEN LUTHER KOLLARINI BANA DOLADI.

İkimiz de çıplak. Terden parıldıyoruz. Göğüslerimiz inip kalkıyor.

Aramızda oluşan karmaşayı şimdiden hissedebiliyorum. Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Dudaklarını son bir kez dudaklarıma bastırdı, sonra koltuğa yaslanarak gevşedi.

Gözlerimi kırıştırarak bulanık görüşümü netleştiriyorum. Luther'ın gözleri benimkilere odaklanmış. "İyi misin?"

Yüzümde bir gülümseme belirir ve ellerimi omuzlarına koyup avuçlarımla göğsüne bastırırım. "Harika. Sen iyi misin?"

Ağzı gülümsemeye çekildi. "Sanırım bu orgazm hayatımdan birkaç yıl götürdü, ama buna değdi."

Kıkırdayarak gülerim, bu da kaslarımı kasılmaya neden olur. Luther, vücudu seğirerek yanıt verir ve inler. "Üzgünüm," diye tekrar kıkırdarım.

Ellerini kalçalarıma kaydırarak beni sabit tutuyor.

Beni öncekinden çok daha nazikçe tutuyor ve yarın cildimde el izleri kalacak mı diye merak ediyorum.

Biraz da olmasını umuyorum.

"Ben sanırım bence bize duş duş almamız Luther'in başparmakları derimde daireler çizerek beni titretir. Kaslarım

sıkı sıkıya. "Lanet olsun, kadın."

Dudaklarımı sıkıştırıp gözlerimi genişletiyorum, konuşmaya çalışırsam güleceğimi ve durumu daha da kötüleştireceğimi biliyorum. Bu yüzden duşa girmeyi kabul ederek başımı sallıyorum.

Yavaşça nefes alıp kendimi topluyorum. Luther kıcıma hafifçe vuruyor. "Önce sen kalk, bebeğim." Aramızdaki boşluğa bakıyorum. "Her yer kirlenir." Luther omuz silkiyor. "Deri kolay temizlenir."

Yüzümü buruşturuyorum.

Haksız değil, ama sandalyeden *seks izlerini* temizlemek... iğrenç.

Ellerimi omuzlarına geri götürüp kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum. Ama bacaklarım titriyor ve neredeyse kıpırdayamıyorum.

Bu kadar. Denemeyi bırakıyorum, yeni varlığımı kabul ediyorum.

Sikle dolmuş.

Luther gülmemek için dudaklarını ısırıyor.

"Sanırım beni sandalyenin kenarından atman gerekecek," diyorum ona ciddi bir şekilde.

Luther büyük omzunu kaldırıyor, sonra beni kaldırıyor — sikini dışarı çıkarıyor — ve beni ciddi ciddi yere devirmek istercesine ağırlığını değiştiriyor.

"Luther!" diye çığlık atıyorum, omuzlarına tırmanıyorum.

Ondan çıkan kahkaha, hayatımda duyduğum en yüksek sesli kahkahaydı.

Beni tekrar kucağına bırakıyor, penisi kıcımın altında ama artık içimde değil. Ben tüm gücümle karın kaslarımı sıkmaya çalışırken, o gülmeye devam ediyor.

"Sen imkansızsın." Ellerimden birini aşağı kaydırıp vajinamı kapattım, her yere bulaşmasını engellemeye çalışıyordum.

Çıplak seks çok seksi. Ama sonrası çok acı.

"Yüzün." Hala gülüyor.

Ona öfkeyle bakıyorum. "Sen olmadan duş alacağım." Elimi kaldırıp göğsüne yapışan pisliği silkeliyorum.

O daha daha "Bu doğru, Bebeğim. Mark
ben senin olarak işaretle."

Gözlerimi devirerek, onu şu anda sevimli bulmayı
reddediyorum. "Çoğu senin."

Omuzlarını silkiyor, aldırış etmiyor. "Evet, ama senin el izin."
Düşünerek ben dün yaşıyor aynı aynı
düşünce aynı

Hasar verilmiş, onun kucağından geriye doğru kayıyorum.

Luther ellerini belimde tutarak dengemi sağlamama yardım
ediyor, sonunda ayağa kalkıyorum.

Çıplak, seksin izleriyle kaplı, arkasına yaslanmış Luther, onu hiç
bu kadar rahat görmemiştim.

Ve burada burada, çıplak, sulu seks, ben
hissediyorum hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Güvensizlikler... Vücut imajı sorunları... Onlar kim?

Luther beni tembelce içeri alırken, ben dönüp odanın ön
köşesindeki açık kapıya doğru yürürken sırt çantamı da alıyorum.

Yatak odasının ne kadar güzel olduğunu, o kocaman yatağa
atlamak için sabırsızlandığımı düşünürken banyoya varıyorum.

Dört adet ışık anahtarı var, ilkinin açıyorum ve çift lavabonun
üzerindeki aynaların arkasından yumuşak altın rengi bir ışık
yayılıyor.

Ve duruyorum.

Bütün evi etkileyiciydi. Ama bu banyo muhteşem.

Orman severlerin spa'sı.

Tavan, çıplak ahşap kirişlerle süslenmiş. Devasa cam kaplı
duşun duvarlarında koyu yeşil cam fayanslar var. Mermer
tezgahlar...

Luther arkamdan içeri giriyor, odadaki tek ses onun ayak
sesleri.

Yanımda durur ve elini çıplak kıcıma sürer. "Temizlenelim."

Luther duşu açarken, çantamdan bir saç tokası alıp saçlarımı at kuyruğu yapıyorum.

Su ısınırken Luther dolabı açıp yumuşacık yeşil havluları çıkarır, ben de hayatımın en lüks duşuna hazırlanırım.

Bölüm 77

Luther

" AÇ MISIN?" " SORUYORUM KENDRA SORDUM KENDRA
KENDRA DIŞARI DIŞARI BANYODAN

banyodan

Yatağın ayak ucunda oturuyorum—sandalye çoktan temizlenmiş

— gri bir pijama pantolonu ve beyaz bir tişört giyiyorum. Kendra ise gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört giymiş.

Eşleşen kıyafetlerimize gülümsüyorum.

Kendra, esnemesini saklamak için elini ağzına götürürken, soruma başını sallayarak cevap veriyor.

"Yoksa sadece uyumak mı istiyorsun?" Onun ne kadar sevimli görüldüğüne gülümsüyorum.

Kendra elini indirir. "Yüzde elli açım. Yüzde elli yorgunum."

"Yatakta pizza artıkları nasıl?" diye soruyorum, aynı şeyi hissederek.

Canlanır. "Aslında kulağa harika geliyor." Ellerimi uzatırım.

Kendra gözlerini devirerek odanın karşısına geçer ve uzattığım ellerimi tutar.

Bana kalkmama yardım ederken inlerim.

"Aspercreme getirmemi ister misin, ihtiyar?"

Benimle dalga geçiyor, ama evet demek istiyorum. "Sürmeyi teklif ediyorsan."

Kendra karnıma vurur, ben de elini yakalarım.

Benimle mutfaka giderken kaybolmayacak, ama yine de parmaklarımız birbirine dolanana kadar avucumu aşığı kaydırıyorum.

Son birkaç gündür, Kendra'yı, ne yapmam gerektiğini, neyin doğru olduğunu düşünmekle o kadar çok zaman geçirdim ki, onun yanında ne kadar iyi hissettiğimi unuttum.

Durumumuzda hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum. Ama biz yetişkiniz.

Ve ne yapacağımıza karar verene kadar aramızdakileri gizli tuttuğumuz sürece kimseye zarar vermiyoruz.

Kendra'nın elini tutarak yatak odamdan çıkıp koridora adım attık.

Aşığıdan bir kapı çarpıyor.

Kendra'yı arkama itip, onu ve az önce kapıyı kapatan kişi arasına giriyorum.

Bir ses, kavga modumu bozar. Her yerde tanıyabileceğim bir ses. "Baba, ben geldim!"

Bölüm 78

KENDRA

KALBİM DELİ GIBİ ATIYOR.

Çünkü Luther'in kızı burada.

Ama aynı zamanda Luther'ın beni arkasına ittiğinde tuttuğu eli hâlâ gömleğimin önünü sıkıca kavramış durumda.

Hiç tereddüt etmedi bile.

Aşağıdan kapının sesini duyduk ve Luther elimi bıraktı, gömleğimi yakaladı ve kendini benimle tehlike arasında koydu.

Tehlike onun kızı çıktı, ama lanet olsun.

Kalbim durmak üzere.

"Baba?"

Ses daha yakın geliyor.

Luther elini bıraktı ve bana döndü.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, *lanet olsun* ifadesi benimkiyle aynı.

"Yatak odası," diye fısıldıyor diye s benim omuzlarımı omuzlarımı kavrayarak beni döndürürken.

Çift kapıdan geri koşarken adımlarımı sessiz tutmaya çalışıyorum.

Uçuş modumu açıp etkinleştirdikten sonra, yan taraftaki banyoya fırlıyorum.

Kalp atışlarımın sesi duyduğum tek ses, ama sessizce nefes almaya çalışıyorum.

Bir süre sonra yavaşça dönüp yatak odasına bakıyorum.
Boş.
Ve çift kapı kapalı.

Chariea yç

Luihea

BİR ŞEY SÖYLEMEK İSTİYORUM. KENDRA'YI SAKINLEŞTİRMEK İSTİYORUM.

Ama zaman yok.

Yatak odamın kapılarını kapatıp, ses çıkarmaması için tam olarak kilitlemeden bırakıyorum.

Sonra iki uzun, hızlı adımla koridordan merdivenlere doğru ilerliyorum. "Ash?"

Odamda saklanan kadından uzaklaşmak için bir adım daha atarken, kızım merdivenlerin tepesinde belirir.

"Merhaba baba." Spor çantasını yere bırakır ama sırt çantasını sırtında bırakır.

Onu bu gece beklemiyordum. Ve o, asla unutamayacağı bir şeye tanık olmaktan yaklaşık otuz dakika uzaktaydı. Ama eve geldiği için ona kızgın değilim.

Çenemi okşuyorum. "Garip, çünkü bugün cuma olduğunu sanmıyordum..."

Ashley, 1,78 metre boyundaki vücuduyla bana doğru yürürken gözlerini devirdi.

Saçları son gördüğümde daha koyu mor renkte ve sırtının yarısına kadar uzanıyor.

Onu kucakladım.

"Becks yarın işimde benim yerime bakacağını söyledi, böylece bir gece daha evde kalabileceğim," diyor,

Çay dükkanında çalıştığını ima ediyor.

"Çok nazikmiş." Nazikti. Ama önceden haber verse daha iyi olurdu. Spor çantasına doğru başımı salladım. "Getirdiklerin hepsi bu mu?"

"Arabamda bir valiz daha var."

Hiç şaşırmadım. Hayatında hiç hafif valizle seyahat etmemişti.

Duruma razı olarak merdivenlerden inmeye başladım. "Ben getiririm."

Bölüm 80

KENDRA

DINLERKEN TELEFONUMU GÖĞSÜME KOYDUM.

Ayak sesleri. Kapı menteşesi açılıyor. Kapı kapanıyor. "Nerede saklanıyorsun, bebeğim?" Luther'ın sessiz sesi duyuluyor.

Nefesimi veriyorum.

"Burada." Kolumu düz bir şekilde yukarı kaldırdım, ama parmaklarımın yatağın üstünden görünüp görünmediğinden emin değildim.

Başımı yastıktan kaldırıp Luther'ın yatağın ayak ucuna doğru geldiğini izledim.

Bakışları benimkilerle buluştu, sonra altımdaki tüylü halı yığınınına kayd. "Neden yerde yatıyorsun?"

"Banyoda kalmak garip geldi." On dakika boyunca banyoda onun çekmecelerini karıştırıp, benimkini unutmuş olduğumu fark edince onun deodorantını kullandım. "Ve yatakta olmak istemedim, bilirsin... Bu iyi bir çözüm gibi geldi."

O başını sallar. "Doğru değerlendirme. Ama şunu söyleyebilirim ki, Ashley asla odama öylece girmez. Buraya hiç ayak basmış mıdır, emin değilim."

Bu pek olası gelmiyor, ama düşündüğümde, babamın odasına girmek için tek bir neden bile bulamıyorum.

"Yani..." Oturup bacaklarımı çaprazladım. "Bu zor bir durum." Ashley'nin beni görmesine izin veremeyiz.

Luther'ın ona söylemekten çekinmeyeceği kadar ciddi olsak bile, o babamı tanıyor. Ve ben Cumartesi günü babamla birlikte

Cumartesi günü babamla *birlikte* buraya döneceğim.

Yani hayır, burada olduğumu bilmemeli. Yalanlarımıza başkalarını karıştıramayız.

Ve bu, bütün gece saklanmam gerektiği anlamına geliyorsa, bütün gece saklanacağım.

Luther iç çeker ve önümde yere çöker. "Yarın eve gelmesi gerekiyordu."

"Duydum." Dinlediğimi itiraf ediyorum. "En azından *sonra* kesildik."

Luther burnunu çeker. "Tabii ya. O zaman... Lanet olsun." Eğilir. geri çekilir ve ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Kahretsin, bükmüşüm."

"Neyi bükmüş?"

Luther, soğuk pizza dilimleriyle dolu iki Ziploc poşeti kaldırır. Ben de gülmek için elimi ağızıma kapatmak zorunda kalırım.

"Daha fazla getirebilirim, ya da başka bir şey..." Yüzünü buruşturur, dilimleri *düzeltilir*.

Elimi indirip poşetleri gülümseyerek ondan alıyorum. "Bu mükemmel, teşekkürler. Sanırım biraz daha uyanık kalacaksın."

Luther'ın yüzünde özür diler bir ifade var. "Üzgünüm."

"Özür dilenecek bir şey yok. Şansımız sadece... pek iyi değil," derken Luther de aynı anda "Lanetli" der.

Elimi uzatıp göğsüne dokunuyorum. "Ben iyiyim."

Parmağımı sıkıca tuttu. "Banyoda lavabonun yanında bir bardak su var. Musluk suyu içilebilir."

"Luther, ben iyiyim," diyorum ona tekrar. "Buraya Uber çağırabilir miyim diye baktım ama hiç boş yok."

Ben cümlemi bitirmeden başını sallamaya başladı. "Yabancı birinin arabasına binemezsin."

"Hiç yok. Bu bir seçenek değil."

Yine başını sallar. "Olsa bile olmaz. Seni eve ben götürürüm. Sabah erkenden gitmek için beklememiz gerek."

"Bana uyar." Çantalarından birini açıp bir dilim pizza çıkarıyorum. "Ashley'nin gelmeyeceğinden emin misin?"

"Eminim."

Başımı sallıyorum. "Tamam, ama şimdiden uyarıyorum, bir saatten fazla dışarıda kalırsan, döndüğünde yüzde yüz ihtimalle senin yatağında uyuyor olacağım."

Yüzü yumuşar. "Ve seni orada bulmaktan çok hoşlanacağımdan eminim."

Bölüm 81

Luther

"

inleyerek.

Ashley elini kucağındaki patlamış mısır kasesine soktu.

"Tamam. Yarın bir şeye yardım etmemi ister misin?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Benimle markete gelebilirsin. Diego almam gerekenlerin listesini verdi."

O canlanır. "Diego yemek mi yapıyor?" Ben başımı sallar.

"Ne yapıyor?"

"Benimle mağazaya gel de öğren." Kirli tabakları alıp mutfığa gidiyorum. Nachos yaptığımız tava hala ocakta duruyor ama onu görmezden gelip yarın yıkamak için bırakıyorum.

Ashley kanepenin arkasından bana dönüp bakıyor. "Erken alışverişe gitmek istemiyorsun, değil mi?"

"Sanki uyanık kalacaktım gibi." Ona sataşmam gerekiyor, çünkü ben böyleyim, ama bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. "Sabah biraz işim var, sen kalktığında ben yok olabilirim, ama öğlen vakti dışarı çıkıp öğle yemeğini de halledebiliriz."

"İyi fikir. İyi geceler baba." Tekrar televizyona dönerek izlediğimiz ağaç ev yapımı dizisinin geri kalanını izlemeye devam etti.

"İyi geceler." Ashley bana sırtını dönmüşken, kilerden iki paket Pop-Tarts ve bir paket fıstık ezmesi pretzel alıyorum. Kendra'nın hala uyanık olup olmadığını bilmiyorum, ama onun aç olabileceği düşüncesi beni bir çift granola bar almaya yönlendiriyor. Ashley'nin benim atıştırmalıklarımı görmemesi için vücudumu eğik tutarak omzumun üzerinden sesleniyorum. "Çok geç kalma."

Merdivenleri çıkarken "*Evet, evet*" sesi peşimden geliyor.

Ne baktan bir gece.

Yatak odasının kapısını açtığımda ışıklar kapalı. Arkamdan kapıyı kapatırken sessiz olmaya dikkat ediyorum.

Onları kilitlemek istiyorum ama yine de Ashley'nin buraya girmesi için evin gerçekten yanması gerektiğine eminim. Acil bir durumda onu dışarıda bırakmaktansa, bir kadının yanında uyurken beni bulma riskini göze alacağım.

Kafamdan lanet olası yangın fikrini silip atarak, yiyecek zulamı banyoya taşıyıp tezgahın üzerine bırakıyorum.

Hızlıca yatmaya hazırlanıyorum, dişlerimi fırçalayıp kıyafetlerimi çıkarıyorum, sadece boxer şortum kalıyor.

Perdeler hala açıktı, bu yüzden ay ışığı yatağa giden yolu ve yorganın altındaki uyuyan kadını aydınlatıyordu.

Bir an orada duruyorum.

Kendra yanına kıvrılmış, yastıklarından birine sarılmış, battaniyeyi burnuna kadar çekmiş.

Burada biraz daha aydınlık olsaydı, fotoğraf çekerdim. Bu anıyı sonsuza kadar saklamak için.

Onun yerine yatağa giriyorum.

Dikkatlice, yastığı Kendra'nın elinden çekip alıyorum ve vücudumu boşluğa kaydırıyorum.

Onu göğsüme çekerek uyurken mırıldanıyor.

Başının üstüne bir öpücük kondurup onu susturuyorum.

Ve bu çok doğru geliyor.
Her şey çok doğru geliyor, iki kızım da benim çatımın altında.
Kızım evimde güvende. Kadınım
kollarımda güvende.
Ve bunu korumak istiyorum.
Bu duyguyu.
Bu huzur duygusunu.
Onu o kadar çok istiyorum ki, kalbim parçalanıyor.

"UYAN, BEBEĞİM." KENDRA'NIN OMZUNU NAZIKÇE SALLIYORUM.

Bir şeyler mırıldanıyor ama kıpırdamıyor.

"Ben de kalkmak istemiyorum." Esniyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Ama şimdi gitmezsek, seni birbirine bağladığımız battaniyelerle balkondan aşağı indirmek zorunda kalacağız."

"O sadece filmlerde olur." Kendra başını geriye yaslar ve gözlerini aralayıp bana bakar. "Ama teklifin çok nazik. Sandalye olayından sonra beni korkuluklardan atacağını düşünmüştüm."

Gülümsedim. "Asla yapmazdım. Hele de talimatları bu kadar iyi uyguladıktan sonra." Parmaklarımı onun yan tarafına bastırdım. "İçinde böyle bir yetenek olduğunu kim bilebilirdi?"

Göğsümdeki el hareket etti ve göğüs kıllarımı çekiştirdi.

"Dikkat et." Elimi indirip, onun elini tsk diye bir ses çıkararak tutuyorum. "Cezalandırmak için henüz çok erken."

O da homurdanır.

Birkaç dakika önce ertelediğim telefonumun alarmı tekrar çalmaya başlar.

İnleyerek elini bırakıp alarmı kapatmak için uzanıyorum.

"Saat kaç?" Kendra yanımda sırt üstü yatar. "Beşi biraz geçti."

"Beş mi?" Sanki hayatında duyduğu en saçma şey gibi söylüyor.

"Evet."

İnleyerek oturmaya başlar. "En azından eve gidince tekrar uyuyabilirim."

Onun evinde yatağına girmeyi düşünüyorum... sonra orasının *Joe'nun evi* olduğunu hatırlıyorum. Ve onun ne zaman döneceğini bilmiyoruz.

Yenilgiye uğramış bir şekilde ikimiz de kalkıyoruz.

Az konuşarak banyoya girip dişlerimizi fırçalıyoruz, sonunda çift lavabolu banyomu kullanabiliyorum.

Ben kot pantolon ve flanel gömlek giyerken, Kendra eşofmanıyla kalıyor. Sonra odamdan çıkıyoruz.

Koridorda yürürken ikimiz de sessiziz. Ashley'nin kapalı yatak odasının kapısına bakmaya devam ediyorum, herhalde uyuyakalmıştır ama yine de emin olamıyorum.

Merdivenler ayaklarımızın altında sessiz ve sorunsuz bir şekilde çamur odasına varıyoruz.

Botlarımı giymeden önce Ashley'nin ayakkabılarını kenara çekmem gerekiyor. Ve onları bağlamak için eğildiğimde, göğsümdeki acıyı durduramıyorum.

Cuma sabahı erken saatler ve yarın öğleden sonra Kendra partiye geldiğinde onu göreceğim. Göz açıp kapayınca kadar vakit geçecek.

Ama o geldiğinde ona dokunamayacağım.

Dokunamam.

Ve çamaşır odasında bir an daha yaşayamayız. Gerçekten yaşayamayız.

Ama...

Ayakta durarak, uzanıp Kendra'yı omuzlarından tuttum.

Sandaletlerinden sadece biri ayağında ve onu kendime doğru çekerken neredeyse tökezliyor, ama onu kucakladığımda kolları belime dolanıyor.

Partiden sonra.

Partiden sonra, sorunlarımızı halledeceğiz.

Bölüm 82

KENDRA

"BEKLE, BİR ŞEY GETİRMEM GEREKİYOR MU?"

Babam bana bakıyor, sonra elindeki zarfa bakıyor. "Sadece biraz para. Mezuniyetlerde insanlar böyle yapmaz mı?"

"Evet, ama..." Bu ana kadar bunu düşünmediğime inanamadan derin bir nefes alıyorum. "Zarfı mühürledin mi?"

Babam yüzünü buruşturarak yavaşça başını salladı. "Kartı da sana imzalatmalıydım, değil mi?"

İnleyerek başımı geriye yasladım. "Bana bir dakika ver."

Yatak odamda, karton kutulardan birini dolaptan çıkarır ve açarım.

Bugünü, giydiğim her giysiyi terden sıırılsıklam etmeden atlatabilirim, bu bir mucize olur.

Önce, kabus görerek bir anda uyandım. Ayrıntıları hatırlamıyorum ama kalp atışlarım bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu.

Sonra, gizli erkek arkadaşımın kızının üniversite mezuniyet partisine ne giyeceğime karar vermek için tam bir saat harcadım.

Sonunda, bol kesim koyu yeşil keten pantolon ve dar siyah bir tişört giymeye karar verdim. Saçlarımı salmışım ve en sevdiğim rahat siyah deri sandaletlerimi giyiyorum.

Yaza uygun. Sevimli ama seksi değil.

Ve umarım renkler, şimdiden birikmeye başlayan teri göstermez.

Sonunda aradığımı buldum ve boyalı teneke kutuyu aldım.

Kutunun kapağını açıp, kırtasiye malzemelerini komodinin üzerine koyuyorum ve el yapımı kartlardan birini ve ona uygun kahverengi kağıt zarfı çıkarıyorum.

Parlak çiçek desenleri, hiç tanımadığım yirmi altı yaşındaki bir kadın için uygun olmayabilir, ama elimde sadece bu kartlar var.

Kobalt mavisi kalemimi teneke kutudan çıkarıp kartı açtım ve bakakaldım.

Bu yüzden insanlar mağazadan satın aldıkları tebrik kartlarına çok fazla para harcıyorlar. Çünkü boş bir karta, tanımadığın, babasıyla yatmış olduğun birine ne yazacağını karar vermek... korkunç bir şey.

Basit bir şey yazmaya karar vermeden önce kalemi kağıda üç kez indiriyorum.

Cong acs!

/x0,

Kenb a Rsbo9c

Ağzım büzülür.

Çok aptalca görünüyor. İmza mesajın üç katı uzunluğunda.

Neyse. Artık çok geç.

Kalem teneke kutuya geri koyup kartı çantamı sakladığım ofisime götürdüm.

Cüzdanımdan yüz dolar çıkarıyorum, nakit para bu sönük kartın eksikliğini telafi eder diye düşünüyorum.

Zarfı yalayıp kartı ve parayı içine koyup kapatıyorum. Boş zarfa bakınca yine inliyorum.

Dişlerimi sıkarak odama geri dönüp kalemi bulurum ve zarfın önüne *Ashley* yazarım.

Bu da neden aptalca görünüyor?

Kalemi yine düşürüyorum ve vücudumun her yerini saran stresle mutfığa geri dönüyorum.

"Adını doğru yazdım mı?" Zarfı kaldırıyorum.

Babam zarfa bakar, elindeki zarfa bakar ve omuz silker. "Ben öyle yazmışım."

Ağzımı kapatıp alnıma bastırıyorum. "Baba."

"Ne?" Ellerini kaldırır. "Rocky sürekli ondan bahsediyor, ama adını söylerken hecelemiyor."

İç çekiyorum. "Eğer bu yanlışsa..."

Babam yine omuz silker. "Para yine de aynı şekilde harcanıyor."

Nefes verirken yanaklarım şişer. "Doğru. Tamam, gidelim."

Babam garaja açılan kapıyı açarken bana bakar. "İyi misin?"

Onu takip ediyorum, bakışlarımı çamaşır odasından uzak tutuyorum. "İyiyim."

Kamyonentinin yanında durur, binmez. "Emin misin?"

Çünkü stresli davranıyorsun.

Harika. Anlaşıldığına sevindim.

"Ben iyiyim. Sadece..."

Senin arkandan en yakın arkadaşınla yatıyorum diye stresliyim.

Bugün, benden sadece altı yaş küçük olan kızıyla tanışacağım ve onun beni sevmesi için içten içe çok büyük bir ihtiyaç duyuyorum.

Benden hoşlanmayacağından ve Luther'ın her şeyi bitireceğinden çok korkuyorum.

Bunun yerine, babamın bildiğini bilerek, kısmi bir gerçeği söyleyeceğim.

Ona bir cevap verene kadar bu konuyu bırakmayacak. "Ashley'nin beni sevmesini istiyorum. Sen ve Luther çok iyi arkadaşsınız, biz anlaşılamazsak çok garip olur."

Babam elini omzuma koyar. "Tabii ki anlaşacaksınız. Sen herkesle anlaşırsın." Gölümser ve elini indirir. "Ashley senden hoşlanmazsa, onlarla kavga ederiz."

İçimden bir kahkaha patlar. "Onlarla mı?"

O başını sallar. "Evet. Baba kız karşı karşıya."

"Karşı karşıya mı?" Tekrar gülerim.

"Evet. Ben Ashley'yi alırım, sen *Luther*'ı al." Luther'ı benim taklidimi yaparak tiz bir sesle söyler.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sen tam bir korkaksın."

"Onu gördün mü? Kahvaltıda spor yapıyor." Babam kapı koluna uzanır. "Onunla kavga etmem."

Kamyonun yolcu tarafına doğru yürürken, gülümsememi zorlukla bastırıyorum.

Hâlâ gerginim, ama *adamı gördüm*. Ve gerçekten de kahvaltıda egzersiz yapıyormuş gibi görünüyor.

Bölüm 83

Luther

HAVA MÜKEMMEL.

Garajın üst kapıları açık.

Araçlar çimlere park edilmiş ve garaj ödünç alınan masalarla dolu. İkisi Diego'nun sabah boyunca hazırladığı yemeklerle kaplı, geri kalanlar ise ucuz altın rengi plastik masa örtüleriyle örtülmüş.

Altın, Ashley'nin okuluyla hiçbir ilgisi yok, ama onun en sevdiği renk ve dün parti mağazasına gittiğimizde ısrar etti.

Posta kutusuna bağlanmış altın balonlar ve kırılgan sarkan altın şeritlerle uyumlu.

Bu, temelde onun lise mezuniyetinin yeniden canlandırılması ve beni hazırlıksız yakalayan her türlü nostaljiyi hissettiriyor.

Kızım yanımdan geçip yemeğe doğru ilerliyor, ama ben kolunu tutup onu kendime çekip sarılıyorum.

"Ne oldu sana?" Benim kollarımdan kurtulurken gülüyor.

"Sadece seninle gurur duyuyorum." Saçlarını karıştırmak için elimi uzatıyorum ama o uzaklaşıyor.

"Bunu takdir ediyorum, ama bunu bana bin kez söyledin." Ellerini uzatarak beni uzaklaştırmaya çalışıyor ve geri geri yürüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Ashley gözlerini devirip tatlı masasına doğru döner.

Dikkatimi garaj yoluna çeviriyorum.

Parti öğlen dörtten dörtteye kadar açık. Saat bir oldu.

Kendra yakında burada olmalı. "Brownie ister misin?" Ashley bana bir tane uzatıyor.

Alıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Teşekkürler." Aynı anda ısıırıyoruz.

Sonra takdirimizi ifade eden uygun sesler çıkarırız.

Yemek yerken etrafıma bakıyorum. Garaj yolunda ve bahçede, ayakta ya da dağınık kamp sandalyelerinde oturan yaklaşık bir düzine insan var. Garajdaki masaların etrafında da aynı sayıda insan oturuyor.

Kız kardeşim garajda oturanlardan biri ve buraya geldiğinden beri bana yan gözle bakıyor — Kendra'yı daha önce tanıımıyormuş gibi davranmasını sessizce hatırlattığımdan beri.

Ashley ellerini birbirine sürter. "Çok güzel olmuş."

Brownie'nin kalanını ağızıma tıklarım. "Evet."

"Arkadaşlarımdan kalmasına aldırmaz mısın? Az önce mesaj attılar, bir saatlik mesafedeymişler."

Ashley'nin üniversiteden bazı arkadaşları bu sabah ona sürpriz yapmış, partisi için birkaç saatlik yolu arabayla geldiklerini söylemişler ve ben de kalabileceklerini söyledim. Bu gece geri dönmek çok yorucu olur. Ve kalabileceklerini bilirlerse, soğutuculardaki bira ve sert elma şarabından da içeceklerini tahmin ediyorum.

"Kanepede ve yerde yatmayı sorun etmezlerse." Ashley'e keskin bir bakış attım. "Ve odana gizlice bir erkek sokmaya çalışmazsan."

"Erkek." Ashley burun kıvrır. "Ve hayır, elini barın üstünden çek, arkadaşlarımdan hiçbirine o şekilde ilgi duymuyorum."

"İyi."

O yirmi altı yaşında. Çıkmışlık var. Birkaç erkek arkadaşıyla tanıştım. Ama... benim evimde değil.

Ashley heyecanla bir ses çıkarır, dikkati benden başka yere kayar. "Aman Tanrım, o Joe'nun kızı mı? Çok güzel."

Başımı yavaşça çevirmeye zorladım. Yüzümün ifadesini değiştirmedim.

Ama onu gördüğümde, kalbim durmak üzere.

O çok güzel.

Bize doğru yürürken, Kendra'nın pantolonları her adımda uyluklarına sürtünüyor.

Tank topu mütevazı ama vücudunun her kıvrımına yapışıyor.

Ne giydiğinin önemi olmadığını, her halükarda bir arzu tanrıçası gibi görüneceğini açıkça anlamıyor.

Ve saçları... Parmaklarım kaşınıyor, saçlarını tutmak için can atıyor. Yutkunuyorum. "O."

Kendra'nın gözleri güneş gözlüğünün arkasında gizli, nereye baktığını tam olarak anlamak imkansız.

Bu bırakılınca oyun. Eğer hiç oynamak göre göre nerede baktığımı baktığımı görebilirdi, onun göğüslerine bakıyor olurdum.

Joe elini kaldırır. "Mezuniyetin kutlu olsun!"

Ashley el sallayarak karşılık verir, sonra ileri atılır.

Bölüm 84

KENDRA

ASHLEY OLMALI OLAN BİR KIZ BIZE DOĞRU ACELEYLE YAKLAŞIRKEN NEFESİMİ TUTTUM.

bize doğru koşarken nefesimi tutuyorum.

Garajın eşiğinde karşılaşıyoruz. Güneş gözlüklerimin arkasına saklanmak istesem de, onları başımın üstüne itiyorum.

Babam kollarını açıyor ve Ashley doğruca ona gidip selam olarak sarılmak için kollarını açıyor.

Ve o Luther'ın kızı çok uzun.
Yani... benden çok daha uzun.

Babam yaklaşık 1,80 metre boyunda ve annem de neredeyse aynı boyda.

Altına bakıp 15 cm topuklu ayakkabı giyip giymediğine bakıyorum ama hayır. Sandaletlerinin tabanı belki 2,5 cm kalınlığında ama hepsi bu kadar.

Kot şortu yırtık pırtık ama pahalı görünüyor ve mor saçları, parlak altın rengi tişörtüne çok yakışıyor.

O çok güzel ve hiç de beklediğim gibi değil.

Luther'ın güzel çocukları olmayacak değil tabii. Sadece ona hiç benzemiyor.

Annesi gibi olmalı.

Gözlerimi kırıyorum.

Annesi hakkında hiç sormamış mıydım?

"O büyük beynin nasıl?" diye sorar babam onu bırakırken.

Ashley gülerek başının yan tarafına parmağını dokundurur. "Beyin, sınavların bittiğine ve bir daha asla sınav girmeyeceğimize seviniyor."

Babası başını sallar. "Bu güzel bir duygu. Seninle gurur duyuyorum, evlat." Kızın yüzü ışıltılı olur.

Ve suçluluk duygusu midemi kemirir.

Sonra dikkatini bana çevirir, yüzündeki kocaman gülümseme hala yerindedir.

Birbirimizden sadece bir kol mesafesinde olmamıza rağmen, Ashley elini kaldırıp bana el sallar. "Merhaba."

"Merhaba." Ben de el sallayarak karşılık veriyorum, kendimi inanılmaz garip hissediyorum.

Bir anlık rahatsız edici sessizlikten sonra omuzlarını silkiyor.

"Üzgünüm, ben sarılmayı seven biriyim."

Onun sözlerini algılayana kadar, bana doğru adım atmış ve beni kucaklamış.

Bir saniye sonra, ben de ona nazikçe sarılırım, elimdeki kart bu hareketle buruşur. "Şey, tanıştığımıza memnun oldum."

Omzunun üzerinden zar zor görebiliyorum, ama Luther arkasına yaklaşırken yine de gözlerimi kocaman açıyorum.

Çenesi seğiriyor ve onun eğlendiğini mi yoksa benim kadar stresli olduğunu mu anlayamıyorum.

"Aynen öyle." Ashley beni sıkıca sarar, sonra bırakıp geri çekilir.

Luther, babamın önünde, onun yanında duruyor.

"Partiye hoş geldin." Luther'ın sesi sinirlerimi biraz yatıştırıyor.

Babam elini uzatıp Luther'ın omzuna vuruyor.

"Davet ettiğiniz için teşekkürler." Mümkün olduğunca normal bir şekilde söylemeye çalışıyorum, ama hala garip bir hisle boğulmuş durumdayım.

Babam hava hakkında bir şeyler söylüyor ve ben Ashley'e saçını beğendiğimi söylemek için ağzımı açıyorum, ama ona baktığımda onun aşağıya baktığını görüyorum.

Ayaklarımın dibine.

Ayağımın altına bir Şey mi bastım diye aşağıya bakıyorum.
Ama yok...
Kalbim durur.
Sandaletlerim.
Geçen gece buradayken giydiğim sandaletlerin aynısı.
Kapının yanında bırakmıŐtıım.
Ashley erken geldiği için Luther'ın yatak odasında mahsur kaldığıımda.
Yutkunup gözlerini kaçıırıyorum, onunla göz göze gelmek istemiyorum. O gördü.
Görmek zorundaydı.
Nabzım hızlanıyor. Ve stres teri intikam alırcasına geri geliyor.
Neden bunu düşünemedim? Bana onları soracak mı? Bir yalan uydurmaya çalışayım mı?
"Tamam, bu güzel koku da ne?" Babam karnını ovuşturuyor.
"Diego yemek yapıyor." Luther kenara çekilerek babama yol açar. "Eminim çok fazladır, lütfen istediğin kadar al."
Babam yemek masalarına doğru ilerlerken başını sallar. "Olur."
Böyle bir anda kim yemek yiyebilir ki?
Vücudum kusmakla bayılmak arasında karar veremedem, Ashley kolunu koluma takarak beni korkuttu.
Yukarı bakıp beni dışarı sürüklemesini beklerken, o babamın peşinden gidiyor. "Burada olduğun için çok heyecanlıyım. Joe sürekli senden bahsediyor."
Önümüzde, babam omzunun üzerinden gülümsüyor. "Bunu söylemesi için ona para bile vermedim." Sonra Ashley'e gizlice getirdiği kartı veriyormuş gibi yapıyor.
Ashley kartı alırken gülüyor.
Bu fırsatı değerlendirip ben de getirdiğim kartı uzattım.
"Aww, teşekkürler, çocuklar." Ashley kartları göğsüne eliyle kollarımızı hala birbirine

birbirine bağlı.

"Ashley, bırak kadın yemek yesin. Sevgini sonra gösterirsin."
Luther bana bir tabak uzattı.

Ashley homurdanır ama kolumu bırakır. "Tamam, önce yemek."

Tabağı alıyorum ve babamla birlikte lezzetli yemekleri
tabağımıza doldururken, Luther ve Ashley tatlı masasına gidiyor.

Çatal ve peçeteyi alırken, onun sandaletlerime baktığını hayal
ettiğimi kendime söylüyorum. Eve geldiğinde geceymiş ve ışıklar
loşmuş. Muhtemelen onları görmemiştir bile.

Muhtemelen sadece oğemin rengine bakıyordu. Dün gece yeni
sürmüştüm. Belki de babası kadar o da deniz salyangozu rengini
seviyordur.

Kendimi buna ikna etmeye çalışırken, oturacak bir yer
arıyorum.

En yakın masaya doğru yürürken, orada oturan kadına
gülümserim.

Sonra duruyorum. Çünkü kadını tanıyorum.

Ve bir an duraksıyorum. Ama sonra hatırlıyorum. Ve
yüzümün renginin solduğunu hissediyorum.

O, hanın kadını. Barmen.

Tanrım, bugün hayatta kalamayacağım.

Neden yapmadım? düşünmedim düşünmedim bu

olasılığı Luther Luther'in çalışanları da davet edilecek.

Ve Diego'nun yemeği hazırladığını söylemedi mi? O da burada
mı?

Sadece onları onu daha bir bir bu belki
o beni hatırlamaz.

Barmeni düşünüyorum. Onu bir anlıktan çok daha uzun süre
gördüm.

Ama belki hafızası pek iyi değildir. Belki beni
hatırlamayacaktır.

Lütfen, lütfen beni hatırlama.

Kadının gözleri benimkilere kilitlenir ve bu, onun her şeyi hatırladığını anlamam için yeterlidir.

Midesi bulanıyor.

Sıcak bir avuç içi sırtımın ortasına bastırıyor. Yapmamalı.

Herkesin içinde yapmamalı. Ama...

Ona doğru hafifçe eğildim.

Luther yanıma yaklaşır, omzuna yaslanır. "Kendra, bu benim kardeşim Jessie. Jessie, bu Kendra, Joe'nun kızı."

Gözlerim yerinden çıkacak gibi hissediyorum.

Lanet olsun, az önce kız kardeşi mi dedi?

Luther sanki tabağımı düşürüp kaçacağımdan korkmuş gibi sırtıma bastırıyor.

Açıkçası, bu iyi bir seçenek.

Jessie ayağa kalkar ve masanın üzerinden elini bana uzatır. "Memnun oldum, Kendra. Çok komik, Joe senden bahsederdi, ama sana hep Kenny derdi."

Tabağımı masaya koyup, onun elini sıkıyorum, ama asıl sıkılmak istediğim Luther. Ellerim onun boğazında.

"Çok komik." Gülmeye çalışıyorum, ama boğuluyormuş gibi çıkıyor.

O gün pasta satışında Courtney, Luther'ın kız kardeşinin bizden önce orada olduğunu söylemişti, ama sonra babam geldi, sonra park görevlisi geldi ve ben tamamen unuttum.

Unuttum. Ama Luther kesinlikle unutmamalıydı.

Luther'a bakıyorum ve o bana özür diler bir ifadeyle bakıyor.

"Erkekler." Jessie durumu doğru değerlendirerek yorumladı.

Ben homurdandım. "Cidden."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Luther.

Onu görmezden gelerek Jessie'nin karşısına oturduk ve ikimiz de oturdu.

Bir şey söylemek istiyorum ama burada, herkesin önünde ne söyleyebilirim ki?

Jessie'yi yalanımıza dahil ettiğimiz için kendimi çok kötü hissediyorum. Babamın benden bahsettiğini söylemişti, ama belki de bu daha çok geçici bir arkadaşlıktır. Kardeşi onunla arkadaş olduğu için onu tanıyor olabilir.

Belki. Umarım

öyledir.

Evren, lütfen bunu bana ver.

Tam da o anda, babam tabağını Jessie'nin yanına koyar ve katlanır sandalyeye otururken dirseğini onun dirseğine çarpar. "Selam Jess, nasıl gidiyor?"

Eh, bu şimdiye kadarki en kısa ömürlü hayaldir.

Luther, babamın karşısındaki koltuğa otururken bir şişe birayı tabağımın yanına koyar.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, onu boğmakla kucağına kıvrılmak arasında gidip geliyorum.

"Yanına oturabilir miyim?" Kızının sesi beni yine ürküttü, diğer tarafıma bir tabak tatlı koyarken.

"Tabii." Gülümserim, ama dişlerimi çok gösterdiğimi biliyorum. Telaşla biraya uzanırım.

Parmaklarımı şişeye dolamadan Luther'ın eli önce ulaşır.

Onu boğma fikri birden daha da cazip geliyor, ama sonra onun benim için kapağı açtığını görüyorum.

Oh.

"Teşekkürler," diyerek açık şişeyi ondan alıyorum. "Benim de." Babam birayı masanın üzerinden Luther'e doğru itiyor. Luther'a doğru itti.

"Kendin aç." Luther başını sallar.

"Kapaklar ellerimi acıtıyor," diye şikayet eder babam, birayı Luther'a daha da yaklaştırarak.

Jessie iç çekerek öne eğilir, şişeyi alır, kapağını açar, kapağı Luther'a fırlatır ve şişeyi babama uzatır.

Babam Jessie'ye göz kırpar. "Sanırım aşık oldum."

Jessie ona gözlerini devirdi.

"Bence sen bir aptalsın," Luther kendi birasını açarken homurdanır.

Ashley gülüyor.

Ve dudaklarımı ısıyorum. Şu anda gülersem, yüzde bin histeriye dönüşecek.

"Ee, Colorado'yu seviyor musun?" Ashley sandalyesinde yana dönerek benimle konuşmak için. "Hiç güzel bir yere gittin mi? En çok neresini sevdin?"

Ona göz kırpıyorum.

Luther diğer tarafımdan sahne fısıltısıyla, "O biraz dışa dönük biridir," diyor.

Bu sefer gülümsemem daha az zorlama geliyor. "Henüz pek dışarı çıkmadım ama her yer çok güzel," diyorum Ashley'e içtenlikle.

En sevdiği yerleri anlatmaya başlar ve konuşurken, babamla birlikte verdiğimiz kartların görünürde olmadığına şükrederek fark ederim.

Muhtemelen diğer hediyelerin olduğu yere koymuştur. Ama benim için yüz dolarımı yakmış olsa bile umurumda değil. Sadece tarihin en saçma kartını okurken yanında olmak istemiyorum.

Sonunda babam sorularla araya girer ve konuşma Ashley'nin derslerine gelir.

Sonunda dikkatlerden kurtulduğumda, koltuğuma çöküyorum.

Tam o sırada Luther'ın tabağını fark ettim. Ve tabağın sadece brownie ile dolu olduğunu gördüm.

" 'LER BURAD !" ASHLEY HOPS UP OUT OF HER CHAIR, AND WE hepimiz başımızı çevirip, üç kız ve iki erkekten oluşan yirmili yaşlarındaki bir grubun araba yolundan yukarı doğru yürüdüğünü gördük.

Daha önce okuldan bazı arkadaşlarının geleceğini söylemişti. Onların gelişine duyduğu heyecanı görünce, geldiklerine sevindim.

Bugün için umudum Ashley'nin benden nefret etmemesiydi, ama *onu* sevecek miyim sevmeyecek miyim diye pek düşünmemiştim. Ancak karar vermem bir saatimi bile almadı. Ashley'den hoşlanmamak imkansız galiba. Tatlı ve eğlenceli, gerçekten iyi bir insan gibi görünüyor.

Ve evet, Luther'a kızgınım, kız kardeşinin bizim barmen olduğunu söylemediği için. Ama onun nasıl bir insan yetiştirdiğini görünce... bu, onu fazlasıyla telafi etti.

"Sanırım bu gece benim çatımın altında uyuyacak olanlara merhaba demeliyim." Luther ayağa kalkarken inler.

Ashley ve arkadaşları çoktan garajdan geçiyorlardı, bu yüzden Luther fazla uzağa gitmedi.

Onlar yaklaşırken, Ashley'nin tüm arkadaşlarının Luther'a bakışlarını eğlenerek izledim.

Erkekler bile.

Kızlardan biri Ashley'e bir şey fısıldadı ve Ashley de öğürüyormuş gibi yaparak cevap verdi.

Kıkırdamayı zorlukla
bastırıyorum. Anlıyorum.

Eğer benim arkadaşlarımdan babalarından biri Luther'a benzeseydi... Mümkün olduğunca sık kendimi onların evine yatıya davet ederdim.

"İÇECEK BİR ŞEY İSTER MİSİNİZ?" DIYE SORUYORUM KANEPEDEN
KALKARKEN.

Ashley'nin arkadaşları geldikten yaklaşık bir saat sonra hava değişti. Dışarıdaki herkesi içeriye çekebildik.

Yağmur başlamadan önce sandalyeleri garaja taşıdık. Ancak sıcaklığın düşmesi herkesin içeri girmesine neden oldu.

Bir şekilde, Luther, Ashley ve arkadaşlarıyla birlikte oturma odasında buldum kendimi. İki büyük kanep ve bir çift koltuğa hepimiz rahatça sığırdık.

Babamın nerede olduğunu bilmiyorum, ama en son Jessie ile sohbet ediyordu ve ben ondan uzak durmaya çalışıyorum.

Bunun için kendimi kötü hissediyorum. Çünkü o hoş birine benziyor. Ama yine de bizim için yalan söylemek zorunda kaldığı için suçluluk duyuyorum. Ve az önce içtiğim sert elma şarabı vücuduma o kadar iyi geldi ki, istemeden ağzımdan kaçırıp daha önce tanıştığımızı ele vereceğimden korkuyorum.

Belki bir sonraki içki bir hata olacak, ama alkol stres ve terlemeyi hafifletiyor ve eve giden arabayı babam sürüyor, o yüzden... riski göze alacağım.

Luther bira şişesini bitirir. "Sakıncası yoksa." Boş şişeyi almak için elimi uzatırım. "Sakıncası yok."

Luther'ın kaç tane içtiğine dikkat etmemiştim, ama bana bakışından birkaç tane içtiği belli oluyordu.

Parmaklarım açılıp kapanıyor ve o bardağı avucuma bastırıyor.

Ashley Luther'ın diğer tarafında oturuyor ve ben soru sorar gibi kaşlarımı kaldırdığımda başını sallıyor.

"Başka kimse var mı?" diye soruyorum ve adamlardan biri başını sallıyor.

"Ben bira alayım, ama yardım edebilirim." Kanepeden kalkmaya başlıyor.

"Merak etme, ben hallederim."

"Emin misin?" diye soruyor, hala koltuğun kenarında oturmuş.

"Kesinlikle." Gülümsüyorum.

Hoş bir adam, ama adını hatırlamıyorum.

Luther ve ben birbirimize karşı doğal davranmayı iyi başardık ama Luther'ın sahiplenme duygusunu hissedebiliyorum ve başka bir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermek onu mantıksız hale getirebilir.

İzninizle, tuvalete uğrayıp garajdan iki bira ve bir elma şarabı alıp oturma odasına geri döndüm.

Kimse yerinden kıpırdamamış, Luther'ın yanındaki kanepenin ucundaki yerim hala boş.

Önce diğer adama birayı verip yerime oturuyorum, bir bacağımı altına kısıtıyorum.

"Al bakalım." Luther'a birayı uzattım.

O da yaslanmış pozisyonundan doğrulup şişeyi aldı. "Teşekkürler, bebeğim."

Kalbim durdu.

Bana "Bebeğim" dedi.

Kızının önünde.

"Keçiler." Luther göğsünü okşayarak bu kelimeyi öksürerek söyler, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi. "Onları çimlerini yemeleri için kiralayabilirsin."

Bu adamla başa çıkamıyorum.

Bu, tarihinin en kötü toparlanma süreci.

Eğer kendimi spontan olarak yanıp ölmek istemeseydim gülerdim.

Bir süredir devam eden yan konuşmalar şimdi sessizleşti. Onun bana "Bebeğim" dediğini duydukları için mi, yoksa onun dramatik göğüs vuruşları dikkatlerini çektiği için mi, bilmiyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak, elma şarabı kutusunu açıp dudaklarıma götürürken gözlerimi kaldırıyorum.

Ashley Luther'ın diğer tarafında olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama karşımızdaki kanepede oturan kızlardan biri bana sırtıyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, "*Şanslısın*" diyor.

Bölüm 85

Luther

KENDRA'NIN BANA GETİRDİĞİ BIRAYI YARIYA KADAR İÇİYORUM
ve kalkmam gerekiyor.

Öne doğru eğilip başımı Kendra'ya çeviriyorum. "Hemen dönerim," diyorum sessizce.

O başını sallar. "Tamam."

Ona dokunmak için can atıyorum.

Sadece dizini sıkmak bile yeter.

Ama kendimi kontrol ediyorum ve ayağa kalkarken ellerimi kendime saklıyorum.

Kendi banyomu kullanmak için büyük odayı geçip merdivenlere çıkıyorum.

Her adımda içimden kendime kızıyorum, Kendra'ya "*Bebeğim*" diyerek ne kadar büyük bir hata yaptığımı inanamıyorum.

Ashley'nin yüzümün yan tarafına diktiği bakışlarını hissedebiliyordum
ama fark etmemiş gibi davranıyorum.

Ben sevgi sözcükleri kullanmam. Asla. Arkadaşları bunu fazla önemsememiş olabilir, ama Ashley çok iyi bilir.

Başımı sallayarak merdivenlerin tepesine geldiğimde yatak odamın kapısının kapalı olduğunu fark ettim.

Onları kapattığımı hatırlamıyorum.

Biri buraya gizlice girip oyun oynamış olabileceği düşüncesiyle yüzüm buruştu, ama kapıları açtığımda odanın boş olduğunu gördüm.

Kimse yok...

Gözüm kırmızı bir şeye takıldı.

Odayı geçip yatağımın yanında duruyorum. Yastığımın üstünde duran kırmızı tangaya bakıp sırtıtıyorum.

Kendra, parti hala dışarıdayken gizlice gelip bırakmış olmalı.

Birayı komodinin üzerine koyup tangayı alıyorum ve bir parmağıma takarak Brat için fotoğrafını çekiyorum.

Sonra külotu cebime atıyorum.

Charlea 8h

KEFDAA

TELEFONUM TITRER VE CEBIMDEN ÇIKARIRIM.

Papı'den bir fotoğraf geliyor.

Mesajı açtım ve ekranımı tangamın resmi doldurunca hemen kapattım.

"Ee..." Ashley'nin sesi yanımdan geliyor ve ben irkiliyorum, telefonumu göğsüme bastırıyorum. O kadar dalmışım ki, Luther'ın yerine geçtiğini fark etmemişim. "Bir sorum var."

Etrafa bakındım, stresim anında en yüksek seviyeye çıktı. Ama *şanslı* diyen kız bize dikkat eden tek kişi gibi görünüyordu.

Ashley'e dönüyorum. "Şey, tamam."

O yerinden kıpırdar. "Sen ve babam, hani, birlikte misiniz?" "*Birlikte*" derken kaşlarını kaldırır ve başını eğirir.

Ağzımı açtım. Kapattım. Yuttum.

Kafamı sallamak istiyorum. İnkâr etmek. Böyle bir şey sormasının çok saçma olduğunu söylemek.

Ama yapamıyorum. *Onu*

inkar edemiyorum.

"Ben..." Ona verecek bir cevap bulamayınca, sözlerim kesildi.

Ashley yaklaşır ve sesini alçaltır. "Ayakkabılarını burada gördüm."

Midem bulanıyor ve içindeki elma şarabı dönüyor.

Mayday!

"O zamanlar pek bir şey düşünmemiştim. Jessie teyzemin falan sandım. Ama sen geldiğinde tanıdım. Onlar *senin* sandaletlerindi. Sen buradaydın."

"Ben..." Dudaklarımı ısırıyorum.

"Panik yapma." Daha da yaklaşır, dizlerimiz birbirine değene kadar, ikimiz de birbirimize dönük. "Sizin çıkmanızı istiyorum."

O... ne?

Anlamıyorum.

"Neden bunu istiyorsun?" Ben de aynı sessizlikle soruyorum.

"Öyleyse çıkıyorsunuz?" diye bağırır, sonra öne eğilir ve tekrar sessizleşir. "Gerçekten çıkıyorsunuz?"

Yanaklarımı şişirip ona hafifçe başımı sallıyorum.

O koltuğunda zıplamaya başlayınca, ben ona yaklaşıyorum. "Bu yeni bir şey. Babam bilmiyor."

O nefesini tutar. "Bu çok skandal." Onun tepkisine gülümsemeden duramıyorum. Sonra dudaklarını kapatır. "Ondan duymayacak."

Hemen cevap vermesine minnettarım, ama büyüyen yalanlar dağımıza bir kişi daha eklediğim için kendimi kötü hissediyorum. "Gerçekten umurunda değil mi?"

"Yirmi yaş farkı mı? Hayır."

"Yirmi dört," diye düzeltiyorum.

O burun kıvrıyor. "Daha da iyi. Artık babama benden on yaş büyük bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğimde, bana bir şey diyemez."

Yirmi altı yaşındayken her şeyi bildiğimi sanırdım, ama şimdi o yaş birdenbire çok genç geliyor.

"Ciddi misiniz?" diye soruyorum, aniden koruyucu bir tavır takınıyorum.

Ashley gülümsedi. "Evet. Harika biri. Sizin ilişkiniz ciddi mi?"

Ona verecek iyi bir cevabım yok.

Ciddi bir şey gibi geliyor. Ama bu konuyu gerçekten konuşmadık.

Aramızdaki gelecek hakkında hiç konuşmadık.

Omzumu kaldırarak, söylemeden onayladım.

O daha da yaklaşıyor, burnumuz birbirine birkaç santim kalana kadar. "Onu seviyor musun?"

Soru, bal gibi üzerime akıyor. Onu seviyor muyum?

Bana yemek getiren adamı mı?

Ailesine değer veren ve geçimini sağlayan adam.

Beni bir gecede güldüren, başımı döndüren ve eriten adam.

Beni arzuladığını hissettiren adamı seviyor muyum?

Bana sevdiğimi hissettiren adamı, ona bunu söylemeye cesaret edemesem bile.

Luther'ı seviyor muyum?

Omuzlarımı tekrar kaldırıyorum.

"Aman Tanrım." Kollarımı tutarken çığlık atıyor.

"İnanamıyorum!"

"Neye inanamıyorsun?" Luther'ın derin sesi ikimizi de ürküttü.

Ashley çığlık

atar. Ben

zıplarım.

Luther, birayı tutmayan elini göğsüne vurur. "Tanrım, Ashley, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Öyle mi?" Ashley iki elini göğsüne bastırır. "İnsanlara gizlice yaklaşma."

Luther homurdanır. "Dikkatini vermeyen sensin. Şimdi çekil."

OTUZ DAKIKA VE KALAN ELMA ŞARABIMDAN SONRA, KENDİMİ derilerimden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Biraz sarhoşum. Tek istediğim Luther'a sarılmak.

Yüzümü boynuna dayamak istiyorum.

Onu içime çekmek istiyorum.

Kollarının beni sarmalamasını istiyorum.

Kulağıma sözlerini, sikini ise...

"Bütün havalı çocuklar burada takılıyor, ha?" Babam kanepenin yanında durur.

"Açıkça. Öyleyse git," diye cevaplar Luther ve birasını bitirir.

Babası ellerini beline koyar. "Temizliğe yardım etmeyi teklif edecektim, ama bu tavırla olmaz."

Luther eliyle onu uzaklaştırır. "Gerek yok."

Mutfağa ve yemek tepsileriyle dolu tezgahlara bakıyorum.

Luther bakışımı fark eder ve başını sallar. "Seni işe koşturmayacağım."

İç çekiyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Luther öne eğilir, şişeyi sehpa koya ve ayağa kalkar.

Dönerek, bir elini bana, diğer elini Ashley'e uzatır.

Bu mükemmel bir bahane. Ona dokunmam için tek yol bu, hem de garip görünmeden.

Avuç içimi onun avuçlarına koyuyorum ve o da kollarını bükerek, koltuk altlarından şişkinleşen pazı kaslarıyla bizi aynı anda kaldırıyor.

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılır. Sırtını sıkarım.

Sonra birbirimizi bırakıyoruz.

"Kartlar için çok teşekkür ederim." Ashley Luther'ın yanından geçerek babama sarılır. Sonra bana döner. "Tanıştığımıza çok memnun oldum." Beni sıkıca sarar ve sesini zar zor duyulacak kadar alçaltır. "Babama söylediğimi bildiğimi söylemen için sana zaman vereceğim."

"Tamam," diye fısıldadım.

Ona söylemek istediğimden emin değilim, ama onun onu habersiz yakalamasından daha iyidir. Tıpkı bana yaptığı gibi.

"Tekrar tebrikler," diyorum Ashley'e sarılmamız biterken.

"Teşekkürler." Saçlarını geri atarak sırtıyor.

Babam Luther'a elini uzatır. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

Luther elini sıkarken homurdanır.

Ve sonra veda etme zamanı geldi.

Elini sıkmam gerekir mi?

Sarılmak tuhaf olur mu? Ashley babama veda ederken sarılmıştı...

Luther'a sarılmak istiyorum. Her şeyden çok istiyorum. Ama babamın önünde hiç sarılmadık.

"Joe, eve götürmen için sana bir paket kurabiye vereyim," diyor Ashley neşeyle, mutfağa doğru yürürken. Babamın dikkatini de kendine çekiyor.

O gerçekten benim yeni en sevdiğim insan.

Luther'ın eli sırtıma konuyor.

Sanırım orada bırakacak. Beni kapıya kadar geçir.

Ama sonra eli yanıma kayıyor ve beni kendine doğru çekerek döndürüyor.

Kollarım beline dolanıyor, sırtımı sarıyor.

Ve nefes alıyorum, onun mükemmel kokusunu ciğerlerime çekiyorum, tam da umduğum gibi bir kucaklaşma yaşıyorum.

Ağzının saçlarıma bastırıldığını hissediyorum ve kalbim çarpıyor.

Sonra beni bırakıyor.

Kollarımı indirip geri adım atıyorum, Ashley'nin arkadaşlarına bakmaya cesaret edemiyorum.

"Sonra mesaj atarım." Luther'ın gözleri benimkilere dikildi ve onun da daha fazlasını istediğini biliyorum.

Bir adım daha geri çekildim. "İyi geceler."

Hoşça kal, bebeğim, diye sessizce dudaklarıyla söyledi.

Dudaklarımı ısırıp arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Bölüm 87

Luther

Ben: Ashley'e para vermek zorunda değildin.

SADECE DÜŞÜNMEK BİLE KAFAMI SALLAMAMA YETİYOR.

Bugün Kendra'ya yaptıklarımдан sonra...

Ashley ile tanışmak. Jessie'nin benim kız kardeşim olması sürprizi... Aptalca ama dürüst bir hataydı. Kendra'ya o kadar takılmıştım ki, bu küçük detayı tamamen unutmuşum.

Ama poker gecesinde anneme soğuk algınlığı bulaştıran kadına şükrediyorum. Onu da bugünkü randevularıma eklemiş olsaydım, Kendra kaçıp giderdi.

Ama onun yerine çocuğuma para verdi.

Telefonum titriyor.

Bebek Bebek: Parasız bir üniversite öğrencisi olduğumu hatırlıyorum.

Sandalyeye yaslanıyorum, yıpranmış deri omuzlarıma yapışıyor.

Ben: Okul masraflarını ben ödedim. Hiç borcu yok.

Bebek Bebek: Çok naziksin.

Ben: Teşekkürler, bebeğim. Ama övgü beklemiyordum.

Ben: Cömertliğin için sana bu hafta kahve ısmarlayarak teşekkür etmek istiyorum. Çarşamba olur mu?

Bebek Bebek: Halka açık bir yerde mi? İyi bir fikir mi?

Endişelenmesi yanlış değil. Ama onu gerçekten etkilemek için bir şeyler yaptığımı hissetmem gerekiyor.

Saklanmamız ve rol yapmamız gerekmeyen normal bir etkileşime ihtiyacım var.

Ben: Buradan yaklaşık elli dakika uzaklıkta BeanBag adında bir kahve dükkanı var. Beğeneceğini düşünüyorum.

Bebek Bebek: Orada buluşalım.

Telefonumu yere bırakıp, cebimden tangasını çıkarıp parmaklarımın arasında okşuyorum.

Bölüm 88

KENDRA

'DAN ARABAMDAN İNDİĞİMDE, FARK ETTİM Kİ DAHA SICAK burada, dağda olduğundan daha sıcak olduğunu fark ediyorum.

Bir an durup hafif lacivert hırkamı çıkarmalı mıyım diye düşünürüm, ama çıkarmamaya karar veririm. Dükkanın içi soğuk olabilir.

Sırt çantamı omzuma asıp arabanın kapısını kapatıyorum ve BeanBag Coffee'ye doğru yöneliyorum.

Dün gece Luther'ın tahmini süre doğru mu diye GPS'ime adresi girdiğimde, BeanBag için birçok sonuç çıktı. Ama en yakını kırk dokuz dakika uzaklıktaydı ve adresi onunla teyit ettim.

Saat üçte buluşacağımızdan erken geldim ve beklerken biraz iş yapabilmek için dizüstü bilgisayarımı da yanımda getirdim.

Ama görünüşe göre Luther benden daha erken gelmiş, çünkü kamyoneti bir sıra önde park etmiş.

Yine de sırt çantamı yanımda tutuyorum. Belki o gittikten sonra biraz kalıp manzara değişikliğinin tadını çıkarırım.

Park yerinden geçtim ve hain sandaletlerim kaldırımdaki bir dalı kırdı.

Derin bir nefes alıyorum, Luther'ın renkli camlardan beni izliyor olma ihtimaline karşı ifademi nötr tutmaya dikkat ediyorum.

Ashley'nin bizden haberi olduğunu ona ne zaman söyleyeceğime karar vermedim.

Eninde sonunda söyleyeceğim. Sadece bugün doğru zaman mı bilmiyorum.

Şansımız zaten yeterince yaver gitmedi. Biraz nefes almamız lazım.

Kapıyı açtığımda kahve kokusu etrafımı sardı.

İçeri adımımı attığımda tahta bir tıkırtı sesi duyulur.

Yukarı bakınca, kapının yanında küçük bir yağmur çubuğu asılı olduğunu görüyorum ve kapı kapanınca geriye doğru dönüyor. Bu ses çok hoş ve metalik bir zil sesinden çok daha doğal bir karşılama.

Burası bir kulübe havası var. Ahşap masalar ve sandalyeler, büyük deri koltuklar ve şu anda çıtırdamayan bir şömine var, ama kışın nasıl olacağını hayal edebiliyorum.

Masaların birkaçı dolu. Ama sadece birinde benim adam var.

Kahve dükkanının karşısından Luther'a bakarken göğsümü parlak bir heyecan dolduruyor.

O da beni izliyor.

Bakıyor.

Ve yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi sakın hissediyorum.

Luther ayağa kalkıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum.

Şu ana kadar ne kadar dengesiz hissettiğimin farkında bile değildim. Uzun adımlarıyla birkaç saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Onu izlemek için birkaç saniyem var.

Kot pantolonunun içindeki bacaklarının nasıl göründüğünü takdir etmek için. Gri flanel gömleğinin kollarını sıvadığında ön kollarının nasıl göründüğünü. Gömleğinin üst düğmelerini açtığında göğsünün nasıl göründüğünü.

O kadar babacan ki, gerçek olamaz.

Uyluğumu sıkıyorum, keşke şort yerine etek giyseydim diyorum.

Tabii ki bir kahve dükkanının tuvaletinde seks yapmamız gerekmiyor.

Ama...

Luther önümde durur, dudaklarında bir gülümseme belirir.

Ona neden gülümsediğini sormak için ağzımı açtım ama o sorumu keser. Bir öpücükle.

Sıcak eller beni kavrar.

Biri boynumun yanına, diğeri kalçama, beni yerinde tutarken dudakları dudaklarıma bastırıyor.

Gözlerim kapanır. Ve ona uzanırım. Parmaklarım onun yanlarındaki kumaşa yapışır.

Kollarımı boynuna dolamak istiyorum. Onu yere çekmek istiyorum.

Yapmak istediğim çok şey var. Ama halka açık bir yerdeyiz.

Ve tanıdıklarımızdan uzak olsak bile, yine de çoğunlukla medeni bir toplumda yaşıyoruz, bu yüzden birbirimize sürtünemeyiz.

Aynı anda birbirimizden uzaklaşıyoruz, ama Luther boynuma koyduğu elini çekmiyor.

"Merhaba, Bebek Doll." Sesi arzu ve boğuklukla dolu.

Dudaklarımı ısıriyorum. Ona ne demek istediğimi biliyorum.

Söylememem gerektiğini biliyorum. Ama...

"Merhaba, Baba." Sesimi fısıltıya indiriyorum.

Luther dişlerinin üzerinde dilini gezdiriyor.

Ağzına bakıyorum.

"İçki alalım." Luther çenesini tezgaha doğru kaldırır.

Başımı sallıyorum.

Barista benim yaşlarımda ve bize bakmamak için o kadar uğraşıyor ki, düşündüğüm kadar sessiz fısıldadım mı diye merak ediyorum.

Tezgahın önünde duruyorum ve Luther hemen arkamda, o kadar yakın ki göğsü sırtıma yapışmış durumda.

Kolunu bana dolayarak, ön kolu göğsümün üstüne, eli ise karşı omzuma yapışıyor.

"Önce sen." Sözlerinin sırtımda titreştiğini hissediyorum. Menü panosuna bakıyorum.

"Üzgünüm, bir saniye bekleyebilir misiniz?" diye sonunda benimle göz teması kuran kadına söylüyorum.

"Oh, acele etmeyin."

Çok fazla içecek seçeneği var. Tüm açıklamaları okumak istiyorum ama çok da zaman harcamak istemiyorum.

"En sevdiğiniz var mı?" Panik yapmadan karar vermek yerine soruyorum.

"Şey, tuzlu fındıklı çok güzel."

Luther'ın bu isme güldüğünü hissediyorum.

Tahtada onu ararken gülümsüyorum. "Nedir o?"

" tuzlu karamel ve fındıklı latte," barista barista malzemeleri.

Canım canlanıyor.

"Fındık en sevdiğin şey, değil mi?" diye sorar Luther.

Başımı geriye eğip ona bakıyorum. "Bunu nasıl bildin?"

"Babanın evinde kullandığın krema kabını gördüm." Açıklarken utangaç bir ifade takınır. "Kahvaltı sırasında."

Kaşlarım kalkar. İlk pancake kahvaltısından bahsediyor. "Çok dikkatliymişsin."

Ağzının kenarı yukarı kalkar. "Bazen iyi günlerim de olur."

Ona yan gözle bakıp baristaya dönerim. "O harika olur, teşekkürler."

Barista siparişi giriyor. "Sıcak mı, soğuk mu?"

"Aslında... sıcak olsun." Planım oyalanmak olduğu için, yudumlayabileceğim sıcak bir içecek alacağım.

"Ve senin senin için?" Onun yanakları pembe pembe olur Luther Luther'e siparişini sorduğunda

"Sıcak siyah kafeinsiz, lütfen. Şili çekirdeklerinden var mı?"

Kız başını sallar.

"Evde hala o öğütücü var, değil mi?" Yanağıma gelen nefesinden, başını öne eğip bana sorduğunu anlayabiliyorum.

Cevabımı mırıldanarak veriyorum.

Randevuya çıkmak hoş bir fikirdi, ama Luther bu kadar karıncı karıncı ve tatlı davranacaksa olmaz. Beni çok etkiliyor.

"İki paket çekirdek kahve alalım," diyor Luther kadına.

Kadın bize toplam tutarı söyler ve Luther'la ödeme konusunda tartışmak yerine, o cüzdanını önüne tutarken ona yaslanıp birkaç banknot çıkarırım.

"Çekirdekleri hemen alayım, sonra içecekleri hazırlayalım," diyor barista Luther'a para üstünü verirken.

Yan tarafa uzanıp kalan parayı bahşiş kavanozuna atıyor.

Bu adamı seksi bulmak için bir neden daha.

"Latte için teşekkürler. Ve kahve çekirdekleri için de." Uzanıp, hala göğsümde duran koluna parmaklarımı doladım. "Şili'den kahve içtiğimi hatırlamıyorum."

Luther cüzdanını cebine geri koyar, sonra elini benimkinin üzerine koyar ve parmaklarımı ısıtır. "Geçen yıl burada çalışanlardan biri bana onlardan bahsetmişti. Anlaşılan Şili'nin yağmur çubuklarının geldiği bölgeden geliyorlar."

Kapıyı açtığımda duyduğum güzel sesi düşünüyorum. "İlginç."

Luther omuz silkti. "Ya da adam palavra atıyordu. Ama her halükarda kahve çok lezzetli."

Kadın iki poşetle geri geldiğinde, birbirimizden ayrılıyoruz ve Luther kahve çekirdeklerini alıyor.

Onun önderliğinde, uzak köşede oturduğu yere geri döndük.

'ın masası küçük ve yuvarlak sadece iki sandalye.

Yakın olmak için mükemmel.

Luther çantaları masanın kenarına yan yana koyar, sonra siparişi çağrıldığında sade kahvesini almaya geri döner.

Sırt çantamı sandalyelerin yanındaki yere koyup oturdum.

Luther kahvesini masaya koyup latte'mi almaya giderken sessizce oturduk.

Kağıt bardağı önüme koyar ve ben ellerimi bardağın etrafına sararken o diğer sandalyeye oturur.

"Günün nasıl geçti?" Luther'ın koyu renk gözleri benimkilerde kalıyor. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

"İyi geçti."

"Sadece iyi mi?"

"Şey, son zamanlarda daha iyiye gidiyor." Adam sırttı.

Ona işteki son projemden bahsediyorum. İçeceklerimizi yudumluyoruz.

O da bana Ashley ile geçirdiği hafta sonunun geri kalanını anlatıyor.

Serbest ellerimizi masanın üzerinde gezdiriyoruz.

Parmak uçlarımız parmak uçlarımız birbiriyle ve ben benim parmağımın başka santim daha yaklaştırıyorum.

Luther elini benimkinin üzerine koyar. Ve ona sormak zorundayım.

"Luther?"

"Evet, bebeğim?"

Bir an tereddüt ettikten sonra nefes veriyorum. "Ashley'nin annesi hakkında sana bir şey sorabilir miyim?"

Luther'ın çekileceğini bekliyorum.

Elini elimden çekip sandalyesine geri yaslanmasını. Ama yapmaz.

Eğilmiş halde kalıyor.

Ve iç çekmiyor. Rahatsız görünmüyor.

"Bilmek istediğin her şeyi anlatırım," diyor ve ciddi olduğunu biliyorum.

"Mezuniyet partisinde kimse ondan bahsetmedi. Acaba..." Bunu iyi düşünmemişim. Onun hayatta olup olmadığını öylece soramam, değil mi? "Buralarda mı?"

"*Etrafta* derken ABD'de yaşıyor mu demek istiyorsan, evet. Ama Ashley'nin hayatında yok."

Onun cevabı daha pek çok soruyu akla getiriyor, ama aklıma gelen ilk soruyu soruyorum. "Evli miydin?"

Luther başka yere bakıyor. Sonra elini elimden çekiyor. "Ciddi misin sen?"

"Üzgünüm." Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Üzgünüm, ben..."

Başını bana çevirir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır, bebeğim, öyle değil..."

"Kenny?" Babamın sesi panik içindeki kafamın içinde yankılanıyor. Kafamı yana çeviriyorum. "Baba?"

Odanın ortasına kadar gelmiş, doğruca bize doğru yürüyor.

Elimin masanın üzerinde olduğu yere bakıyorum.
Luther'ın elinin üstüne koyduğu yere.

Babam gördü mü?

Masanın kenarında duran kahve poşetlerine bakıyorum.

Lütfen onun görüşünü engellemiş olsun.

"Ne yapıyorsun ne ne burada Babamın gözleri masamıza ulaştığında kısılır.

"Hey, dostum." Luther bir şekilde tamamen normal konuşuyor.
"Bugün herkesle karşılaşıyorum."

Charlea 8ç

Luihea

"

ve ben, kalbimin göğsümden çıkmak istercesine attığı sesin arasında onun sözlerimi duyabildiğine şaşıyorum.

Gerçekten işlerimi yoluna koymam lazım çünkü bu yılı hayatta geçirme şansım yüzde elli.

"Evet." Kahvemi alıyorum. "Dünya ne kadar da küçük." Sahte bir

Rahatlık hissetmiyorum, içkimin bir yudumunu alıp yanımdaki masaya başımı sallıyorum. "Bir sandalye çek."

Kahve çekirdeklerinin bulunduğu poşetleri Joe'nun yoluna çıkmasınlar diye masanın öbür tarafına kaydırıyorum.

Joe, Kendra'ya bakar.

Kendra parlak bir gülümsemeye sırt çantasının üstüne vurur. "Çalışmak için dizüstü bilgisayarımı getirdim, ama belki patronum günün geri kalanında izin verir."

Kalbim acıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Arkadaşıma yalan söylemekten nefret ediyorum.

Kendra'nın ona yalan söylemesini istemiyorum. Kız kardeşimi yalanlara karıştırmak istemiyorum.

Suçluluk duygusu boğazımı tıkar, konuşmamı zorlaştırır. Kendimi zorla yutkunurum.

Bunu yapmaya devam edemeyiz.

"Tamam," diyor Joe yavaşça. "Sipariş vereceğim. Başka bir şey ister misin?"

Kendra gibi başımı sallıyorum.

Joe'nun nezaketi beni daha da kötü hissettiriyor.

O arkasını döndüğünde, Kendra'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ve gözlerinde parlayan bakıştan nefret ediyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Burasının güvenli bir yer olduğunu düşündüğüm için üzgünüm. Stres ve suçluluk duygusu için üzgünüm.

Birlikteyken sana mutluluktan başka duygular yaşattığım için özür dilerim.

"Bu senin hatan değil, senin hatan değil, hatan değil." She rolls her lips together and Joe'nun içkisini sipariş ettiği tezgaha doğru bakıyor. "Ben... Hemen dönerim."

Kendra iterek onun sandalyesini uzaklaştırır sandalyesini masadan masadan ve ayağa kalkar.

Bir şey söylemek istiyorum. Ona bir çözüm bulacağımızı söyle.

Ama onun içindeki kargaşayı hissedebiliyorum, bu yüzden konuyu zorlamıyorum. Sadece başımı sallıyorum.

Joe hala sipariş vermekle meşgul, ben de Kendra'yı izliyorum. Babasının arkasında yürürken onu izliyorum.

Bebek arabalarının yanında oturan iki kadının yanından geçmesini izliyorum.

Küçük bir oyuncağın önlerine uçtuğunu izliyorum. Kendra'nın durup onu aldığını izliyorum.

Annelerine bir şey söylerken gülümsemesini izliyorum.

Oyuncak oyuncağı bebek arabasından dışarı çıkan minik bir ele geri verişini izliyorum.

Kızımın, ona veremeyeceğim bir gelecekle etkileşime girmesini izliyorum. Bu suçluluk duygusu boğazımdan aşağı akıyor, midemi dolduruyor.

Ben...

Joe görüş alanıma giriyor ve Kendra'ya bakakaldığımı fark ediyorum.

Gözleri üzerimdeyken, yanındaki sandalyeyi tutup gürültüyle masamıza çekiyor.

Konuşmak yerine başka bir şey yapmak için kahvemi bir yudum daha içiyorum.

Joe koltuğa oturur, kahvesini ağzına götürür, sonra sıcak olduğunu hatırlar gibi duraksar.

"Rocky." Kahvesini masaya koyar. "Kızımı baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerimi kırıpıyorum.

Başka bir kelime kullanmış olsaydı, muhtemelen kendimi ele verirdim. Ama *baştan çıkarmak mı*?

Burnumu çekerek başımı salladım. "Baştan çıkarmak mı? Hangi yüzyıldayız ? Hasta mısın?"

Omuzları çöküyor ve derin bir nefes alıyor. "Üzgünüm, ben... Sadece öyle göründü ki..." Joe elini yüzünden aşağıya doğru çekiyor.

Ve ben daha fazla suçluluk duygusunu yutuyorum. "Uzun bir gün müydü?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

Joe elini indirip kahvesini tekrar kaldırır.

Sonra dükkânında bir siparişin karıştığını anlatır.

Bana anlatıyor çünkü ben onun arkadaşayım ve cevabımı hayır olarak algıladı.

Ama ben onun sorusuna cevap olarak değil, *ona* başımı sallıyordum.

Eğer bana doğru soruyu sorsaydı. Gözlerimin içine bakıp kızıyla yatıp yatmadığımı sorsaydı.

Ona söyledim.

Her şeyi itiraf ederdim.

Ona ona aşık olduğumu söyledim.

Ona çoktan aşık olduğumu söyledim.

Eğer o, onun babası olmasaydı, onunla konuşurdum. Ona ne yapmam gerektiğini sorardım.

İyi bir şey için arkadaşlığımı riske atmaya değer mi diye sorardım.

Bana yeterince değerli olduğumu düşünüp düşünmediğini sorardım.

Bir aile ile bir gelecek karşılığında kendimi feda etmenin yeterli olup olmadığını sorardım.

Ama o doğru soruyu sormadı. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemiyorum.

Chariea o

KEFDAA

TUVALETİ KULLANMADAN ÖNCE ELLERİMİ İKİ KEZ YIKARIM, SONRA sonra tekrar yıkarım.

Bebek yeterince sevimliydi, ama o ıngırak şeyi bir şekilde hem yapış yapış *hem de* kabukluydu. Ve eğer onu yine yoluma atarsa, etrafından dolaşıp yürümeye devam edeceğim.

Kapıda durup, henüz dışarı çıkamıyorum. I was trapped in Luther's bedroom that night
Ashley eve erken geldi, şansımızın lanetli olduğunu söyledi.
Ve bence öyle olmalı.

Bu sürekli kıl payı kurtulmaların bir tür evrenin cezası olduğunu düşünüyorum.

Nefesimi veriyorum.

Artık bunu yapmamız gereken noktaya geldik.

Babama söylemeliyiz.

Kapı kolunu parmaklarımla kavrayıp açtım.

Ona burada söylemeyeceğiz. Şu anda değil. Bir plan yapmadan söylemeyeceğiz.

Ama yakında.

Banyodan çıkarken, gözlerimi Luther'dan alamıyorum.

Bugün beni karşılama şekli...

Ellerinin üzerimde olduğunu hâlâ

hissedebiliyorum.

Sipariş verirken sırtımda hissettiğim sıcaklığını.

Sesinin içimde yankılanışını hala hissedebiliyorum.
Şansımız lanetli olabilir, ama birlikte olduğumuz her an hala sihir gibi geliyor.
Omuzlarımı dikleştirip odayı geçiyorum.
Luther beni önce görüyor, sonra babam sandalyesinde dönüp bana bakıyor.
Gülümsemesi normal görünüyor. İyi görünüyor.
Luther yerinden kıpırdar ve cebinden telefonunu çıkarmasını izlerim.
"Üzgünüm," diyorum babama masaya ulaşırken. "Gitmem gerekti."
Babam fincanını kaldırıyor. "Bundan çok içmemeliyiz." Sonra bir yudum alıyor.
Yerime otururken gözlerimi deviriyorum.
Luther sandalyesini masadan geriye kaydırır. "Gitmem gerek. Jessie kendini iyi hissetmiyor, ben de bara bakmam lazım."
Babam başını eğdi. "Gerçekten mi?"
"Oh, çok kötü." Luther'a uzanmamak için ellerimi latte'nin üzerine koydum.
Doğruyu mu söylüyor yoksa gitmek için bahane mi uyduruyor emin değilim.
Ve ona teşekkür etmeli miyim, yoksa kızmalı mıyım, emin değilim.
Üçümüz birlikte olmasak daha az garip olur. Ama yine de.
Luther ayağa kalkar. "Kestiğim için üzgünüm." Gözleri benimkilere bakar. Sadece bir anlığına.
"Hoşça kal," diyorum sessizce.
Luther başını sallar, kahvesini ve fasulye torbalarından birini alır, sonra uzaklaşır.
Babam Luther'ın gidişini izler. "Sana da biraz tuhaf geldi mi?"
Tehlike. Tehlike.
Omuz silkiyorum. "Belki Jessie için endişeleniyordur?"
Babam başını sallar. "Onu gördüğümde iyi görünüyordu."
"Mezuniyet partisinde mi?" diye sorarım. "O dört gün önceydi."
"Ha? Ah, doğru."

Garip davranmaktan bahsetmişken. "Sen iyi misin?" O iç çeker. "Sanırım pizza istiyorum."

Gülüyorum. "Oh, teşhis bu mu?"

Babam başını sallar. "Burada kalıp bunları bitirmek ister misin?" İçkisini kaldırır. "Yoksa pijamalarımızı giyip kanepede erken akşam yemeği yiyelim mi?"

"Kesinlikle ikinci seçenek."

Chariea 1

KEFDAA

Papi: Evde misin?

TELEFONUMU MASAMDAN ALDIM.

Ben: Evet.

Papi: On dakika sonra orada
olacağım.

Ben: Tamam.

Telefonumu yerine koydum.

Ben konuşmadım konuşmadım Luther
Luther Luther kahve dükkandan dükkanından
beri. Ve kendimi... tedirgin hissediyorum.

Gergin.

Konuşmamız gerek. Biliyorum, konuşmamız gerek.

Ve bunun yapılması gerektiğini bilsem de,
babama bizim hakkımızda konuşmak için sabırsızlanmıyorum.

Ayağa kalkıp temiz hava almaya ihtiyacım var.

Charlea z

Luihea

YAVAŞÇA GARAJ YOLUNA SÜRÜYORUM.

Kendra'ya mesaj attığımdan beri kalbim deli gibi atıyor. Ve kusacakmış gibi hissediyorum.

Ev görünür ve onu görürüm. Ön merdivenlerde oturmuş, mükemmel görünüyor.

Ve arabamı park yerine koyarken, doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Charlea 7

KEFDAA

LUTHER KAMYONETİNİN KAPISINI KAPATİYOR VE BEN AYAKTA, MERDİVENLERİN merdivenlerden aşağı iniyorum.

Ama bana gelmiyor.

O olduğu yerde kalıyor. Birkaç metre uzakta. Ve bunu hissedebiliyorum.

Ağır. Yoğun. Ve karanlık. "Luther," diye fısıldıyorum.

Bu bir yalvarış.

Söylenmemiş bir soru.

Lütfen bunu yapma.

Omuzları düşer. "Ben sana uygun değilim."

Tek bir cümle. Beş

küçük kelime.

Ve her biri kalbimi parçalıyor.

Aşağıya bakar, bir saniye bekler, sonra başını kaldırır. Ve gözlerime bakar. "Önünde koca bir hayat var, Kendra. Güzel ve zekisin. Sunacak çok şeyin var. Ve benim verecek hiçbir şeyim yok."

"Ben... anlamıyorum." Gözlerim yaşlarla doldu.

Aramızdaki şeyi nasıl bu kadar yanlış anlayabildim? Bu kadar inanılmaz derecede yanlış.

"Ben Yaşadım yaşadım. Ben ya kızım kızım Bir aldım onu

onu büyötmeyi deneyimledim. Ve bunu değıştirmezdım, ama

"Daha fazla çocuk yapmayacağız." Başını sallar. "Ve bunu senden alamam. Sana seçim yapmaya zorlamayacağım."

Sesi sabit ve bu beni çılgılık atmak istiyor.

Neden böyle yapıyor?

Neden bana çocukları sormadı?

Sorsaydı, ona söylerdim.

Ona her şeyi söylerdim.

Ona söylemek istiyorum.

Ağzımı açıyorum. Nefes alıyorum.

Onu durdurabilirim.

Bunu

durdurabilirim.

Ama o devam ediyor.

"Joe benim en iyi arkadaşım." Luther'ın sesi sonunda titriyor. "O benim en iyi arkadaşım ve benden daha iyisini hak ediyor."

Ağzımı kapatıyorum.

İşte bu.

Gözyaşları sonunda akmaya başladı, yanaklarımdan süzülüyor. Durduramıyorum.

Kalbimin parçalarının kaburgalarımın arasından kayıp gitmesini engelleyemiyorum.

Eğer mesele sadece çocuklar olsaydı...

Onu tutan tek şey bu olsaydı... Ama değil.

"Ona söylemeyeceğim. Ama sen söylemek istersen, seni engellemem." Beni ağlarken izlerken yüzü buruşuyor. "Özür dilerim."

Titrek ellerimi kaldırıp parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum.

Titriyorlar.

Her şey titriyor.

"Üzgünüm," diyor Luther bu sefer daha sessizce. "Lütfen bir şey söyle."

Dudaklarımı aralayıp titrek bir nefes alıyorum.

Gözlerimi barda

sabitlerim. Eli

uyluklarımda üzerinde.

Luther motel odamın kapısından içeri giriyor.

İlk öpücük.

İlk okşama.

*Babam.
Yanımda uyuyan adam.
Koridorda Luther'a rastlamak. Eli
boğazımda.
Luther bana numarasını veriyor.
İlk mesaj.
İlk telefon görüşmesi.
Sakinliğim.
Eller, ağızlar, sıcaklık ve ten.
Bunun kötü bitmeyeceğine dair söz vermesi.
Kızının bana onu sevip sevmediğini sorması.
Bana benim için doğru kişi olmadığını söyledi.
Şansını denemek yerine bir arkadaşını seçmesi. Beni
seçmemesi.
Onun lanet olası sözü.
Bana doğru bir adım atıyor.
Ellerimi indiriyorum. "Söz vermiştin." Bir adım geri
çekiliyorum. "Ama anlıyorum."
Her şeyi çok iyi anlıyorum. Daha
fazla gözyaşı dökülüyor.
"Kendra," Luther boğuk bir sesle söylüyor.
Ona sırtımı dönerek başımı sallıyorum. "Gitmelisin."*

Bölüm 4 KENDRA

– 10 yıl önce

"GİTMELİSİN." APARTMAN KAPISINI AÇIK TUTUYORUM.

Erkek erkek arkadaşım bana bana bana
karışık şaşkınlıkla "Anlamıyorum.
Anlamıyorum. Her şey yolunda sanıyordum."

"Taşınıyorum ve... senden hoşlanıyorum, ama uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum."

Bu doğru. Taşınıyorum.

Ama üç hafta sonra. Ve sadece otuz dakika uzaklıkta. Ben sadece... Bu en iyisi.

"Üzgünüm," diye ekliyorum.

Soğukkanlılığım kayboluyor ve onun gitmesi gerekiyor.

Gitmesi lazım ki, beş gün içinde beşinci kez sinir krizi geçirebileyim.

Ellerini kaldırıp yanlarına indiriyor. "Fikrini değiştiremez miyim?"

Kafamı sallayınca iç çekip dışarı çıkar.

I AÇIK AÇIYORUM SONRAKİ KUTU VE SONUNDA BUL
BUL TABAKLARI BUL ARADIĞIM
aradığım.

Eşyalarımın sadece üçte birini yeni daireye taşıdım, ama daha birkaç gün oldu.

Bugün babama yeni adresimi gönderdim ve hemen aradı, neden daha önce söylemediğimi sordu, gelip yardım edebilirdi.

Kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti, yalan söyleyip yardım aldığımı söyledim.

Gelirdi. Bunu biliyordum. Bu yüzden söylemedim.

Çünkü babam burada olsaydı, ona her şeyi anlatırdım.

Ve ben... Onu endişelendirmek istemiyorum. Her şey yoluna girecek.

Bundan eminim.

O yüzden bilmesine gerek yok.

Şimdilik.

Belki bir gün.

DİZÜSTÜ BILGISAYARIMIN EKRANINDA BIR TAKVIM BILDIRIMI BELIRIYOR.

Yarın sabah yedide ameliyat var.

"MERHABA, KENDRA. BENI DUYABILIYOR MUSUN? NASIL HISSEDIYORSUN?"

Gözlerimi açtığımda ses etrafımda yankılanıyor. "Ne..."

"Kendra, az önce ameliyat oldun. Tümörün başarıyla çıkarıldı."

HEMŞİRESİ , BENİ TEKERLEKLI SANDALYEYE YERLEŞTİRİP BENİ
HASTANENİN ANA GİRİŞİNE
hastanenin ana girişine.

Arkadaşım arabasını hastanenin önüne çekmiş.

Birhastaneye o sadece sadece beş sür
sürüş daireme daireme

"Annen gelene kadar kalmamı istemediğinden emin misin?" diye
sordu arkadaşım, binamın önüne arabasını park ederken.

"Eminim."

Annem gelmeyecek. Ona
da söylemedim.

SON AĞRI KESİCİ HAPI İÇİP, BOŞ ŞİŞEYİ
banyo tezgahının üzerine koydum.

Parmaklarımla fayanslara hafifçe vurup, bir haftadır aynanın
önünde duran kartviziti aldım.

Onu oturma odasına götürdüm ve dikkatlice kanepeye oturdum.

Sonra numarayı çevirdim.

"Merhaba, burası Doktor Merideth'in muayenehanesi."

Yutkunuyorum. "Merhaba, şey, sanırım biriyle konuşmam
gerekıyor."

Charlea u

KEFDAA

KAPI GÜRÜLTÜYLE KAPANIR.

Benimle onun arasında tam anlamıyla bir engel.

Luther.

O adam...

Nefes nefese kalırım.

Bunu beklemiyordum.

Bunu tahmin etmeliydim.

Arkamı dönmüyorum.

Onun gitmesini görmek istemiyorum.

Luther gidiyor. Bu

sefer temelli.

Evde dolaşıyorum. Doğruca arka
kapıya.

Arka bahçeden geçiyorum.

Çimlerin üzerinden.

Ormanın kenarına.

Ve sonra ağaçların arasından geçiyorum.

Arkamda evi göremeyene kadar devam ediyorum. Etrafta
kimse kalmayana kadar.

Sonra bacaklarımın gücünü kaybedip toprağa
oturuyorum. Gözyaşlarım hala akıyor.

Nefesim hala düzensiz. Ama
sessizim.

Sadece nefes alıp vermem beni ele veriyor.

O beni seçmedi.

Gözlerimi kapatıyorum ve Luther'in görüntüleri karanlıkta belirip kayboluyor.

Anılar.

Duygular.

Dilekler.

Omurgam gevşiyor, bir omur bir omur, ve sırt üstü yatıyorum.

Çam iğneleri saçlarıma takılıyor.

Bir dal yanıma batıyor.

Ama

kıpırdamıyorum.

Hissediyorum.

Hepsini hissediyorum.

Bunu terapistimden öğrendim. Hissetmeyi öğrendim.

Kötü olanı, bilinmeyeni, rahatsız edici olanı hissetmeyi.

Hissetmeyi. Yaşamalarına izin vermeyi. Ölmesine izin vermeyi.

Bırakmayı.

Şu anda, kötü şeyler yaşıyor.

İstediğimden daha uzun süre yaşayacak. Ama hissetmezsem.

Eğer eğer hissetmezsem kendime kendimi Luther'in Luther'in sözlerini o zaman asla ilerleyemeyeceğim.

Gözlerimin köşelerinden saçlarıma doğru hala gözyaşları akıyor. Ama daha yavaş akıyorlar.

Ciğerlerimi tamamen dolduruyorum. Ve nefesimi tutuyorum.

Sonra nefesimi veriyorum.

Bir nefes daha. Bir nefes daha.

Bir sonraki nefeste, yine hissediyorum. Acıyı. Ve ona izin veriyorum.

Acının göğsümü oksijen gibi doldurmasına izin veriyorum.

Çünkü acı gerçek. Acı benim kadar canlı. Ama beni yenemeyecek.

Beni yenemez.

Sadece canımı

yakar.

Charıea h

Luihea

SOKAK TABELASI GÖZÜMÜN ÖNÜNDE BULANIKLAŞIYOR.

Direksiyonu daha sıkı sıkıyorum.

Karım beni aldattığında ağlamadım.

Boşanırken de ağlamadım.

En son ne zaman üzüntüden ağladığımı hatırlamıyorum.

Ama boğazım acıyor.

Ve kalbim çok acıyor.

Neden bu kadar acıyor? Doğru şeyi yaptım.

Kendime bunu söyleyip duruyorum.

Doğru şeyi yaptım.

Onu bırakarak, istediğı geleceğı seçmesine izin veriyorum.

Onu bırakarak, onu engellemiyorum.

Onu bırakmak, hayatımda yaptığım en centilmence davranıştı.

Peki neden hayatımın en kötü kararını vermişim gibi
hissediyorum?

Charlea y

KEFDAA

SAĞ IMDA BİR ÇITIRTI DUYUYORUM.

Gözlerimi açtım.

Bir çıtırtı daha.

Ne kadar süredir burada yatıyorum bilmiyorum, ama gözyaşlarım yanaklarımda kurumuş ve nefesim düzelmiş, bu kadar uzun süre geçmiş olmalı.

Güneş, üstümdeki dalların arasından süzölüyor ve otururken vücudum ağrıyor.

Sevimli sivri bir yüz belirmeden hemen önce başka bir çıtırtı duyuluyor.

"Hey, dostum," boğazım hala sıkışık halde fısıldıyorum.

Tilki birkaç adım yaklaşıyor.

Bacaklarımı apraz yapıp ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Ona uzanmak istiyorum. Onu okşamak için can atıyorum. Ama onun vahşi bir hayvan olduğunu da biliyorum ve muhtemelen bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliyim.

Ama şu anda pek iyi bir ruh halinde değilim, bu yüzden tüylü arkadaşımınla konuşmaya devam ediyorum.

"Sorun yok." Sesimi nazik tutuyorum. "Senin arkadaşın olmak isterim. Eğer senin için de sorun yoksa."

Biraz daha yaklaşıyor ve o anda topalladığını fark ediyorum.

Yorgun kalbim göğsümde sıkışıyor. "Sen de yaralı mısın?"

Bir adım daha yaklaşır, sonra bir adım daha, ön ayağını yerden kaldırarak.

Ağlamam bitti sanmıştım, ama son zamanlarda birçok konuda yanılmışım.

Onun mükemmel küçük tüylü ayağına sarılmış ipi görünce daha fazla gözyaşı döküyorum.

"Zavallı şey." Ağlamam hıçkırığa dönüşüyor. Bu çok fazla.

Topallayarak yaklaşır ve havlamadan çok cızırtılı bir ses çıkarır.

Ses beni hazırlıksız yakaladı ve ben sıçrayarak onu da sıçratıyorum.

Ve her şey çok hüzünlü ve sevimli, ve *aman Tanrım, şu anda herhangi bir saygınlığı koruyarak bu sevimli orman yaratığına bakacak kadar zihinsel olarak dengeli değilim.*

Yine bağırarak yaklaşıyor.

Hazırlıklı olduğum için, korkmak yerine gülüyorum. "Sen gerçekten de dünyanın en tatlı şeysin, değil mi?"

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum.

Yeni en iyi arkadaşım boynunu uzatıp kokluyor, ben ise nefes almaya ve hareketsiz kalmaya odaklanıyorum. "Gördün mü, ben iyiyim."

Topallayarak yaklaşır. Ve yaklaşır, ta ki sert çene kılları parmak uçlarıma değene kadar.

Ben gülerek onu geri zıplatırım. "Üzgünüm, üzgünüm." Bu sefer gerçekten gülerim. "Yani, şu anda *iyi değilim*, bu açık. Ama genel anlamda... Ben iyi biriyim. Sadece biraz kalp kırıklığı yaşıyorum," diye açıklıyorum. Tilkiye.

Elimi biraz daha uzatıp aramızdaki orman zeminine koyuyorum.

"Sana Buddy diyebilir miyim, yoksa tercih ettiğin başka bir isim var mı?"

Öksürerek bağırır ve bir adım öne atar, Buddy isminin kabul edilebilir olduğunu açıkça onaylar.

"Tamam, Buddy. Bacağını görebilir miyim?"

Bir tilkiye konuşmak saçma gelirdi, ama yemin ederim ki beni anlıyor.

Buddy öne doğru sürünerek ilerliyor, sonra yaralı bacağını daha yükseğe kaldırıyor.

Sonunda, dinleyen bir erkek.

İpin uçları yıpranmış, sanki çiğnemiş gibi. Ama hala bacağına, ayak bileği ile dirseği arasında düğümlenmiş durumda. Ya da tilkide dirseğe ne deniyorsa.

Bakışlarımı onun sarı gözlerine çeviriyorum. "Makas lazım. Yeterli zamanım olursa o düğümleri çözebilirim." Boyalı tırnaklarıma bakıyorum ve Luther'ı düşünmemeye çalışıyorum. "Ama çok çekmek zorunda kalırım ve sana zarar vermek istemiyorum."

Bana göz kırpmıyor.

"Şimdi kalkacağım, tamam mı? Ve sen de beni takip etmelisin."

Buddy'yi korkutmamak için o labildiğince yavaşça ayağa kalktım.

Geri çekilir ama kaçmaz. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

"Hadi, küçük dostum." Yanıma vurup yavaş adımlarla ilerliyorum.

Buddy tekrar bağılıyor. Sonra beni takip ediyor.

Vücuduma yapışan kir ve ormandan gelen diğer şeyler hissediyorum, ama onları silmeye çalışarak Buddy'yi korkutmak istemiyorum, bu yüzden olduğu gibi bırakıyorum.

Bahçeye vardığımda, Buddy'nin hala arkamda olup olmadığını kontrol etmek için arkama bakıyorum.

Sadece birkaç metre uzakta.

"Beni takip etmeye devam et, tamam mı?" Sesimi yumuşak tutuyorum. Küçük ayakları çimlerde sessizce ilerliyor.

"Şimdi, bir saniye burada bekle." Ellerimi kaldırıp terasta, eve ve koridordan banyoma koşuyorum.

Üst çekmeceyi açarak, küçük güzellik makasını çıkarır ve hemen dışarı koşarım.

Terasta durup etrafa bakındım. Ama onu göremedim.

Buddy gitmişti.

"Hayır." Yine ağlamaya başlıyorum. Hıçkırıklarla ağlıyorum.

Buddy yaralandı.

Ve yardıma ihtiyacı

var. Ve...

Göz yaşlarımın arasından cızırtılı bir bağıris duyulur ve Buddy güverte altından koşarak çıkar.

"Lanet olsun, Buddy." Ağlamaya devam ediyorum. "Sana iyi olduğum hakkında yalan söyledim. Şu anda benimle oyun oynayamazsın."

Merdivenlerin dibine oturuyor.

Yavaşça nefes alıyorum, kendimi toparlamam gerekiyor, yoksa vahşi hayvanların önünde kendimi rezil edeceğim.

"Tamam..." Nefes veriyorum. "Bunu yapabilirim."

Buddy'ye doğru ilerlerim ve dikkatlice merdivenlerden inerim, onun önüne çimlere otururum.

Buddy, bacaklarımı çaprazlarken beni izliyor.

Ve bu sefer elimi uzattığımda, makası avucumun üzerine koyuyorum.

Makas o kadar küçük ki elimden sarkmıyor ve sivri ucu bana doğru bakıyor, böylece Buddy yanlışlıkla burnunu batırmaz.

Yavaşça yaklaşıyor ve metali kokluyor.

Sonra tekrar oturuyor.

Kıkırdamak geliyor içimden. "Bitirmeye hazır mısınız?"

Elimi bacağına uzatırken ellerim titriyor, ama sabit kalmalarını sağlıyorum.

Buddy vahşi bir hayvan, ama küçük.

En kötü senaryoda, o çıldırır ve beni ısırır, ben de hastaneye gidip aşı yaptırmak zorunda kalırım. Eve kolumda bandajla döndüğümde, babama ormandan gelen bir tilkiye hemşirelik yaptığımı ve onun beni ısırıldığını açıklamak zorunda kalırım.

En iyi senaryoda, Buddy kıkırdamadan durur, ipi kesmeme izin verir ve sonra benim ömür boyu arkadaşım olur.

"Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum," diye fısıldayarak Buddy'nin bacağına uzanıyorum.

Tüyleri kalın ama çok kırılgan hissediyor.

"Sen çok iyi bir çocuksun." O hiç kıpırdamadan duruyor. "En iyisi." İnce makasın bir tarafını ipin altına kaydırıyorum. "Neredeyse bitti." Makasın saplarını birbirine bastırıyorum. İp kopuyor ve güverteye düşüyor.

Bacağını yavaşça indiriyorum ve Buddy'nin ayağını dikkatlice yere koymasını izliyorum.

"Gördün mü? Daha iyi hissediyor musun?"

Buddy başını aşağı eğiyor, ipi kapıyor ve onu öldürmeye çalışır gibi sallıyor.

İçimden gerçek bir kahkaha patladı.

"Evet, ipe kimin patron olduğunu göster."

Buddy rahatsız edici şeyi bırakır ve tekrar bağırır.

O geri dönmeden ipi yakalayıp elimde top haline getiriyorum.

Onun yutmasını istemiyorum.

"Şey..." Bacağına ve ipin olduğu yerdeki kürkündeki çentiğe bakıyorum.

Cildinin bazı yerlerinin aşındığından emin olduğum için merhem sürmek gibi bir şey yapmak istiyorum. Ama bir tilkiyi tedavi edecek kadar bilgili değilim.

"Sana biraz atıştırmalık getireyim mi?"

Bir kez zıpladı ve bu seferki çılgılığı daha da yüksek çıktı.

Tekrar güldüm. "Tamam, sabret."

İçeri koşarak küçük metal bir karıştırma kabına biraz öğle yemeği eti koydum, sonra garajı karıştırarak bir avuç havlu buldum.

Terasa geri döndüğümde Buddy hala beni bekliyordu.

"Fazla bir şey değil, biliyorum," dedim ve havluları kaldırdım.

"Ama belki üzerinde biraz dinlenip bacağın iyileşebilir."

Havlular eski, paçavra olarak kullanılacak kadar eskimiş, bu yüzden babam fark etmez.

Çimlerin üzerinde durmuş, onları nereye koyacağını bilemeden dururken, Buddy ileri atılır ve havlunun köşesini yakalar.

Havluyu elimden çekip alır ve havluyla birlikte terasın altına girer.

"Baban bunu sevmeyecek," diyorum ve havluların geri kalanını havluları onun kaybolduğu yere bırakıyorum. "Şimdi, tembellik yapıp avlanmayı unutma." Et kasesini havluların yanına koyuyorum. "Bu tek seferlik bir şey."

Bunun tek seferlik bir şey olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz.

Buddy, güverte altından kafasını çıkarır, eti koklar sonra yüzünü kaseye daldırır.

Onu izleyebilmek için yan dönerek merdivenlere çömelirim.

Yüzümdeki gülümseme kaybolur.

Bugün çok farklı bir şey bekliyordum. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum.

Konuşmamız gerektiğini biliyordum. Babama ilişkimizi açığa çıkarmaktan endişeliydim.

Ve hissettiğim tedirginlik gerçektir. Sadece yanlış nedenlerden dolayı. "Karma, değil mi?"

Buddy, bir dilim hindi daha yutarken bana bakıyor.

Buddy kafası karışık, ama ben haklıyım. Bunu hak ettim.

Yıllar önce aynı şeyi ben de yapmıştım. Erkek arkadaşım ile ilişkimizi bitirme kararı almıştım. Ona seçim şansı vermemiştim.

Ama biliyordum.

Onun bir aile istediğini *biliyordum*.

Onu, benimle ve istediği şey arasında seçim yapmaya zorlamayarak ona iyilik yaptığımı *biliyordum*.

Ve onu sevmediğimi *biliyordum*.

Onu sevmiyordum ve sevip sevmeyeceğimi de bilmiyordum, bu yüzden onu terk ettim.

O zamanın aksine, Luther benim ne istediğimi bilmiyor. Neye sahip olabileceğimi ve neye sahip olamayacağımı bilmiyor.

Onun için ne hissettiğimi bilmiyor.

Ama belki de tüm bunlardan daha önemli bir şeyi biliyor.

Belki beni sevmediğini biliyor. Ve belki de asla sevmeyeceğini biliyor.

Chariea 8

Luihea

KAMYONETIMDEN İNDİĞİMDE GÜNEŞ BATMAK ÜZERE.

Ben oturmuş oturuyordum kamyonetin kamyonun
arkasına arkasına karanlık garaja geri geri
girdi, motoru kapalı, saatlerce hiçbir şeye bakmadan...

Onun gözyaşları.

Ağlama şekli.

Söz verdiğini söylerkenki sesi. Elimi
göğsüme bastırıyorum.

Söz vermiştim.

Ve içtenlikle söyledim. Ona bunun kötü bitmeyeceğini
söylediğimde, içtenlikle söyledim.

Ama yanılmışım.

Sessiz garajda botlarımın sesi yankılanıyor.

Çok yanılmışım.

Kapıyı açıp evime giriyorum. Boş evime.

Yürümeye devam ediyorum.

Koridordan geçip ana odadan geçerek arka kapıdan terasa
çıkıyorum.

Orada olamam. Henüz

değil.

Kendra'nın enerjisi köşelerde dolaşırken olmaz.

"Bana doğru sürün."

*"Üstünü çıkar." "İyi
geliyor mu?"*

"Ne istediğini sormadım."

Gözlerimi kapatıyorum.

Ona ne istediğini hiç sormadım. Ve bu benim ölümcül hatamdı.

Hiç sormadım.

Eğer sorsaydım... O gün, kreplerden önce... Eğer sorsaydım ve o da bana söyleseydi, o zaman durdurabilirdik.

Bunu.

Bizi.

Başımı geriye yaslayıp nefes alıyorum. O saçma söz neydi?

Sevip kaybetmek daha iyidir...

Ben öyle düşünmüyorum.

Bunu söyleyen kişi saçmalıyor.

Bunu söyleyen kimse, hiç kimseyi gerçekten sevmemiştir.

Çünkü sevmiş olsaydı, sahip olamayacağını bilmemenin mutluluğunu bilirdi.

Umutsuzlukta mutluluk vardır. Çünkü

birkaç hafta boyunca... umut ettim.

Birkaç hafta boyunca, onun benim olduğunu hayal ettim. Birkaç hafta boyunca...

Nefes aldım.

Keşke hiç...

Yine nefes alabilseydim.

Onunla

tanışmamış

olmayı.

Onu

görmemiş

olmayı.

Ona dokunmuş

olmayı. Onu

tatmış olmayı.

Onu tanıyordum.

Nefes almaya çalışıyorum.

Boğazım o kadar sıkışmış ki, hava almak için ağzımı açmak zorundayım.

Gözlerim kapalıyken, ince dağ havası etrafımda ağırlaşıyor.

Nefes alıyorum.

Ve acıya kendimi bırakıyorum.

Hissediyorum.

Bunu hissetmeyi hak ediyorum.

Ve kalp atışlarım yavaşlarken, boktan olanın ben olduğumu kabul ediyorum.

Ben asla ver vazgeç hatıralarımı
hatıralarımı hatıralarımı onun onun
tüm dünyadaki tüm cehaletine rağmen.

Çünkü onu elde edemezsem, en azından onları hala elde edebilirim.

Chariea 

KEFDAA

"BU DA NE BÖYLE?" BABAMIN SESİ BENİ ÜRKÜTTÜ VE NEREDEYSE domuz pastırması tabağını düşürüyorum.

"Sana bir zil takmam gerek," derim yüksek sesle, babamın müziğin sesini duyabilmesi için.

Telefonumun doksanların pop müziğini aldığı tezgaha doğru yürür ve duraklat düğmesine basar. "Ne, şey, neler oluyor?" Babam mutfağa yayılmış yemek yığınlarına bakar.

"Akşam yemeği için kahvaltı." Pastırmayı sosislerin yanına koyuyorum.

"Görüyorum. Başka kimler geliyor?"

"Ha ha." Sonra peynirli omleti, Fransız tost çubuklarını, patates kızartmasını ve tarçınlı ruloları alıyorum.

Babam kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Yanaklarımı şişiriyorum.

Açıkçası, bu yayında kendimi biraz fazla ele verdim.

Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Ve acıkmıştım. Kahvaltılık yemekler, canım sıkkın olduğunda en sevdiğim yemeklerdir.

ama ne yapacağıma karar veremedim çünkü genelde pancake yaparım ama pancake Luther'ı hatırlatıyor...

Gözlerim dolmaya başlıyor.

Babamın gözleri büyüdü. "Adet mi oldun?"

İçimden çıkan alaycı kahkaha, gözyaşlarımı tutmaya yetiyor. "Hayır, ama sorduğun için teşekkürler." Artık o günlerin gelmediğini ona söylemiyorum. Bugün kesinlikle o konuyu konuşmak için uygun bir gün değil.

"O zaman...?"

"Bir tilki gördüm."

Buddy'den babama bahsetmeli miyim, emin değildim. Önce biraz bekleyip, ortalıkta kalacak mı diye bakayım dedim.

Ama şu anda hala pek iyi değilim. Ve kendime dürüst olursam, tekrar iyi olabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek.

Biliyorum, sonunda başaracağım.

Ama bu arada, babamla konuşacak başka konular bulmam gerekecek. O zaman Buddy olabilir.

"Ölmüş müydü?" Babam yüzünü buruşturdu.

"Ne...?" Hayır! Buddy'yi ölü bulduğumu düşünmek bile gözlerimi yaşlarla dolduruyor. "O iyi."

Sesim titriyor, gözyaşlarım akmaya başlıyor ve babam dehşete kapılmış gibi bakıyor.

Ellerini sallıyor. "O zaman neden ağlıyorsun?" "Çünkü öldü mü diye sordun!" Neredeyse bağıríyorum.

Artık ağlamaya başladım, duramıyorum.

"*Onun* kim olduğunu bile bilmiyorum!" Babamın sesi

panikle doluyor. "O Buddy!"

Nefesimi düzenlemeye çalışırken ellerimin tersiyle yüzümü sildim.

"Kenny." Babam sanki ben vahşî bir hayvanmışım gibi sesini alçaltıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülmekten boğuluyorum. "Biliyorum."

"O zaman Buddy adında bir tilkiyle tanıştığını söylersen sana inanırım, tamam mı?"

Bu sefer burnumdan nefes veriyorum. "Onu uydurmadım." Başını sallar. "Sana inanıyorum." Gülümserken bir damla gözyaşı daha silerim. "Baba." "Evet?"

Onun arkasındaki arka kapıyı işaret ettim.

O bir baktım işaret ettiğim işaret ettiğim yere sonra arkaya geri. "Vay canına."

Cam kapının hemen diğer tarafında oturan Buddy, cızırtılı bir çığlık atıyor.

Babam yavaşça başını bana çevirir. "Bu bir tilki." Sırıtırım. "Bu bir tilki."

"İYİ GECELER."

"İyi geceler, baba," diye seslenerek koridordan uzaklaşıyorum.

"Buddy ile konuşuyordum," diye cevap vererek odasına doğru gider.

Başımı sallıyorum.

Indiana Jones'u izlerken akşam yemeği olarak kahvaltımızı yedik.

Bu, gençken en sevdiğim filmlerden biriydi ve ruh halimden uzaklaşmam için yeterli miktarda şiddet ve mizah vardı.

Ama banyoya girdiğimde, düşüncelerim artık dağılmıyor ve yatmaya hazırlanmaya odaklanmam gerekiyor.

Dişlerimi fırçalamaya ve yüzümü yıkamaya konsantre oluyorum.

Losyon sürerken dikkatli oluyorum.

Aynadaki yansımamdan kaçınıyorum.

Ve yatak odama girdiğimde, çekmecedeki sevimli pijamalarımı bir kenara itip en eski püskü olanları seçiyorum. Luther'ın hiç görmediği pijamalar.

Luther'ın hiç dokunmadığı kıyafetler. Ve ışığı kapatana kadar...

Yatağa girene kadar. Yorganın altına girene kadar.

O zaman kendime *onu* düşünmeye izin veriyorum.

Bölüm 100

Luther

AYAKLARIM YERLEŞİR SERİN ZEMINE TIRMANIRKEN
yataktan.

Uyuyamıyoru
m.

Sakinleşemiyo
rum.

Cildimde yayılan bu korkunç hissi atamıyorum.

Işıkları kapatıp karanlık evin içinde yürüyorum, ay ışığının
beni aşağıya götürmesine izin veriyorum.

İçki dolabına.

Bölüm 101

KENDRA

"SIKTIR." GÖZLERİMİ SIKI SIKI KAPATI . GÜNEŞİN DOĞUŞU
PERDELERİN ARKASINDAN SÜZÜLÜYOR

xml-ph-0003@deepl.internal güneşin doğuşu xml-ph-
0004@deepl.internal süzülüyor xml-ph-0005@deepl.internal

Yanağımın üzerindeki yastık nemli ve boğazım sanki uykumda
konuşmuşum gibi ağrıyor.

Ama konuşmaktan değil. Ağlamaktan.

Uykumda ağlıyordum. Çünkü bilinçsiz haldeyken bile onu
düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ve uyku güvenli değilse, o zaman kalkacağım.

Ve bugün yorgun olursam daha iyi olur. Yorgunluk dikkatimi
dağıtır.

Yıpranmış eşofman altı ve bol tişörtümle, kahve kokusunun
geldiği koridorda yavaşça ilerliyorum.

Babam çoktan çıkmış gibi görünüyor, bu da en iyisi.

Babam şüphelenmeden ya da tamamen akıl sağlığımı
yitirdiğimi düşünmeden önce, Buddy için sadece birkaç kez
ağlayabilirim.

Gözüm kahve makinesinin yanında duran kahve çekirdekleri
torbasına takılıyor.

Luther'ın bana aldığı çekirdekler.

Ve lanet olası gözlerim yine yanmaya başlıyor.

Muhtemelen sinir krizi geçiriyorum.

Odanın karşısına geçip poşeti alıyorum.

Açılmış.

Üstünü açıp içindeki çekirdekleri kokluyorum. Sonra sürahiyi ısıtıcıdan alıp yüzeyinden yükselen buharı kokluyorum.

Kesinlikle o krizden geçiyorum.

Serbest elimle dolaptan bir kupa alıp özel Şili kahvesiyle dolduruyorum.

Bir an için, Luther gibi sade içmeyi düşünürüm. Ama zaten üzgünüm. Bu yüzden buzdolabından fındıklı krema alıp kahveme eklerim.

Sonra buzdolabından kalan kahvaltılık sosisleri çıkarırım, kapağını lavaboya düşürürüm.

Tupperware kabını dikkatlice fincanımın üzerine dengeleyip arka kapıyı açıyorum.

Bir şekilde dökmeden eşyalarımı merdivenlere taşıyıp oturuyorum.

"Buddy?" diye sessizce soruyorum, uyuyorsa diye, ve sosislerin olduğu cam tabağı en alt basamağa koyuyorum.

Yiyecekleri dışarıda bırakmanın iyi bir fikir olmadığını biliyorum, çünkü kazara ayıları çekmek istemiyorum. Ya da dağ aslanlarını.

Ve pişmiş etin vahşi tilkilerin normal beslenmesinde olmadığını da biliyorum.

Ama Buddy'nin ayağı yaralı olduğu için aç kalacağı düşüncesine gerçekten dayanamıyorum.

İç çekerek, iki elimle kupamı kavrarım ve bir yudum almadan önce uzun bir süre sıvıya bakarım.

Yaptığımda küfür ediyorum.

Tabii ki lezzetli.

Neden? Neden berbat olamaz ki?

Eğer berbat olsaydı, poşeti seve seve çöpe atar ve bir daha asla içmezdim.

Ama bunu yapamam. İyi kahveye bunu yapamam.

Etrafımda dolaşan ağırlık, boşluğa bakarken göğsüme çöküyor.

Bunu nasıl yapacağım?

Luther, babamın en iyi arkadaşı. Sürekli birlikte takılıyorlar. Burada kalıp, onun yanında

?

Luther'ın *çocuk istemeyen*, kendi yaşında biriyle çıkma olasılığını düşünüyorum.

Onu buraya akşam yemeğine davet ettiğini düşünün.

Babamın Luther ve yeni sevgilisi hakkında bana hikayeler anlatırken, her kelimesiyle kalbimi kırdığından habersiz olduğunu düşünüyorum.

Bunu düşünüyorum.

Ve gerçekten bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Kahvemi bırakıp ayağa kalkıyorum ve içeri girerken kapıyı biraz aralık bırakıyorum.

Dizüstü bilgisayarımı almak sadece bir dakika sürer, sonra merdivenlere geri dönerim.

Dizüstü bilgisayarı bacaklarımın üzerine koyup açıyorum ve sonraki otuz dakikayı kahvemi yudumlarken Denver'da kurumsal asistanlık işleri arayarak geçiriyorum.

Birkaç tanesi fena değil. Kendime seçenekler sunmak için başvuruyorum. Ama dürüst olmak gerekirse... babam için çalışmayı seviyorum.

Başvurulardan yorulan ben, yeni bir tarayıcı açıp Denver'da daire arıyorum. Babamın bana ödediği parayla, onun için çalışmaya devam edip yine de taşınabilirim. Denver, gününbirlik ziyaret için yeterince yakın, ama Luther'dan birkaç saat uzaklıkta.

Birkaç eyalet daha iyi olurdu, ama bu *ayrılığın* geleceğimi belirlemesine izin vermeyeceğim ve Colorado'da yaşamayı seviyorum.

Daireleri incelerken dakikalar geçiyor ve kırmızı bir çizgi dikkatimi çekiyor.

Ekranımdan başımı kaldırdığımda Buddy'nin bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Selam, Buddy." Onun mükemmel küçük yüzüne gülümsüyorum.

O da gülümsüyor, sonra bana bağırıp sosislerin üzerine atlıyor.

Onun topallamadığını fark edince gülümsemem genişledi. "Eh, daha iyi görünüyorsun."

Buddy yine o cızırtılı sesini çıkarır. Sonra bir sosıs daha yer.
Gölüyorum. "Büyüyen bir çocuk olmalısın." Bunu söylerken kaç
yaşında olduğunu merak ediyorum.

Yeni bir web tarayıcısı açtıktan sonra,
"Bir tilkinin yaşını nasıl anlarsınız?"
Sonuçlarda "Tilki ne kadar yaşar?" sorusu öneriliyor.
Üzerine tıklıyorum.
Bunu tıklamamalıydım.

O içindeki içimdeki beni kat içimde içine
kendisi. İkiye katlanıyor.
Üç katına çıkıyor.
"Bu... Bu olamaz," diye hıçkırarak ağlıyorum.
Kendime engel olamadan daha fazla arıyorum. Ve cevap hala
aynı.

Buddy başını eğip bana bakıyor.
"Bu doğru değil," diye yalan söylüyorum. "Tilkiler sonsuza
kadar yaşayabilir."

Bölüm 102

Luther

JESSIE BANA YAN GÖZLE BAKIYOR. YİNE.

"Ne?" Sesim, hissettiğim kadar sinirli çıkıyor.

Elindeki havluyu omzuna atmak için bileğini çevirip, ellerini beline koydu. "Sana ne olduğunu soracağım ve sen de bana söyleyeceksin."

"Hiçbir şey..."

"Ve *bir şey yok* demeyeceksin." Son cümleyi alaycı bir erkek sesiyle söyler. "Belli ki bir sorun var."

Dört gün oldu ve — saate bakıyorum — Kendra'ya bittiğini söylediğimden beri üç saat geçti.

Ve evet, kesinlikle bir sorun var. Sanki biri ölmüş gibi hissediyorum.

Uyuyamıyorum.

Her gece içiyorum.

İki gündür duş almadım.

Bu yüzden, sıcak hava dalgası olsa bile, saçlarımın ne kadar dağınık olduğunu kimse görmesin diye bere takıyorum.

En azından burada, barda, kokladığınız viskinin benden mi yoksa duvarda dizili şişelerden mi geldiğini anlayamazsınız.

"Ben..." Kendimi söyleyemiyorum.

Jessie'ye Kendra ile aramızın bittiğini söylemedim. Ve bunu yüksek sesle söylemek...

Arkamızdaki raftan rastgele bir şişe ve kurutma rafından bir shot bardağı alıyorum.

Bunu yüksek sesle söylemek, tabutun son çivisi olacak.

Ve ayıkken o çiviye çakacak gücüm yok.

Gözleri bana dikilmiş Jessie, kendine bir shot bardağı alıp uzattı.

Onunkini dolduruyorum, sonra kendiminkini.

Birden fazla tur içmem gerekeceğini bilerek şişeyi bara koyup, benimkini onun kadehine dokunduruyorum.

Hiçbir şey söylemeden içkileri bir yudumda içiyoruz.

Bardağımı şişenin yanına koyuyorum ve Jessie boş bardağını benimkinin yanına koyuyor.

Bana dikkatle bakar. "Eğer biri ölseydi, bana söyledin, değil mi?"

Ağzımın kenarı ironik bir gülümsemeye bürünüyor. "Sana söyledim."

Bu sefer şişeyi o aldı ve iki shot daha doldurdu. "İş yerinde sarhoş olalım, sen içini dök, Joe'yu çağırıp bizi eve göndertelim."

Joe.

Bardağımı alıp bir dikişte içiyorum.

Dolu bardağını benim boş bardağıma çarptı, sonra da içti.

"Sana minnettarım," diyorum kız kardeşime.

O benim başımın belasıdır, ama kardeşler arasındaki kodu anlar.

Kız kardeşinle sarhoş olabileceksen asla tek başına sarhoş olma.

"Ben..." Telefonum çalıyor.

Cebimden çıkarıp bakıyorum, arayan Ashley, telefonu açıyorum.

Telefonu kulağıma dayadım. "Selam."

"Selam, baba."

"Ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

O içini çekiyor. "Her şey yolunda. Neden sesin bu kadar... gergin?"

Jessie burnunu çeker. "Çünkü o stresli."

Ona gözlerimi kısıyorum. *Bu kadının kulakları ne kadar iyi?* "Merhaba Jessie teyze," Ashley telefona yarı bağırarak cevap veriyor. "Merhaba Ash."

İç çekip telefonu hoparlöre alıyorum, barın etrafında dolaşıp taburelerden birine oturuyorum.

Yakında işler yoğunlaşacak, ama şu anda öğleden sonra sakinliği var, bu yüzden Jessie dışında konuşmamızı duyacak kadar yakınımızda kimse yok.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"İşten eve gidiyorum. Bu akşam yeni zamımı kutlamak için yemeğe çıkacağız," diyor Ashley heyecanla.

"Zam mı? Harika," diyorum, Jessie sevinç çılgılığı atıyor. "Her zamanki muhteşem halin için mi?"

"Yani, evet." Kıkırdar. "Ama aynı zamanda, çünkü..." Ellerini direksiyona vurarak ritim tuttuğunu duyarım. "Terfi aldım."

Jessie yine sevinç çılgılığı atıyor ve günlerdir ilk kez gerçek bir gülümseme dudaklarına yayılıyor. "Bu harika, Ash. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler. Patronum üniversiteden mezun olduğum için bana bir hediye vereceğini söylemişti. Bonus para ya da bir gün izin falan olur diye düşünmüştüm. Ama beni müdür yardımcısı yaptı."

"Vay canına." Jessie kelimeyi uzatarak söylüyor.

Gözlükleri işaret ettim. "Kutlama için içki doldur."

Jessie'nin isteğini yerine getirirken Ashley telefonda gülüyor. Jessie ve ben kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

"Akşam yemeğine kiminle çıkacaksın? Yeni astlarınla mı?" Shot'ımı bir dikişte içtim.

"Aslında erkek arkadaşım."

Yutkunamıyorum, boğazımı yakan içki boğazıma kaçıyor.
"Anlamadım?"

Jessie sırtıttı.

Kız kardeşimi işaret ettim. "Neden gülümsüyorsun? Bundan haberin var mıydı?" Ashley güldü. "Ya sen..." Telefonu işaret ettim, üç shotun etkisi hissedilmeye başlamıştı. "Ne zamandan beri erkek arkadaşın var?"

Ashley mırıldanır. "Bir... bir süre önce."

"Benim evde kalan çocuklardan biri mi? Sen demiştin ki..."

"Onlardan biri değildi. Kendine zarar vermeden sakın ol. Kurt o hafta sonu şehir dışındaydı."

"Kurt mu? Kurt ne biçim bir isim?" Ailemdeki iki kadın da bana gülmeye devam ediyor, ama ben onları umursamıyorum. "Peki neredeydi? Kız arkadaşının mezuniyet partisinden daha önemli ne vardı?"

"Oregon'da annesinin emeklilik evine taşınmasına yardım ediyordu."

"Oh." Bu sözler beni hayal kırıklığına uğrattı. "Eğer bu adamla ciddiysen, bir ara onu da getir."

"Teşekkürler, baba." Bir an duraksıyor. "Belki çiftler olarak çıkabiliriz."

Telefona bakıp gözlerimi kırptırdım.

"Çiftler buluşması mı?" "Evet, sen ve Kendra ile."

Telefonuma birkaç kez daha göz kırptım, sonra Jessie'ye baktım. "Ona söyledin mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ama yüzünde sadece mizah var, suçluluk değil.

Ve üzüntü de yoktu, çünkü ona ilişkinin bittiğini henüz söylememiştim.

"Kendra'dan kimse bana bahsetmedi," Jessie cevap vermeden Ashley cevaplar.

"O zaman nasıl...?" Sesim titriyor. Duyabiliyorum. Ama umarım sürprizden olduğunu düşünürler. Kalp kırıklığından değil.

Ashley alaycı bir şekilde güldü. "O araba yoluna girdiğinde ikinizden yayılan feromonların kokusunu aldım."

Jessie kahkahayla güldü.

"Feromonlar mı? Ciddi misin? Seni kim yetiştirdi?" Şaka yapmaya çalışıyorum. "Tabii tabii. Bir de ayakkabılarını tanıdım.

Eve geldiğim gece giriş kapısının önündeydi."

Dudaklarımı sıkıyorum. Hatta ertesi sabah Ashley'nin ayakkabılarını kenara ittiğimi bile hatırlıyorum ama bunun önemi olduğunu düşünmemiştim... "Peki. Kahretsin."

Ashley güldü.

Ve shot bardağını Jessie'ye yaklaştırıyorum. O geceyi düşünemiyorum.

Kendra'nın ne kadar mükemmel olduğunu düşünemiyorum. Birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuzu.

Onun benim yatağında uyumasının ne kadar doğru olduğunu düşünemiyorum.

Jessie bu sefer bardağı sadece yarısına kadar doldurur.

"Siz ikiniz çok tatlısınız." Ashley'nin sesi hüzünlü. "Aşk sana yakışıyor."

Aşk.

Gözlerim acıyla doluyor, içkiyi bir dikişte içip bardağı Jessie'ye geri itiyorum.

"Aşk şudur..."
bir kelimedir. "Biz

*Aşk güçlü
değiliz..."*

Yutkunuyorum.

Biz aşık değiliz.

Birlikte bile değiliz.

"Sakin ol baba. Sorun yok, o bana söyledi." Telefon ekranına bakıyorum.

Ashley benim duygularımı fark etmemiş gibi görünüyor, ama Jessie'nin bana baktığını hissedebiliyorum.

"Ne dedi?" Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Seni sevdi."

Seni seviyor.

Yumruğumu göğsüme
bastırıyorum. Kalbim durmuş gibi
hissediyorum.

Ashley düşünceli bir ses çıkarır. "Yani, öylece söylemedi. Ben ona sordum. Ama o da sorun etmedi, bana söylediği için ona kızma."

"Kızgın değilim." Cümle fısıltı gibi çıkıyor. "Oh, hay aksi. Arkadaşım arıyor, cevap vermem lazım. Seni seviyorum, hoşça kal."

Ashley sona telefon telefonu anında an o konuşmayı konuşmayı, beni sesimi aramak zorunda kalmaktan kurtardı.

Sana ne dedi? Seni sevdiğini.

Bar tezgahına bakıyorum.

Kendra partide beni sevdiğini söyledi.

"Neden bu kadar şaşırıyorsun bilmiyorum. Birbirinize olan hisleriniz gözlerden okunuyor. Sanki birbirinize yapışan mıknatıslar gibisiniz." Jessie iç çeker. "Joe'ya söylemenin zor olacağını biliyorum, ama... o senin diğer yarın Luther. Anlayacaktır."

Göğsümdeki acı artıyor. Ve artıyor, artıyor.

Şişeye uzanıp bardağı ağzına kadar dolduruyorum.

Onu kaldırırken Jessie ile göz göze geliyorum. "Ondan ayrıldım. Bitti."

Atışı yapıyorum.

Jessie'nin ağzı açık kalır. "Ne? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Onun için doğru kişi değilim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Saçmalık," diye bağırır Jessie, sonra bara eğilir. "Bu tamamen saçmalık. Sen dev bir aptal olabilirsin, ama o kız için mükemmelsin."

"Değilim. O daha iyisini hak ediyor."

"Peki ya senin hak ettiğin ne?" Jessie öfkeyle kendine bir içki doldurur. "Hepimiz kendi insanımızı hak etmiyor muyuz? Risk ne olursa olsun."

Kendi insanımızı.

Diğer yarım.

Bardağı tezgahın üzerine itiyorum.

Jessie içkiyi dolduruyor.

Bölüm 103

KENDRA

"YAPABİLİR MIYIM ÖDÜNÇ KENDİ KAMYONETİNİ KAMYONETİNİ
DIYE SORUYORUM, DURARAK YANINDA
KANEPEN

kanepen.

Babam televizyondan gözlerini ayırdı. "Tabii. Birine taşınmasında yardım mı ediyorsun?"

"Şey, asla. Sadece biraz, şey, alana ihtiyacım var."

Babam bana dönerek bakışlarını daraltıyor. "Bunu pişman olacak mıyım?"

Ağlamak için kendimi zor tutarak, kanepenin açık tarafına oturdum. "Hayvanat bahçelerindeki tilkiler on beş yıla kadar yaşayabilir."

Son birkaç gündür tilkileri araştırmakla çok fazla zaman geçirdim. Ve yağmur çubuklarını.

Bu hiç sağlıklı değildi.

"Tamam..." Babamın yüzünde endişeli bir ifade var.

Bir sonraki nefesim titriyor. "Vahşi doğada tilkiler sadece üç ila beş yıl yaşar."

Babamın yutkunmasını ve arka kapıya bakmasını izliyorum. "Buddy kaç yaşında?"

"Bilmiyorum." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Sertçe. O da kapıya doğru bakıyor.

Onu Buddy'ye birden fazla kez yemek verirken yakaladım. Ve tüm araştırmalarım bunu yapmamamı söylese de, yapmayacağımı biliyorum.

"Kamyoneti bunun için mi istiyorsun? Hayvanat bahçesi mi kuracaksın?" Babam şaka yapmaya çalışıyor, ama sesindeki titremeyi duyabiliyorum.

Neden hiç evcil hayvanı olmadığını bilmiyorum. Belli ki hayvanları seviyor.

Sonra internette bulduğum üç ila beş yıl cevabını ve bunu öğrendiğimden beri bu sürenin başımda asılı olduğunu düşünüyorum.

Evcil hayvan sahipleri böyle mi hisseder? Sevgi ve korkunun bu çaresiz karışımı mı?

Ebeveyn olmak böyle bir şey mi?

"Düşündüm ki..." Nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum. Şimdi kendimi kaybedersem, bütün gece ağlarım. "Ona bir köpek kulübesi alabilirim diye düşündüm. Hayvanat bahçesindeki gibi tam bir yaşam alanı olmadığını biliyorum. Ama..." Öğrendiğim diğer gerçeği düşünürken bir nefes daha alıyorum. "Tilkiler kendilerini evcilleştirir."

Babam boğazını temizledi. "Bu ne demek?" "İçeri girmek isterler."

Babam başını geriye yaslar ve derin bir nefes verir. "Bu çok üzücü."

"Biliyorum." Yarı gülerek. "Buddy'yi eve alamayacağımızı da biliyorum. Ama ona bir ev yapabilirsek..."

Ağabeyim oturur, uzaktan kumandayı alır ve televizyonu kapatır. "Seninle gelirim."

BÜYÜK PLASTİK KÖPEK KULÜBESİ KAMYONETİN KASASINA İKİ KAYIŞLA SABİTLENİR

biri arka kapıyı kapatır.

Birkaç model vardı, ama bu sevimli bir kulübe şeklinde ve çatının bazı kısımları havalandırma deliği olarak açılabilir, böylece içi çok sıcak olmuyor.

Mağazadaki en pahalı modeldi, ama babam buraya gelmek için bir saat yol gitmekten memnun olduğu için, ödemeyi ısrarla üstlendiğinde hiç şaşırmadım.

Babam Buddy için özel bir ev yapmaya karar verdiğiinde de şaşırmayacağım. Bu sadece an meselesi.

Babam arabayı ağıla koyarken ben yolcu koltuğuna oturuyorum.

ağılın içine koyarken ben yolcu koltuğuna tırmanıyorum. O kamyonete bindiğinde emniyet kemerimi takıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor babam, motoru çalıştırırken. "Açlıktan ölüyorum."

Bölüm 104

Luther

"DEĞİŞMELİYİZ." JESSIE BİR BARDAK BIRAYI ÖNÜNE KOYAR.

benim, geri adım atarken biraz sallanarak.

Zaten iyice sarhoş olduğum için itiraz etmedim.

Parmaklarım soğuk bardağı kavradı ve bir gözümü kapatarak bardağı ağızıma götürdüm. Jessie'nin limonla servis edilen şişe bira yerine stout seçtiği için minnettardım.

Bardağın üçte birini yudumlayıp, boş tabağımın yanına birayı koyarken diğer elimle ağızımı sildim.

Diego'dan ikinci bir hamburger istemek için canım çekiyor, ama aynı zamanda motel odalarından birine yüzüstü uzanıp ağlayarak uykuya dalmak için de canım çekiyor.

O beni çok sevmişt.

Seviyordu. Geçmiş zaman. Çünkü artık sevmiyor.

"Hemen dönerim." Tabureden kalkıp, barın kenarından tutunarak dengemi sağlıyorum.

Kendi barında bir bar sahibinin böyle davranmasının hoş bir şey olmadığını çok iyi biliyorum, ama yerli halk beni yargılamaz ve yerli olmayanlar da benim bar sahibi olduğumu bilmiyor. Bu yüzden... Birayı alıp bir yudum daha içiyorum.

Yediğim yemeğin etkisini gidermem lazım. Şu anda ayık olmayı göze alamam.

Bardağı istemeden sertçe masaya koyunca cam ahşaba çarpar.
"Tuvalete gidiyorum," diyorum Jessie'ye.

Burnunu kırıştırıp bana bakıyor, sonra kıkırdamaya başlıyor.
Onun da sarhoş olması beni biraz rahatlatıyor.

Diego mutfak kapısından kafasını uzatıyor. "Smalls yolda olduğunu söyledi."

Hatırlamadan önce ona göz kırpıyorum.

"Harika." Jessie yine kıkırdıyor.

Diego gözlerini devirip mutfığa geri girer.

Jessie'nin mesai saatinde benimle sarhoş olması umurumda değil, ama kapanış için ayık birine ihtiyacım var, bu yüzden Smalls geliyor.

"Jess, oda ister misin? Sanırım iki tane boş var." Jessie bizi eve götürecek birini bulsa bile, bu gece eve gitmek istemiyorum.

Başını bir yandan diğer yana salladı, sonra sanki başı dönmüş gibi öylece kaldı. "Muhtemelen gitmeliyim. Joe, biz kapıyı kilitlediğimizde çoktan uyumuş olur."

Başımı sallıyorum.

Gerçekten erken yatıyor. Ve ona neden sarhoş olduğumuzu söyleyemeyiz.

"İyi düşündün." Tekrar başımı sallıyorum. "Anahtarları alayım."

Bölüm 105

KENDRA

ÇOK GEÇ FARK ETTİM.

Çok geç fark ettim.

Babam bizi han'a götürüyor.

Chariea loh

JESSIE

I SWAY MY HIPS TO Klasik KLASİK ROCK ÇALMA ÇALAN
YUKARIDAKİ

hoparlörlerden çalan.

Ne gece ama.

Rocky için çok üzüliyorum, ama bu kadar sarhoş olalı uzun zaman olmuştu ve bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

Ve bilerek bilerek kasten ne kadar korkunç yarın korkunç

Biraz daha sallanıyorum.

Dans edecek biri olsaydı daha eğlenceli olurdu.

Odanın diğer ucunda ana kapı açılır. Ve Joe içeri girer.

Gözlerimi kırıyorum.

Bu gerçek mi?

Az önce kardeşimin en iyi arkadaşını mı çağırdım?

Tekrar gözlerimi

kırıyorum. Elini

kaldırıyor.

Ben de elimi kaldırıyorum, dudaklarım gülümsemeye çekiliyor.

Sonra arkasında biri içeri giriyor.

Kendra.

Joe'nun

çocuğu. *Bir*

dakika.

Sadece Joe'nun çocuğu değil.

Sarhoş olmamın sebebi. Rocky'nin aklını kaçıran kadın.

Tekrar gözlerimi kırpıyorum.

Siktir, Rocky!

Joe ve kızı odayı geçmeye başlarken ben önlüğümle oynuyorum.

Bara oturacaklar. Tabii ki oturacaklar.

Çünkü Joe, Rocky ve Kendra'nın bir sorun yaşadığını bilmiyor. Joe hiçbir şey bilmiyor.

Kardeşim için kalbim acıyarak yutkunuyorum.

Sarhoş olsa bile Rocky sırlarını saklayacağını biliyorum. Ama ona bunu yaptıramam.

Onu Kendra ile yüzleştirmeye zorlayamam. Bu gece olmaz.

Böyle değil.

Sanki senaryo gibi, Smalls arka kapıdan, barın hemen yanından içeri girer.

"Selam Jessie." Uzun boylu, sırık gibi adam bana gülümsüyor.

Joe ve Kendra taburelere otururken o da barın arkasına geçer.

Herkes selamlaşırken Joe, Smalls'ı Kendra'ya tanıtır ve ben barın sonuna doğru çekilirim.

"Selam millet." Şu anda hissettiğim paniği gizlemek için, onlara rahatça selam vermeye çalışıyorum.

Ama Joe başını eğerek, yüzünü sevimli bir merakla kaplayan bir ifadeyle sorar. "İyi misin?"

Başımı sallarım. "Çok iyiyim. Sadece... bir şey yapmam lazım."

Bölüm 107

Luther

BİRİ BANA ÇARPTI.

Homurdanarak önümdeki kişinin kolunu tutmaya uzanıyorum.

Görüşümün netleşmesi biraz zaman alıyor. "Jessie?"

Bar ile motel odaları arasındaki sokakta duruyoruz ve onun neden burada olduğunu bilmiyorum.

Göğsümü itiyor. "Geri çekil."

"Ha?" Ellerine baktım. "Ne yapıyorsun?" "Arkanı dönmelisin."

Tekrar itti, ama

çok zayıf olduğu için hiçbir işe yaramadı.

"Kasların çok zayıf." Onun pazı kaslarını dürttüm. "Odaklan." O tokat elime elimi itip "Sen ihtiyacın ortadan

yüzüm buruşuyor. "Ne? Neden?"

Yüzüm buruşuyor. "Ne? Neden?"

O eğilir, sesini alçaltır. "Çünkü Kendra burada."

Cümle kelime kelime beynime işliyor. Kendra. Burada.

Gözlerim Jessie'nin başının üzerinden birkaç adım ötedeki kapıya kayar. Burada.

Kendra benim barımda.

Jessie'nin alanına bir adım öne çıkıyorum.

"O yalnız değil." Jessie yine göğsüme itti. "Yalnız değil mi?" Gözlerim kırmızıya döndü.

"Joe onunla birlikte."

Kıskançlık öfkesi ortaya çıktığı kadar çabuk yok oluyor.

Joe.

Siktir.

Kendra beni aramak için burada değil. Joe burada olmak istediği için burada, sebebi ne olursa olsun, ve ona gelmek istemediğini söyleyemedi.

Çünkü gelmek istemediğinden eminim.

Jessie, kavganın bittiğini hissedince ellerini indirir. "Git uzan. Onlar gidince sana haber veririm."

Cepimden anahtar kartlarını çıkarır, numaraları iki kez kontrol ettikten sonra birini Jessie'ye veririm. "Sana borçluyum."

Jessie ikinci kattaki bir odanın anahtarını aldı. "Ödemeyi uçak bileti kuponlarıyla alırım."

Hırıldıyorum. Ama ikinci odaya geri dönerken, kız kardeşime bütün tatili borçlu olduğumu düşünüyorum.

Çünkü çünkü yapamam Kendra görmem
ben böyle beni Sarhoş sarhoş, duş
almamış bir halde.

Kendra'nın iyi olmasına ihtiyacım var. Benden daha iyi birini bulmasına ihtiyacım var.

Ve eğer beni bu halde görürse...

Onun kalbi çok büyük. Mücadele ettiğimi anlayacak ve benim de onu sevdiğimi anlayacak...

Onu da sevdiğimi bilecek. Ve
bunu bilmesine izin veremem.

Bana inanması lazım.

Bensiz daha iyi olduğuna inanması lazım.

Bölüm 108

KENDRA

"VİSKİ VE ZENCEFİLLİ ALE, LÜTFEN," DEDİM.
SÖYLERUZUN UZUN

barmen.

Gülümsüyor ve babama dönüyor.

Jessie biz oturur oturmaz buradan kaçtı, ne yapıyor acaba diye merak ediyorum.

Belki Luther'a buraya geldiğimizi haber veriyordur?

Kamyoneti park yerinde, yani burada olduğunu biliyorum. Buraya gelirken yol boyunca panikledim.

Ama onu görmüyorum.

Babam haftanın hamburgerini sipariş etti, ben de aynısından istedim.

Açıklamayı duymadım ama Luther yakınlarda ise fark etmez. Zaten tatmayacağım.

Barmen geri çekilir ve mutfağa iki hamburger sipariş eder, sonra içeceklerimizi hazırlamaya başlar.

Babam araba kullandığı için kök birası aldı. Ama ben araba kullanmadığım için, barmen kokteylimi önüme koyar koymaz yarısını bir dikişte içtim.

Neyse ki babam Smalls'la bir beyzbol maçı hakkında konuşuyor, bu yüzden ani susuzluğumu fark etmiyor.

Hâlâ Luther'ı ararken, Jessie bara geri dönüyor.

O barın arkasına dönerken, rahat ve ilgisiz görünmeye çalışıyorum.

"Nasıl gidiyor...?" Jessie, soruyu bitirmeden pişman olmuş gibi geliyor.

Ve onun da bunu bildiğini biliyorum.

İkimiz de babama bakıyoruz ama o hala maç hakkında konuşuyor.

Gerçek bir cevap veremediğim için omuz silkiyorum. "Nasılsın?"

Dudaklarını ısıırıp omuzlarını silkiyor. Bu hareketle yana doğru adım atıyor ve bara tutunmak için elini uzatıyor. "Üzgünüm," diyor burnunu çekerek. "Biraz sarhoşum."

Gülmekten boğuluyorum.

Babam başını çevirir. "Bayan Jessie, az önce sarhoş olduğunu mu söyledin?"

Jessie gülümsemeyi bastırmaya çalışarak başını sallar.

"Rocky biliyor mu?" Babam, en yakın arkadaşının burada olmadığını fark etmiş gibi etrafına bakınır.

İçkimi kaldırıp bir yudum daha içiyorum.

Bakışları bana kayar. "O da, şey, sarhoş." "Ciddi misin?"

Babam güler. "Nerede o? Ona

"

Jessie başını sallar. "Uyuyor. Yarına kadar beklemelisin."

"Burada mı uyuyor?" Babam doğru soruları soruyor. Jessie başını sallar. "Kardeşler arasında içki yarışması yaptık. O kaybetti." Babam homurdanır. "Hafif siklet."

İçkimi daha fazla yudumladım.

Kardeşler arasında içki yarışması. Bu konuda bir teorim var.

Jessie dirseklerini bara dayar ve çenesini ellerine yaslar.

"Buddy nasıl?"

"İyi. Ona bir köpek kulübesi aldık," diye cevaplar babam. Jessie mırıldanır. "Çok güzel. Eminim sevecektir."

Hava pipetimin içinden geçerek çıkıyor ve ben onu dudaklarımdan bırakıyorum.

Bir an için ona Buddy'den kim bahsettiğini merak ediyorum, ama babam olmalı.

Ya da babam Luther'a söylemiş, Luther da Jessie'ye söylemiş olabilir, ama kimse benden duymadı.

Luther benden ayrıldığı gün tilkiyle arkadaş oldum ve o günden beri ne onu ne de Jessie'yi gördüm.

Senin için doğru kişi değilim.

Bardağı barın üzerinde iterek uzun boylu adamla göz teması kuruyorum.

Adam başını salladı ve bana ikinci içkimi hazırlamaya başladı.

Boş bardağımı dolu olanla değiştirdim, onu alıp bir yudum alıyorum.

Luther'ın her an içeri girebileceğini düşünmediğim için biraz daha rahatlardım. Ama çok ucuz atlattık. Babamın Luther'ı en iyi arkadaşları olarak kahvaltıya davet etmesi an meselesi.

Bunu önceden öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım. Sonra da bunu Luther'ın evinde yapmalarını sağlamalıyım.

Chariya loç

Luihea

"SELAM," JOE'NUN ILK ZIL SESINDEN SONRA CEVAP VERİYORUM.

On dakika sonra onun evinde kahvaltı için buluşmam gerekiyor ve son otuz dakikadır evin içinde bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyorum.

"Hey, dostum, Kendra kendini iyi hissetmiyor. Kahvaltıyı yine de yapabileceğimizi, odasında kalacağını söyledi ama ben sana başka bir yerde buluşabileceğimizi söyledim. Böylece sessiz olmaya dikkat etmek zorunda kalmayız."

Rahat bir nefes alırken kendimi daha da boktan hissediyorum.

Kendra'nın kendini iyi hissetmemesi beni rahatlatmıyor. Neredeyse eminim ki o iyidir ve sadece benden uzak kalmak için bahane uyduruyor.

Ve bunu itiraf etmek ne kadar acı verici olsa da, ben de onu görmeye hazır değilim.

Bölüm 110

KENDRA

E-POSTAYA BAKIYORUM.

O gün dizüstü bilgisayarımın terasta oturduğundan bu yana iki hafta geçti.

Başvurduğum pozisyon için iki şirket e-posta göndererek pozisyonun doldurulduğunu bildirdi. Üç şirket ise henüz bir haber vermedi. Ancak bir şirket az önce bana mesaj göndererek mülakat talebinde bulundu.

Önümüzdeki
Cuma.
Denver'da.

EĞİLİP TABAĞIMI BULAŞIK MAKİNESİNE KOYDUM. "Ah, Yarın Denver'a gidiyorum." "Öyle mi?" Babam bana tabağını uzattı.

Onu benimkinin yanına koyup rafı kapatıyorum. "Evet." Ayağımla bulaşık makinesini kapatıyorum. "IKEA'ya gitmem lazım."

Babam resmen nefesini tutar ve elini göğsüne vurur. "Yapmazsın."

Ona gözlerimi devirdiğimi görmesine izin verdim. "Mobilya almaya gitmiyorum. İstedğim bir ayna var."

Yalan değil. İnternette, şifonyerimin üstüne yakışacak güzel bir altın çerçeveli ayna reklamı görmüştüm.

Ve eğer aynı zamanda bir iş görüşmesine gideceksem... şey, bu ayrıntıyı kendime saklayacağım.

Bu fikir midemi bulandırsa bile.

AYAKKABILARIM MERMER ZEMİNDE TIKLIYOR, SESİ SESSİZ LOBİDE YÜKSEK ÇIKIYOR.

sessiz lobide yankılanıyor.

Bina çok güzel. Şehir merkezinde güzel bir yerde.

Yakınlarda birçok harika apartman kompleksi var.

Bugün randevu almak için insan kaynakları departmanıya gönderip aldığım e-postalar samimi ve sıcak.

Ve... Bundan nefret ediyorum.

Her şeyini nefret ediyorum.

Şehre geri dönmekten nefret ediyorum.

Bu ayakkabıların ayağımda hissettirdiğı hissi nefret ediyorum.

Bu elbisenin *kurumsal bir uşak* gibi görünmesinden

nefret ediyorum. Babamı sürekli göremeyeceğim

düşüncesinden nefret ediyorum.

Ona ayrılacağımı söyleme düşüncesinden nefret ediyorum.

Asansörlerin önünde durup Yukarı düğmesine basıyorum.

Parlak metal kapılar açılır ve içeri giriyorum.

Asansör yükselirken, çarpık yansımama bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Kendime, görüşmenin bir zararı olmayacağını söyledim. Teklifi her zaman reddedebilirim.

Ve prensip olarak buna sadık kalacağım. Seçeneklerin açık olması her zaman en iyisidir.

Ama burada, ayakta dururken, eski hayatıma geri dönmüş gibi hissediyorum. Sanki doğuya geri dönmüşüm, günümü patronumun emirlerini yerine getirerek geçireceğim

patronumun emirleriyle dans etmeye hazırmış gibi... Artık ben değilim.

O kadar çok mu değiştim, yoksa sadece farklı bir yaşam tarzı mı deneyimledim, bilmiyorum.

Daha rahat bir hayat. Ve
bunu seviyorum.

Sevmekten de öte.

Evden çalışmakta iyiyim. Verimliyim.

Burada çalıştığım süre içinde Joe's Custom Furniture için çok şey başardım.

Ve bundan memnunum.

Babamın web sitesine, önceki tüm işlerimin toplamından daha fazla tutku duyuyorum.

Ve şu anki işimi her yerde yapabilirim.

Hala taşınabilirim, böylece arkadaşları geldiğinde orada olmak zorunda kalmam.

Ama Denver'a taşınmam gerekmiyor. Ve zamanla

Luther'ı unutacağım.

Onu görmekte sorun
yaşamayacağım. Eninde
sonunda.

Asansör kapıları açılır ve dışarı çıkarım.

Önümde bir resepsiyon masası var ve masanın arkasında oturan adam bana hoş geldin diye gülümsüyor.

"Merhaba." Onun karşısındaki tezgahın önünde duruyorum.

"Mülakat için geldim. Ama iptal etmek zorundayım."

DUVARLARIN ÖNÜNDEKİ VANILYALI DONDURMAYI YALİYORUM.
duvarın önünde duruyorum.

Saçlarım hala açık. Makyajım hala duruyor. Ama elbise ve topuklu ayakkabılarımın yerine, kot şort, sandalet ve şu anda göğüslerimi harika gösteren kısa bir tişört giyiyorum

harika gösteriyor çünkü hala bu sabah giydiğim push-up sütyenim var.

Babamın bu akşam için planları var mı bilmiyorum, ama genellikle cuma günleri eve erken gelir ve Ikea'ya gitmek için bu kadar süslenmeme inanmaz. Bu yüzden benzin istasyonu görevlisi, bir kıyafetle tuvalete girip başka bir kıyafetle çıkmama aldırış etmediğinde çok sevindim. Eminim daha tuhaf şeyler görmüşlerdir.

Yumuşak dondurmanın en üst kısmını ağzıma alıp dilimde erimesini bekledikten sonra yuttum.

Üstümü değiştirdikten sonra iş arama sitesine giriş yaptım ve kalan başvurularımı kapattım.

Doğru kararı vermiştim.

İnternette gördüğüm ayna geldi ve gerçekte de aynı güzellikte. Beklediğimden daha büyük ama koltukları katlamadan arabama sığdırabilirim.

Serbest elimle aynanın parlak çerçevesini dokundum.

Bu da doğru seçim.

Elimde dondurma külahıyla bir kez daha yalayıp, bir araba bulmak için dolaşmaya başladım.

EVE YARI YOL GELDİĞİMDE TELEFONUM ÇALİYOR.

Aramayı kabul ediyorum ve babamın sesi arabayı dolduruyor.

"Kenny, ne zaman varırsın?"

GPS'teki tahmini varış süresine bakıyorum. "Elli yedi dakika."

Babam mırıldanıyor. "Tamam, olur."

"Ne için?" diye soruyorum, akşam yemeği planladığını düşünerek. "Balık kızartması."

Sessizlik.

"Ne?"

"İtfaiyecilerin balık kızartması. Bu akşam."

Ağzım *0 şeklinde* açıldı. Yani, "*Oh, lanet olsun*" gibi.

hiç katılmadım bir bunlardan, ama babam bana her yıl gittiği için bana anlattı.

Bir tür bağış toplama amaçlı sokak partisi gibi bir şey.

Teoride fena bir fikir değil. Ama çevrede yaşayan herkesin orada olacağından eminim.

Herkes. Luther da dahil.

"Beni beklemene gerek yok," dedim, ben bir kaçış yolu bulana kadar bensiz gitmesini umarak.

"Hayır, sen sürüyorsun. Bu sefer sarhoş olma sırası bende."

İnliyorum, çoğunlukla gitmek istemediğim için, ama aynı zamanda babamın "*sarhoş ol*" demesini duyduğum için.

"Bu seferlik beni dışarıda bırakman için seni ikna etmenin bir yolu var mı?"

"Hayır." Piliç gibi gözlerini kırıştırtarak, "Hayır" der.

"Hayır." *P'yi* açıyor.

Yine inlerim, ama yanıma yedek kıyafet aldığım için geçmişteki kendime çok minnettarım.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Ama sen ödüyorsun."

Babam gülerek acele etmemi söyler ve telefonu kapatır.

Derin bir nefes alıp, direksiyonu tutmayan elimi kaldırıp parmaklarımı çaprazladım.

Eğer gitmek zorundaysam, umarım her şey hazırdır. Arkasına saklanabileceğim daha fazla insan olur.

Bölüm 111

Luther

KORNAYA BASIYORUM.

Jessie oturma odasının penceresinden görünüyor ve iki parmağını kaldırıyor.

Muhtemelen kamyonetten inip kapısına gitmeliydim, ama havamda değilim.

Hiçbirine havamda değilim.

Bu geceki bağış etkinliğinin en büyük sponsoru olmasaydım, gitmezdim.

Gerçekten, Jessie beni şoförü olarak zorlamasa, hiç gitmezdim.

Ama işte buradayız.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp boş boş bakıyorum.

Ayık kalmak umurumda değil. Jessie ile barda shot içtiğimiz gecedен beri alkol almadım. Sadece gitmek istemiyorum, o kadar.

Sohbet etmek istemiyorum.

Gülümsemek, gülmek ve her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyorum.

Her şey yolunda değil.

Her şey yolunda değil, ama Kendra orada olacağı için yolunda gibi davranmak zorundayım.

Kendra.

Keşke nasıl olduğunu bilseydim. *Gerçekten nasıl olduğunu.*
Ama soracak kimsem yok.

Joe bana Buddy'den bahsetti. Gözlerimi dikiz aynasına dikip,
kamyonetin kasasında bulunan geyik boynuzunu düşünüyorum.

Joe, Kendra'nın tilkinin yaralanmasına çok üzüldüğünü ve
ona bakmakta kararlı olduğunu söylemişti.

Ama Kendra'nın kocaman bir
kalbi var. Sevgi dolu ve cömert
biridir.

Bu yüzden tilkiyle olanların sadece tilkiyle mi ilgili olduğunu
yoksa benimle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum.

Jessie'nin ön kapısı açılır ve dışarı çıkar.

Ben scrunch ve burnumu burnumu ve
izlerken onun onun yürürken yolcu yolcu
kapısına doğru

"Ne giydin?" diye soruyorum, o kemerini takarken. "Buna elbise
denir." Ellerini çizgili

etek eteğin gözlerimle bana . "Bu moda
moda ama belli ki sen bundan hiç anlamıyorsun."

"Ne sorun bu bu Ben bakmıyorum aşağı
aşağı gri gri flanel ve kot pantolonuma baktım,
sonra kolumu kaldırıp kokladım.

"İğrenç!"

"Sadece kontrol ediyordum." Kolumu indiriyorum.

"Temiz." "Uh-huh."

"Duş aldım."

Gözlerini genişletir. "Aferin."

"Deodorant bile kullandım."

Jessie dinlemeyi bırakıp radyoma uzanır.

Bölüm 112

KENDRA

BÜTÜN GECE ÇANTA TAŞIMAK İSTEMEDİĞİM İÇİN,
ön cebime, telefonumu da arka cebime koydum.

Bu şortun güzel silüetini bozuyor ama buraya randevu bulmaya gelmedim.

Kapıları kilitleyip, güneş gözlüklerimi takılı bırakarak babamın ardından kaldırıma çıktım.

Güneş batmadan çok önce ayrılacağız, ama beni dünyadan ayıran ince renkli plastik tabaka olmazsa olmaz. Mezuniyet partisinde olduğundan bile daha fazla. Çünkü bu sefer Luther'dan saklanmaya çalışıyorum.

O çok şey görüyor.

"Mmm." Babam karnını ovuşturuyor.

Kızarmış balık kokusu sokağa yayılıyor ve her adımda stres seviyem artarken, açlığım da artıyor. IKEA'da yediğim dondurma, öğle yemeği olarak pek yeterli değildi.

"Tabak başına mı, kişi başına mı ödeme yapılıyor?"

Babam soruma gülüyor. "Ne kadar yemek yemeyi planlıyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Sadece paramızın karşılığını aldığımızdan emin olmak istiyorum."

"Şey." Dudaklarını büzüyor. "Aslında bilmiyorum. Hiç ikinci porsiyon almayı denemedim."

"Amatör." Alaycı bir şekilde söylüyorum.

Sokağın sonuna geldiğimizde, manzara karşımıza açılır.

Buraya gelmek yarım saat sürdü ve tam da hayal ettiğim gibi.

Sokaklar arabalarla doluydu, bu yüzden biraz ileride park etmek zorunda kaldık ve ileride klasik bir tuğla itfaiye binası vardı.

Devasa garaj kapıları açık ve istasyonun önündeki yol beyaz parti çadırları, plastik masalar ve katlanır sandalyelerle kaplı. İtfaiye araçları caddeye park edilmiş, trafiğin geçişini engelliyor ve aynı zamanda balık kızartma sırasında yanıcı bir şeyin alev alması veya itfaiyecilerin dışarı çıkması gerektiğinde hazır bekliyor.

Babam masalardan birinde oturan bir gruba el sallıyor ve ben de onun peşinden gidiyorum.

Beni tanıştırırken, rüyalarımı düzenli olarak süsleyen iri yarı adamı gözlerimle arıyorum.

Senin için uygun değilim.

Yutkunup ellerimi ceplerime sokuyorum.

Bu geceye odaklan. Şu

aaodaklan.

Kötü duyguları sonra hissedersin.

Burnumdan yavaşça nefes alıp yüzüme küçük bir gülümseme takıyorum.

Sandalyelerin yaklaşık yarısı doludur, ancak yemek kuyruğu binanın içinden başlayıp dışarıya kadar uzanmaktadır, bu da salonun dolacağını gösterir.

Sırada tanıdık birini arıyorum ama onu göremiyorum.

Ama üzerinde ışık çubukları olan ve hava biraz karardığında yanmaya hazır bir DJ kabini görüyorum.

Dans başladığında babamı buradan çıkaramayacağım.

Bakışlarım kaldırımdaki hareketlere kayıyor. Altı kişilik bir aile yaklaşıyor.

Dört çocuk mu? Hemen çek gitsin.

Bu kalabalık sıraya girmeden önce sıraya girmek için babamı dürttüm.

Baba başını kaldırıyor ama beni görmüyor ve elini kaldırıyor. "Buraya gel!"

Ben arkama arkama bana ailemeaileme merakdönüp onları onları tanımam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Ama o onlara el sallamıyor.

Kalbim kalbim arkamda kaburgalarımın kaburgalarımın ve boğazım boğazım daralıyor.

O. Luther.

Aile dağılır, sıranın arkasına doğru giderken, Luther ve Jessie doğruca bize doğru gelir.

*Normal
davran.*

*Normal
davran.*

Bu normal.

Elimi kaldırıyorum, parmaklarım titreyerek el sallıyorum. Gülümsüyorum.

Luther'ı görmek göğsümün derinliklerinde bir acıya neden olmuyormuş gibi davranırken.

Jessie el sallayarak karşılık veriyor. "Selam millet, nasılsınız?"

"İyi." Yalan söylerken yanaklarım acıyor. "Siz ikiniz nasılsınız?"

Gözlüklerimin yeterince koyu olmasını diliyorum, böylece kimse sadece Jessie'ye baktığımı anlayamaz.

"Acıktım." Jessie kolunu koluma takıp erkekleri işaret ediyor. "Sıraya girelim."

Beni çekmeye başlıyor. Onu bırakıyorum. Ve sanırım onu seviyorum.

"Tanrım, sakın ol." Babam homurdanıyor, sonra Luther'a duyamadığım bir şey söylüyor.

Jessie ilk birkaç dakika benimle konuşur, arkamızdaki erkekleri görmezden gelirken sessizliğimi doldurur. Ama sonra babam Jessie'ye bir şey sorar ve o arkasını döner.

Sıra yavaşça ilerliyor, ama grubumun geri kalanı birbirine bakarken ben öne bakarak dikkat çekici hissediyorum.

Çenemi sıkarak arkama döndüm. Ve o tam oradaydı.

Kalın göğsü yumuşak gri flanelle kaplı.

Kalın göğsü yumuşak gri flanelle kaplı. Ve bir kez daha neredeyse aynı kıyafetleri giydiğimizi fark etmemeye çalışıyorum.

En azından boy farkımız sayesinde gözlerine bakmak zorunda değilim. Göğsüne bakabilirim. Pazılarına.

Bakışlarım, kolları sıyrılmış, bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkaran yere kayıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum.

Sırayı karıştırıyorum.

Babam ve Jessie dinlediğimi düşünsünler diye onaylayıcı sesler çıkarıyorum.

Ve Luther ile göz teması kurmaktan kaçınmaya devam ediyorum.

Jessie, sıra boyunca babamın dikkatini dağıtır ve onun yeni en sevdiğim kişi olabileceğini düşünürüm.

Inn'deyken ona açıkça sormadım ama o biliyor.

Ve bu da bunu doğruluyor.

"Sıra bizde." Babam omzuma dokunarak beni yemek masalarına doğru çeviriyor.

Ve itfaiyeciler.

İki masa var. Birinde taze kızartılmış balık servis ediliyor. Diğerinde patates kızartması.

İlk masanın yakın ucunda bir yığın tepsi var.

En üsttekini alıp, ilk masanın arkasındaki çok çekici itfaiyeciye doğru uzattım.

"İyi akşamlar, bayan." Diye gülümsüyor.

"İyi akşamlar," diye cevap veriyorum, çok fazla resmi bir şekilde. "Biraz balık alabilir miyim?"

Gülümsemesi genişliyor. "Alabilirsiniz." Metal bir maşa kullanarak, kızartılmış üç uzun balık parçasını tepsime koyuyor. "Desteginiz için teşekkürler."

"Hizmetiniz için teşekkürler." *Tanrım, neyim var benim?*
"Ve yemekler için de."

Tepsime başımı sallayıp bir sonraki masaya geçtim.

Bu itfaiyeci de çok arkadaş canlısı, aynı derecede çekici, ama benim tipim değil.

"Selam tatlım." Bana gülümseyerek selam veriyor.

"Merhaba." Tepsimi kaldırıyorum, sonra durumu zaten garip hale getirdiğime karar veriyorum ve devam etmeye karar veriyorum. "Sana da teşekkür ederim, şey, cesur olduğun için."

Kadın bana gülümser.

Babam öne eğilir, Jessie'nin arkasından bana bakar. "Sırayı tutma."

Karşımdaki kadın bana patates kızartması koyarken onu duymamış gibi yapıyorum.

Bölüm 113

Luther

BOBBY, KENDRA'NIN UZAKLAŞMASINI IZLIYOR.

Elimi uzatıp tepsimin köşesiyle koluna hafifçe vuruyorum. bakışları aniden öne doğru kayıyor, benim bakışlarımla karşılaşılıyor. "Oh, hey,

Rocky." Kendra'ya doğru bakıyor. "O kim?" "O bir kış tekmeleyici," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde.

Yanımdaki Joe gülüyor. "O benim Kenny'im." Sonra sırtıma hafifçe vuruyor. "Rocky amca biraz fazla koruyucu."

Jessie gülmekten öksürür ve ben de neredeyse kusuyordum. "Lütfen bana öyle deme."

Joe beni tekrar sırtımı okşadı, sonra patates kızartmasını almak için yanıma geldi.

Bobby hala aramızda bakınıyor, çok fazla farkında gibi görünüyor.

Tepsimle ona tekrar çarptım.

Sonunda sıradan çıkıp diğer üçünü takip ederek uzun masalardan birinin ortasında kalan son dört yere oturuyorum.

Joe ve Kendra uzak tarafa geçtiler, Joe Jessie'nin karşısındaki koltuğu seçti. Bu da bana Kendra'nın karşısına oturmak kaldı.

Hâlâ güneş gözlükleri takılı ve başı aşağı eğik, sanki ne yiyeceğine karar vermeye çalışıyor gibi.

Onun her hareketini fark etmeden duramadığım için, limon dilimlerini almadığını fark ettim.

küçük tartar soslu kağıt bardaklar. Ben de fazladan aldım.

Tepsimi yere koydum ve oturdum. O başını kaldırmadı.

Boğazımı temizledim. "Bunları unuttunuz." Soslu bardaklardan birini alıp tepsisine koydum. Sonra aynı şeyi iki limon dilimi için de yaptım.

"Ah evet, onu unutmamalıydım," diyor Joe, ağzına balık tıktırmadan bir saniye önce.

Kendra başını kaldırdı.

Gözlük camlarında kendi yansımamı görüyorum. Ama sonra elini uzatıp gözlüklerini çıkarıyor.

Nefes alıyorum.

Nefesimi tutuyorum.

Ve gözleri haftalardır ilk kez benimkilerle buluşur.

Benim Kendra Bebek'im.

O kadar mükemmel ki.

O... artık benim değil.

"Teşekkür ederim." Yumuşak sözleri kulaklarımdan geçip gider. Samimi değil.

Bana minnettar değil. Benim için.

Yine de başımı sallıyorum. "Rica ederim."

Kendra göz teması kurmaz, limon dilimini alır ve sıkar.

Sonra zıpladı.

"Kahretsin," diye tıslar, limonu düşürür ve elinin tersini yüzüne götürür.

"Ne yaptın?" Joe ona döner.

"Hiçbir şey." Bir gözü kapalı, masanın ortasındaki peçete kutusuna uzanıyor. "Gözüme biraz limon suyu kaçtı."

Joe yüzünü buruşturur. "Arkada tuvalet var. Yıkamana yardım edeyim mi?"

Ben çoktan ellerimi masaya koymuş, ayağa kalkmaya hazırlanıyorum.

Kendra başını sallayarak sandalyesini geri itti. "Hayır, siz yiyin."

Bana bakmadan, yemeğine dokunmadan kalkıp uzaklaşır.
Midem burkuldu.

Mantıklı mantıklı kısmım benim beynimin
 beyin bilen bu bu olayın benim hatam
olmadığını

Ama onu bırakmış olduğum için benden nefret eden beynimin
bir kısmı, bu kadar beceriksiz olduğum için bana bağılıyor.

O limonu ona ben verdim.

En mükemmel görünen dilimleri özenle seçtim.

Gözlerindeki limon suyu, omuzlarını kaplayan hüznün kadar
benim suçum.

Bölüm 114

KENDRA

ISLAK KAĞIT HAVLUYLA GÖZÜMÜ SILMEYE ÇALIŞIYORUM.
maskaramın bozulmadan acı hissinin geçmesi için.

Ama kızarıklık için yapabileceğim bir şey yok. Neyse ki,
ellerimi yıkarken biraz ağladım,
en azından iki gözüm de kızardı, böylece çılgın görünüşüm biraz
dengelendi.

Burnumu çekiyorum.

Neden?

Neden ~~giriş~~ gözlüklerimi çıkarmadım ki?

*Neden çıkardım ki ve Luther'ın bakışlarıyla yüz yüze
geldim?*

Tuvalet sifonu çekilir ve tam o sırada biri kabinden çıkar.
ana kapı açılır ve iki kadın daha tuvalete girer.

Islak kağıt havlumunu çöp kutusuna atıp kenara çekilip kapı
kapanmadan kapıyı yakalıyorum.

Gözlerimi yere indirerek, kimseye bakmadan koltuğuma geri
dönüyorum.

Bunu yapabilirim.

Bu geceyi atlatabilirim.

Sandalyeyi geri çekince babam bana acı bir gülümseme atıyor.
"İyi olacak mısın?"

Otururken başımı sallıyorum. "Pazartesi izin almam gerekecek. Dinlenmek için."

Babam mırıldanıyor. "Doktor raporu getirmelisin."

Soğuk bir patates kızartması alıp işaret ediyorum. "Eminim bu güzel insanlardan biri tıp doktorudur."

Baba olukları kafasını kafasını " sanırım bana bir bir göz doktoruna ihtiyacın

"Aslında." Jessie kendi patates kızartmasını kaldırdı. "Bence sen bir göz doktoru arıyorsun."

İkimiz de ona bakarız.

"Aralarında ne fark var?" Babam dirseklerini masaya dayadı.

Onları duymazdan gelerek birkaç kez gözlerimi kırpıyorum.

Gözüm hala tahriş olmuş gibi hissediyorum ama dokunmak istemiyorum. "Üzgünüm." Luther'ın sessiz sesi masanın

üzerinden yankılanıyor. Bakışlarımı tepside zorla

kaldırıyorum. "Senin suçun değil." Çenesini, yanağını

ısırmış gibi hareket ettiriyor.

Sonra onu *gerçekten* fark ettim.

Tabii ki yakışıklıydı.

Hala kıyafetleri sanki onun işiymiş gibi üzerine

oturuyor. Ama altında... Mutsuz görünüyor.

Dalga geçmiyor.

Sırıtmıyor.

Duruşu sert. Gergin. Ve bundan

nefret ediyorum.

Onu görmek istemiyorum.

Onunla konuşmak

istemiyorum. Şimdi değil.

Ama aynı zamanda onun böyle görünmesini de

istemiyorum. "Ben iyiyim," diyorum ona.

Ben iyiyim.

Çenesini bir kez eğdi. Yuttu. Sonra yemeğime baktı. "Sen banyodayken balığının üzerine limon sıktım. Soğuduysa ya da beğenmediysen, yenisini getirebilirim."

Tepsime bakıyorum. Köşedeki sıkılmış limon dilimlerine.
Boğazım düğümlenir ve gözlerim yine yanmaya başlar.
Bu...

Bu onun için çok düşünceli bir davranıştı.
Ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Bu yüzden
hiçbir şey söylemiyorum.

Bölüm 115

Luther

KENDRA SEÇMEK ONUN YEMEĞİNİ VE VE BEN BİL BEN
ONUN ONU

rahatsız

Kendimi nefret etmek için bir neden daha.

Bir tur içki ısmarlamak için teklif ettikten sonra, iki bira ve iki limonata almak için zamanımı harcıyorum, ben yokken biraz yemek yemesini umuyorum.

Onun yemek yemesine ihtiyacım var.

Planım işe yaradı ve içecekleri getirene kadar Kendra'nın yemeğinin yarısı bitmişti.

Joe'yu sohbete çekmek için elimden geleni yapıyorum, onu konuşturmaya devam edeceğini bildiğim şeyler soruyorum. Mesela çöp gününün salıya nasıl değiştiği gibi.

Planım işe yarıyor. Hala kendimi berbat hissetmeme rağmen, Kendra son lokmasını bitirdiğinde bir başarı hissi duyuyorum.

Charlea 11

~~saat~~

KEFDAA

BABAMIN TEPSISİNİ ALIP BOŞ TEPSİMİN ÜZERİNE KOYUYORUM.

"Bunu yapmana gerek yok," diyor babam, peçeteyi tepsiye bırakırken.

"Sorun değil, bacaklarımı uzatmak istiyorum." Jessie'nin tepsisine uzanırken ona gülümsüyorum. İkisi de ikinci biralarını içiyorlar. "Ben kalkmışken bir içki daha ister misiniz?"

Masadan kalkarken boynunu geriye doğru uzatır. "Ben de biraz ayakta durmalıyım. Joe, bir tane daha ister misin?"

Babam omuz silkiyor ve rahatsız katlanır sandalyeye yaslanıyor. "Hayır demem."

Jessie, Luther'a bir limonata daha ister mi diye sorar ve o cevap verirken, ben tepsisini diğerlerinin yanına koyup ayağa kalkarım.

Sevimli itfaiyeci hâlâ burada, duvara yaslanmış, bizim yaşlarda bir grup insanla konuşuyor. Oraya gitmeyi düşünüyorum. Ama bunu sadece Luther'ı kıskandırmak için yapacağım.

Onu kıskandırmak çocukça bir şey.

Hiçbir işe yaramaz.

Ve işe yaramazdı.

Çünkü o hala beni istemeli.

Masaların arasından geçerken derin bir nefes veriyorum.

Müzik sesini yükseltti ve bazı insanlar ayrıldı, bazıları da dans pistine geçtiği için masalar yarı yarıya boşaldı.

dans pistine geçmişti.

öp kutularının önünde durup çöpleri ayırdıktan sonra tepsileri sağda bulunan yıkama kabına koyuyorum.

Jessie barda sıra bekliyor ve istasyona bir göz attığımda babam ve Luther'ın artık yalnız olmadıklarını görüyorum.

Dört kadın.

Jessie ve benim oturduğumuz sandalyeler hala boş, ama Luther'ın yanındaki kadının ona yaslanıp koluna uzandığını görüyorum.

Jessie ve benim oturduğumuz sandalyeler hala boş, ama Luther'ın yanındaki kadının ona yaslanıp koluna uzandığını görüyorum.

Gözlerimi başka yere çeviriyorum.

Umarım babam güneş gözlüklerimi görür ve gitme zamanı gelmeden alır. Ama kaybedersem bile, o masaya geri dönmektense öyle daha iyi olur.

Bölüm 117

Luther

MASANIN DIĞER TARAFINDAKİ KADIN, SANKİ ORAYA TAŞINACAKMIŞ GİBİ karşımdaki sandalyeye uzanıyor, sanki oraya oturacakmış gibi.

Elimi uzatıyorum. "Orası Kendra'nın yeri."

Etrafına bakınıyor. "Kendra kim?"

Dişlerimi sıkmamak zor.

Kendra'yı kim bilmez ki? O benim varlık sebebim.

Aynı anda hem yaşamak hem de ölmek istememin nedeni.

"Kenny'den bahsediyor, kızımdan." Joe çöp tenekelerine bakar ve omuz silker. "Buralarda bir yerde."

"Oh, peki, o gelince ben yerimden kalkarım." Kadın Kendra'nın yerine oturur.

Bu beni çok sinirlendirir. O koltuk onun değil. Kendra'nın koltuğu.

Ve onun yanına yaklaşabilmemin tek yolu bu.

Bölüm 118

KENDRA

TELEFONUMUN EKKRANINDA BİR SILUET BELİRİR.

Ben kaldır gözlerimi gözlerimi gözlerimi ekran
ekran ve izlemek Luther Luther karşımdaki
sandalyeye otururken.

En uzak çadırın en uzak köşesinde, kimsenin beni bulmaması
umuduyla, çoğunlukla gölgede oturuyorum.

Luther aramızdaki masaya bir şey koyar. "Bunları kaybetmeni
istememedim."

Aşağıya bakınca güneş gözlüklerimi görüyorum.

Onları kendime doğru çekerim. "Teşekkür
ederim." "Ne okuyorsun?"

Onun sorusu, kendi başına bir
hatırlatma. Beni dinlediğini.

Ona bir şeyler anlattığımı.

"Vampirlerle ilgili bir kitap." Telefonumu güneş gözlüğümün
yanına koydum.

"Parıldıyor mu?"

Ashley'nin bu soruyu sormasının sebebinin o olduğunu bildiğim
için ağzımın köşesi yukarı kalkmaya çalışıyor. Ama gülümsemek
içimden gelmiyor. "Parlak değil. Ama şehrin öbür ucundaki
kaderindeki eşinin kokusunu alabiliyor."

*Ve onu asla terk etmez. Hiçbir
şey için.*

Asla.

"Beğendin mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Şimdilik."

Biz bak birbirimize birbirimize birbirimizeve bu çok rahatsız edici çünkü her şey çok yanlış.

Karşılıklı masada oturmamalıyız. Aynı tarafta oturmalıyız.

Aynı takımın parçası olmalıyız. Bu... mesafe.

Doğal gelmiyor. Ve bunun yanlışlığı beni çok üzüyor.

Luther ara sessizliği sessizliği "Ben getirildim boynuz boynuz getirdim."

Dudaklarım aralandı. Ama boğazım kapandı. *Buddy için bir şey mi getirdi? Benim Buddy'm için mi?*

"Ne?" Sadece fısıltıyla konuşabiliyorum.

"Kamyonetin kasasında. Ben buldum. Hoşuna gider diye düşündüm."

Omuzlarım düşer.

Sadece... bırakırım.

Nedenini sormaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

Ve tüm bu olanlara karşı çok sinirli hissediyorum. Her şeye karşı. Gözlerim duyguyla doluyor.

Hızlıca gözlerimi kırıyorum.

Luther'ın yüzü gerilir ve öne eğilir, kollarını masanın üzerine koyar. "Siktir, Ba..."

"Yapma," diye fısıldarım.

Ona emir veren biri hiç olmadım. Ama o dinliyor.

Ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Buddy'ye bir boynuz getirdi.

Çünkü onun hoşuna gidebileceğini düşündü.

Bir gözyaşı damlası yanaklarımdan süzülerek hüzün izleri bırakıyor.

Luther'ın sesi alçak. Acı dolu. "Konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum.

Ve tekrar sormak üzere olduğunu görünce başımı ikinci kez salladım. "Seninle konuşmak istemiyorum. Konuşamam."

Bir damla daha, sonra bir damla daha. "Henüz değil."

Parmak uçlarımla yanaklarımı gizlice silerek. "Üzgünüm," diye fısıldadı Luther ve lanet olsun, bu çok acıttı. "Lütfen dur," diye fısıldadım.

O başını sallar.

Ve bakışlarımı masaya indiriyorum, parmak uçlarım düşen gözyaşlarını siliyor.

"Eğer gitmek istersen Joe'yu eve bırakabilirim." Sesi nazik ama pes etmiş. "Ya da gitmemi istersen... Ne istersen."

Ne istersem.

Hiçbir zaman ne istediğim önemli olmadı. Hayatım böyle değil.

Ama bu durumda... bir seçim şansım var. Ona gerçeği söylüyorum. "

Gitmek istiyorum."

"Tamam." Kollarını masadan indiriyor.

Gözlüğümü ve telefonumu alıp ayağa kalkıyorum.

Luther karşımda ayağa kalkar. "Ona iyi hissetmediğini söylerim."

Üzgün bir nefes veriyorum.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Yukarı bakıp gözlerine bakıyorum.

Ve kendime, artık bizim bu olduğumuzu hatırlatıyorum. O benim değil.

Ben de onun değilim.

Ben kimsenin değilim.

Bir adım geri çekiliyorum. "Hoşça kal, Rocky." Sonra dönüp gidiyorum.

Charlea 11 

Luihea

Rocky.

Herkes bana böyle seslenir.

Ama o değil.

Ama ben bize bunu yaptım. Bizi
herkes gibi yaptım.

Ve. Kahretsin. Sanırım bir hata yaptım.

Bölüm 12 0

KENDRA

ELİMDE ŞİLİ KAHVEMLE ARKA TERASA ÇIKIYORUM.

Artık evden çalışıyorum ve işimi seviyorum, ama pazar sabahlarının hala bir özelliği var.

Tabii ki evimdeyken sabahlarım böyle değildi.

Ev

Delaware'i evim olarak adlandırmak yanlış geliyor.

Merdivenlere oturmuş, Buddy'nin köpek kulübesine bakarken derin bir nefes alıyorum.

Küçük kulübenin hemen önündeki çimlere çubuklar dağılmış.

Kapının kenarından yırtık bir battaniye çıkmış. Ve gölgelerin arasında bir tutam tüy görüyorum.

Onu boynuzunun etrafına kıvrılmış halde uyurken hayal ederken dudaklarım gülümser.

Dün sabah, uyandıktan sonra babamla birlikte buraya gelip Luther'ın bulduğu boynuzu Buddy'ye verdik.

The çizik yavru kedinin sesler Buddy
yaptığı çok komikti.

Etrafta zıplıyor, havaya fırlatıyor, bahçede koşturuyordu.

Sevinçleri içten geliyordu.

Ve, son zamanlarda her şeyde yaptığım gibi, ağladım. Bunu hatırlayınca başımı sallıyorum.

Babam muhtemelen düşünüyor ben yine
yağmur bir haftalarca süren bir zihinsel çöküntü yaşıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu doğru olabilir.

Ama dün, o anda, bir şeylerin değiştiğini hissettim. Burada mutluyum.
Acı ve üzüntüye rağmen. Burada mutluyum.
Burası artık benim evim.
Ve Luther'ın yanında mutlu olmanın bir yolunu bulacağım.
Onu *evimden* ayıramam.
Sırf ondan kaçmak için
sadece ondan kaçmak için kaybetmeye niyetim yok.
Ve... Luther'ın verdiği karar da bu değil miydi?
Hatta eğer o eklemiş biraz biraz diğer
hayali nedenlerden dolayı, eninde sonunda, babamla
olan arkadaşlığını kaybetmek istememişti.
Beni değil, babamı seçti. Hala
canımı acıtıyor.
Hala beni üzüyor.
Ama uzaktan bakınca, onun önceliklerini suçlayamam.
Benim duygularımı paylaşmadığı için onu suçlayamam.
Ve eğer yürümeyecekti, o zaman bittiğine seviniyorum.
Ona tüm kalbimi vermeden bittiği için mutluyum. Taze
sabah havasını bir kez daha içime çekiyorum.
Bugün, bırakıyorum.
Nefesimi veriyorum.
Bugün, kötülükleri geride bırakıyorum.

İKİNCİ KAHVEMİ İÇERKEN ARKA KAPI AÇILIR
ve babamın ayak sesleri terasın ahşap yüzeyinde yankılanıyor.
"Günaydın."
"Günaydın." Okumayı bırakıp telefonumu yere bıraktım.

“Nasıl Buddy?” Baba kendini kendini yere benim yanımdaki sandalyeye, bunu yaparken inleyerek.

"Uyuyordum."

"L u t h e r fasulyesini iyi bilir."

"Luther kahve çekirdeklerinden anlar."

Onun adını o zamandan beri ilk kez anıyorum... Biraz zorlama gibi geliyor, ama normal bir şey.

Kahve bir arkadaşından gelmişse, biri böyle derdi.

Arkadaş.

Bu da yutması zor bir hap.

Babam başını sallar. "Siz ikiniz çok garipsiniz."

Ona bakıyorum, kaşlarım çatık. "Biz mi tuhafız? Kendini hiç gördün mü?"

Babam gözlerini devirir. "Luther işini bilir," der yüksek, kadınsı bir sesle, sonra derin bir tona geçer. "O Kendra'nın sandalyesi."

Gülüyorum. "Saçmalıyorsun." "**Sen** saçmalıyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Peki benim sandalyem hangisi?"

Kahvesinden bir yudum daha alır ve boş eliyle işaret eder. "Sen gitmeden önce, balık kızartma yerinde."

"Gitmeden," diye tekrar ediyorum kuru bir şekilde.

Babam benim gerçekten iyi hissetmediğime hiç inanmamıştı. Sıkıldığım için yalan söylediğimi düşündüğüne eminim. Gerçeği bilmesinden yine de iyidir.

Babam homurdanır. "Evet, geri dönseydin, Rocky'ye asılan kadınlardan bizi kurtarmış olurdun."

O kadınları düşünerek dudaklarımı sıkıştırdım. Birinin ona uzanışını. "Belki *Luther* ilgiyi sevmiştir." Sırf canını sıkmak için adını vurguladım.

Babam alaycı bir şekilde güldü. "O değil. O aziz değil, ama azizlere çok yakın.

Onu birine ilgi duyarken görmeyeli çok uzun zaman oldu.

Bunu düşünürken mırıldanıyorum.

Kadınlar konusuna gelince, kahve dükkanında konuşmamızı kesen babama Ashley'nin annesi hakkında soru sormak istiyorum. Ama bunu Luther'dan duymam gerektiğini düşünüyorum.

Babam bacaklarını uzatır. "Bu gece yapışkan tiplerden endişelenmene gerek yok." Etrafına bakar. "Hava böyle güzel kalırsa, dışarıda yiyelim mi?"

Yavaşça başımı çevirip babama bakıyorum. "Bu gece ne var?"

"Biftek." Gülümsüyor.

Kalbimin çarpışını duymamasını umarak kaşlarımı kaldırdım.

"*Luther* 'la." Yine tiz sesini kullanıyor. "Çok sinir bozucusun."

Gözlerimi kapatıp şezlonga yaslanıyorum.

Sanırım yeni zihniyetimi test etmenin zamanı geldi.

Bölüm 121

Luther

KAMYONETİMİ PARK ETTİM, AMA MOTORU KAPATMADIM.

Bu bir hata gibi geliyor.

Kendra'yı son gördüğümde ağlıyordu.

Sadece ağlamıyordu. *Onu ağlattım.*

Yutkunuyorum.

Belki de gitmeliyim.

Bir yalan

uydurmalıyım. Ben...

Joe'nun evinin ön kapısı açıldı ve adamın kendisi ön kapıya çıktı.

"*Ne oluyor?*" der gibi kollarını kaldırır.

Bir parmağımı kaldırıp başımı salladım ve telefonla konuşuyormuş gibi ağzımı hareket ettirdim.

Kollarını kavuşturur.

Biraz daha başımı sallarım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Sonra hiç kimseye söylemeden "*Tamam, iyi olur*" derim ve motoru kapatırım.

Artık ikinci kez düşünmek için çok geç.

Artık tek yaptığım şey kararımı sorgulamak olsa da.

Bölüm 122

KENDRA

AYNADA KENDİME BAKIYORUM.

Altın çerçeve, şifonyerimin üzerine koyduğumda çok güzel duruyor. Hatta üzerine birkaç parfüm şişesi ve saksıdaki *inci* bitkisiyle süsledim.

Canlı bir bitkiyi atmak istemedim, ama bütün gün çalışırken masamda görmek bana çok zor geliyordu.

Ama burada, yeni aynamın yanında, kendim için almışım gibi davranabilirim.

Bir kez daha nefes alıp, ciğerlerimdeki havayı kuvvetlice dışarı veriyorum.

Ses kaba. Arındırıcı.

Sonra aynadaki yansımama gülümsüyorum.

Dişlerimi göstermeden, sadece dudaklarımı kaldırıyorum. Doğal. İnanılır.

Luther burada.

Babam bir dakika önce bağırdı. Ben de hemen geleceğimi bağırdım.

Sarı bluzumun önünü ellerimle düzeltiyorum. Mavinin tam tersi.

Ve koyu renkli kot pantolonumun bel kısmını çekiştiriyorum.

Öğleden sonra kısa bir yağmur fırtınası esti, her şeyi serinletti ve teras mobilyalarını ıslak bıraktı, yani

içeride yemek yiyeceğiz.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Sen iyisin. Her şey yolunda gidecek. Luther iyi biridir. Uygunsuz bir şey söylemez. Onun yanında sakın olabilirsin."

Bir kez daha gürültülü bir nefes veriyorum, sonra aynadaki yansımama sırtımı dönüp yatak odamın kapısını açıyorum.

Seslerini duyuyorum, ama sonra arka kapının kapanma sesini duyuyorum, teras'a çıkıyorlar.

Omuzlarım gevşiyor.

Mükemmel bir
başlangıç.

Koridordan çıkarken, hareketim iki adamın da dikkatini çeker.

Babamın ağzı hareket ediyor, Luther'a bir hikaye anlatıyor.

Luther başını sallıyor, ama dikkatini bana vermiş.

Gözlerinin beni süzdüğünü hissediyorum.

Her zaman beni nasıl süzdüğünü hissedebiliyorum.

Ben iyiyim.

Nefes alıyorum.

Elimi

kaldırıyorum. Ve

gülümsüyorum.

Bölüm 123

Luther

O GÜLÜMSÜYOR VE BUNU KEMİKLERİMDE HİSSEDEBİLİYORUM.

Kırılgan değil.

Acı dolu değil.

Zorlama gibi görünmüyor.

Nefesimi tuttuğum havayı dışarı veriyorum. Kendisi gibi görünüyor.

Gömleğinin parlak sarı rengi koyu saçlarıyla kontrast oluşturuyor ve yeşil gözleri parıldıyor gibi görünüyor.

Sağlıklı görünüyor. Hayat dolu.

Kollarım onu saracak kadar acıyor.

Burnumu saçlarına dayamak istiyorum. Onu tutmak istiyorum.

Ama en iyi ikinci şeyi yapıyorum. Elimi kaldırıp ona el sallıyorum.

Gözleri avucuma kayıyor, sonra elini yana indiriyor.

Joe bana bir bira uzatıyor.

Uzanıyorum ama geri çekiyor. Sonra Kendra'ya kaşlarını kaldırarak şişeyi işaret ediyor.

Gözlerini devirdi ama garaja açılan kapıya doğru yürüdü.

"Kendim alabilirdim," diye mırıldanıyorum.

Kendra'ya getirteceğini bilseydim, ısrar ederdim.

Joe bana eliyle işaret ederek ızgaraya döner. "Kendisi alır." Çiğ bifteklerin bulunduğu tepsinin üzerindeki streç filmi çıkarır, sonra bahçeye bakar. "Ha, bunun için dışarı çıkacak mısın diye merak ediyordum."

Joe'nun kiminle konuştuğunu görmek için dönüp baktığımda, teras merdivenlerinin birkaç adım önünde duran ve bize bakan sevimli bir tilki gördüm.

Düzinelerce, hatta yüzlerce tilki görmüştüm. Ama hiçbiri bu kadar yakın ya da bu kadar hareketsiz değildi.

"Buddy, bu Rocky. Rocky, bu Buddy."

Tilki, sanki hayatı boyunca günde bir paket sigara içmiş gibi tiz bir ses çıkarır.

"Hey, dostum." Sesimi alçak tutuyorum.

Onun kafası eğilir, sonra dönüyor dart içine köpek köpek kulübesine Joe bana zaten anlatmıştı. Duvar güverte kapısı açılır açık benim benim "Bir boynuz daha getirmeliydin."

Kendra'nın sesi yumuşak ama çekingen değil. Ve ona dönüp bakarken yine nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

"O..." Boğazımı temizliyorum. "Beğendi mi?"

Kendi içkisini içmek için şişeyi masanın üzerine koydu.

Uzatılan birayı alıp bakışlarımı köpek kulübesine ve açık kapıdan dışarı çıkan tüylü burnuna çeviriyorum. "Sevindim."

Şişenin kapağını açtığımda bir tıslama sesi duyuldu. Birayı kaldırıp bir yudum aldığımda burnunun seğirdiğini gördüm.

Sıvı boğazımı serinletiyor.

"Yardım ister misin?" Joe, Kendra'ya sorar.

İkisini izlemek için arkama dönerim.

Kendra başını sallar. "Brüksel lahanası fırında. Sadece sosu karıştırmam lazım." Burnum buruşur ve Kendra fark eder. "Bir sorun mu var Luther?"

Luther.

Rocky değil.

Kalbimden ince bir tabaka nefret kopar. "Sorun yok." Brüksel lahanasını nefret ederim. Ama ona söylemektense her öğünde brüksel lahanası yemeyi tercih ederim. "Harika."

O söylediğinde adım her zaman mükemmel geliyor.

Gözlerini kısıyor, sanki yalanlarımı görüyor gibi.

Bu yüzden dikkatini başka yere çekiyorum. "Al." Ona zaten açılmış şişeyi uzatıyorum.

Boş eliyle onu alır ve benim iki elimi serbest bırakır. "Değiş tokuş etmek ister misin?" Kaşlarını kaldırır ve içmeye başladığım biraya anlamlı bir şekilde bakar.

benim içmeye başladığım biraya bakarak sorar. "Hayır, bırakma yeter."

O hala tabanını tutarken, ben diğer şişenin boynunu sıkıca tutup sabitlerim, sonra diğer elimle kapağını açarım.

Biranın çıkardığı ses, sıcak ızgaraya düşen ilk bifteğin çıkardığı sesle bastırılır.

Joe bakmıyor.

Izgara maşasıyla ikinci bifteği almaya çalışıyor. Kendra ise gözlerini benden ayırmıyor.

Bırakıyorum, şişenin kapağını ilk kapağın yanına cebime koyuyorum, sonra elimi uzatıyorum.

Ama Kendra'nın bana uzattığı şişe yeni açılmış olan şişe.

Ve parmaklarım, onun diğerini ağzına götürürken onu bir mil kadar ısıtıyor.

Yutuyor. Ben de öyle.

Dudaklar hala basılı dudaklarına dudaklarına düz cam, Kendra gülümsüyor.

Bana dalga mı geçiyor, flört mü ediyor, yoksa lanet mi okuyor, bilmiyorum.

Ama umurumda değil.

Onu ağlarken görmektense her şeyi göze alırım. Onun mutlu olmasını istiyorum.

İlişkimizi bitirmemin tek sebebi buydu.

Kendi kalbimi kırmadım. Onun için yaptım. Çünkü onun mutlu olmasını istiyorum.

Jessie'nin ses yankılanıyor içimde düşüncelerimde
düşüncelerimde anlatıyor bana benim de mutlu olmayı hak ettiğimi söylüyor.

Ama Kendra'nın bira olması gereken şeyden bir yudum aldığımda, içimde bir huzur hissediyorum.

Kendra'nın mutluluğu ikimiz için de yeterli olacak.

Bölüm 124

KENDRA

AKŞAM YEMEĞİ ŞAŞIRTICI DERECEDE İYİ GEÇTİ.

Hala masanın diğer ucundaki gerginliği hissedebiliyorum, ama Luther neredeyse her zamanki gibi. Ve ikimiz de babamızı hikayeler anlatması için teşvik ederek sessizliği doldurması için iyi bir iş çıkardık.

Ağzıma bir parça biftek alıp çiğniyorum.

Bir birkaç yemek yemek bunun ve ben belki olabilir Luther ile olan geçmişimi hiç olmamış gibi davranabilir Luther ile olan geçmişimi hiç olmamış gibi davranabilirim.

O anıları zihnimin bir köşesine koyup, hepsinin bir hayal olduğunu varsayabilirim.

"Ashley nasıl? Ashley nasıl?" " sorar,
dizlerimi boş tabağını tabağını

Luther, brüksel lahanasını yutarken homurdandı. "Zam aldım."

Babam mırıldanır. "Bu iyi."

"Ve bir erkek arkadaşım var."

Babam güldü, ama benim gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ona söyledi mi?

Luther'ın bakışları benimkilerle buluşur.

O benim bildiğimi biliyor mu?

Ona bizim hakkımızda bildiğini söyledi mi?

Göğsümde bir şey burkuluyor.

Ya o konuyu açıtsa... Ve Luther ona benden ayrıldığını söylemek zorunda kaldıysa.

Bu çok rahatsız edici olurdu. İkisi için de. "Onunla tanıştın mı?" diye sorar babam.

Luther başını sallar. "Henüz değil."

"Peki, o zaman torunlarının babası olmadan önce bir an önce tanışsan iyi olur."

Luther ona şaşkın şaşkın bakar. "Siktir git."

Ben kıkırdamak için burnumu çekerim.

Babam bana dönerek güler. "Sana bir erkek arkadaş bulmalıyız. O zaman belki aynı anda bana torun da verebilirsin."

Bunu kötü anlamda söylemiyor.

Sadece ebeveynlerin söylediği bir şey.

Ama bu sözler sakinliğimi bozar.

Dudaklarımı sıkıştırırım.

Ben iyiyim.

Cidden, ben tamamen iyiyim.

Sadece... Bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Yıllardır bu konuyu kaçınıyorum.

Ve yıllar, yıllar.

Ama eninde sonunda yapmak zorunda

kalacağımı biliyordum. Ve... Siktir. Sanırım

şimdi yapmak zorundayım.

Dudağımı ısırırken Luther'a bakıyorum. O da bilmeli.

Hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa bile.

Aramızdaki her şey aynen kalsa bile. O da bilmeli.

Çatalımı masaya bıraktım.

"Baba, ben..." Yutkunuyorum. "Çocuk sahibi olamam."

Ağzını açar ama sonra kapatır. "İstemiyor musun?" diye yavaşça sorar.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, bu kadar duygusal hissetmeden bunu yapabilmeyi dilerdim.

Gözyaşları yardımcı olmaz.

Şu anda iyiyim. Ve onun bunu en çok anlamasını istiyorum.

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Yapamam."

"Ne demek istiyorsun?" Babamın sesi sessiz.

Luther'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama ona bakamıyorum. Bu kısmı söylerken bakamıyorum. "Yani... Asla çocuk sahibi olamayacağım. Ben..." Nefes alıyorum. Sonra söylüyorum. "Yumurtalıklarım alındı."

Babamın boğazı titriyor. "Ne zaman?"

"On yıl önce," diye itiraf ediyorum, bunun onu inciteceğini bilerek.

Babam gözlerini kırptırdı, sonra cevabı duymaktan korkuyormuş gibi fısıldayarak bir sonraki soruyu sordu. "Neden?"

O günler çok uzaklarda kaldı.

Dün gibi hatırlıyorum.

"Onlar... doktorlar, bir tümör buldular."

Babam, cevap onu göğsüne vurmuş gibi nefes verdi.

Bir tümör bulduk.

Mümkün olduğunca çabuk almamız gerekiyor.

O günü düşünmemeye çalışıyorum. Ama şimdi daha kolay. Eskisinden daha kolay.

Babamın gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor.

"Kanser mi?" Omzumu tekrar kaldırıp başımı sallıyorum.

Acı içinde bir ses çıkarır.

"Ben iyiyim." Acele çıkmak çıkıyorum.

"Onlar her şeyi her şeyi ve hiçbir şey yayılmadı.

Bu yüzden ikisini de aldılar."

"Kendra." Babamın yanaklarından gözyaşları akıyor.

Bana hiç böyle seslenmez.

Göz yaşlarımla mücadele ediyorum. "Ben iyiyim." Onu sakinleştiriyorum.

"Neden bana söylemedin?" Yanaklarını siler.

Parmaklarımı kucağımda birbirine doluyorum.

Bu soruya verecek iyi bir cevabım yok.

Ve şimdi buradayız. Şimdi her şey ortaya çıktı.

Kendimi berbat hissediyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Her şey çok hızlı oldu.

Ve..." Yanaklarımı silerek.

Gerçek bir neden yok.

Mazeret yok.

Babam başını sallar, kendi gözyaşlarını siler. "Hayır. Hayır, özür dilerim. Sormamalıydım. Özür dileme. "Ben sadece..." Yine omuz silkiyorum.

Ona söylemeyen ben olduğum halde özür dileyenin o olması hoşuma gitmiyor.

"Annenlerde miydin?" Burnunu çeker.

Sorusu canımı yakıyor. Anneme söyleyeceğimi ama ona söylemeyeceğimi düşünmesinden nefret ediyorum.

Ve cevabımdan da aynı derecede nefret ediyorum.

Ama ona gerçeği söylüyorum ve başımı sallıyorum. "Ona hiç söylemedim."

"Sen... Kimseye...?" Nefesi kesik kesik.

İkisine de söylemedim.

Kimseye söylemedim.

Erkek arkadaşına da söylemedim.

Ona ayrılmamın gerçek nedenini hiç söylemedim.

Çünkü onun çocuk istediğini biliyordum. Bundan bahsetmişti. Birkaç tane istiyordu.

Ve ben asla çocuk sahibi olamayacağımı anladığımda...

"Lütfen üzülme." Babamın yüzünden gözyaşları akarken ona yalvarıyorum.

"Küçük kızım kanserdi ve ben bunu bilmiyordum." Sözleri boğuk çıkıyordu. Sanki kendine söylüyormuş gibi.

Kendimi dünyanın en kötü kızı gibi hissettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım tekrar. "Ben... Ben sadece bununla tek başıma başa çıkmak istedim. Ameliyat... O... İyileşme o kadar da kötü değildi."

Bu doğru. Ardından bir yalan geliyor.

"Gerçekten iyisin, değil mi? Bu..." Babam yutkunuyor. "Kanser yok mu?"

Başımı sallıyorum, ona bunu söyleyebildiğim için mutluyum. "Gitti." "Emin misin?"

"Eminim. Her yıl gidiyorum ve üç ay önce kontrolüm vardı. Geri döneceğine dair hiçbir belirti yok."

Onu iyi haberlerle cesaretlendirmeye çalışıyorum, ama sanki ona öleceğimi söylemişim gibi görünüyor.

"Yalnız mı gittin?"

Omuzlarım düşüyor.

Her şeyi tek başıma yaptım.

Her randevuya tek başıma
gittim.

Her kontrolü. Her
telefon görüşmesini.

Her ilacı.

Bunun istediğim şey olduğunu sanmıştım.

Yalnız başıma yapmanın daha kolay olacağını düşündüm.

Başka kimseyi bu travmaya dahil etmezsem daha az stresli olur
diye düşündüm.

Ama burada oturmuş, babamın tepkisi yüzünden kalbim
acıyarak, yanıldığımı anlıyorum.

Ondan saklamakla hata ettim. Annemden
saklamakla hata ettim.

Bunu erkek arkadaşımdan saklamakla bile hata ettim.

Onu sevmiyordum ve ayrılmak doğru karardı, ama o gerçeği
hak ediyordu.

Luther da öyle.

Babam avuçlarını gözlerine sürter ve sonunda başımı çevirip
Luther'ın bakışlarıyla karşılaşırım.

Yüzü solgun.

O kadar hareketsiz oturuyor ki, sanki... hayalet
görmüş gibi. Ama beni izliyor.

Her cümleyi duyuyor. Her
kelimeyi içine çekiyor.

Ben de onun bana sorması gereken soruyu
cevaplıyorum. Ona bilmesi gereken şeyi söylüyorum.

"Çocuk isteyip istemediğimden hiç emin değildim. Sadece
yirmi iki yaşındaydım ve karar vermeye hazır değildim." Bir saniye
nefes alıyorum. Sonra Luther'ın gözlerine bakarak gerçeğin geri
kalanını söylüyorum. "Ama canım yandı. Bu seçimi benden almak
canımı yaktı. Ve bu adil değildi."

Bölüm 125

Luther

K A L BIM İÇİME ÇÖKÜYOR GIBİ.

On yıl önce, Kendra kanserdi.

On yıl önce, Kendra ameliyatı tek başına geçirdi.

On yıl önce, hayallerimin kızı sadece yirmi iki yaşındayken, çocuk sahibi olamayacağını öğrenmek zorunda kaldı.

On yıl önce, Joe ile zaten arkadaştık.

On yıl önce, bu güzel kadını duymuştum ama tanı mıyordum.

On yıl önce, onun yanında olabilirdim. Ama...

şimdi bile onun yanında değildim.

Çocuk sahibi olamıyor ve ben onu terk ettim çünkü düşündüm ki...

Nefes almakta zorlanıyorum.

On günden biraz fazla bir süre önce, Kendra orada durmuş, ona daha iyisini hak ettiğini söylüyordum.

On günden biraz fazla bir süre önce, ona başka biriyle bir aile kurmayı hak ettiğini söyledim.

On günden biraz fazla bir süre önce, Kendra orada dururken ben sözümü tutmadım, onun güvenini boşa çıkardım.

Kendra, bir varsayımdan dolayı aramızın bittiğini söylerken orada duruyordu.

Korkunç bir varsayım.

Masayı tutan ellerimi bırakıp, ellerimi göğsüme bastırıyorum. Keşke parmaklarımı kaburgalarımın arasına sokup

ve ona özür olarak parçalanmış kalbimi sunabilmeyi.

Çok üzgünüm.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.

En kötü şekilde seni hayal kırıklığına uğrattığım için.

Göz teması kopar, sonunda benden başka yere bakar. Bana nasıl bakabiliyor...

Göğsüme daha sert bastırıyorum.

"Bir süre terapistte gittim," diyor Kendra babasına. "Bana çok yardımcı oldu. Ve artık büyüdüğüm için, çocuksuz bir hayatı seçeceğime eminim."

Joe hala gözyaşlarını siliyor. "Bunu sadece laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi?"

Kendra sulu bir kahkaha attı. "Sadece öyle söylemiyorum. Çocuklar iğrenç."

Joe ellerini kucağına indirir, omuzları çöker, gözleri kan çanağına döner. "Sen iğrençsin."

Kendra'nın kahkahası bu sefer daha neşeli. "Ben de seni seviyorum." Joe burnunu çekiyor. "Bir şey olursa bana söyle."

Kendra başını sallar. "Yemin ederim."

"Ve başka bir doktor randevun olduğunda bana söyleyeceksin."

Ben de ona söylemesini istiyorum.

Onunla birlikte gideceğimi ısrarla söylemek istiyorum.

Ona, tüm zaman boyunca elini tutacağıma söz vermek istiyorum.

Eğer izin verirse, hayatımı onu korumaya adayacağımı bilmesini istiyorum.

Ama sözlerimin ne faydası var ki?

"Sana söylerim," diyor Kendra, bana bakmadan önce, bakışlarımız kesişiyor.

"İyi." Joe gözlerini tekrar siler. "İyi. Kokuşmuş torunlara ihtiyacım yok. Zaten bir torun tilkim var."

Kendra gülümser, gözleri parlar. "Bunu resmileştirebilir ve ona içeride bir çocuk odası tasarlayabiliriz."

Joe derin bir nefes alır. "En azından ona yeni bir ev yapabilirim. Aile adını devam ettirmek için buna ihtiyacı olacak."

adını devam ettirmek için buna ihtiyacı olacak."

Kendra başını sallar.

Joe yüzünü bir elini ve sürükler aşağı aşağı
yüzüne yüzüneyüzünden

Kendra dudakları titreyerek başını
salladı. Ve onlar ayağa kalkarken ben
başka yere baktım.

Daha fazla hıçkırık duyulur.

Joe bir şeyler mırıldanır.

Kendra mırıldanarak cevap verdi.

Ve ben kendimi hasta gibi
hissettim.

Nasıl bu kadar yanılmışım?

Her şeyde bu kadar yanılmışım.

Başımı öne eğiyorum.

Son birkaç haftadır neler yaşıyor acaba?

Benden ne kadar nefret ediyor olmalı?

Belki de kendimden daha çok nefret ediyordur.

"Garip davranmayı bırak. Gel, grup kucaklaşmasına katıl."

Joe'nun sesi sert.

Başımı kaldırıyorum.

Ben

Joe bir kolunu uzatıyor, diğeri hala Kendra'yı kucaklıyor.

Ona bakıyorum.

Bana katılmamı istemeyeceği kesin.

Muhtemelen gitmemi söylemek istiyordur.

Onun yerinde olsam, yüzümü bir daha görmek
istemezdim. Onun yerinde olsam, öfkeden deli olurum.

Ama dudaklarında çok küçük bir gülümseme var.

Ve onu izlemeye devam ettiğimde, çenesini eğiyor.

Boğazımdaki ip sıkılaşıyor.

O yapamaz...

Kendra da kolunu uzatır.

Ve bunun dostluk kucaklaşması olması umurumda değil.

Kabul ediyorum.

Kendra'nın bana vermek istediği her türlü kabulü kabul edeceğim.

O kadar hızlı ayağa kalkarım ki sandalyem devrilir.

İkisi de yüksek sese gülüyorlar, ama ben duraksamadan üç adımda masanın etrafında dönüp ikisini de kucaklayarak sarıyorum.

Vücutları gülmekten titriyor, ben de onları daha sıkı sarıyorum.

Joe beni itti, ben de elimi sertçe sırtına vurdum.

O homurdanıyor ve canını yaktığımı biliyorum, ama beni itmeye çalışmayı bırakıyor.

Ve sonra hissediyorum.

Kendra'nın eli belimin altında. Parmakları gömleğimin kumaşına dolanıyor.

Bu, cesaret edebileceğimden çok daha fazlası.

Onu saran kolumu sıkılaştırıyorum, elim omzuna dolanıyor ve onu kendime çekiyorum.

Joe'ya defolup gitmesini söylemek istiyorum.

Kendra'ya daha uzun süre sarılmam lazım. Onu sonsuza kadar sarılmam lazım. Ama bu benimle ilgili değil.

Hiçbir zaman olmadı.

Ama yine de her şeyi mahvettim.

Charlea 1zh

KEFDAA

"İYİ OLDUĞUNA SEVİNDİM." LUTHER'İN FISILTISI, PARMAKLARI OMZUMUN
ETRAFINDA KIVRILIRKEN
saçlarıma fısıldadı, parmakları omzumun etrafında kasılmaya
başladı.

Ona dönüşmek istiyorum. İki kolunu da bana dolamasını
istiyorum.

Bir serap olsa bile, beni göğsüne bastırıp sıcaklığıyla
sarmalamasını istiyorum.

Ama babamla bu kucaklaşmayı paylaşırken bunu yapamayız.

Ve bunu yapamayız çünkü artık *biz değiliz*. Bunun
yerine, "Ben de sevindim" diye fısıldıyorum.

Birkaç saniye daha geçer, sonra babam yüksek sesle iç çeker.
"Dondurma istiyorum."

ÜÇ TANE KENDİN YAP DONDURMA VE BİR SAATLİK

penguen belgeselinden sonra, kirli kaseleri lavaboya koyuyorum.

Duygusal yorgunluk baş gösterir, esnememi saklarım.

"İyi geceler, Kendra." Luther'ın sesi dikkatimi, babamla birlikte
ön kapının yanında durduğu yere çeker.

Daha fazla şey söylemek istediğini hissedebiliyorum.

Akşam yemeğinden beri. Onlara olanları anlattığımdan beri.
Yüzünden okunuyordu.

Ve anlıyorum.

Beklenmedik bir olaydı. *Onun için.*

Ve anlıyorum.

Anlaşılması zor bir durum. Özellikle de...

Luther'ı tanıyorsam, onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsam,
şu anda kendini ne kadar hırpaladığını tahmin edebiliyorum.

O buradayken onu incitmek için bunları söylemedim. Ne
kadar kötü hissetsem de. Ne kadar ağlasam da. Onu incitmek
asla amacım değildi.

Ama ona bunu söyleyemem. Babam buradayken olmaz.

Luther'ın benimle ilişkisini bitirmesinin diğer yarısı onun
yanında dururken söyleyemem.

Luther, arkadaşının arkasından iş çevirmek istemiyor.

Sonuç olarak, söyleyecek başka bir şey yok.

Koridora doğru bir adım atarken ona yine de küçük bir
gülümseme atıyorum. "İyi geceler, Luther."

Bölüm 127

Luther

KAMYONETIME BINİYORUM.

Motoru çalıştırıyorum.

Garaj yolundan çıkıyorum.

Yola dönüyorum.

Ve kenara

çekiyorum. Park

ediyorum.

Motoru kapatıyorum.

Ve bekliyorum.

Bekliyorum. Ve bakıyorum. Ve

düşünüyorum. Ne istediğimi

düşünüyorum.

Kendra'nın söylediği her şeyi düşünüyorum.

"Pişmanlık" kelimesinin anlamını düşünüyorum. Ve

kırk dakika geçene kadar bekliyorum.

Kapıyı açarım.

Kamyonetimden iniyorum.

Garaj yolundan aşağı yürüyorum.

Joe'nun yedek ev anahtarını cebimden çıkarırım. Ve

ön kapının kilidini açarım.

Bölüm 128

KENDRA

KORIDORDAN BİR GICIRTI GELİYOR.

Gözlerimi açıyorum.

O kadar yorgunum ki dişlerimi fırçalarken gözlerimi açık tutamıyorum. Ama şimdi yatağa girdim ve uyuyamıyorum.

Gıcirtı sesi tekrar duyulur.

Başımı yastıktan kaldırıyorum.

Banyoya girerken Luther'ın çıktığını duydum. Ve geri çıktığımda, evdeki diğer tüm ışıklar sönmüştü.

Bekliyorum.

Sonra kapımın kolunun döndüğünü duydum. Oturdum.

Kapı açılır.

Perdelerim kapalı. Karanlık. Ama onun silüetini yeterince görebiliyorum.

Kalbim hızla atmaya

başladı. "Luther?"

Uzun boylu, geniş omuzlu adam odama girer ve kapıyı arkasında kapatır.

"Üzgünüm." Sesi sessiz. Ve kırık.

Düşünmüyorum. Sadece yataktan kalkıp ona gidiyorum.

"Çok üzgünüm," diye nefes nefese söylüyor.

Acı çektiğini biliyordum, ama sesi...

Kendi sesimi bulamıyorum. Bunun yerine, elimi uzatıp avucumu göğsüne koyuyorum.

İki eli de benim ellerimi kapattı. Sardı. *İstti*.

"Hayatıma bakınca, birçok şeyi farklı yapardım. Ama seni uzaklaştırmak..." Luther duraksıyor ve yutkunduğunda kaslarının hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Seni incitmek, yapmak istediğim en son şeydi. Ben... Kahretsin, Kendra. Seninle ikinci bir şansı hak etmiyorum. Ve istemiyorum..." Parmakları benimkileri sıkıyor. "Sadece... Sana tekrar sarılabılır miyim? Lütfen?"

Karanlık olduğu için mutluyum.

Yüzümün bozulduğunu görmediği için mutluyum. Luther affedilmeyi istemiyor.

Bana affedeceğime inanmıyor. Sadece bana sarılmak istiyor.

Elimi onunkinden çekiyorum.

Ve nefesinin sesi... yenilmiş gibi geliyor.

Ama sonra ona doğru adım atıyorum.

Ona yaslanıyorum.

Yanağımı onun kalbine dayıyorum.

Vücudu titriyor, sonra kolları nazıkçe beni sarıyor. "İyi olduğuna sevindim." Daha önce de aynı şeyi söylemişti ama bu sefer beni kendine doğru çekerek elini başımın arkasına koyar. "İyi olmana ihtiyacım var."

Ona yaslanırken gözlerimi kapatıyorum.

Öfke ve acı hala orada. Babam hala orada.

Aramızdaki durum hala orada. Ama Luther da burada.

Bekledi ve geri geldi. Çünkü sarılmak istedi. Kokunu içime çekiyorum.

Ve bundan sonra yapacağım şeyin yanlış olup olmadığını bilmiyorum, ama onun kadar benim de teselliye ihtiyacım var.

"Kalabilirsin."

Chariea 1zç

Luihea

ONU DOĞRU DUYMUŞ OLAMAZDIM.

"Kalmak mı?"

Bana doğru başını salladı.

Başımı öne eğip gözlerimi kapattım. "Emin misin?" Yine başını salladı. "Kalmanı istiyorum."

Umutsuzluğun boynumdan çözülürken onu daha sıkı sarıyorum.

Eğer kalmama izin veriyorsa. Eğer kalmamı *istiyorsa*...

Belki her şeyi mahvetmemişimdir. Belki çok geç kalmamışımdır.

Ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Onu bunca zamandır sevdiğimi söylemek istiyorum.

Bana inanması için yalvaracağım.

Ama sorun da bu. Söylediğimde bana inanması lazım. Ve şu anda inanacağını sanmıyorum.

Ona olan güvenini zehirledim ve onu geri kazanmam gerekiyor.

Bu yüzden ona ne kadar çok sevdiğimi söylemek yerine, dudaklarımı onun başının üstüne bastırıyorum.

Bölüm 130

KENDRA

LUTHER SAÇIMI ÖPERKEN NEFESİMİ TUTUYORUM.

İşte böyle anlar... böyle davranışlar... ilk başta ona aşık olmamın sebebi.

Luther doğrulur ve bana sarılması gevşer.

Geri çekilip boğazımı temizliyorum. "Sadece uyu. Ama... rahat olabilirsin."

Gözlerim karanlığa alışmış olsa da, onun ifadesini hala seçemiyorum, ama hareket etmediğini görüyorum.

İç çekiyorum. "Kot pantolonunla uyumana gerek yok, Luther."

Bir adım daha geri çekildiğimde Luther ellerini gömleğinin önüne kaldırıyor.

Flanel gömleğini çıkarmasını ve kot pantolonunu yere atmasını bekliyorum.

Sonra eli benim elimi bulur ve benimle birlikte yatağıma doğru yürür.

Önce o tırmanıyor ve daha önce yattığı yere uzanıyor. Kollarını uzattığında, ben de boşluğa giriyorum.

Luther battaniyeyi çeneme kadar çekip, kolunu sırtıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

Önüm onun yanına yapışmış, başım göğsünde, onun kokusunu içime çekiyorum.

Kaburgalarının altında atan kalbini dinliyorum. Ve rahatlıyorum.

Sonra, rüyalarımda beni sıkıca saran adamla birlikte, sonunda uykuya dalıyorum.

Bölüm 131

Luther

KENDRA'NIN VÜCUDU YUMUŞAK BENİM UYKU ÇEKER ONU altında.

Ve onu daha sıkı tutuyorum. Ona sarılıyorum.

Onun göğsümdeki elini kendi elimle sıkıca tutuyorum.

Kalmanı istiyorum.

Bu benim hak ettiğimden çok daha fazlası. O çok daha fazlası.

Ama onsuz yaşamayı denedim ve başaramadım.

Belki ikinci bir şansı hak etmiyorum, ama o bana bu şansı verirse, ben de onu kabul edeceğim.

Kabul ediyorum ve asla vazgeçmeyeceğim.

YANIMDA SICAK BİR ŞEY HAREKET EDİYOR VE BENİ UYKUMDAN UYANDIRIYOR.

Işık odaya süzülüyor ve gözlerimi açıp yanımda kıvrılmış kadına odaklanıyorum.

Kendra mırıldanıyor ve parmakları benimkilerin altında seğiriyor.

Elimi onun yanına götürüyorum.

O çok çarpıcı bir yaratık. Güzel,
akıllı, eğlenceli.

Güçlü, sert, bağımsız. Bana
ihtiyacı yok.

Belki de asla

olmayacak. Ama sorun
değil.

Onun bana ihtiyacı olmasına
gerek yok. Sadece beni
istemmesini istiyorum.

Kalmanı istiyorum.

Gözlerimi kapatıp onun sözlerini tekrarlıyorum.

Düzeltemem gereken çok şey var, ama bu bir başlangıç.

Evin içinden bir gürültü duyulur ve gözlerim birden açılır.

Kahretsin.

Gözlerim bakışlarım sarsılıyor dönüyor kapıya
kapıyasonra geri dön daha erken sabah güneşi
perdelerin arasından sızıyordu.

Kahretsin.

Dudaklarımı Kendra'nın saçlarına bastırıyorum. "Bebeğim,
gitmem gerek."

Ona öyle seslenmeye hakkım yok. Özellikle de geçen sefer
ona öyle seslenmek üzereyken verdiği tepkiyi hatırladığımda.

Ama geceyi onunla geçirmeme izin verdi. İstedğini söyledi.
Beni gerçekten nefret etseydi bunu yapmazdı.

Eminim.

İnliyor ve yüzünü göğsüme yaslıyor.

Hayır, benden tamamen nefret etmiyor.

Saçlarını tekrar öpüyorum.

Kendra'nın göz kapakları
titriyor.

Başparmağımı omzunda ileri geri gezdiriyorum. "Gitmem
gerek," diye fısıldıyorum. "Sen uyuyabilirsin. Sadece söylemek
istedim."

O büyük yeşil gözler bana bakıyor.

"Merhaba." Sesimi alçak tutuyorum.

Yanağı temkinli bir gülümsemeyle kalkar. "Merhaba."

Başka bir gürültü ve mırıldanarak söylenen bir küfür duyulur. Kendra'nın gözleri büyür.

Yüzümü buruştururum. "Evet. Uyuyakalmışım."

Kafasını saatine çevirip saatin altı buçuk geçtiğini görünce benim için geç olduğunu anlar. "Yorgun olmalısın." Sesi de benimki kadar sessizdir.

Dün gece yorgunluktan

öteydim. Bitkin düşmüştüm.

O şeyi öğrenmek...

Lanet olası kanser.

Kendra'ya doğru yuvarlanıp onu yanına yatırıyorum.

"Ne yapıyorsun..."

Karşılıklı durduğumuzda, iki kolumu da onun etrafına dolayarak ona sarılırim.

Ellerinden biri aramızda sıkışmış, ama diğeri yanımdan sırtıma kayıyor.

"Ben iyiyim Luther. Yemin

ederim." Onu daha sıkı

sarıyorum.

Hala iyi değilim.

Kendra'nın kanser olduğunu düşünmeden kalbimin bir parçası parçalanmadan duramayacağımı sanmıyorum.

"Özür dilerim." Sıkışan boğazımdan zorla kelimeleri çıkarırım.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim. Ve bilmediğim için özür dilerim. Ve çok özür dilerim, bebeğim." Durmam lazım.

Nefes almam lazım. "Böyle bir aptal olduğum için özür dilerim.

Seninle konuşmalıydım. Ben sadece... Çok yaşlandım. Çok

yorgunum. Senin geleceğini çalmak ve kendime saklamak için

kendimi çok değersiz hissettim. Ama... Seni bırakamam.

Denememe rağmen. Yapmam gerekse bile." Onu kucaklarım. O da

bana sarılır. "Ben... Şu anda senden hiçbir şey istemeyeceğim.

İstiyorum, ama yapmayacağım. Henüz değil. Sadece şunu bil ki, bu

iş bitmedi. Bunu telafi edeceğim. Bir yolunu bulacağım."

Dudaklarımı boynunun yanına bastırıyorum. "Duydun mu, Kendra Doll?"

Bölüm 132

KENDRA

BEN NOD KARŞI LUTHER'E, AĞZIM AĞZIM
BASILDI ONUN OMZUNA

omzuna

"Söyle bana, bebeğim." Her kelimeyle dudakları boynuma değiyor.

Ve ben oraya gitmemeliyim.

Kendimi eskisi gibiymiş gibi davranmaya izin vermemeliyim. Ama o Luther.

Ve o burada.

Ve onun bana söylediklerini yapmaktan hoşlanıyorum.

"Seni duyuyorum, baba." *Çok* sessizce fısıldıyorum. Neredeyse bir nefes kadar.

Ama Luther'ın bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

Kasları. Vücudu. Onun... Her şeyi sertleşiyor.

Bir eli omurgamdan yukarı kayarak başımın arkasına dolanıyor.

"Aferin benim kızıma." Beni kendine çekiyor. "Mükemmel kızım."

Benim.

Her şey yolunda değil. Bir geceden sonra değil. Ama

Luther'ı sevmekten hiç vazgeçmedim.

Hiçbir zaman...

Yutkunuyorum.

"Gitmelisin." Parmaklarımı bir kez sırtına bastırıp, elimi yanına doğru çekiyorum.

Luther bana bakmak için yeterince geri çekildi. "Uyu, uyandığında bana mesaj at."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

Başımın arkasındaki eli boynuma kayıyor. Sonra beni sabit tutarken eğiliyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

Midem kasılır ve gözlerimi ona dikerim. Geri çekilirken duraksar. "Ne?"

"Bu haksızlık."

Gözleri alnıma kayar. Sonra eğilip tekrar öper, bu sefer dudakları daha uzun süre kalır.

Nefesi saçlarımda dans eder, sonra benden uzaklaşıp yataktan kalkar.

Onu izledim. *Vücudunu*.

Luther odayı geçerken kasları şişer. Giysilerini almak için eğildiğinde karın kasları kasılır.

Onun büyük elleri gömleğinin düğmelerini açarken izlemeye devam ediyorum.

Uyandıktan birkaç dakika sonra bu kadar yakışıklı görünmesine kıskançlık duyuyorum.

Giysilerini giydikten sonra, kulağını kapıya dayayıp babamın nerede olduğunu sormasını bekliyorum. Ama o odanın diğer ucuna doğru büyük adımlarla yürüyor.

Komodinin yanında durur, elini uzatıp bana verdiği bitkinin yapraklarını parmağıyla okşar.

Sessiz kalıyorum. Ta ki pencereme yaklaşıp kilidi açana kadar.

Oturuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Joe'dan kaçıyorum." Pencereyi açar ve pencereyi yere koyar. "Bir dahaki sefere kaldığımda geri koyarım." Başını çevirir, gözleri benimkilerle buluşur. "Bu gece."

Yutkunuyorum. Ona yapamayacağını söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama istediğimi de biliyorum.

"Çıkınca kilitle, tamam mı?"

"Tamam. Ama..." Kapiya doğru bakıyorum. "Onun gitmesini burada bekleyebilirsin. Böylece dışarı çıkmak zorunda kalmazsın." Pencereyi işaret ediyorum.

Luther olduğu yerde kalır, dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. "Beni kıskırtma, bebeğim. Henüz senin tatlılığına layık değilim."

Karnım ısınır. "Öyle demek istemedim."

Öyle demek istemedim. Ama

aynı zamanda...

Luther pencereye uzanır. "Ayrıca, arabayı aptal gibi park ettim. Kamyonetimi görmemesi imkansız. Bir dahaki sefere daha akıllı olacağım." Camı yukarı kaydırıp kafasını dışarı çıkararak arka terasa bakar. "Bunu kilitlemeyi unutma."

Sonra açıklıktan tırmanıp diğer tarafa atladı.

Luther pencereyi dışarıdan kapatır, bir an daha gözlerime bakarak, sonra geri çekilir.

Sonra yüksek, cızırtılı bağırışlar başlar.

Yataktan fırlayarak pencereye koştum ve Luther'ın peşinden çimlerin üzerinde koşan Buddy'yi gördüm. Tüylü kafasını sallayarak bağıırıyordu.

Luther geri çekilir, parmağını dudaklarına götürerek vahşi hayvanı susturmaya çalışır.

Buddy susmaz. Sabahın sessizliğinde ses *çok yüksek* çıkar.

Luther dönüp koşar ve tam babamın Buddy'nin adını bağırdığını duyduğum anda evin yan tarafında kaybolur.

Pencereyi tekrar açıp kafamı dışarı çıkardığımda Buddy ormana girerken görünüyordu.

Gülmemeye çalışıyorum ama gülümsememi engelleyemiyorum. Kafamı arkadaki terasa çeviriyorum, babam hala orada durmuş, torununa sesleniyor.

Beni fark etti. "O aptalı duydun mu?"

Bu sefer gülüyorum. "Sanırım kendimize bir bekçi köpeği edindik."

Babam başını sallar. "Ayıları kovalarken bana kalp krizi geçirirse ne işe yarar?"

Kıkırdamakla yetindim. "Oldukça gürültülüydü."

Babam elini göğsüne bastırıyor. "Sabah tuvaletimi yapmış olduğum için çok şükür."

"İğrenç." Yüzümü buruşturuyorum. "Yatağa geri dönüyorum. Ama Buddy'ye iyi iş çıkardığı için bir hamburger at."

O başını sallar.

Babamın aklına bu fikri soktuktan sonra, başımı eve geri çekip pencereyi kapatıp kilitliyorum.

Babam Buddy'ye atıştırılmalık ararken dikkatini dağıtırsa, Buddy'nin gerçekte neyi kovaladığını araştırmaya çalışmaz.

0 ayı değil.

Yatağa geri sürünerek Luther'ın kullandığı yastığa başımı koyuyorum ve bu gece geri döneceğini söylediğini düşünüyorum.

Geri gelmesini istiyorum.

Onu görmek istiyorum.

Kırık kalbim onu affetmek istiyor. Ve bedenim onun ilgisini istiyor.

Ama dikkatli olmam gerektiğini biliyorum.

Onun rahatlığında kendimi kaybedemem. Konuşmamız lazım.

Bölüm 133

Luther

Bebek Bebek: Günaydın. Yine.

VÜCUDUMDAKI GERGINLIK BIRAZ AZALINCA KANEPEYE ÇÖKTÜM.

Bana gerçekten mesaj atacağından emin değildim. Belki de bu ara vererek benimle konuşmak istemediğini fark eder diye düşündüm.

Seninle konuşmak istemiyorum. Konuşamam. Henüz değil.

Joe'ya yalan söylediğim için hissettiğim suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor.

Onun da güvenini kırmak istemiyorum. Ama o her zaman sadece bir bahaneydi.

Kendra'nın benimle ve onun istediğini düşündüğüm gelecek arasında seçim yapmasını istemek yerine, onun yerine karar vermek için kullandığım bir bahane.

Çünkü eğer ona bırakılsaydı ve o gitmeyi seçseydi...

O da beni, benim onu incittiğim kadar incitirdi.

"Özür dilerim" yazarken parmaklarım titriyor.

Bu yetersiz iki kelimeye bakıyorum. Sonra silip atıyorum.

Özrümü yüzüne söylemeliyim.

Ben: Daha fazla uyudun mu?

Bebek Bebek: Evet. Az önce uyandım.

Omuzlarımdaki gerginlik daha da azalıyor, ama yerine daha fazla suçluluk duygusu geliyor.

Sanırım Kendra da benim kadar mutsuzdu. Bu da muhtemelen onun da iyi uyuyamadığı anlamına geliyor.

Ben: Daha fazla dinlenebildiğine sevindim.

Bebek Bebek: Ben de. Ama çok güldüğüm için tekrar uykuya dalmam biraz zaman aldı.

Ekrana gülümsüyorum. Hayatımı kurtarmak için koşmak zorunda kalsam da ona biraz neşe verebildiğim için mutluyum.

Ben: Küçük arkadaşının beni mülkten kovması komik mi sence?

O lanet tilki, lanet kamyonetime kadar tüm yol boyunca peşimden geldi.

Bebek Bebek: Çok komik.

Baby Doll: Yine de ona başka bir hediye götürsen iyi olur. Yoksa seni mülke geri almayabilir.

Suçluluk duygusunun yanında, içimde küçük bir umut ışığı parıldıyor.

Geri gelmememi söylemiyor.

Bu sabah bana baba dedi.

Yutkunuyorum.

Ben: Kamyonumdaki tüm kurutulmuş eti ona verdim.

Bunu hatırlayarak başımı sallıyorum. O lanet tilki eti elimden kaparken parmaklarımı koparacaktı, ama bu kısmı ona söylemiyorum.

Bebek Bebek: Eminim çok memnun olmuştur.

Ben: Bu bir başlangıçtı. Ama hala telafi etmem gereken çok şey var. Ben: Telafi edeceğim.

Telefon ekranına bakıyorum.

Bekliyorum.

Ne düşünüyor acaba?

Mesajlarımızın tonunu değiştirmek istememiştim. Ama yaptığım hataları telafi etme şansım varsa, bunu istediğimi anlamasını istiyorum. Bunu düzeltmek *istiyorum*.

Eğer izin verirse.

Hala bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Hâlâ onu başka bir şeyden çaldığımı hissediyorum.

Hala arkadaşımın kızına aşık olduğum için suçluluk duyuyorum.

Ama onu kaybetmek...

Hayatımdaki parlak varlığının kaybı...

Ve sonra onu tanımadan önce onu sonsuza kadar kaybedebileceğimi öğrenmek...

Bu içimde bir şeyi kırdı.

Ve korku beni yeniden tamamen yutuyor. Göğsüm ağrıyor ve gözlerim yanıyor.

Boğazım tıkanıyor.

Hastane önlüğü giymiş Kendra'nın görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Gözlerimi

kapatıyorum.

Onu

uzaklaştırmaya

çalışıyorum.

Kendra iyi.

Sağlıklı.

O iyi.

İyi olmaya devam edecek.

Gözlerimi açıyorum.

Bebek Bebek: Bu gece.

Bebek Bebek: Bu gece telafi etmeye başlayabilirsin.

Bölüm 134

Luther

ÖN KAPIYI AÇTIĞIMDA EV KARANLIK.

Sessiz.

Daha önce Joe ile kamp yapmıştım. Fırtınada bile uyuyabildiğini biliyorum, ama yine de Kendra'nın kapısına doğru koridorda ilerlerken dikkatli adımlarla yürüyorum.

Kapı kapalı ama tam olarak değil. Hafifçe bastırınca ses çıkarmadan açılıyor.

Burada da ışıklar kapalı, ama dün geceki gibi perdeler açık bırakılmış.

Arkamdan kapıyı kapatıp, kolun ortasındaki küçük kilidi çeviriyorum.

Kendra battaniyenin altında, yan yatmış, yatağın boş tarafına bakıyor.

Ben soyunurken kıpırdamıyor. Yatağa girerken uyanmıyor.

Ve sırt üstü uzandığımda, uykusunda dönüyor.

Bana doğru yaklaşıyor. Sanki her gece yapıyormuşuz gibi.

Mıknatıslar gibi birbirimize

çekiliyoruz. Kendra göğsüme

sokuluyor. Derin bir nefes alırken sırtı

yükseliyor. Onu kendime sarıyorum.

Bir mırıldanma duyuyorum. "Luther?"

Elimle sırtını okşuyorum. "Uyu, bebeğim." Yine mırıldanıyor.

Ama başka bir şey söylemiyor.

Göğsümdeki parmaklarını parmaklarımla
kavıyorum. Ve gözlerimi kapatıyorum.
Onun için böyle
olabilirim. Onun
rahatlığı olabilirim.
Onun sıcaklığı olabilirim.
Onun için her şey olabilirim.
Eğer izin verirse.
Ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyorum.
Kendra izin verirse, sabah onunla kahve içerim.
Yolun yarım mil aşağısında, çıkmaz bir sokağa park ettim.
Böylece kalabilirim.
Böylece konuşabiliriz.
Ve eğer izin verirse, ona her şeyi anlatacağım.

Bölüm 135

KENDRA

NE ZAMAN UYANDIĞIMDA UYANDIĞIM UYANDIĞIMDA ILK ILK
ŞEY ILK ILK ILK SICAKLIKLA
sıcaklıkla

Buna alışabilirim.

Gözlerimi açıyorum.

Bu tehlikeli bir düşünce.

Yanımdaki adamı inceliyorum.

Uykusunda rahatlamış Luther, kendine benziyor.

Uyurken farkı görebiliyorum. Son birkaç görüşmemizde ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum.

Seni incitmek, yapmak istediğim en son şeydi.

Seninle bir şans daha hak etmiyorum.

Çenesinin çizgisine bakıyorum.

Başka bir şans istemedi. Sadece hak etmediğini söyledi.

Ben sanırım onu tekrar bir ama
varsayarsak işler bizim için pek iyi sonuç vermedi.

Peki ya...

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ya o sadece acımadan buradaysa? Yaşadıklarımın dolaylı kendini kötü hissettiği için?

Bunu istemiyorum.

Buna izin
veremem.

Onu birçok şey için affedebilirim. Ama beni istemediğim benimle birlikte olduğu için

benden başka bir şey istemediği için affedemem.

Yavaşça nefes alıyorum.

Varsayımlarda bulunma, Kendra.

Yavaşça Luther'in kollarından kurtuluyorum.

Bu sabah bir tedarikçiyle görüşmem var. Yataktan kalkmak için mükemmel bir bahane.

Çünkü konuşmamız gerekiyor. Ama yarı çıplak Luther'ın yanında daha fazla kalırsam, konuşan ağızlarımız olmayacak.

Charlea 17h

Luihea

GÖMLEĞİMİ ILIKLERKEN, BU KADAR GEÇ UYANDIĞIMI HALA INANAMIYORUM.

Gece geç saatlere kadar gizlice dolaşmaktan yorgun olacağımı düşünmüştüm, ama saat sekizi geçe kadar uyuyacağımı tahmin etmemiştim.

Koridora çıktığımda, Kendra'nın yumuşak sesini duyuyorum.

Ses, kısmen kapalı kapıdan onun ofisinden geliyor ve onu görmek için içeriye bakmak istiyorum. Ama telefonda mı yoksa görüntülü görüşme mi yapıyor bilmiyorum, bu yüzden mutfağa doğru yürümeye devam ediyorum.

Henüz kahve yapmamış, bu yüzden çok uzun süre önce kalkmış olamaz diye düşünüyorum.

Kahve makinesinin önünde dururken, tezgahın üzerinde Kendra için aldığım kahve çekirdeklerini görüyorum.

Kahve dükkanındaki randevumuzu defalarca düşündüm. Beni ne kadar mutlu ettiğini düşündüm.

Joe geldiğinde gözlerindeki bakışı tekrar tekrar canlandırırdım.

O gün beni rahat bırakmıyor. Ama ona aldığım kahveyi kullandığını, atmadığını bilmek... İçimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Ve bu sakinliği koruyarak, ikimize kahve yapıyorum.

GERİ KAPI KAYAR AÇILIR VE BAŞIMI İZLEMEK İÇİN
Kendra, elinde kahve fincanıyla güverteye çıktı. "Günaydın."
Bugün ilk kez sesimi kullandım
ve sesi biraz sert çıkıyor.

"Günaydın." Kendra kapıyı kapatıp yanımdaki sandalyeye oturur.

Yumuşak görünümlü bir şort ve sweatshirt giymiş.
Sabah havası hala kat kat giyinmeyi haklı çıkaracak kadar serin.
"Kahve yaptığın için teşekkürler." Bir yudum aldıktan sonra
başını sandalyenin arkasına yasladı.

Kupamı kol dayama yerine koydum. "Bu kadar geç kalmak
istememiştim. Toplantına yetişmeliydim." Kendra başını bana
doğru çevirdi. Ona bakarak, bundan sonra ona sadece gerçeği
söylemem gerektiğini biliyordum. "Uykum çok kötü. Kendimi iyi
hissetmiyorum."

"Ben de." Fısıltısı kalbimi parçaladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Kendra elini kaldırarak beni durdurur. "Luther'dan önce..."

Onun sesindeki acıyı duyarak öne doğru eğildim.

Ona gitmek istiyorum. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi
kapatmak istiyorum. Ama onu zorlamak istemiyorum.

Yutkunup sandalyesinde dönerek bir ayağını koltuğa koydu,
böylece bana bakabilirdi. "Devam etmeden önce... Bilmeni
istiyorum ki ben iyiyim. Kanser olayı geçmişte kaldı. Onunla
barıştım."

Kanser meselesi.

Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Her seferinde acıyor.

Hareketimi izliyor. "Eğer benim için üzüldüğün için
buradaysan... O zaman durmalısın. Senin

acımandan dolayı sevgini istemiyorum."

Acıma mı?

Bu düşünce beni boğazıma düğümleniyor.

Bu düşünce boğazıma takılıyor.

Sonra sandalyemden kalkıp bir adım atarak onun önünde duruyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kendra öne doğru eğilir ve ben onun kalçalarını tutarım.

"Beni dinle." Böylece gözlerimiz aynı hizada. Gözlerinin benimkilere bakmasını sağlıyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için *üzgünüm*. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için *öfkeliyim*. Bunu yaşamak zorunda kaldığını bilmek beni *korkunç*, *her şeyi tüketen bir korkuya* sürüklüyor. Ve bunu tek başına yaptığını düşünmek *midemi bulandırıyor*." Sesimin titrememesine çalışıyorum. "Ama sana acımiyorum, Bebek Doll. Sevgi, bana izin verirsen sana vereceğim şeylerden sadece biri. Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim. Tedaviye ihtiyacın olursa. Uzman bir doktora gitmen için paraya ihtiyacın olursa. Doktora gitmen gerekirse... Seninle birlikte giderim. Ama bunu yapacağım çünkü başka hiçbir yerde, başka hiç kimseyle olmak istemiyorum. Bunun acıma ile ilgisi yok, bebeğim. Hiç yok."

Gözleri parıldadı. Ama çenesini eğdi ve bir kez başını salladı. "Tamam."

"Tamam." Onun beni izlemesini izliyorum. "Hatalıydım. Sana söylediğim her şey... Hepsi yanlış. Özür dilerim. Seninle konuşmalıydım."

O tekrar başını sallar. "Sormalıydın. Sana söyledim."

"Biliyorum." Utanç duyuyorum. Çünkü bunu biliyorum. Keşke sorsaydım. Bana her şeyi anlatırdı.

"Ama bu babamla ilgili hiçbir şeyi *değiştirmez*." Kendra kupasını kol dayama yerine bırakır ve parmaklarını kucağında birbirine dolayarak sıkıştırır.

Dizlerimin üzerine yaklaşarak dizleri göğsüme değene kadar yaklaşıyorum. " her şeyi *değiştirmez*. Joe seni

seni bırakmanın acısını hafifletmek için kullandığım bir bahaneydi." Başımı sallıyorum. "Ama işe yaramadı."

Kaşları çatıldı. "Onun öğrenmesinden endişelenmiyorsun..."

Cümlesini bitirmiyor. Çünkü aramızdaki ilişkinin tanımını çok karmaşık.

Başımı sallıyorum. "Onun için endişelenmiyorum. Ona söylemeyi bekleyelim. Bu mesele hallolana kadar. Ta ki..." *Ta ki sen de beni sevene kadar.*

"Anlamıyorum." Gözleri bana açıklama yapmam için yalvarıyor.

"Bana uygun olmadığını söylemiştin. Ve şimdi öğrendin ki..." O lanet omzunu kaldırıyor. "Çocuk sahibi olamayacağımı öğrendin ve birdenbire benimle olmaya razı oldun?"

Bu sözleri duymak canımı acıtıyor. Ama bunu ben yaptım. Bu acıyı hak ettim.

"Sen hala benim için çok iyisin, Bebek Doll." Sesim hüzünlü. Çünkü bu doğru. "Ama ben umursamayacak kadar açgözlüyüm. Sen benim gibi yaşlı bir adam için çok iyi ve çok tatlısın. Ve senin istediğini düşündüğüm bir gelecekte seni mahrum edersem, kendimle yaşayamam. Bu yüzden, seninle konuşmak yerine, seni bırakıyorum." Gözlerimi onun kucağına indiriyorum. Ellerini o kadar sıkı sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Seni bıraktım... Çünkü seni engellemek istemedim. Seçim yapmanı istemedim. Ama sormalıydım." İç çekiyorum ve gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Sana söylemeliydim."

"Ne söylemeliydim?" Yine fısıldamaya başladı.

Ciğerlerimi dolduruyorum. "Benim de çocuk sahibi olamayacağımı söylemeliydim."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum.

İlk kez başka birine söylüyorum.

"Ama..." Elleriyle uyluklarını düzleştirir. "Peki ya Ashley?"

Kızımı düşünüyorum.

Bana verdiği mutluluğu düşünüyorum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum.

Ve bir sonraki cümleyi söyleyeceğim için sessizce ondan af dilerim.

"O benim kızım değil." Bunu itiraf etmek dilimde kül tadı bırakıyor.

Her anlamda o benim kızım. Ama biyolojik olarak değil.

"Ne?" Kendra bana uzanıyor.

Elleri omuzlarımı kavrar, ikimizi de sabitler.

"Annesi..." İç çekiyorum. "Bu kısmı benimle oturur musun?" Kendra başını sallar.

Sandalyeye yaslanarak ayağa kalkıyorum, sonra ellerimi uzatıyorum.

Kendra avuçlarını benim avuçlarımın içine koydu ve ben onu ayağa kaldırdım.

Sonra sandalyesini alıyorum.

Kahvesini güverteye indirip bacağıma vuruyorum.

Kendra tereddüt ediyor. "Kucağıma otur."

Derin bir nefes verir, sonra bana sırtını dönüp bacaklarımın üzerine oturur.

Onu kucaklayarak dizlerini tutar ve yan oturana kadar onu çekerim.

Bir elimi dizinde tutarken, diğer kolumu sırtına doluyorum, avucumu kalçasına dayayarak onu kendime çekiyorum.

Kendra başını omzuma yasladı. "Anlat bana." "Yirmi yedi yıl önce, Ashley'nin annesiyle çıkıyordum.

Ciddi bir ilişki değildi. En azından bana öyle gelmiyordu. Ama sonra bana hamile olduğunu söyledi. Henüz çocuk sahibi olmayı konuşacak bir noktada değildik, ama ben her zaman çocuk istemiştim. Eninde sonunda. Sonra..." İç çekiyorum. "Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Ona evlenme teklif ettim."

Şimdi çok aptalca geliyor. Evlilik kısmı. Ashley kanımdan *olsa* bile, onun annesi olarak evlenip evlenmememin ne önemi vardı ki?

annesi olması ne fark ederdi ki?

Kendra uzanıp iki eliyle kolumu kavrar.

Parmaklarımla dizini okşuyorum. "Dört hafta sonra adliye binasında evlendik ve altı ay sonra Ashley doğdu." Ağzım hüzünlü bir gülümsemeye bürünüyor. "Hayatımın en güzel ve en kötü dönemiydi. Mükemmel bir bebeğim vardı. Bu küçük kız... Doğduğunda bir ay işten izin aldım. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve işe geri dönmek zorunda kaldığımda... işkence gibiydi. Bir gün eve erken geldim. Kızımla daha fazla zaman geçirmek istediğim için haftayı kısa tutmaya karar verdim. Ama garaj yolunda bir araba vardı. İçeri girdiğimde, bebeğim beşiğinde ağlıyordu ve annesi bizim yatakta başka bir adamla sevişiyordu."

Kendra kolumu daha sıkı tuttu. "Luther..."

Kolumu Kendra'nın sırtına dolayarak onu daha da kendine çekiyorum. "Beni duymadı bile. Ben de odadan çıkıp Ashley'nin eşyalarını topladım, kızımı bir otele götürdüm ve karıma boşanma belgelerini gönderdim."

Bunu düşününce neredeyse komik geliyor.

Başka bir adamın karımı becerdiğini gördüm ve tepki göstermedim.

Ağlamadım, bağırmadım, eşyaları fırlatmadım.

Ama o lanet itfaiyeci Kendra'yı sorduğunda... Cinayete meyilli hale geldim.

Eğer o olsaydı... Kendra'yı başka bir adamla yakalasaydım... Nefes alamazdım.

Ama fark da bu.

Kendra beni asla öyle bir şekilde aldatmazdı. Beni asla aldatmazdı.

Yanağımı Kendra'nın başının üstüne yasladım. "O zamanlar da param vardı, bu yüzden ona Ashley'i tam zamanlı olarak yanımda tutacağımı söyledim. Mahkemede ortak velayet olarak kayıt ettirebilirdik. Ona nafaka öderdim. Ama Ashley bir daha asla onun çatısı altında yaşamayacaktı."

"Kabul etti mi?" Kendra'nın sesi öfkeyle doludur, bu beni gülümsetir.

Boynumu çevirip alnına öpücük kondurdum. "Kabul etti. Çünkü benimle kavga ederse, tüm paramı onu mahvetmek için harcayacağımı biliyordu. Ve bunu yaparsam, tek kuruş bile alamayacağını da."

Kendra alaycı bir şekilde güldü. "O kaltak buralarda yaşamasa iyi olur."

İçimden bir kahkaha patladı. "Ziyaret etmiyor. Ve ziyaret de etmiyor."

"İyi."

Başparmağımla Kendra'nın dizinin iç kısmına daireler çiziyorum. "Evlendiğimizde, Ashley'nin annesi benim evime taşındı. Her şey benim adıma kayıtlıydı, bu yüzden bir hafta içinde onu evden çıkardım." O küçük evi düşünüyorum. Oyuncaklar ve çocuk boyu mobilyalarla ne kadar kalabalık olduğunu. "Onu aldatırken yakaladıktan sonra hep merak ettim... Şüphelendim... Ama Ashley benim çocuğumdur. Babasının kim olduğunu test etmeyecektim. O altı yaşındayken, şu anda yaşadığım evi inşa ediyordum, o okula başlıyordu ve doğduğundan beri ilk kez yeniden biriyle çıkmayı düşünüyordum. Ama Ashley'nin benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Daha fazla çocuğa ihtiyacım yoktu, istemiyordum. Ve planlanmamış bir hamilelik ya da şüpheli bir babalık konusunda endişelenmek istemiyordum. Bu yüzden vasetomi yaptırmaya karar verdim." Ciğerlerimi Kendra'nın sakinleştirici kokusuyla dolduruyorum. "Hepsi oldukça rutin bir işlem. Ve işlemden önce... *işlerin yolunda olup olmadığını kontrol etmeni* istemiyorlar. Ama içimden bir ses bilmek istiyordu... Ashley'nin babası olmanın mümkün olup olmadığını bilmek istiyordu. Bu yüzden test yaptırdım." Bu da kimseye anlatmadığım bir şey. Ama sandığım kadar zor olmadı. "Sonuçta vasetomiye gerek yoktu. Çocuk sahibi olma ihtimalim neredeyse sıfırdı."

Kendra burnunu çeker.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde onun kucağına koyuyorum ve o da kolumu bırakıp iki eliyle benim elimi tutuyor.

Parmakları benimkileri sıkıyor. "Özür dilerim."

Ben de onun elini sıkarım. "Ben üzülmедim. Her şey çok berbat oldu, ama sonunda hep istediğim çocuğu aldım."

Ona bunu söylemek yanlış geliyor ama Kendra'ya güvenmeliyim. Çocuk sahibi olmamayı sorun etmediğini söylediğinde ona güvenmeliyim.

Kendra iç çekerek bana yaslandı ve beni kırmadığını anladım. "Annene hiç söyledin mi?"

"Asla." Başımı sallıyorum. "Onun bildiğı kadarıyla, Ashley'nin benim olma ihtimali yüzde elli. Ya da, muhtemelen daha da az, çünkü tek bir adamla olduğunu sanmıyorum. Ama o ne düşünürse düşünsün, sonunda kazanan ben oldum. Ve Ashley de kazandı, çünkü sürekli değişen üvey babalarla büyümek zorunda kalmadı."

Kendra başını geriye yaslar ve gözleri duygu ile dolar. "Hala bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ashley... bilmiyor, değil mi?"

"Kimse bilmiyor. Sadece sen."

Kendra bir an beni izler, sanki bir karar veriyormuş gibi. "Luther?"

"Evet?"

"Hala sana kızgınlım."

Yutkunup başımı sallıyorum. "Anlaşılabilir."

Derin bir nefes alır. "Ama seni affedeceğim." Ona bakarım.

Sadece bakıyorum.

O içini çekiyor. "Teşhis konduğunda bir erkek arkadaşım vardı."

Onu daha sıkı sararım. Sanki on yıl önceki erkek arkadaşı ortaya çıkıp onu benden almaya çalışacakmış gibi.

Kendra başını omzuma yaslar. "Uzun süre birlikte olmamıştık, ama onun çocuk istediğini biliyordum. Daha önce bundan bahsetmişti."

"Sen yapamadığın için mi senden ayrıldı?" Öfke damarlarımdan akıyor.

Ben sinirlenmeden önce başını salladı. "Ondan ayrıldım. Çünkü yapamadım. Sadece ona nedenini söylemedim."

nedenini söyleyemedim.”

Ben de öyle yaptım.

O da ona benim ona yaptığımı yaptı. Ama ben hatalıydım.

Kendra bana hiç çocuk istediğini söylemedi. Ben öyle varsaydım. Onu çocuklarla etkileşim halinde gördüm ve öyle varsaydım.

Saçlarını öptüm. "Bunu zaten söyledin, ama son bir kez daha soracağım."

O iç çekiyor. "Son bir kez."

Saçlarını tekrar öptüm. "Eğer çocuk istiyorsan, bir tane bulabiliriz."

"Bulmak mı?" O gülüyor. "Benim için çocuk çalmayacaksın, Luther."

Başını kaldırıp bana bakmaya çalışıyor, ama ben yanağımı onun başına dayayarak onu yerinde tutuyorum. "Evlat edinmeyi kastetmiştim, velet. Ama sen bir bebek çalmanı istiyorsan, bir bebek çalayım."

"Saçmalıyorsun." Sesinde hiç öfke yok. "Senin için saçma."

Birlikte oturuyoruz.

Sabahın sessizliği bizi çevreliyor.

Konuşmadan önce nefes aldığını hissediyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

Bölüm 137

KENDRA

"ŞİMDİ..." LUTHER ELİNİ YUKARI VE AŞAĞI UYLUKLARIMIN ÜZERİNE KOYAR. "SANA

Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Kahvaltı mı?" Başımı geriye eğip ona baktım. O

başını salladı. "Sana yedireyim."

Gözlerim dudaklarına kayar.

Çok yakınlar.

O çok yakın.

Ona yaslanmak istiyorum.

Aramızdaki mesafeyi ortadan

kaldırmak istiyorum. Bunu çok

istiyorum.

Ama bunun için henüz çok erken olduğunu biliyorum.

Bu yüzden dudaklarımı dudaklarına değdirmeden kucağından

kayıyorum. Ve sonra telefonum çalıyor.

Terasın korkuluğundan telefonu alıp arayanı tanıdım.

"İşten arıyorlar," dedim Luther'a.

"Cevap ver." O sandalyesinden kalkar. "Sana taze kahve getiririm."

Ve getiriyor.

Yirmi dakika sonra, klavyemin yanındaki masaya yumurta ve peynirli sandviç koyar.

Karşıdaki kadın konuşmaya devam ederken, ben de görüşmeyi sessize alıyorum. "Üzgünüm, web sitesi arızalı..."

Luther elini kaldırır. "Özür dileme." Eğilir ve basıyor
bir dudaklarına benim al alnıma. "Ben görürseni

gören

Bana verdiği gülümseme
yumuşaktır. Ve bu gülümseme
kalbimi biraz kırar.

Sonra telefondaki ses bir soru sorar.

Luther'den gözlerimi ayırıp aramanın sesini açtığımda, tekrar
baktığımda o gitmişti.

Bölüm 138

KENDRA

YATAK ODASININ KAPISI AÇILIR.

0 burada.

Luther'ın odama girip kapıyı arkasından kapattığını izliyorum.

Bu komik bir durum olmalı, ellili yaşlarında bir adam, gece yarısı babamdan saklanarak yatak odama gizlice giriyor.

Ama tek düşünebildiğim bunun ne kadar tatlı olduğu. *Onun* ne kadar tatlı olduğu.

Her şeyi mahvettiğini. Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü. doğru şeyi yaptığını düşündüğü.

On yıl önce benim yaptığımın aynısı. Onun hikayesini düşünürken yutkunuyorum.

Ashley'i. Eski karısını.

Kendi keşfini.

Bunu kimseye anlatmadığını düşünüyorum.

Eşimi başka biriyle yakalamak beni ne kadar mahvederdi diye düşünüyorum.

Luther'ın bunu asla yapmayacağını düşünüyorum. Beni asla aldatmayacağını düşünüyorum.

Nasıl çabaladığını.

Bana her şeyi anlattığını.

Ve onu soyunurken izlerken, nefes veriyorum. Bırakıyorum.

Kötü olanı

bırakıyorum.

Üzüntüyü

bırakıyorum.

Öfkeyi, acıyı, şüpheyi... Hepsini bırakıyorum.

"Beklemek istemiyorum." Düşündüğüm gibi söylüyorum. Luther duraksıyor, yatağın ayak ucunda duruyor.

"Beklemek istemiyorum, Luther." Otururum, battaniyenin belimde toplanmasına izin veririm. "Bana karşı temkinli davranmanı istemiyorum. Ve ben de senin yanında kendimi saklamak istemiyorum." Aramızda korumaya çalıştığım duvar yerle bir olur. "Sadece seni istiyorum." İtirafımı nefes nefese söylerim.

Bir anlık sessizlik. Bir saniyelik bir duraklama. Kalbim aramızda asılı kalır.

Sonra battaniye yırtılır. Luther ayak bileklerimi kavrar.

Beni kendine doğru çeker ve ben yatağın kenarına kayarak sırt üstü düşerim.

Kıçım yatağın kenarına ulaştığında Luther beni bırakıyor ve bacaklarım açılıyor, ona yaklaşması için yer açıyor.

Luther üzerime eğilir, başımın yanındaki yatağa bir elini koyar. "Tekrar söyle."

Sesi düşük bir homurtu ve muhtemelen olması gerektiği kadar sessiz değil.

Ama ben onu seviyorum.

"Seni istiyorum." Elimini uzatıp ellerimi omuzlarına doluyorum. "Bana bir daha zarar verme."

"Asla." Luther başını çevirip bileğime bir öpücük kondurur. "Bir daha asla, bebeğim. Yemin ederim." Bileğime tekrar öpücük kondurur, sonra eğilip alnımızı birleştirir. "Bana inandığını söyle."

"İnanıyorum," diyorum, çünkü gerçekten inanıyorum.

"Sana güveniyorum." Nefesi keskin. Sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Ağızlarımız çarpışır.

Vücudu benimkine bastırırken, göğsümden bir ağırlık kalktığını hissettim.

Ona kendimi açtım ve o da bana sunduğum her santimetreyi aldı, dili dudaklarımın arasına daldı.

O ateş. Ve şefkat. O...

Duygular boğazımı sıkıyor. Kahretsin, o benim her şeyim.

O, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey. O, istemediğimi sandığım her şey.

Ve düşme riskine değer.

Onu kendime çekmeye çalışırken ellerim sırtına yapışıyor. Ve bacaklarımı beline doluyorum.

Kalçalarını bana doğru indiriyor. Ve ben inliyorum.

O çok sert. Çok büyük. Hazır.

"Lütfen." Daha fazlasını istiyorum. Acele etmesini istiyorum.

"Lütfen, kim?" Her hecede dudakları benimkine değerken kalçalarını bana doğru sallıyor.

Bacaklarımın arasında sıcaklık oluşur. Dilimi onun diline sürerim.

Sonra kalçalarımı onun kalçalarına doğru kaldırıyorum.

"Lütfen, baba." O inliyor. "Bebeğim sikilmek mi istiyor?"

Topuklarımı beline geçiriyorum. "Tanrım, evet."

Luther geri çekilir, tam boyuna yükselir ve tüm teması keser.

Boğazımdan acınası bir ses çıkar, ama endişelenmek için fazla zamanım yok.

Luther, pijama şortumun bel kısmını tutup aşağı doğru çeker ve külotumu da bacaklarımdan aşağı indirerek yere atar.

Sonra boxer şortunu aşağıya doğru iter.

Bu gece yine perdeleri açık bırakmışım. Ay ışığı kaslarının üzerinde dans ediyor.

Eğilip penisinin dibini kavrar.

Ben de onun kadar çıplak olmak istediğimden, gömleğimin eteğini tutup yukarı çekiyorum.

Başımın üstüne gelip görüşümü engellediğinde, iki el uyluklarımı açarak bastırıyor ve hassas cildime çarpan hava, Luther'in dilinin amımın her yerini yalamaya başlamasından önceki tek uyarı oluyor.

Tekrar yapıyor. Ve tekrar.

Ve lanet olası gömleğime sıkışıp kalıyorum, kıvranarak ve ses çıkarmamaya çalışarak o beni yalamaya devam ediyor.

Luther inliyor ve titreşimler neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Uyluklarım onun başını sıkıca kavıyor.

O gülüyor. Dilini klitorisime dayamış halde. Ve ben neredeyse boşalıyorum.

Sonunda gömleğimi çıkarırım ve o, dilini hala benim üzerimde gezdirirken yukarı bakar.

Gözleri gülümsemeyle dolu.

Ağzı amımla dolu.

Ve onu hayatıma geri kabul ettiğim için hiç pişmanlık duymuyorum.

Ellerimi yukarı uzatıp göğüslerimi kavrarım.

Luther inler.

Göz teması kurarken meme uçlarımla oynuyorum.

Uyluklarımı açarak beni ayağa kaldırıyor.

Dizlerimi kaldırıp ona açıldım.

Penisinin tabanını sıkıyor. "Sessiz olmalısın.

Hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum."

Luther, uylukları yatağa değene kadar öne doğru adım atar, sonra penisinin ucunu benim girişime yönlendirir.

Nefesim hızlanır. Bunu daha önce de yaptık.

Daha önce içimde olmuştu.

Ama bu... Bu sefer farklı. Gözlerim açıldı.

Bu biziz.

Çıplak. Açık.

Ham.

Beni izliyor. Bekliyor.

"Seni istiyorum." Ona hatırlatıyorum. "Al beni." Ona yalvarıyorum. Luther içime girerken düşük bir ses çıkıyor.

Kalçamı kavrar, beni aşağı bastırır. Beni yerinde tutar.

O kadar ıslak, o kadar kaygışım ki, kaslarımı sıkmam bile onu yavaşlatmaya yetmiyor.

Penisini bırakıp avucunu karnımın alt kısmına bastırıyor.

Aşağı bastırır ve içeri iter. Sırtım kavislenir.

Çok doluyum.

Her şey

mükemmel.

İçeri, dışarı.

Luther kendini içeri ve dışarı çekiyor ve ben bizim birleştiğimiz yerden başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Vücudum yanıyor.

Ve sadece Luther var. Sadece

O var.

Charlea 17ç

Luihea

KALÇALARIMI ONA DOĞRU SALLIYORUM, OLABİLDİĞİNCE DERİNE GIRIYORUM.

Ve bu yetmez.

Dokunduğumuz yer yetmiyor.

Kalçalarımı Kendra'ya daha sert itiyorum ve o yatakta birkaç santim yukarı kayıyor.

Bir dizimi yatağa koyuyorum ve sikim onun içindeyken kalçalarımı kullanarak onu yatağın daha yukarısına itiyorum.

Kendimi ona dayayarak diğer dizimi de yatağa koyuyorum.

Kalçalarımı geri çekiyorum, penisim onun sıcaklığından dışarı kayıyor.

Sonra ileri doğru sertçe

vuruyorum. Yatak

çerçevesi gıcırıyor.

Tekrar yapıyorum.

Ve tekrar.

Kendra saldırıya karşı kendini geriye doğru eğdi, ağzı sessiz bir çığlık atarak açıldı ve ben aşağı eğilip onun açıkta kalan boynuna yapıştım.

Dişlerim cildini sıyrır. O inler.

Kalçalarım

çalışıyor. Yatak

gıcırıyor.

Boynunu

yalıyorum.

O tırnaklarını sırtımda gezdirir. Onu daha derine sikerim.

Yatak gıcırıyor.

Elim vücudu ile yatak arasında kayarak kalçalarını kavrar.
Beni sıkıca sarar. Testislerim
sıkışır.

Yatak gıcırıyor.

"Luther. Siktir. Luther," diye nefes nefese söylüyor. Ve bunu
omurgamın her yerinde hissediyorum.

"Aynen öyle, bebeğim." Parmaklarımı kıkına bastırıyorum,
parmak uçlarım diğer deliğini okşuyor.

Kendra bana yapışıyor.

Ona sürtünüyorum.

Ve titriyor. Daha

sert sürtünüyorum.

O inliyor.

Gurur göğsümü kabartıyor.

Kızımın buna ihtiyacı vardı.

Ve ben ona bunu

veriyorum. Kalçalarımı

tekrar sallıyorum.

Bu mükemmel açı.

Penisimin tabanının onun hassas küçük klitorisine sürtünmesi
için mükemmel açı.

Kendra'nın nefesi değişiyor.

Gerginleşiyor.

Kalçaları kalkıyor.

Daha sert sürtüyorum.

"Al beni." Ağzımı kulağına dayarım. "Bütün beni al, bebek. Ve
babacığın sikinde boşal."

O içe doğru

çöküyor.

Kalçalarımı

sallıyorum.

Ve o ağlamasını bastırmak için ağzını omzuma bastırdığında,
ben de onun peşinden doruğa ulaşırım.

Ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

Bölüm 140

KENDRA

Papi: Bu gece dışarı çıkmak için bir bahane bulabilir misin?

Papi: Sana burada ihtiyacım var.

Papi: Bende kalmanı istiyorum.

ONUN SORUSU, DÜN GECEDEDEN BERİ HALA ACIYAN KALBİMİ SIZLATIYOR.

Keşke şimdi oraya gidebilseydim. Keşke onun yatağına tırmanıp, yorganının altında uykuya dalan kişi ben olabilseydim. Ama babamın binlerce soru sormadan bunu yapmamın imkânı yok.

Ve ona söylemeye hazır değilim.
Henüz değil.

Ben: Cuma.

YATAK HAREKET EDİYOR.

Gözlerimi açıyorum. "Luther?" "Sessiz ol, bebeğim." Beni kendine çekiyor.

"Cuma günü geleceğimi söylemiştim." Göğsüne yaslanıyorum.
"Ne dediğini biliyorum. Ve seninle sevişmek için bekleyeceğim."
Sonra, ama gelmeyeceğim demedim ki." Battaniyeyi üzerimize çekip, elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Uyu."

YALNIZ UYANDIM.

Onu rüyamda mı gördüm diye merak ediyorum. Hepsi kafamın içinde miydi?
Ama sonra görüyorum.
Komodinin üzerinde duruyor. Şeffaf plastiğe sarılmış.
Bir brownie.

Bölüm 141

KENDRA

YAĞMUR ÖN CAMIMA VURUYOR VE BABAMIN MAHALLESINE DÖNÜŞÜ ARARKEN HIZIMI YAVAŞLATIYORUM.

Babamın mahallesine dönüşü ararken yavaşlıyorum.

Bugün Cuma. Bu gece Luther'a gidiyorum. Sabırsızlanıyorum.

Bu hafta her gece odama gizlice girip yanımda uyuyor.

Sonra bana kahve yapıp alnıma öpücük konduruyor ve çalışmam için beni yalnız bırakıyor.

Çok güzeldi. İyileştiriciydi.

Ama bu geceyi gerçekten iple çekiyorum.

Sadece birlikte olmak iyi olacak. Ayrıca Luther'ın daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var. Yatma saatini çok geçtikten sonra odama gizlice girmesi, benim yanımda uyusa bile onun için iyi olamaz.

Otoyoldan çıkarken silecekleri bir kademe daha yukarı çektim.

Luther'ın sevdiği kahveyi almaya gitmek daha önce harika bir fikir gibi gelmişti. Ama yağmur fırtınasının geldiğini fark etmemiştim.

Yağmur yağmaya devam ediyor ve ben ön cama daha da yaklaşıyorum. Görüş mesafesi çok kötü.

Bu hava düzelse iyi olur, yoksa babam *Denver'a gittiğim* için çılgına döner ve *arkadaşlarımla akşam yemeğini* ertelemem için beni ikna etmeye çalışır.

Garaj yolunu görünce, yaklaşan farları iki kez kontrol ettikten sonra babamın evine döndüm.

Giysilerimin ıslanmasını istemediğim için babamın verdiği uzaktan kumandayı kullanarak garaj kapısını açtım.

Sonunda park ettim, motoru kapattım, kahve torbalarından birini yolcu koltuğuna bıraktım ve diğerini içeri götürmek için aldım.

Garaj kapısı hala açıkken, garajın kenarında durup yağmuru izliyorum.

Ses çok yüksek, su her yere yağıyor. Ama ferahlatıcı.

Sıcaklık düşmüş. Hava serin. Ve kokusu...

Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes alıyorum.

Ormanlarda yağın yağmurda canlandırıcı bir şey var.

Bir korna

çalıyor.

Gözlerimi

açıyorum.

Lastikler

gıcırıyor.

Bir adım ileri atıyorum.

Ve bir yaratık cızırtılı bir çığlık atıyor. Kalbim

hızla atıyor.

Bağırış kesilir. Ve

koşmaya başlarım.

"Dostum!"

Kahve elimden düşer. Daha hızlı

koşarım.

Olamaz.

Yağmur damlaları yüzüme çarparak gözyaşlarımla karışır ve görüşümü bulanıklaştırır.

"Dostum!" Bağırmaya çalışıyorum ama sesim kısılıyor.

Ten tenis tenis tenis ıslak ıslak çakıl

yağmur giysilerim sırlıslam oldu.

Olamaz.

Garaj yolundaki virajı döndüm.

Nefes alamıyorum.

Koşmaya devam ediyorum ama nefes alamıyorum. O orada.
Yolda yatıyor.
"Hayır." Nefes almaya çalışıyorum.
"Dostum, hayır." Onun yanında sendeleyerek duruyorum.
Kırmızı kürkü yağmurdan ıslanmış.
Çok küçük görünüyor.
"Dostum," diye hıçkırıyorum.
Dizlerimin üzerine çöküyorum.
Şakağında kan var. Ve bacağı...
İlk tanıştığımızda etrafına kurdele sarılmış olan bacak...
Kırılmış.
Kırık olduğunu görebiliyorum.
Boğazıma yükselen kusmuk hissine karşı yutkunuyorum.
Ona uzanıyorum, titrek ellerimi onun kırılğan vücudundan birkaç santim uzakta durduruyorum.
Onu daha fazla incitmek istemiyorum. Ve incitmiyorum...
O...
O ölmüş olamaz.
Yola bakıyorum. Trafığı kontrol ediyorum. Yardım arıyorum.
Ama tek görebildiğim Buddy.
"Lütfen..."
Elimi onun yanına koyuyorum. Titrememi durdurmaya çalışıyorum.
Nefesimi tutuyorum.
Olamaz.
Ve göğsünün hareket ettiğini hissediyorum.
Hayatta.
Tanıdığım bir ses göğsümden çıkıyor.
O yaşıyor.
Elimden geldiğince dikkatlice onu kucakladım. "Sadece tutun, tamam mı?"
Onu göğsüme yaslayıp koşmaya başladım.

Bölüm 142

Luther

"MERHABA." TELEFONU GÜLÜMSEYEREK AÇTIM.

"—Acil... Dostum." Kendra'nın üzgün sesi hoparlörden geliyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Tekrar söyle, bebeğim." Hat kesildi.

Oturma odamda büyük adımlarla yürürüm.

"Telefonda kal ve tekrar söyle."

Lanet olası dağ servisi.

Kamyonetimin anahtarlarını alıp botlarıma ayağımı soktum.

Hat açılır ve yağmurun ve sileceklerin sesini duyabilirim.

"Kendra."

"Ben buradayım." Onun kırık nefes duyuluyor
duyulabilir arka arka plan gürültüsünün.

"Ne oldu, bebeğim?" Garajda koşarken sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışıyorum.

"O... O bir araba çarptı. Bacağı..." Bir hıçkırık sözlerini keser.

Kamyonetime biniyorum ve kapıyı kapatana kadar bekledikten sonra yüksek sesli tavan kapısını açmak için düğmeye basıyorum.

"Neredesin?" Motoru çalıştırdım. "Ben..."

"Nefes al." Vites değiştirip garajdan çıkıyorum. "Geliyorum, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Nefes almasını beklerim. "T-tamam."

Ona en yakın olan şeyi düşünmeye çalışıyorum. "Lonely'deki veterinerlere mi gidiyorsun?"

"Sanırım. GPS'ime acil veteriner yazdım ama..." Bir hıçkırık daha geliyor. "Ya ona yardım etmezlerse?"

"Yardım ederler."

"Ama o vahşi bir hayvan."

"Yardım ederler." Ana yola saptım. Ve gaza bastım.

ga

z "Söz ver?" Onun yalvarışı çok sessiz, ama ben çok yüksek sesle duyuyorum. Benden bir şey için söz vermemi istiyor.

Bana güveniyor, söz vermemi istiyor.

Her şeyden sonra.

Yaptığım her şeyden sonra.

Söz veririm bana hala inanacak.

" Söz veriyorum Bebeğim." Yut yutkunuyorum, kendimi kendimi zorlayarak sakın

sakın kalmaya zorladım. "Bir telefon etmem lazım. Ne zaman varırsın?" "Yirmi iki dakika."

"Orada buluşuruz, tamam mı?"

"Tamam."

"Joe'yu aradın mı?" O

burnunu çekerek "Hayır" dedi.

"Ben ararım. Sen sürmeye odaklan. Tamam mı?"

"Tamam." Kızım yine burnunu çeker. "Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, bebeğim. Buddy de dahil." Ona seni seviyorum demek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum. Ama şimdi değil. "Şimdi onu arayacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Gözlerini yoldan ayırma." Emir veren bir ses tonuyla konuşuyorum. "Dikkatli ol."

Fısıltıyla "tamam" demesini bekledikten sonra telefonu kapatıyorum. Nefes almak için kendime otuz saniye veriyorum.

Sonra rehberimde aradığım adamı ararım. İki kez çalar.

"Rocky." Sesinde hiç şaşkınlık yok, oysa daha önce belki bir kez telefonla konuşmuştuzdur.

"Ethan, bir iyilik yapman lazım."

"Parkımda sevişmenize izin vermeyeceğim." Sesi o kadar kuru ki, neredeyse gülümsüyorum.

"Oh, senin parkında sikeceğim, huysuz herif. Ama isteğim bu değil."

O homurdanır. "Ne o zaman?"

Kafamı salladım. O gerçekten tanıdığım en dostça olmayan piç kurusuydu.

"Yaralı bir tilkiyi Lonely'deki veterinere götürüyorum."

"Vahşi bir hayvanı getiremezsin..."

"O kızım kızımın. Neredeyse neredeyse evlat ve ve... dostum, bunu halletmen lazım."

Telefon hattı sessiz, sinyalim kesildi mi diye endişeleniyorum.

Ama sonra onun sinirli bir nefesini duyarım. "Ziyaretçi alanı yenilenmesi gerekiyor ve fonumuz kesildi."

"Tamam." Bir viraja yaklaşırken frenlere

basıyorum. "En az on bin dolar olur."

"Ne olursa." "Belki

on beş."

"Eğer çeneni kapatıp gerekli telefonları yaparsan, sana yirmi binlik çek yazarım."

"Anlaştık."

Telefon kapandı.

Bu tilki hayatta kalsın lan.

Hizmetin kesilmesine yaklaşık beş dakika kaldığını düşünerek, başka bir arama yapıyorum.

Sesli mesaja düşüyor. Muhtemelen en iyisi bu, çünkü Kendra'nın neden önce beni aradığını nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Ben Joe's Custom Furniture'dan Joe. Mesaj bırakın." Uzun bir sessizlik, biraz hışırtı duyuluyor, çünkü Joe hala kaydını düzeltmemiş, sonra sonunda sesli mesaj açılıyor.

"Joe, bunu yirmi dakika içinde dinlersen, Kendra'yı değil beni ara. O araba kullanıyor. Buddy bir araba çarptı ve

onu Lonely'deki kliniğe götürüyor. Ben yoldayım. Bir iyilik istedim."

Telefonu kapatıp direksiyonu daha sıkı kavradım.

Bu tilki hayatta kalmalı.

Bölüm 143

KENDRA

YAVAŞLADIĞIMDA, DIKIZ AYNAMDA FARLAR BELİRİR.
önümde görünüyor.

Yağmur sağanak yerine sabit bir akışa dönüştü, ama küçük otoparka girerken vücudum hala stresle gergin.

Farlar beni takip ediyor. Park yerine girerken, yanımdaki yere park eden kamyonete bakıyorum.

Luther'ın kamyoneti.

O da burada.

Yine ağlamaya başlıyorum, nefes alamıyorum. Dersimi aldım.

Artık zor şeyleri tek başıma yapmak istemiyorum. Ve Luther burada, yani yapmak zorunda değilim.

Motoru kapatıp kapıyı açtığımda, Luther kamyonetinin arkasından dönerek arabamın yanına geldi.

Sırılsıklam olmuşum. Tam bir felaket. Ama Luther, vücutlarımız çarpışana kadar yürümeye devam ediyor ve sonra beni kucaklıyor.

Endişe ve rahatlama göğsümde savaşırken gözlerimden yaşlar akıyor.

Luther başıma bir öpücük kondurur, sonra omuzlarımı tutar ve geri çekilir. "Her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Yutkunup başımı sallıyorum. "Tamam."

Sürücü tarafındaki arka camdan içeri bakıyor.

Buddy orada, garajdaki raftan aldığım bir havluya sarılmış, arka koltuğa oturmuş. Kırık bacağı havlunun üstünden çıkmış, umarım üzerine baskı yapmamıştır.

"Çantayı al."

Talimatları izleyerek, açık kapıya geri dönüp yolcu koltuğuna uzanarak eşyalarımı alıyorum. Kahve poşeti, diğerini garaj yolunda unuttuğumu hatırlatıyor.

Arka kapının açıldığını duyuyorum ve ayağa kalktığımda Luther, Buddy'yi kucağına almış.

Küçük adam uyanmış ama sersemlemiş görünüyor.

"Beni ısırırsan çok kızarım," diyor Luther tilkiye, sonra bana bakıyor. "Kapıları kapat."

Bu görevi seve seve yapıyorum, arabanın iki kapısını da kapatıp veteriner kliniğinin ön kapısına koşuyorum.

Park yerinde birkaç araç var ve Luther için kapıyı açık tutarken, başka bir kamyonet park yerine giriyor.

GPS'imde veteriner ararken çok telaşlıydım, bu yüzden bunun gerçekten acil bir veteriner mi yoksa normal bir veteriner mi olduğunu okumaya zamanım olmadı, ama Luther'ın Buddy'ye bakacaklarını söylediğine inanmak zorundayım.

Oğullarımın peşinden içeri girdiğimde, serin hava vücudumu anında titretti.

Bu ıslak kıyafetlerle saatlerce kalırsam benim de doktora ihtiyacım olacağı için, bir gecelik çantamı hazırlamadığım için içimden kendime lanet ettim.

"İyi günler, nasıl..." Resepsiyondaki kadın sözünü bitirmeden, Buddy'ye bakarak gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Köpeğimiz araba çarptı." Luther tereddüt etmez. "Bacağı kırık ve kafasını vurmuş."

Boğazımdan bir hıçkırık kopar.

Buddy'nin kafasından bahsetmediğimi sanıyorum, ama Luther kanı görmüş olmalı.

Zavallı Buddy de benimki gibi acınası bir ses çıkarır.

"Efendim, o, şey, köpek değil."

Luther'ın yanına yaklaşıp parmaklarımı kolunun kıvrımına sokuyorum. "Lütfen ona yardım edin."

Kadın bana bakar, sonra Buddy'ye döner.

Gözleri şefkatle doludur, ama bizi reddedeceğini biliyorum.

"Onları içeri al, Brenda." Arkamızdan derin bir ses duyulur.

Dönüp kapıdan içeri giren yakışıklı park görevlisini görünce ağzım açık kalır.

"Ethan." Brenda'nın sesi nefes nefese. Anlıyorum. Ama onun odaklanması lazım.

"Doktor Child yolda." Ethan, Luther'ın diğer tarafındaki tezgaha yaklaşıp. "Ben vahşi yaşam kontrolü temsilcisi olarak kalacağım."

Brenda sandalyesini geriye çekip ayağa kalkar. "Tamam, beni takip edin." Hepimiz hareket etmeye başlarız, ama o elini kaldırır. "Sadece Ethan ve tilki."

"Ama..." Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Tartışmak istiyorum. Ama aynı zamanda zorluk çıkarmak ve onun fikrini değiştirmek de istemiyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor Luther. Sonra tutuşunu değiştiriyor ve Ethan, Buddy'yi kollarından alıyor.

Buddy'nin onu tutan yeni insana bakmasını izlerken Luther'a yapıştım.

Ama sanki bunun önemli olduğunu biliyormuş gibi Ethan'a göz kırpmıyor.

"Uslu dur," diye fısıldarım. Hem adam hem de tilki başlarını bana çevirir. "Hemen burada olacağız."

Buddy'nin başını salladığını yemin ederim.

Sonra Ethan döner ve koridorda kaybolurlar. Luther kolunu yanına sıkıştırarak elimi vücuduna yapıştırır, sonra beni masadan uzaklaştırıp

bekleme alanına götürür.

Binanın ön köşesinde sıralanmış bir düzine sandalyeden birinde yaşlı bir adam oturuyor. Sandalyeler yastıklı ama kolçakları yok ve büyük pencerelere yaslanmış, dışarıdaki kasvetli havayı yansıtıyor.

Adam bize bakmıyor bile, yarattığımız sahneyle ilgilenmiyor.
Tek başına oturan adamdan uzaklaşarak Luther, beni sırtları
otoparka bakan boş sandalyelerin olduğu yere götürür.

Sonuncu çerezi alırken elim Luther'ın sıcaklığından kayar.

"Hemen dönerim." Luther ıslak saçlarımı eliyle düzelterek geri
çekildi.

Karşımdaki duvardaki küçük televizyona boş boş bakarken, ana
kapının açılıp kapanma sesini duydum.

Çantamı yanımdaki boş koltuğa bırakıyorum ve birkaç saniye
sonra kapı tekrar açılıyor ve Luther'ın ağır ayak sesleri koridorda
yankılanıyor.

Elinde bir flanel ile önümde çömelir. "Banyoya git ve ıslak
gömleğini bununla değiştir."

Elindeki yumuşak kumaşa bakıyorum. Önünde Rocky Ridge
Inn logosu olan bir beyzbol şapkası da var.

Parmaklarıyla şapkanın kenarına dokundu. "Kamyonette daha
sıcak bir şey yok, ama bu işini görür."

Gözlerimi ona çeviriyorum.

Luther hayatımda olsaydı, son on yıl ne kadar farklı olurdu?

Bütün kötü şeyleri tek başıma yapmasaydım?

O da yalnızdı.

Yirmi altı yıl boyunca sırlarını kendine sakladı.

Kalbim sıkışıyor.

Ben de onun yanında olmak istiyorum.

Vücuduna yapışmış ıslak giysilerini alıyorum. "Sen nasılsın?"

Luther başını sallar. "Ben iyiyim."

"Giysilerin de ıslak."

Yine başını sallar. "Ben terlerim. Sen terlemezsin." "Ama..."

"Benimle tartışma, bebeğim." Elindeki yığına doğru başını
sallar. "Benim için yap."

İç çekerek giysileri alıyorum. "Teşekkür ederim."

Elleri boşaldığında, avuçlarını hafifçe uyluklarımın üzerine koyar. "Dizlerin iyi mi?"

Islak kot pantolonuma ve dizlerimi kaplayan kir izlerine bakıyorum.

Ayaklarımı biraz sallayarak eklemlerimi hareket ettiriyorum. "İyi. Sadece biraz ağrıyor."

Bu cevabı beğenmemiş gibi içini çekiyor, ama başka bir şey söylemiyor.

Luther önce ayağa kalkar, sonra bana yardım eder.

Şimdi düşününce, dizlerim sandığımdan biraz daha ağrıyor. Ama lobiye geçip "*Tuvalet*" yazan kapıya doğru yürürken topallamamaya çalışıyorum.

Kapıyı arkamdan kilitleyip gömleğimi çıkarıyorum.

Sütyenim de ıslak ve çıkarmak istiyorum ama halka açık bir yerde göğüslerimi ortaya çıkarmak istemiyorum. Bu yüzden bir avuç kağıt havlu alıp sütyenime bastırarak nemi emdiriyorum. Sonra aynı işlemi saçlarım için de tekrarlıyorum, mümkün olduğunca kuruyana kadar bölüm bölüm sıkıyorum.

Cildim de kuruduktan sonra flaneli omuzlarıma atıyorum ve düğmelerini iliklerken flanelin uyluklarımın yarısına kadar sarkmasını keyifle izliyorum.

Keşke kuru bir pantolonum olsaydı, ama kot pantolonum üstüm kadar ıslak değil, o yüzden idare ederim.

Saç tokası yok ve saçlarım örgü yapacak kadar uzun değil, bu yüzden parmaklarımla geriye tarayıp şapkamı takıyorum.

Aynadaki yansımama yüzümü buruşturuyorum.

Göğüslerim büyük beden gömleği dolduruyor, ama kollar parmaklarımla ucuna kadar uzanıyor. Şapka yüzümün yarısını gölgeye büründürüyor.

Luther'ın mini kadın versiyonu gibi görünüyorum. Dudaklarım hafifçe gülümsüyor.

Islak gömleğimi katlayıp kendimden uzak tutarak kapıyı açıyorum.

Luther, boşalttığım sandalyenin yanındaki sandalyede, dirseklerini dizlerine dayamış, öne eğilmiş durumda.

Kapıyı açtığımda gözleri zaten banyo kapısında ve odayı geçerken onun bakışlarını yakalıyorum.

Yaklaştığımda, o da doğrulup kolunu sandalyemin arkasına uzatıyor.

Koltuğa çöküyorum, gömleğimi çantamla birlikte koltuğa atıyorum.

Luther elini omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti.

Ona yaslanıyorum.

Ona dayanıyorum.

Çenesini başıma dayadı. "Çok tatlısın."

Gülümsemem onun görüşünden gizli. "Teşekkürler. Ben de sana benzediğimi düşünüyordum."

Eli omzumda kasılır. "Bunu sevdim."

Ben saçlarımı parmaklarımı parmaklarımı parmaklarımı uzun uzun uzun uzun "Gömlek için teşekkürler."

Hala biraz üşüyorum. Ama eskisi gibi değil.

"Teşekkür etme. Önemli değil."

Şapkasının altından Luther'a bakmak için geri çekildim. "Benim için önemsiz değil."

Serbest eliyle uzanıp şapkanın kenarını aşağı çekti.

Gözlerim hala çok ağladığım için yanıyor, ama endişenin beni bırakmaya başladığını hissediyorum.

Onun yanına yaslanıyorum.

Sessiz televizyonda köpek maması reklamı oynarken, arkamızdaki pencerelerden farlar parlıyor.

Bir kadın ana kapıdan içeri girip, lobiden ve koridordan hiç durmadan hızlıca geçiyor.

Veteriner olmalı.

Huzursuzlanmamak için ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Luther'ın telefonu çalıyor.

Beni tutmaya devam ederken, cebinden telefonu çıkarır.

"Merhaba." Etrafta sadece biz ve diğ er adam olmasına rağmen sesini alçaltıyor.

Telefonun diğ er ucunda bir adamın kısık sesini duyuyorum.

"Evet, ben de onunla birlikteyim." O da onaylayarak mırıldanıyor ve sesin g  ğs nde yarattığı titreşimi çok seviyorum. "Veteriner az önce geldi. Uh-huh." Luther başparmağıyla omzumda daireler çiziyor. "Ethan. Evet. Hayır. Endişelenme." Luther derin bir nefes alıyor. "Endişelenme dedim. Hayır. Evet. O iyi. Joe, yemin ederim..." Luther'ın sesindeki öfkeye burun kıvırıyorum. "Evet, o, sana gülüyor." Ellerimi uyluklarımdan çekip Luther'ın yanına soktum. Elimiyakaladı ve bacağının üstüne bastırdı. "Bize kahve getir. Evet. Fındıklı. Evet. Hayır, sıcak olsun." Luther içini çekti. "Kapatıyorum."

Luther telefonu kulağından uzaklaştıırken babamın bir şey söylediğini duyuyorum.

Ama Luther telefonu kapatmadan önce anlayamıyorum.

"O adamla nasıl yaşıyorsun bilmiyorum." Luther telefonunu cebine geri koyar.

"Kendi seimim değildi." Yarı şaka yapıyorum. Kendi seimim değildi, ama o şaşırtıcı derecede iyi bir ev arkadaşı oldu. "Yolda mı?"

"Evet."

Kıpırdamıyorum. Henüz değil.

Luther sandalyesine yaslanıp en yakın bacağını diğ erinin üzerine atıyor, ayak bileği karşı dizimin üzerine, uyluk kısmı da benim uyluklarımdın üzerine geliyor.

Ellerimi enemin altına kıvırıp dirseklerimi onun bacağına dayadım ve ona daha fazla yaslandım.

Babam gelmeden önce kalkacağım.

Bölüm 144

Luther

ANA KAPISI AÇILIR VE JOE İÇERİ KOŞAR, ELİNDE İÇECEK TAŞIYICI elinde.

Kendra'nın omuzlarında olmayan kolunu kaldırıp parmağımı ağzıma götürdüm.

Kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. Çünkü suçlu gibi davranırsam, suçlu gibi görünürüm. Ama duygusal olarak yorucu bir olayın ardından arkadaşımın kızının yanımda uykuya dalması yanlış bir şey değil.

Benim kıyafetlerimi giymiş, vücuduma kıvrılmış, ağzını yanıma dayamış olması... bunlar önemsiz detaylar.

Ve bu Joe'nun zihninde bir tohum ekerse... olsun.

Zaten yakında gerçeği öğrenecek.

Y anımdaki formlara bir göz atıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alıyor, sonra bir kez daha bakıyor.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor, sonra bana bakarken gözlerini kısıyor.

Önce ben konuşuyorum, onu keserek ama sesimi alçak tutarak. "Dördüncü içki kimin için?"

Joe, elinde tuttuğunu unutmuş gibi karton kutuya bakıyor. "Uh, Ethan."

Kafamı salladım. "Sana hayır dedim."

"Evet, şey" diye cevap verdi.

"Ona ne aldınız? Belki o ister." Kafamla ön masayı işaret ediyorum. Brenda adındaki kadın

şu anda telefonuyla bir şey yapıyor ve bize hiç dikkat etmiyor.

Ethan'ın katılımı için ödenen yirmi bin dolarlık bedeli Joe'ya söylemedim, bu yüzden eminim aptal gibi geliyorum, ama adamın teşekkür içkisine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

"Vanilyalı latte." Omuzlarını silkiyor. " riske girmedim."

Joe, Kendra'ya bir kez daha bakar, sonra yanına oturur.

Bana çok yakın oturacakmış gibi yapınca dirseğimle onu itiyorum. "Çekil."

Aramızda boş bir sandalye bırakarak, kırgın bir şekilde alaycı bir şekilde gülümsedi. "En iyi arkadaşımın yanına oturmaya çalıştığım için özür dilerim."

O yaşlı adam yaklaşık on dakika önce gitti, yani tüm koltuklar boş.

Gözlerimi deviriyorum. "Yeterince yakınsın."

"Kenny'nin yanına oturmasına izin verdin," diye mırıldanarak, yanlarında yazılı isimleri okumak için tek kullanımlık bardakları çeviriyor.

"Evet, ne olmuş? O kokan bir adam değil. Üstelik üşümüştü. Kaza olduğunda yağmur yağıyordu." diye ekliyorum, neden benim kıyafetlerimi giydiğini soran soruyu yanıtlayarak.

Joe, neden burada olduğumuzu hatırlamış gibi omuzlarını düşürdü. "O iyi mi?"

Tilki şeklinde bir ağırlık göğsüme baskı yapıyor. "Bilmiyorum. O zamandan beri kimse çıkmadı..."

Koridorda ayak sesleri duyunca konuşmayı kesiyorum.

Ethan görünür görünmez Kendra'nın omzunu sıkıyorum.

Otururken uyuyakalmışsa çok yorgun olduğu belli olduğu için onu uyandırmak istemiyorum, ama bizimle birlikte son gelişmeleri duymak isteyeceğini biliyorum.

Uykusunda, *babasına* çok benzeyen bir şekilde mırıldanıyor.

Boğazımı temizleyip omzunu sallarım. "Kendra. Uyan..." Neredeyse ona "*Bebeğim*" diyecektim, boğazımı ikinci kez temizlerim.

Başını benden uzaklaştırır ve soğuk hava odayı doldurur. alan.

Şapka, onun uykulu yüzünü görmemi engelliyor ve bundan nefret ediyorum.

Joe öne eğilir, başını Kendra'ya çevirir. "Hey, Kenny."

Kendra koltuğunda sıçrar ve şaşkınlık çığlığı atar.

Joe irkilir, Kendra onu da korkutur.

Taşıyıcıyı iki eliyle sıkıca tutar. "Tanrım. Bana bağırma."

"Üzgünüm, baba." Kendra boğuk bir kahkaha atar. "Sanırım biraz kendimde değilim."

Elimi Kendra'nın omzundan çekerim.

Ethan, Kendra'nın "*baba*" demesiyle kaşlarını kaldırır. Joe'yu şahsen tanıdığını sanmıyorum, ama bizi birlikte gördüğünü biliyorum.

Ve beni *Kendra'yı onun parkında becermeye* çalışırken görmüştü. *Otuz*, diye dudaklarıyla söyledi.

Siktir git, diye dudaklarımla cevap verdim.

Omuzlarını silkiyor ve ağzını açıyor.

Gözlerimi ve ağzımı kısarak, "*Peki*" derim. Sonra, o gerçekten bir piç olduğu için, yine "*Siktir git*" derim.

"Seni korkutmak istemedim." Joe, taşıyıcıyı dengeler dizlerinin üzerine koyar, böylece elini göğsüne vurabilir. "Rocky geliyor demedi mi?"

"Evet, ama uyuyakalmışım."

"Peki..." Joe, Ethan'ın gelişini hatırlamış gibi görünüyor. Taşıyıcıyı tekrar iki eliyle tutar ve dik oturur. "Selam dostum."

Ethan ona başını sallar, ben bacaklarımı açarım, Kendra ise koltuğun kenarına oturur.

Buddy ölümcül şekilde yaralanmış olsaydı, benden on bin dolar daha sızdırmazdı, ama yine de kendimi hazırlıyorum.

"Tilki..."

"Buddy," Joe sözünü keser.

"Buddy..." Ethan yavaşça söylüyor. "İyi olacak."

Yanımdaki baba-kız ikilisi koltuklarına geriye yaslanarak yüksek sesle nefes verdiler.

Ethan'ın dudakları seğirdi, ama devam etti. "Şu anda sakinleştirici verilmiş durumda ve Dr. Child kırık bacağını tedavi ediyor."

Kendra uzanır uzanırızan ben uzanıyor flanel flanel kaplı eliyle.

Joe'yu unutmuş galiba. Ama onu reddetmeyeceğim. Bunu değil. Hiçbir şeyi.

Asla.

Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak, birleşen ellerimizi uyluklarımın üzerine koyuyorum. Ve gözlerimi Joe'dan uzak tutuyorum.

"Alçıya alınacak mı?" diye sordu Kendra, sesi yine titriyordu.

Başparmağımla elinin sırtını okşuyorum.

Ethan başını sallar. "Velcro ile tutturulan sert plastik bir atel takılacak. Buddy kayışları çiğneyebilir, ama alçıya çiğnemesinden iyidir. Ayrıca ıslansa da sorun olmaz."

"Çiğnemez," diyor Joe, bunu kesin olarak biliyormuş gibi.

Kendra da onaylayarak başını sallar. Muhtemelen haklılar.

"Kafasında bir sıyrık vardı ama çok küçük olduğu için doktor sadece temizledi. Dikiş atmaya gerek yok. Bacağını incelerken tüm vücuduna röntgen çekti ve başka kırık yok. Kaburga kemiği kırık değil. Yani iç organlarda hasar olasılığı çok düşük."

Kendra burnunu çeker ve ben yine başparmağımla onun parmak eklemlerine sürerim. "Gerçekten iyi olacak mı?"

"Kırık bacak önemsiz bir şey değildir. En az dört hafta alçıyı çıkarmamasını istiyorum. Dokunmazsa daha uzun süre kalabilir. Ama

üzerine basmazsa normal şekilde iyileşir." Ethan iç çeker. "Vahşi hayvanların tehlikeli olabileceğini eklemem gerekiyor. Ve..."

"Evet, evet." Joe endişesini eliyle gösterir. Ve yine, muhtemelen haklı olduğunu düşünüyorum. Buddy tüylü küçük bir manyak olabilir, ama bu ikisini ısırmasa. "Ağrı kesici falan verebilir misiniz? Alçı olsa bile bacağı acıyacaktır."

Ethan başını sallar. "Evet. Bir süre ilaç alacak. Tilkiler genellikle yiyecekleri çok hızlı yerler, bu yüzden hapları bir tür yiyeceğin içine koyarsanız, sorunsuz bir şekilde alır."

"Birimiz eve giderken biraz daha et almaya uğrayalım," diyor Joe.

Ethan'ın çenesi hareket eder. "Alçıyla avlanamaz. Yani, onun güçlü ve sağlıklı kalmasını istiyorsan, onu beslemelisin. Ve bunu yaparsan, sana bağımlı hale gelir ve onu beslemeye devam etmek zorunda kalırsın. Ki bu" —önümüzdeki kısmın önemini vurgulamak için elini kaldırır—"tavsiye etmiyorum. Vahşi hayvanlar evcil hayvan değildir." Elini indirir. "Ama içimden bir ses, bunların hiçbirinin seni caydırmayacağını söylüyor."

"Teşekkürler," der Kendra içtenlikle.

Ben başımı sallar.

O ve Joe, Ethan'ın küçük konuşmasının son kısmını kesinlikle görmezden gelecekler.

"Normal şartlarda, hayvanı bir gece gözlem altında tutardık, ama Buddy'nin tanıdık bir ortamda daha iyi olacağını düşünüyorum. Uyanması biraz zaman alacak, ama onu bu gece eve göndereceğiz. Ancak onu bizim seyahat kafeslerinden birinde taşımanızı rica ediyorum. Kafesi haftaya geri getirebilirsiniz."

"Olur. Gerçekten çok teşekkür ederiz." Joe, taşıma çantasından bir fincan çıkarır. "Teşekkür etmek için getirdim."

Ethan hediye kabul etmekten rahatsız görünüyor. Sanki başka bir erkek ona latte ısmarlamasına alışık değilmiş gibi.

Sırttım.

Bir yudum alır, sonra Joe'ya başını sallar. "Otuz bin dolar gibi tadı var."

Sırtmam kaybolur ve dudaklarımla "*Siktir git*" derim. Yine.

Ethan çenesini Kendra'ya doğru eğdi, sonra dönüp koridora doğru yürüdü.

"Anlamıyorum," diye mırıldanır Joe. "İnsanlar böyle mi der?"

Kendra öne eğilip etrafıma bakıyor. "Bunlardan biri benim için mi?"

"Ha?" Joe'nun gözleri birleşen ellerimize kayar.

"Kahve." Kendra diğer eliyle içecekleri işaret eder.

Joe dikkatini kucağına çevirdiğinde, Kendra parmaklarını benimkilerden çekiyor.

Kendra'nın içeceğini ona uzatıp Joe'nun bana uzattığını alırım.

"*Biraz ne* kadar sürer bilmiyorum. Belki akşam yemeği de getirmeliydim." Joe boş poşeti yanına koyar.

"Yemek sipariş edebiliriz," diye öneriyorum, o yemek için çıkmamı önermeden önce.

Kendra'yı bırakmayacağım.

İKİ SAAT SONRA, BOŞ PIZZA KUTUSU ÇÖP KUTUSUNA SIKIŞMIŞ HALDEYKEN çöp kutusuna sıkıştırılmış halde, Buddy'yi eve götürmek için izin aldık.

İşlem masraflarını ödemek için yardım etmeye çalıştım, ama Joe ısrarla üstlenmek istediği için ısrar etmedim. Zaten Buddy'nin üniversite masraflarını neredeyse ben ödüyorum.

Ama Buddy'nin eve yerleşmesine yardım etmekte ısrar ettim.

Önümüzdeki birkaç gün için yeterince yiyecekleri olduğuna karar verdiler, bu yüzden hepimiz doğrudan eve gittik ve market alışverişini sonraya bıraktık.

Buddy arabada iyi davranır ve ben kafesini arka bahçeye taşıdıktan sonra yavaşça köpek kulübesine girer.

Kendra ona taze su ve içine hap saklanmış tavuk göğsü getirir.

Hepimiz onu yerken izliyoruz. Ve uyuyan tilkiye daha fazla bakamayacak hale geldiğimizde, içeri giriyoruz.

"Ya bir şey gelirse?" diye sorar Kendra, oturma odasında durmuş, ellerini ovuşturarak.

Lekeli kot pantolonunu terlik pantolonuyla değiştirmiş. Ama hala benim flanel gömleğimi giyiyor.

Ve o kadar sevimli görünüyor ki, onu tekrar kucağıma oturtmak istiyorum.

"Ben kanepede yatacağım," diyor Joe odasına doğru giderken. "Böylece bir şeye ihtiyacı olursa onu duyabilirim."

Gözden kaybolur.

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum.

Kendra'nın bu gece gelmeyeceğini çoktan kabullenmişim, ama yine de burada uyuyabileceğimi umuyordum.

Ama Joe oturma odasında uyuyacaksa, bu imkansız.

Pencereden gizlice girip çıkabilsem bile, gece yarısı tuvalete gitmek zorunda kaldığımda ona rastlama riskini göze alamam. Yarın cumartesi, sabah evden çıkmayacak.

"Üzgünüm." Kendra bana uzanır ve parmaklarını bileğime dolamıştır.

Yaklaşıp diğer elimi kaldırarak boynunun yanını okşadım. "Özür dileme, bebeğim."

Başparmağımı çene hattında gezdiriyorum.

"Bu geceyi iple çekiordum," diye fısıldadı bana.

"Ben de." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Ayak sesleri duyuluyor ve elimi indiriyorum.

Joe, kolları yastık ve battaniyelerle dolu olarak ortaya çıkar.

Yan tarafa, ön kapıya doğru adım atıyorum. "Hastanın durumunu haber ver."

Joe, yatak takımlarını kanepeye bırakırken homurdandı.

"Teşekkür ederim. Her şey için." Kendra'nın sesi yumuşaktır.

Ona teşekkür etmesine gerek olmadığını hatırlatmak istiyorum.

Ama bunun yerine başımı sallıyorum.

Sonra kızımdan uzaklaşıp evden çıkıyorum, her ne kadar bu yapmak istediğim en son şey olsa da.

Bölüm 145

KENDRA

LUTHER'IN KAPIYI KAPATMASIYLA MIDEM BURKULUR.

Aramızda bir engel istemiyorum.

Aramızda hiçbir şey istemiyorum.

Onun yanımda olmasını istiyorum.

Her zaman.

Chariea 14

saat

Luihea

Ben: İyi geceler, güzelim.

Bebek Bebek: İyi geceler,
yakışıklı.

'UN TELEFONUNU 'DA KOMODINININ ÜZERINE KOYUP GÖZLERİMİ
KAPATIYORUM VE

Kendra'nın benim flanelimi giydiğini hayal ediyorum.

Ve uykuya dalmadan önce aklıma g e l e n son düşünce, *bir
fotoğraf çekmeliydim.*

Bebek Bebek: Günaydın.

Bebek Bebek: *Buddy'nin üç ayak üzerinde zıplarken Joe'nun
attığı tavuk parçalarını yediği bir video gönderir*

Ben: Keyfi yerinde gibi görünüyor.

Bebek Bebek: Öyle diyebilirim. Bu sabah bizi cızırtılı
bağırışlarıyla karşıladı.

Ben: Belki Joe bu gece kendi odasında uyur...

Bebek Bebek: Adam Buddy'ye tüm hafta sonu kanepede uyuyacağını söyledi bile.

Ben: Ne pislik adam.

Bebek Bebek: Kes şunu. Babam neyin komik olduğunu sordu, ben de yalan söylemek zorunda kaldım.

KENDİ KENDİME SIRITTIM.

Ben: Ona ne dedin?

Bebek Bebek: Ördeğin komik videosu olduğunu söyledim.

Ben: Neden ördek?

Bebek Bebek: Bilmiyorum! Panikledim.

Bebek Bebek: Sonra o da görmek istedi, ben de Instagram'ı gizlice açıp videoyu kaybettim gibi yaptım.

Ben: Çok meraklı.

Bebek Bebek: Sen mi söylüyorsun. Şimdi kime mesaj attığımı soruyor.

Ben: Ne dedin?

Bana söylemeyeceğini biliyorum. Ama bir parçam hala söylemesini umuyor.

Bebek Bebek: Ashley.

Boğulur gibi oldum ve kahveyi fincanımdan döktüm.

Ben: Lanet olsun, kadın. Kahvemi içime çektim.

Bebek Bebek: Üzgünüm!

Bebek Bebek: Gülmüyorum, söz. Bebek

Bebek: Umarım çok sıcak değildi.

Ben: Hayatta

kalırım. Ben: Neden

Ashley?

Bebek Bebek: Bilmiyorum. Panikledim.

Bebek Bebek: Onunla hiç mesajlaşmıyorum. Mesajlaşıyordum sana söyledim. Bebek Bebek: Onun numarası bile yok.

Ashley ile son konuşmamı düşünüyorum.
Onun benim ve Kendra'yı bildiğini düşünüyorum.
Kendra'nın beni sevdiğini itiraf ettiğini düşünüyorum.
Gözlerimi kapatıp evrene bunun hala doğru olması için
yalvarıyorum.

Bebek Bebek: Üzgünüm. Garip davranmak
istemedim.

Ben: Özür dileme. Garip bir şey yapmadın ki. Ben: İkinizin
konuşması benim için sorun değil.

Ben: O senden hoşlanıyor.

Bir an için bunu söylememeli miydim diye endişeleniyorum.

Bebek Bebek: Aww, bu beni havalı hissettiriyor.

Tereddüt ediyorum. Sonra gönder tuşuna basıyorum.

Ben: Ben de seni
seviyorum.

Nefesimi tutuyorum.

Bebek Bebek: Bu beni daha az havalı
hissettiriyor.

Gülümsüyorum.

Bölüm 147

KENDRA

DUDAKLARIMI BIRBIRINE YAPIŞTIRIYORUM. SONRA "GÖNDER" E BASIYORUM.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Nefesimi tutuyorum.

Artık sır saklamayacağımıza söz vermiştik ve ona söylemeyecektim... Ona tehlikeli bir şekilde aşık olduğumu söylememek, hayatımda sakladığım en büyük sır gibi geliyor.

Ona söylememek yalan söylemek gibi geliyor. Ama ona söylemek...

Ona söylemek beni çok korkutuyor.

Çünkü eğer o da aynı şeyi söylemezse...

Telefonumdan gözlerimi ayırıp gökyüzüne bakıyorum.

Eğer ona onu sevdiğimi söylersem ve Luther karşılık vermezse, o zaman gerçekten biter.

Bölüm 148

Luther

TELEFONU GÖĞSÜME BASTIRIYORUM.

Ben de seni seviyorum.

"Seni seviyorum, Bebek Doll." Fısıltı gibi çıkıyor. Bu doğru.

Çok doğru. Ama bunu yüksek sesle söylemek...

Yalnızken bile.

Yüksek sesle söylemek, yaptığım en korkunç şey. Çünkü ona söyledim.

Kendra'ya tüm kalbimin ona ait olduğunu söyledim... O da aynı şekilde hissetmezse...

Beni sevmezse...

Bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum.

O yüzden bekleyeceğim.

O hazır olana kadar bekleyeceğim.

Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim.

Ve o zamana kadar, bana vermek istediği her şeyi kabul edeceğim.

Ben: İyi.

Chariea 14ç

Luihea

Ben: Adımı yaralayacağım, böylece lanet olası yatağında uyumak zorunda kalacak.

DÖRT GECE OLDU. DÖRT LANET GECE, JOE BENİ ENGELLERKEN

Joe beni engellediği için.

"İyi misin?" Her zaman algısı keskin olan Jessie, kalçasını bara yaslar.

"İyiyim," diye homurdandım.

O da başını sallar, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Evet, görebiliyorum."

Dün gece, yapacak başka bir şeyim olmadığı için barda geç saatlere kadar kaldığımda, Jessie'ye Kendra'ya geri döndüğümü söyledim. Henüz resmi olarak ilan etmemiş olsak da.

Sonra Kendra'ya mesaj atıp Jessie'ye kanser olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğimi sordum.

Kendra sorun olmadığını

söyledi. Emin olup

olmadığını sordum.

Kesinlikle emin olduğunu

söyledi. Sonra Jessie'ye

söyledim.

Ve ona söyledikten sonra, ikinci odaya kilitlenip on dakika boyunca ağladım.

Yine üzülme isteğini bastırıyorum. "Ben iyiyim,"

bu sefer daha ikna edici bir şekilde söylüyorum.

Jessie başını salladı. "İyi. Çünkü kızın burada." Kafamı kaldırdım.

Ön kapı açık ve öğle güneşi, her yerde tanıyabileceğim mükemmel kıvrımlı bir vücudu çiziyor.

Barda dolaşırken kapıyı tutan adamı fark etmedim.

Joe.

Kahre

tsin.

Yavaşlayıp rahat bir tempoya geçiyorum.

Joe'nun arkasında duran Kendra, bana kocaman, anlamlı bir gülümseme atıp, "*Merhaba, baba*" diyor.

Çenemi sıkıp ona "*Yaramaz*" diyorum. Joe içeri giriyor ve kapı kapanıyor.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Kendra'yı yanlışlıkla kucaklamamak için ellerimi ceplerime soktum.

Joe karnına vurur. "Acıktık."

"İyi zamanlama. Tam yemek yiyecektim." Açım, bu yüzden yalan söylemiyorum. "Bara oturursak Jessie de bize katılabilir."

Joe elini kaldırıp kız kardeşime el salladı. "Selam Jess."

Jessie el sallayarak karşılık verir, ama yerinde kalmak yerine benim peşimden bara doğru yürür.

Joe kollarını açarak sarılmayı bekler gibi durur. Ama Jessie onun ellerini itip Kendra'yı kendine doğru çekerek sarılır.

Kendra, Jessie'nin sırtını okşayarak karşılık vermeden önce küçük bir "oomph" sesi çıkarır.

"Bu ne?" Joe kaşlarını çatıyor.

Bir kolunu hala Kendra'nın beline dolamış olan Jessie, Joe'nun göğsüne ters bir tokat attı. "Bana söylemeliydin."

Bir saniye sürer, ama sonra Joe'nun omuzları çöker ve gözlerinin cam gibi olduğunu görürüm. "Oh."

Jessie ona tekrar vurur. "Evet. Oh."

"Ben iyiyim." Kendra, Jessie'nin omzunun üzerinden konuşabilmek için çenesini kaldırır. "Herkes o kısmı unutmuş olabilir diye."

"Bizi sevmene izin ver," der Joe, sonra kızların arasına girer ve onları kollarının arasına alır.

Kendra dön döndü bana eğ şakacı
yalvaran gözlerle. "Luther, kurtar beni."

Kafamı salladım. "Adamın ne dediğini duydun." Sonra Joe'nun karşısına geçtim ve kızları aramıza sıkıştırdık.

Kendra yenilgiyi kabul etmiş gibi iç çekiyor.

Ama başını göğsüme yasladığını hissediyorum.

Joe gözlerini kapatmakla meşgulken, Kendra'nın saçlarına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

Sonra, düzenli müşterilerden biri olan Doug'ın gelip Joe'nun sırtına yaslanarak kucaklaşmaya çalıştığını görünce gülmemeye çalışıyorum.

Joe irkilir.

Doug, kadınlara dokunmadan Joe'nun boynuna kollarını doladı. "Neden sarılıyoruz?"

Joe onu itmeye çalışır. "Lanet olsun, Doug. Böyle şeylere davet edilmen lazım."

"Hadi ama dostum." Doug kollarını indirip geri çekilir. "Ben hiç sarılmıyorum."

Grubumuz dağılır ve Joe, Doug'a dönerek inler. "Tamam, sarılmak istiyorsan sarılabilirsin."

Joe kollarını açar.

Doug gülümseyerek arkadaşımın yanına yaklaşır ve telefonu alır.

Kendra onlara bakmak için döner ama bunu yaparken bana yaslanır.

Jessie başını sallar ama gözlerini sildiğini görürüm. "Doug, bir karın ve yedi çocuğun var. Yeterince sarılma alıyorsun."

Joe kollarını indirir. "Ciddi misin?"

Doug onu bir saniye daha kucaklar. "Yani '*asla*' abartı olmayabilirdi."

Joe, Doug'ı kendinden uzaklaştırır. "Jessie, biramı onun hesabına yaz."

"Neden birbirinize sarıldığınızı söyleyin, ben tüm hesabı ödeyeyim," der Doug ve yemin ederim, yaşlı erkekler dünyanın en büyük dedikoducu grubudur.

Kendra doğrulur ve ağırlığını benden alır.

Bundan nefret ediyorum. Ama tam zamanında Joe dönüp kızına kolunu uzatıyor. "Herkesin sağlığı için kutlama yapıyoruz."

Doug, Jessie'ye bakar, sanki aramızda yalan söylemeyecek tek kişi oymuş gibi. "Bu doğru mu?"

Jessie başını sallar. "Doğru."

Doug iç çekiyor. "Tamam, ben öderim. Ama sizlerle birlikte barda oturacağım."

Joe kabul ederken, ben Kendra'nın sırtına elimi koyup onu barın sonundaki koltuğa yönlendiriyorum. Sonra onun yanındaki tabureye oturuyorum.

Joe beklediğim gibi yanıma oturur ve Doug da onun yanına oturur.

Jessie bizimle yemek yiyecek, ama barın diğer tarafında kalacak. Bu düzenlemede Kendra'nın tek seçeneği benimle konuşmak olacak.

Doug'ı tanıyorum, o da Joe kadar konuşkandır. Yani sonuna kadar birbirlerinin dikkatini dağıtacaklar.

Kendra bana sırtarak bakar. "Buraya sık gelir misin?"

Çenemi eğip yutkunuyorum. "Buralara yeni mi geldin yoksa geçici olarak mı buradasın?"

"Planım geçici olarak kalmaktı." Gözleri bir şeyden dolayı parladı. İyi bir şey. "Ama sanırım kalacağım."

Bölüm 150

KENDRA

LUTHER BARIN ARKASINDA DURMUŞ, BAŞINI SALLIYOR.

Babam onu işaret ediyor. "Sen de yaptın."

"Hayatımda hiç canlı minnow yemedim." Luther ellerini kaldırıyor. "Aklın gidiyor, ihtiyar. Lanet olası takviye almanın zamanı geldi."

Babam yüzünü buruşturdu. "Huh. Belki de başkasıydı."

Luther bana bakıyor. "Onunla nasıl katlanıyorsun?"

Burnumu çekiyorum. "Gürültü önleyici kulaklıklar."

"Hey!" Babam koltuğunu bana doğru çevirir. "Müzik konsantre olmana yardımcı oluyor demiştin."

Ciddiyetle başımı sallarım. "Yardım ediyor."

Doug diğer tarafında kahkahalar atarken babam gözlerini bana diker.

Luther'ın telefonu çalıyor ve o gürültülü grubumuzdan uzaklaşıp telefonu açıyor.

Dirseklerimi bara dayayarak, babam ve Doug'ın tartışmasını dinlerken gülümsüyorum.

Babam öğle yemeğine çıkmayı önerdiğinde, ben Inn'e gelmeyi önerdim.

Luther'a geleceğimizi söylemeyi düşündüm ama sabah attığı mesajdan burada olacağını biliyordum ve ona sürpriz yapmak istedim. Geldiğimize çok memnunum.

Grup kucaklaşması dışında, tam da ihtiyacım olan neşe buydu.
Buddy iyi. İşler yolunda.

Ama Luther'ın her gece yatağıma gizlice girmediği için kendimi yalnız hissediyordum.

Bütün gün mesajlaşıyoruz.

Ve biliyorum ki, kaçabilseydi benimle birlikte olurdu. Ama yine de onu özleyorum.

Şu anda sağlıklı olabilirim. Umarım hayatımın geri kalanında da sağlıklı olurum. Ama hayat kısa.

Ve sevdiğim adamdan ayrı kalmaktan bıktım. Gözlerim adamın üzerinde dolaşıyor.

Sırtımız dönük. Derin bir nefes alırken gömleğinin kumaşı altında omuz kasları geriliyor.

Onun başını sallamasını izliyorum. Sonra telefonu indirip cebine geri koyuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, o bara geri döndüğünde.

"İyi. Ashley'le bu akşam yemeğe çıkmayı kabul ettim." Luther yanaklarını şişirir. "Ve erkek arkadaşıyla."

Kaşlarım havaya kalkıyor.

Onun erkek arkadaşının... daha yaşlı olduğunu biliyor mu acaba?

Luther başını eğip bana bakıyor. "Sen benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Hiçbir şey."

Gözlerini kısar. "Neden sana inanmıyorum?" Gülererek cevap veriyorum. "Hiçbir fikrim yok, eminim."

Luther kollarını kavuşturur ve ben onun pazı kaslarının şişmesini izlemekten kendimi alamam.

"Meleklerim asla yalan söylemez." Babam beni savunur. Ve ben bir şekilde yüzümü buruşturmamayı başarırım.

Luther dikkatini babama çevirdi. "Uyuyacak bir kanepen yok mu?"

Bölüm 151

Luther

MASADA OTURMUŞ, ASHLEY VE *erkek arkadaşının* gelmelerini beklerken, Kendra'nın benimle olmasını yüzüncü kez diliyorum.

Ashley, erkek arkadaşından ilk bahsettiğinde haklıydı — çiftler arası bir buluşma güzel olurdu.

Kızım ile aramda bir tampon olması gerektiğinden değil. Sadece üçüncü tekerlek gibi hissetmemek hoş olurdu.

Mor saçlar dikkatimi çeker ve Ashley masaya yaklaşırken ayağa kalkarım.

"Merhaba, baba." Bana gülümsüyor.

Şanslı olduğumu bir kez daha hissediyorum. Ona sahip olduğum için şanslıyım.

Onu kaybetmediğim için.

Onunla ilişki mi mahvetmemiş olduğum için. Bana sarılmasını kabul ediyorum ve onu sıkıca sarıyorum.

O uzaklaşırken gülüyor. "Beni özledin mi?"

"Her zaman." Saçlarını karıştırmak için elimi uzatıyorum ama o elimi çekiyor.

"Baba, bu Kurt. Kurt, bu benim babam. Herkes ona Rocky der."

Küçük kızımın yanında duran adama bakıyorum.

Boyum kadar değil ama uzun boylu. Sıksa. İnek tipli.

Ve neredeyse kırk yaşında gibi görünüyor.

Elimi uzatıyorum.

El sıkışması sağlam.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum elini bırakırken.

Gözlerini benden ayırmıyor. "Otuz altı yaşındayım, efendim." Ashley'den on yaş büyük.

Kızım boğazını temizledi.

Ona baktığımda kaşlarını kaldırıyor. "Kendra gelemedi mi?"

Kendra, benden yirmi dört yaş küçük kız arkadaşım. Ve en yakın arkadaşımın kızı.

Başımı sallarken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Belki bir dahaki sefere." O, sandalyeye uzanırken gülümsüyor.

Kurt ondan önce davranıp sandalyeyi çekiyor.

Dudaklarım isteksiz bir gülümsemeye çekilirken tekrar başımı sallıyorum ve yenilgiyi kabul ediyorum.

Bölüm 152

KENDRA

"AKŞAM YEMEĞİ NASILDI?" TELEFONU SESSİZCE AÇTIM.

Babamın hala oturma odasında uyanık olduğunu biliyorum ve beni duymasını istemiyorum.

"İyiydi."

"Sadece iyi mi?" diye alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Luther'ın araba sürerken arka plandaki gürültünün üstüne çıkarak öfkeyle konuştuğunu duyabiliyorum. "İyiydi. Kurt hoş biri."

Ben flop üzerine sırtım sırtımın çaprazüzerine
sırtımda yatağımın "Güzel."

"Onun on yaş büyük olduğunu biliyor muydun?"

Dudaklarımı ısırdım.

"Evet demek bu."

"Üzgünüm." Sesimdeki gülümsemeyi duyabiliyorum, o da duyuyor olmalı.

"Uh-huh. Çok üzgünsün."

"Sana söyledim, ama o bana sır olarak söyledi." Ashley ile o konuşmada başka neler konuştuğumuzu düşünüyorum. *Onu seviyor musun?*

Kalbim hızla atıyor.

"O olgun bir yirmi altı yaşında." Mantıklı davranmaya çalışıyorum.

Luther burnunu çeker. "Bu iyi bir şey, çünkü o olgun bir otuz altı yaşında. Adamın şakakları benimki kadar gri ve saç çizgisi kıyı şeridinden daha hızlı eriyor."

Bu beni güldürür. "Herkes senin kadar yakışıklı olamaz."

O mırıldanır. "Doğru."

"Ve sen de çok alçakgönüllüsün."

"Genç kadınları tavlamak için bu görünüşe ihtiyacım var." "Kadınlar, ha?" Sesimde mantıksız bir kıskançlık belirir. "Sadece bir tane," der yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sadece

bir tane.

Sadece

ben.

"Keşke bu gece orada olabilseydin." Luther'ın sesi dürüstlikle doludur. "Öğle yemeğinde görüşeceğimizi biliyorum, ama... seni özledim."

Duygular beni sarar.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Belki bu hafta sonu benim evimde tekrar yatıya kalmayı deneyebiliriz."

Yutkunuyorum. "Çok isterim."

"Joe hala kanepede mi uyuyor?" Luther sanki cevabı biliyormuş gibi sorar.

"Evet. Ama Buddy iyi, umarım yakında bırakır."

Luther mırıldanıyor. "Bana haber ver." Bu bir soru değil. "Sana haber veririm."

"Aferin kızıma."

Göğsümde sıcaklık yayılır.

"Şimdi bana iyi geceler de, bebeğim," der. "İyi geceler," derim.

"İyi geceler..." diye tekrarlar. "İyi geceler, seni seviyorum." Gözlerim açılır.

Ben...

Kahretsin, öyle demek istemedim.

Luther sessiz kalır.

The tek tek dolduran d satırı dolduran ses
ses ses otoyolun

Oturuyorum.

Kalbim deli gibi atıyor.

O bana bunu söylememi istemiyordu. Ben öyle demek istemedim...

Ve o...

O da cevap vermiyor.

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum.

Ekran ekran ekran siyah yansımam korku korku dolu ifademi yansıtıyor.

Kendime geniş gözlerle bakıyorum.

Ona onu sevdiğimi söyledim.

Ve o da cevap vermedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Bölüm 153

Luther

NEFES ALAMIYORUM.

Göğsüm ağrıyor ve nefes alamıyorum.

0 beni seviyor. Her

şeye rağmen. Hala

beni seviyor.

Bebeğim.

Benim Kendra'm.

Ağzımı açıp ciğerlerimi zorla dolduruyorum. Ve sonra hat kesiliyor.

Bölüm 154

KENDRA

TELEFONUM KUCAĞIMDA OTURUYORUM.

Bekliyorum.

Ama telefon çalmıyor.

Geri aramıyor.

Ve yirmi dakika geçince gerçeği kabul ediyorum.

Aramayacak.

Çok erken söyledim.

Aramızda gelişen şeyi mahvettim, tam da korktuğum gibi.

Telefonumun ekranına bir şey sıcıyor. Ama silmiyorum.

Gözlerimi kapatmıyorum.

Olduğum yerde kalıyorum. Ve kötü hissediyorum.

Bölüm 155

Luther

YOLUN AŞAĞISINA PARK ETMİYORUM.

Saklanmıyorum.

Evin önüne kadar arabayla gidiyorum.

Zamanı geldi.

Ön basamakları ikişer ikişer çıkarken adımlarım kararlı.

Yedek anahtarla ön kapıyı açarken ellerim de sabit.

Kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum.

Joe kilit yukarı yukarı kanepeden kanepeden,
parladı kanepeden kanepeden kanepeden düzensiz

saçlarını aydınlatıyordu.

"Rocky?" Elini göğsüne vurdu. "Lanet olsun.

Ne oluyor—"

Ona cevap vermedim.

Ana odadan geçip koridora doğru ilerledim. "Ne neler neler

duy Joe Joe karıştır koştur
ayaklarını ayaklarına.

"Ne yapıyorsun..."

Onu görmezden

geldim.

Ve Kendra'nın kapısına vardığımda durmadım.

Charlea 1ph

KEFDAA

YATAĞIMIN AYAK UCUNDA DURUYORUM.

Babamın birine seslendiğini duyuyorum.

Kalbim kalbim çarpıyor göğsümde göğsümde
ve nabzım nabzım kulaklarımda gümür gümür
atıyor çünkü kim olduğunu biliyorum.

Kim olması gerektiğini biliyorum.

Sonra kapım açılır. Luther odama
girer.

Arkasından kapıyı tekmeler. Sonra geriye uzanır ve kapı
gıcırdamadan bir saniye önce kilidi kapatır.

"Ben de seni
seviyorum."

Tereddüt etmiyor.

Tereddüt etmiyor.

Gözlerime bakarak tekrar söylüyor. "Seni seviyorum, Kendra.
Çok uzun zamandır."

Havada donmuş gibi hissediyorum.

"Ne dedin?" diye bağılıyor babam kapıdan. İkimiz de onu
duymazdan geliyoruz.

"Çok çabuk kapattın, bebeğim." Luther bana doğru bir adım
atar. "Nefes almama zaman vermedin." Bir adım daha atar. "Çünkü
sen bana hep böyle yapıyorsun. Nefesimi kesiyorsun. Her lanet
gün."

Bir adım daha atar. Ve sonra bana uzanır.
İki eliyle.

Göz yaşları yanaklarımdan süzülür.

Luther başını sallar ve avuçlarını boynumun iki yanına koyar. "Artık ağlama. Mutluluk gözyaşları olsa bile." Başparmaklarıyla nemi siler. "Beni sevdiğin için olsa bile. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum."

Elimi uzatıp onun ön kollarını kavradım.

"Şimdi tekrar söyle." Eğilir, alnını alnıma bastırır. "Beni sevdiğini tekrar söyle."

Gözlerimi kapatıp dünyadaki en kolay şeyi yapıyorum. Ona söylüyorum.

"Seni seviyorum, Luther." Onun nefesini içime çekiyorum. "Çok uzun zamandır seviyorum."

Beni tutuşu değişir ve başımı geriye doğru eğirir. Böylece gözlerimiz buluşur.

"Tekrar." Sesi çok sert. Çok talepkar.

Yanaklarımdan akan gözyaşları arasında gülümsüyorum. "Seni seviyorum. Sanırım sonsuza kadar seveceğim."

Luther'ın boğazı hareket ediyor. Parmakları boğazımı kavrayarak bükülüyor. "Bu iyi, Bebek Doll. Çünkü sen benim için teksin. Kalbim durana kadar. Ve o zaman bile..."

Bir elimle onun kolunu bırakıp yukarı uzanarak parmak ucumla bir gözyaşı damlasını yakaladım. "O zaman bile."

Ağzı yıkıcı derecede tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra dudakları benim dudaklarıma çarpıyor.

Tadı gözyaşı gibi.

Ben de onu

öpüyorum.

Tadı evim gibi. Ona

kendimi açıyorum.

Tadı sonsuzluk gibi.

Bölüm 157

Luther

DU D AKLARIMA GÜLÜMSÜYOR.

Kızım. Kendra'm. Bebeğim. O benim.

Elimi başının arkasına kaydırıyorum, parmaklarım saçlarının arasında kayıyor.

O tamamen benim.

Sonsuza kadar.

Koridorda yüksek bir boğaz temizleme sesi duyuldu.

Kendra'nın gülümsemesi genişledi.

Onun parıldayan gözlerine bakmak için geri çekildim. "Sanırım ona söylemeliyiz."

Bana hafifçe başını sallar. "Sanırım söylemeliyiz."

Onu bir kalp atışı daha tutuyorum. "Seni seviyorum."

Kızım mutlulukla parıldıyor. "Ben de seni seviyorum."

Onu bırakıp ellerimi omuzlarından omuzlarına kaydırıp kollarına doğru indiriyorum, sonra geri çekiliyorum.

Sonra derin bir nefes alıp omurgamı düzeltip dönmeden önce vücudumu Kendra ile kapı arasında tutuyorum.

Kolu çevirince kilit açılır ve bir klik sesi duyulur.

Ve yavaşça kapıyı açtım.

Joe, eşikte boxer şort ve beyaz tişört giymiş, saçları dağınık, kolları göğsünde kavuşturmuş

göğsünde kavuşturmuş.

"Şöyle bir durum var..." diye başlıyorum.

"Bu, kızıma yaptıkların için." "Baba!" Kendra beni geçmeye çalışır ama onu belinden yakalayıp arkama çekerim.

"Baba!" Kendra beni geçmeye çalışır ama onu belinden yakalar ve arkama iterim.

Joe bana tekrar yumruk atar. İlk yumruğun yanına bir tane daha indirir. "Bunu benden sakladığın için."

"Baba," diye iç geçiriyor Kendra.

Onu arkamda tutarak boş elimle göğsümü ovuşturuyorum.

"Kahretsin. Ne zaman yumruk atmayı öğrendin?"

"Öğrenmedim." Joe yüzünü buruşturur ve elini sallar. "Sen neyden yapılmışsın? Lanet olası kaya mı?"

Elimi göğsüme bastırırken yüzümü buruşturuyorum. "Meme ucumu kırdın."

Joe ellerini yanlarına indirir. "İyi."

Kendra arkamda kıkırdıyor ve alnını sırtıma dayadığını hissediyorum.

Gülümsememeye çalışıyorum.

Joe beni işaret ediyor. "Bu komik değil."

Meme uçlarım zonkluyor.

Başımı sallarken yanağımı ısıırıyorum. "Komik değil." "O benim kızım."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Ve bana söylemedin."

Tekrar başımı sallıyorum.

"Üzgünüm."

Çenesi hareket ediyor. "Ne kadar zamandır... Biliyor musun? Cevap verme."

Kendra, ona dayadığım kolumu sıkıca tutar ve parmaklarımız birbirine dolanana kadar elini aşağı kaydırır.

Bu sefer, yanıma gelmek için hareket ettiğinde onu durdurmadım. "Üzgünüm, baba. Biz istememiştik... O kim olduğunu bilmiyordum..."

"Hayır. Bilmek istemiyorum." Joe başını sallar, ellerini kaldırıp avuçlarını gözlerine sürter. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

Kendra bana bakar.
Ve bakışlarında
hissdebiliyorum. Onun
sevgisini hissedebiliyorum.
Güvenini hissediyorum.
Ve bunu nasıl şüpheyeye düşebildiğimi
merak ediyorum. Bunu nasıl
göremediğimi merak ediyorum.
Parmaklarını sıkıyorum. O
da benimkileri sıkıyor.
Ve kendimi durduramadığım için eğilip alnına bir öpücük
konduruyorum.
Joe yüksek sesle, sinirli bir inilti çıkarır.
Onu öptüğüm için özür dilemeye tenezzül
etmiyorum. Yine yapacağımı biliyorum.
Joe ellerini beline koyar, Kendra ile beni sırayla bakar.
"Hayatımı değiştirecek başka sürprizler var mı?"
Kendra'nın omuzlarının koluma yaslandığını hissediyorum ve
kanser konuşmasını düşündüğünü biliyorum. "Başka bir şey yok.
Yemin ederim. Özür dilerim."
Joe iç çekiyor. "Hayır, ben üzgünüm. Öyle söylememeliydim. Sen
bana söyleyebildiğin zaman söyledin."
"Hayır, özür dileme. Adil. Ama... sen iyisin? Bizimle...?"
Kendra tereddütle sorar.
Onun gergin olması hoşuma gitmiyor ama onu
anlıyorum. Bu çok önemli bir konu.
Sadece Joe ile arkadaş olduğum için değil.
Biz önemliyiz.
Geri dönüş yok, ikimiz için de yok, bu yüzden Joe bununla
nasıl başa çıkacağını öğrense iyi olur. Çünkü Kendra ve ben...
biz birbirimizin insanıyız. Sonsuza kadar.
Joe yine derin bir inilti çıkarır. "Bu dünyada ikinizden daha çok
sevdiğim iki kişi yok. Ve sen onun gibi çirkin bir adamı
sevebiliyorsan..." Parmağını göğsüme batırır. "O zaman evet, ben
de kabullenirim."
Kendra burnunu çeker.

Joe başını sallar. "Ağlama."

Kendra sulu bir kahkaha atar ve ben de elini bırakıp kolumu omuzlarına dolayarak onu yanıma çekip sararım.

Joe bakışlarını bana çevirir. "Onunla evlenmeyi ciddi olarak düşünmelisin. Çünkü kızımın kalbini kırarsan, seni öldürürüm."

Sırıttım.

"Ciddiyim. Seni gerçekten öldürürüm." Yine göğsüme yumruk atar ve ben göğüs kaslarımı gererek elini çekmesini sağlarım.

Gülümsemeye devam ediyorum. "Oh, onunla evleneceğim. Ve eminim ki az önce bana onayını verdin."

Joe yine uzun bir nefes verir. "Peki. Ama benim önümde birbirinize dokunmayın."

"Baba."

Parmağını ikimizin arasında ileri geri hareket ettirir. "Ciddiyim. Televizyon izlerken onun kucağına falan oturmayacaksın. Benim evimde olmaz."

"Aman Tanrım, baba." Kendra hem dehşete kapılmış hem de eğlenmiş gibi geliyor.

Kendra'ya baktım. "Sen benimle taşınabilirsin..." "nişanlandığında." Joe benim üzerime konuşuyor.

Kendra dudaklarını birleştirip başını sallar. "Mantıklı."

Ben de başımı sallıyorum. Çünkü mümkün olan en kısa sürede *resmen nişanlanmayı* planlıyorum.

Joe koridora geri çıkıp mutfağı işaret etti. "Şimdi defolun evimden. Uyumam lazım ve siz burada kalamazsınız." Kendra ve ben birbirimize baktık ve Joe yine avuçlarını gözlerine bastırdı. "Hayır. Bilmek istemiyorum!"

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, ağzımı Kendra'nın ağzına yaklaştırdım.

"İyi geceler, bebeğim." Dudaklarım onun dudaklarına değdi.
"Yarın kahvaltıya gelirim."

Dudakları benimkine gülümsedi.

Ama cevap veremedi Joe gömleğimi tutup beni odasından dışarı sürükledi.

"Seni seviyorum!" diye bağıryorum, kendimi koridorda itip kakmaya bırakırken.

Kendra yatak odasından başını çıkar. "Seni de seviyorum."

Joe beni ön kapıdan dışarı itti ve ben tüm yol boyunca sııttım.

Bölüm 158

KENDRA

GÜN BATIMI, HANI KIRMIZI RENKLE BOYARKEN, HAN ADETA KIRMIZI RENKTE PARILDIYORDU.

renklerle boyarken

Ve ben gülümsüyorum.

Son zamanlarda bunu çok yapıyorum.

Luther bir hafta önce eve girip bana aşkını ilan ettiğinden beri.

Babam sürücü koltuğundan iç çekiyor.

Bunun onu rahatsız etmeyeceğini bilmeliydim. Ve gerçekten de öyle oldu. Ama tipik babam gibi, o günden beri her gün bana *aşık olduğum* için dalga geçiyor.

Yine de ona söylemeyi beklediğimize memnunum.

Dürüst olmak gerekirse, ona ne zaman söyleyeceğimize tam olarak karar vermemiştik. Her şey, başlangıçta hayal ettiğimden biraz daha dramatik gelişti. Ama aslında oldukça mükemmeldi.

Aşkın karşısına kim çıkabilir ki?

Eğer ona daha önce söyleseydik ve ayrılıktan ve kalp kırıklığından haberi olsaydı... bu bir kabus olurdu. Ve onun hayali kalp sorunları hakkında ne kadar şikayet edeceğini sadece hayal edebiliyorum.

"Gülümsemeyi kes. *Luther*'ı birazdan göreceksin," diye mırıldanarak babam kamyoneti park ediyor.

Emniyet kemerimi çözüp yolcu koltuğundan kayarken gülümsemem daha da genişledi.

Başım dönüyor.

Luther son iki gündür şehir dışındaydı ve bu iki gün çok uzun bir süre.

Elbisemin eteğini düzeltiyorum.

Hoş geldin partisinde giydiğim elbiseyle aynı. Çamaşır odasına gizlice kaçtığımızda giydiğim elbise. Artık şansımız yaver gittiğine göre, bu gece Luther'la eve gidip o elbiseyle yine onunla sevişmeyi umuyorum.

Kamyonetin önünden dolanıp ön kapıya doğru aceleyle ilerlerken, Luther bardan çıkıyor.

Gülümsemem genişliyor. "Luther."

"Selam, bebeğim."

Babam homurdanıyor.

Luther arkasında duran kapıyı işaret ediyor. "İçeri gir. Hemen geliyoruz."

Babam bir şeyler mırıldanıyor ve geçerken Luther'ın omzuna bilerek çarpıyor.

Luther tepki vermez; sadece yürümeye devam eder. Bana doğru. "Neden biraz beklememiz gerekiyor?" Gözlerimi erkek

arkadaşıma.

"Bunun için."

Bir eliyle kalçamı kavrar, diğer eliyle boynumu okşarken ağzını ağzıma yaklaştırır.

Ona eriyorum.

Öpücüğüne

eriyorum.

Onun tadını içinize çekin.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona.

Ağzıma bir öpücük daha kondurur, sonra geri çekilir ve elini bana uzatır.

Onunla birlikte akşam yemeği yiyeceğimiz için heyecanlanarak avucumu avucuna koyuyorum. Ama o beni bara götürmüyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, binanın etrafında dolanırken.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Eli benimkine sıcak geliyor.

Ve o beni barın arkası ile motel arasındaki küçük sokağa doğru götürürken sıkıca tutunuyorum.

İki numaralı odanın önünde duruyoruz. Her şeyin başladığı oda.

Luther diğer eliyle cebinden anahtar kartını çıkarırken karnımda kelebekler uçuşuyor.

Ona ne yaptığımızı sormak istiyorum.

Ama sanırım biliyorum.

Ve kapıyı açtığımda. Çiçeklerin kokusunu aldığımda.

Parıldayan ışıkların ışıltısını gördüğümde.

Anlıyorum.

Onu içeriye kadar takip ettiğimde.

Çiçeklerle dolu güzel mavi saksıların yığınlarını gördüğümde.

Anlıyorum.

Yatağın ayak ucunda durduğunda.

Yatak örtüsünün üzerinde brownie tepsisini gördüğümde.

Anlıyorum.

Luther'ın eli benim elimden kayar ve tepsinin ortasından küçük bir tahta kutu alır.

Bana dönünce ellerimi ağzıma bastırıyorum.

Ve o dizlerinin üzerine çökünce, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür.

Ama kutuyu açtığımda.

Güzel mavi emaye şeridi ve büyük kare elması gördüğümde...

Anlıyorum.

Bu adamın benim için doğru kişi olduğunu biliyorum.

"Kendra." Luther'ın gözleri benimkilere parıldıyor. "Kızım. Her şeyim. Hayatımda bir şeyin eksik olduğunu bilmiyordum. Hiç bilmiyordum. Seni tanıyana kadar." Yüzüğü kutudan çıkarıp parmakları arasında nazikçe tutuyor. "O gece kalbimi çaldın. Tam buradan. Çaldın ve

geri istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Tümünü. Sonsuza kadar."
Diğer elini bana uzattı.

Sol elimi onun eline koyarken parmaklarım titriyor.

Yüzüğü kaldırıp parmağımın ucuna tuttu. "Karım ol. Sonsuza kadar benim ol. Benim ol. Ben de senin olacağım."

Gözlerimden yaşlar süzülür. "Söz mü?" "Evet, bebeğim. Söz veriyorum." Sesi boğuktur.

"O zaman, evet." Elimini öne doğru kaydırıyorum, yüzük cildime serin bir his veriyor. "Sen benim olursan ben de senin olurum."

Luther yüzüğü parmağımın sonuna kadar kaydırır.

Yaklaşıyorum. Ellerimi boynunun iki yanına koyup dudaklarımı dudaklarına yaklaştırırken yüzük parıldıyor.

Kollarını belime doladı. Ve o da beni öptüğünde.

Beni asla bırakmayacakmış gibi tuttuğunda.

Anladım.

Charlea 1mç

Luihea

ILE GELECEKTEKİ KARIMIN ELİNİ BENİM ELİMDE, BARIN ARKA KAPISINI

barın kapısını ve birlikte içeri giriyoruz.

Ashley sevinç çığlığı atarak Kendra'nın kollarına atlar.

"Ashley?" Kendra da ona sarılır.

"Çok heyecanlıyım!" Ashley zıplamaya devam eder. "Çiçek kızın olabilir miyim?" Sonunda Kendra'yı bırakır ama sadece birkaç adım geri çekilir.

Kendra şaşkın görünüyor.

Elimi Kendra'nın omzuna koyuyorum. "Ashley, yeni annene biraz yer aç."

Bu onu kendine getirir.

Kendra bana şaşkın şaşkın bakar.

Ashley kıkırdar.

Jessie bir tur shot ısmarlar.

Kendra'nın her şeyi sindirmesini izliyorum. Farkına varmasını izliyorum. Jessie barın müşteri tarafında.

Ashley'nin erkek arkadaşı.

Courtney, Sterling ve bebekleri. Black

Mountain Lodge'dan gelenler. Joe's

Furniture'dan gelenler.

Doug.

Kendra başını geriye eğerek gözlerimi karşıladı. "Bunu sen mi yaptın?"

Ben çek onu onu yanıma tarafıma "Sen bana al uzun uzun bir nişan dönemi olmayacak, ama güzel olmasını sağlayacağım."

O sırttı. "Söz mü?"

Bir yudum tekila alıp ona uzattım. "Söz."

Biz bahşiş içkilerimizi içkilerimizi geri birlikte Ve biz Jessie Jessie bize uzattığı eşleşen bira şişelerini alıyoruz.

Kalabalığın arasından geçiyoruz. Bize uzattıkları içkileri alıyoruz.

Ve onun eli benim elimde.

Biliyorum.

Bunu beklediğimi biliyorum. Kendra'nın tek istediğim şey olduğunu biliyorum.

Onun, ihtiyacım olan tek şey olduğunu biliyorum.

Saatler sonra, Kendra benim yanıma yaslanırken ben de bara yaslanıyorum.

Onu kalçalarından tutup orada tutarken saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Yemekler yenmiş. İçecekler içilmiş.

Browniler paylaşıldı.

Oda etrafımızda hoş bir şekilde sallanıyor.

Saçlarına tekrar öpücük konduruyorum. "Odamıza gitmeye hazır mısın, bebeğim?"

Bana dönüyor, elini göğsüme bastırıyor. "Evet, babacığım."

Sırtımdan sıcaklık yayılıyor.

"Hayır!" Joe yakından yüksek sesle bağırıyor.

Kendra elini ağzına kapatıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır." Joe ellerini kaldırarak başını sallayarak bizden uzaklaşıyor.

Kendimi tutamıyorum.

Gülüyorum. Yüksek sesle.

"Bunu duyduğuna inanamıyorum." Kendra kaburgama dürtüyor. "Orada durduğunu bilmiyordum."

"Olması gereken oldu." Elini tutuyorum. "Hadi gel, müstakbel karım, yatma vakti."

El sallayarak vedalaştık.
Birlikte kapıdan çıkıyoruz. Ve
gölümsüyorum.
Odaya giriyoruz.
Birbirimize uzanırız. Ve ben
hala gülümsüyorum.
O benim gömleğimi
çıkartır. Ben onun
elbisesini çıkarırım.
Ve gülümsemem durmuyor.
O benim altımda gevşiyor. Ben
onun üzerinde kendimi
kaybediyorum.
Ve
biliyorum.
Onunla.
Asla gülümsemeyi bırakmayacağım.

EPILOG 1

KENDRA

BABAM KOLUNU BANA UZATIYOR VE BEN ONU TUTUYORUM.

Elbisem krem rengi. Eteği tül ile kabarık. Ve korse kısmından etek ucuna kadar renkli çiçekler işlenmiş.

Mükemmel.

Babam derin bir nefes alır. "Hazır mısın?" Başımı sallarım.

"Hazırım."

Ashley bana kocaman gülümsüyor, sonra yürümeye başlıyor.

Onu Luther'ın evinin yanından takip ediyoruz. *Bizim evimiz.*

Yapraklar renk değiştirmiş.

Parlak sarılar, turuncular ve kırmızılar, masmavi gökyüzünün önünde göze çarpıyor.

Ve her şey mükemmel.

Evin köşesine vardığımızda dönüyor ve gerçek gibi gelmiyor.

Beyaz sandalyeler düzgün sıralar halinde dizilmiş, Ashley önümüzde koridora doğru yürümeye başlıyor, her adımında çiçek yaprakları saçıyor.

Buddy bahçede koşuşturuyor, boynunda eğri büğrü siyah bir papyon var ve havadan bir avuç yaprak koparıyor.

Her şey mükemmel.

Babam yanımda gülümsüyor, sonra boş eliyle gözlerini siliyor.

Buddy'nin buraya taşınması, benim taşınmamdan daha zor oldu sanırım.

Buddy bir ılık atar, sonra evine koşar. Küçük bir ev.

Babamın inşa ettiği.

Sadece tilki için.

Ve tıpkı bahçe gibi, ışıklar ve iek buketleriyle süslenmiş.

Hayvanat bahçesi olmayabilir, ama vahşi doğa

da değil. Ve sonra oraya vardık.

Luther'ın önünde

duruyoruz. Ve o

mükemmel.

Elini bana uzatıyor.

Ve ben onu tutarken parmaklarım titremez. Çünkü

tam da olmam gereken yerdeyim. Çünkü biz

mkemmeliz.

Luther

I SARIYORUM PARMAKLARIMLA PARMAKLARIMLA
PARMAKLARIMLA VE VE ONUN BAKMAK ONUN EN
EN

arkadaşıma

Çenesini eğiyor. "Ona iyi bak." Başımı
sallıyorum. "Söz veriyorum."

Joe bakıyor arasında bize, sonra
yüzümüzü kaldırır bir elini omzuma
omzuma. "Aileye hoş geldin, evlat."

Kendra kahkaha atar. Gözlerimi
deviririm. "Git otur."

Gülümsedi. "Ayrıca, yalan söyledim. Sizi ikinizi sevdiğim
kadar sevdiğim üçüncü bir kişi daha var."

Kendra başını eğdi, sonra ikimiz de Joe'nun ön sıraya gittiğini
izledik. Ve Jessie'nin yanına oturdu.

Sandalyesine yaslanarak kolunu Jessie'nin omuzlarına doladı,
onu kendine doğru çekti ve kız kardeşimin şakağına lanet bir
öpücük kondurdu.

Kızım kızarır. Ama çekilmez. Bunun yerine elini Joe'nun
bacağına koyar.

Gözlerimi kısarım.

Joe bana sırtarak

bakar.

Ve düşündüğümde. Gerçekten

düşündüğümde. Onların

mükemmel olduğunu

anlıyorum.

Yakında karım olacak kadına dönüyorum. Ve yüzündeki gülümseme... Tek ihtiyacım olan şey bu.

Kendra parmaklarımı sıkıyor.

Ben de onun parmaklarını sıkıyorum. "Evlenmek ister misin?" Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi mi?"

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şimdi benim için uygun." Gülümsemeye devam ederken mutluluk onu sarar. "Şimdi olur."

EPILOG 2

Luther

"LUTHER," DIYE FISILDADI KARIM.

"Hayır, bebeğim." Kamyonetin arka kapısını indiriyorum.

"Gömleğini çıkar ve bana baba de."

O titriyor başını sallar ama o
gizleyemiyor saklayamıyor gülümsemesini
gülümsemesini saklayamıyor. "Sen kötüsün, baba."

Sonra beni kötü sevdiğini kanıtlıyor, çünkü gömleğinin
eteğini tutup başının üstüne çekiyor.

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim. O ince beyaz sütyen
içinde göğüsleri çok lezzetli görünüyordu.

"Pantolon."

Kot pantolonuna uzanıyor. "Ya yakalanırsak?" diye soruyor
fermuarını indirirken.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Yasadışı
avcılar olduğunu ihbar ettim. Parkın diğer tarafında."

Kendra duraksıyor, sonra pantolonunu bacaklarından aşağı
indirirken gülüyor. "Yakalanırsanıza para cezası ödersiniz."

Bu parka harcadığım parayı düşünürüm ve borcumu ödediğimi
düşünürüm.

Sonra ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarır ve önümde
sadece sütyen ve külotla durur. Güneşin cildinde parıldaması,
aklımda kalan tek şeydir.

Şaşırtıcı derecede sıcak geçen gün, aylar önce Kendra'ya söz verdiğim açık havada seksi zamanı geçirmek için mükemmel bir fırsat oldu.

Gelecek ay tropik bir yerde balayımıza çıktığımızda daha da fazla açık hava seks yapacağız, ama şimdilik...

Parmaklarını tangasının bandına sokar, ama ben başımı sallarım. "Çıkarma."

Gömleğimi yere atıyorum.

Kot pantolonumu açtım. Ama onu aşağı indirmeden önce Kendra avuçlarını çıplak karnıma koydu. "Bırak ben yapayım."

Parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirirken dizlerinin üzerine çöküyor.

Bana bakarak, dudaklarını sevdiğim şekilde araladı.

Saçlarını tutup başını daha geriye eğiyorum. "Soy beni."

Parmaklarını boxer şortumun beline dolayarak onu ve kot pantolonumu aşağı çekiyor.

Penisim acı verecek kadar sertleşmiş ve yüzünden birkaç santim uzaklıkta sallanıyor.

Pantolonumu bırakıyor ve pantolonum ayak bileklerime kadar düşüyor. "Şimdi ne olacak, babacığım?"

"Şimdi balayımız için pratik yap, karıcığım." Saçlarını tutarak, dudakları benim aletimle aynı hizaya gelene kadar yüzünü öne doğru eğiyorum. "Ağzını aç."

O da dediğimi yapar. Dudakları penisimin başını sardığında inlerim.

Emdi. Yaladı.

İnledi.

Ve ben daha derine giriyorum.

"Ne iyi bir karısın." Ağzını penisimden çekiyorum. Kendra, kirpiklerinde şehvet gözyaşlarıyla bana bakıyor.

Sonra sırtıyor. Ve bacaklarının arasındaki elini fark ediyorum.

Gülümsemem dişlerimle doludur. "İyi karıcık, ama ne kadar da sürtük bir kız. Ve sürtük kızlar kamyonun arkasında sikilmez." Saçlarını tutan elimi gevşetip elimi boğazının önüne getiriyorum. "Onlar yerde sikilir. Çimlerde." Onu bırakıyorum. "Dört ayak üstüne çök."

Parmaklarını külotundan çıkarır ve dönüp yere uzanırken parmakları güneşte parlar.

Onun arkasına dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ayaklarım hala kot pantolonumun içinde sıkışmış durumda, ama onları çıkarmak için zaman kaybetmiyorum.

Bacağının içini okşuyorum ve Kendra bacaklarını açıyor.

Parmağımı yarıktaki yukarı kaydırıyorum, ıslak kumaşı hissediyorum. "Gözlerini aç." Kumaşı kenara çekiyorum. "Ağzını kapat."

Kendra inliyor.

Emirleri yerine getirmeyi ne kadar sevdiğini saklayamıyor.

Ve—sikimi kavrayarak—ben de emir vermeyi ne kadar sevdiğimi saklayamıyorum.

Sikimi onun girişine hizaladım. "Hazır mısınız?"

Dişlerimi sıktım.

Karım başını sallar.

Parmaklarım kalçalarının yumuşak derisine gömülüyor. Sonra onu geri çekip ileri doğru iterek onu dolduruyorum.

Ve nazik değilim.

Başım geriye düşüyor, onun sıcaklığı beni sarıyor.

Ve sessiz değiliz.

Gürültülüyüz.

İnlemelerimiz ormanı dolduruyor.

Elimin kıkına çarpma sesi vadide yankılanıyor.

Ve arkasına uzandığımda. Klitorisini okşadığımda. Beni içine sıkıca aldığımda. Karım benim adımı haykırırken onu sonuna kadar dolduruyorum.

On dakika sonra, kamyoneti parkın girişindeki ziyaretçi merkezinin yanındaki umumi tuvaletlerin önüne çekiyorum.

"Bir dakika."

"Bir dakika sürer." Durur durmaz Kendra kapısını açar.

"Acele etme, bebeğim."

Bana sırtarak gülümser ve kamyonetten inip kaldırımında yavaşça yürür.

Eğer iyi bir koca olsaydım, çekip çimlere boşalırdım.

Ama içinden damladığımı bilmek, başka türlü yapamayacak kadar beni kibirle dolduruyor.

Ellerimi yıkayabileceğime karar vererek, motoru kapatıp kamyonetimden indim.

Tuğla bina yeni görünüyor. Duvara asılı, buranın *umumi tuvalet* olduğunu belirten tabela parlak.

Ve altında başka bir tabela var. Daha çok bir plaket gibi.

Yaklaşıp damgalı metal plakayı okuyabilmek için yaklaşıyorum.

"*Rocky ve arkadaşına adanmıştır.*"

Ona bakıyorum.

Sonra başımı sallıyorum.

Siktiğimin herif.

Sipariş 3. 3 ve son kitabı kitap Dağ
Mountain Men Serisi'nin

BUDDY ve arkadaşlarını korumaya yardım edin

Buddy'yi içeri alamazsınız, ama onu ve köpek arkadaşlarını kurtarmaya yardım edebilirsiniz.

Her gün, dünya vahşi yaşam için daha tehlikeli bir yer haline geliyor. Yaşam alanlarının yok olması ve insanların aptallığı nedeniyle, vahşi hayvanlar şimdi her zamankinden daha fazla yardımımıza ihtiyaç duyuyor.

Colorado Kurt ve Vahşi Yaşam Merkezi'nde yapılan önemli çalışmaları duyurarak veya bağışta bulunarak yardımcı olabilirsiniz. Ve eğer bölgede bulunursanız, Buddy ve arkadaşlarına el sallamak için uğrayın.

<https://www.wolfeducation.org/>

Teşekkürler

Sevgili okuyucular, Rocky Dağları macerasına katıldığınız için teşekkür ederim. Tilly Dünyası'nın bu bölgesinde çok güzel zaman geçiriyorum ve umarım siz de Daddy'yi benim kadar sevmişsinizdir. Bu seride bir Mountain Man daha var ve söz veriyorum, o da huysuz ama eğlenceli olacak. (O kitapta iki hayvan var... ve bu kitapta onlardan bahsetmedim... tahmininiz var mı?)

Bu serinin ilham kaynağı olan gerçek Rocky Dağları'na teşekkür ederim. Minnesota, seni özlüyorum, ama Colorado, benim yerim burası.

Her zaman yazdıklarımı desteklediğin için teşekkürler anne.

Nikki, makarna ve peynirli GIF'lerin için teşekkürler. Bana hayat veriyorsun.

Kerissa, istemediğim zamanlarda bile beni görevime odakladığın için teşekkür ederim.

Teşekkürler Gabby, her zaman cesaret verici sözlerin için.

Sam, şikayet etmek istediğimde her zaman uyanık olduğun için teşekkür ederim.

Liz, bu karakterler hakkında bitmek bilmeyen konuşmalarımı dinlediğin için teşekkür ederim.

Bay Tilly, her zaman teslim tarihlerine yetişemediğimde beni besleyip kafeinle ayakta tuttuğun için teşekkür ederim.

Jeanine ve Beth, harika editörler olduğunuz için teşekkür ederim.

Lori, her zaman bana harika kapaklar hazırladığın için teşekkür ederim.

Wander, muhteşem fotoğrafların için ve benim için özel olarak bu fotoğraf çekimini yaptığın için teşekkür ederim. Mükemmel oldu.

ARC okuyucularıma ve bu kitabı tanıtmama yardımcı olmak için zaman ayırıp harika içerikler hazırlayan herkese teşekkür ederim.

Bu kitabı değerlendiren ve yorumlayan herkese teşekkür ederim. Bağımsız bir yazar olmak harika bir şey. Ama çok da zorlu bir iş. Beğeniler, paylaşımlar ve yorumlar benim gibi yazarlar için çok büyük bir fark yaratıyor. Bu iş bir ekip işi ve sizler benim ekibimsiniz.

Yazar Hakkında

S. J. Tilly, muhteşem Minnesota eyaletinde doğup büyüdü, ancak şu anda Colorado'nun dağlarında yaşıyor. Karlı kışlardan kaçınmak için S. J., kitaplara dalmayı seviyor; ister okumak, ister yazmak, ister dinlemek için.

Çağdaş erotik romanlarını yazmakla meşgul olmadığında, Bay Tilly ve kurtarılmış boksör köpekleriyle birlikte vakit geçiriyor.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medyada takip edin, haber bültenine kaydolun ve istediğiniz zaman etkileşim kurun!

İmzalı kitaplar, ürünler, etkinlikler ve web sitesinde yer alan diğer tüm bilgilere bağlantılar: www.sjtilly.com

S. J. TILLY'NİN diğ er ESERLERİ

[The Alliance Serisi](#)

(Karanlık Mafya
Romantizmi) NERO

KING

DOM

HANS

[The Sin Serisi](#)

(Romantik Gerilim)

MR. SIN

SİN TOO

MISS SIN

[Darling Serisi](#) (K    k

Kasaba Yaş Farkı)

SMOKY DARLING

LATTE DARLING

[The Sleet Serisi](#) (Hokey

Rom-Com) SLEET

KITTEN SLEET

SUGAR SLEET

BANSHEE SLEET

PRINCESS

[Isırık Serisi](#)

(Tatil Romanları - Pişirme Yarışması) İKİNCİ ISIRIK

KARDA SIKIŞIP KALDIM

YENİ YIL ISIRIK

Dağ Adamları Serisi (Flanel
giyen yakışıklı erkekler) DAĞ

PATRONU

DAĞ BABASI DAĞ
ADAMLARI #3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

